

САНДРА БРАУН

МЕГАСЕЛЪР
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

С ДЪХ НА СКАНДАЛ

САНДРА БРАУН С ДЪХ НА СКАНДАЛ

Превод: Маргарита Василева

chitanka.info

Преди четиринадесет години Джейд Спери е изнасилена от три момчета. Съзнавайки, че не може да спечели дело срещу синовете на местния шериф и най-влиятелния богаташ в околността, забременялото момиче напуска родния си град. Джейд успява да се справи успешно с трудностите на самотното майчинство и изграждането на блестяща кариера. Но през цялото това време тя таи в себе си унищожителна омраза към насилниците, станали причина за опозоряването ѝ и самоубийството на нейния любим. Сега богатата бизнес дама се завръща в Палмето с единствената цел да съсипе живота на тримата насилници и да раздаде така дълго жадуваното възмездие. Но срещата ѝ с Дилън ще я накара да се запита дали си струва да продължава мъчителната борба с призраците на миналото, или вече е настъпил моментът да започне живота си на чисто...

ПРОЛОГ

Ню Йорк, 1990 г.

Тя се връщаше в Палмето.

Права до прозореца на кабинета си, Джейд Спери вдигна щорите и погледна от двайсетия етаж към плетеницата на уличното движение около площад „Линкълн“. Иззад ъглите на преките духаше студен вятър, състезавайки се с градските автобуси, които бълваха вредни изпарения в замърсения въздух. Като безумни жълти брѳмбари такситата преминаваха от едно задрѳстено платно в друго. Пешеходците продължаваха да крачат, без да намаляват ход и стискаха вещите си.

След като се премести в Ню Йорк, за Джейд беше истинска борба да се настрои към това непрекъснато движение. В началото се страхуваше да пресече улицата. Нямаше нищо по-ужасяващо от това да стои на бордюра на претѳпкано авеню в центъра на Манхатън и да се чуди какво първо ще я помете — връхлитащо такси, грухтящ градски автобус или тѳлпата пешеходци, които я притискаха отзад и бяха нетѳрпеливи към провинциалистката, чийто говор беше бавен като колебливата ѳ походка.

Както при всяко предизвикателство, Джейд се беше хвърлила с главата надолу, за да го преодолее. Вървеше бавно, чуваше трудно, въобще не говореше като местните хора, но не беше се пречупила, просто беше различна. Не бяха я учили да препуска и да се суети. Възпитана бе в среда, където едно водно конче, пѳрхащо около блатна вълничка, можеше да бѳде най-усърдното същество в летните горещини.

Преди пристигането ѳ в Ню Йорк познаваше само упоритата работа и въздържание. Това ѳ помогна да се аклиматизира и оцелее, защото твърдоглавата гордост на момиче от Южна Каролина беше типична като говора ѳ.

Днес за всичко имаше отплата. Хиляди часове на планиране, кроежи, непосилен труд бяха най-последно възнаградени. Никой не

можеше да отгатне колко години и сълзи беше вложила в завръщането си в родния град.

Тя се връщаше в Палмето.

Там бяха онези, които трябваше да изкупят греховете си, и тя щеше да се погрижи за това. Възмездието, за което беше мечтала, бе в ръцете ѝ. Сега беше силна да го реализира.

Продължаваше да гледа замислено през прозореца, но почти не забелязваше уличната сцена. Виждаше по-скоро високата, полюляваща се трева по бреговете на блатата. Усети острия солен въздух и вдъхна опияняващите магнолии. Вкуси местните ястия. Високи борове замениха небостъргачите, широките булеварди се превърнаха в лениви канали. Припомни си какво означава да поемаш тежкия и толкова наситен въздух, че дори и мекият сив мъх, висящ от клоните на вековните вечнозелени дъбове, да не помръдва.

Тя се връщаше в Палмето.

И когато се върнеше, целият ад щеше да се отрици.

1.

Палмето, Южна Каролина, 1976 г.

— Я виж ти!

— Бог ми е свидетел.

— Ти си лъжец, Пачет.

— А ти какво ще кажеш, Ламър? Лъжа или не? Не може ли една добра проститутка да ти сложи гумата само с уста?

Ламър Грифит гледаше скептично най-добрите си приятели, Хъч Джоли и Нийл Пачет.

— Не зная, Нийл. Може ли?

— Защо ли си правя труда да ви питам? — присмя се Нийл. — Като че ли сте били някога с проститутка.

— А ти бил ли си? — изкикоти се Хъч.

— Да, бил съм. И то много пъти.

Трите момчета от горния гимназиален клас се бяха настанили в едно сепаре на местното заведение Деъри Барн Хъч и Ламър седяха заедно на пластмасова пейка. Нийл се беше излегнал на другата, напреко на масата в розово.

— Не вярвам на нито една дума — каза Хъч.

— Старият ме заведе при нея.

При самата мисъл Ламър се намръщи.

— Не се ли притесняваше?

— Не, по дяволите.

Хъч погледна Ламър презрително.

— Глупак, той ни лъже. — Обърна се към Нийл и попита: — Къде е този публичен дом?

Нийл се огледа в стъклото на прозореца в дъното на сепарето. Красивото му лице отвърна на погледа. Добре оформен, тъмнорус бретон падаше до веждите на похотливите му зелени очи. Протритото му яке в кафяво и бяло и с инициали на училището висеше намаханно от раменете.

— Не съм казвал, че ме е водил в публичен дом. Казах, че ме заведе при проститутка.

Хъч Джели не беше така привлекателен физически като приятеля си Нийл. Той бе едро, непохватно момче с широки, кокалести рамене и яркочервена коса. Ушите му стърчаха перпендикулярно спрямо главата. Той се наведе напред и облиза устни. Гласът му беше тих и съзаклятнически.

— Искаш да кажеш, че в града ни има проститутка? Коя е? Как се казва? Къде живее?

Нийл се усмихна бавно на приятелите си.

— Да не мислиш, че ще споделя такава тайна с вас двамата? Нямам намерение да узная, че сте блъскали по вратата ѝ, за да се перчите като кръгли глупаци. И да ме е срам после да призная, че ви познавам.

Махна на сервитьорката и поръча по още една черешова кола. След като питиетата им бяха донесени, Нийл измъкна от вътрешния джоб на якето си сребриста плоска бутилка и щедро си наля, преди да предложи на другите. Хъч си опъна малко бърбън.

Ламър отказа:

— Не, благодаря. Пих достатъчно.

— Пъзльо — каза Хъч и го ръгна с лакът в корема.

Нийл пъкна бутилката в джоба на якето.

— Моят старец каза, че има две неща, на които един мъж не може да се насити — уиски и жени.

— Наистина. — Хъч одобряваше всичко, което казваше Нийл.

— Ламър, ти не си ли съгласен? — присмя се Нийл.

Тъмнокосото момче сви рамене.

— Разбира се.

Мръщейки се недоволен, Нийл се отпуска тежко назад.

— Ти здравата изоставаш от нас, Ламър. Ако не можеш да ни следваш, ще започнем да ти обръщаме гръб.

Тъмните очи на Ламър се изпълниха с тревога.

— Какво означава „да ни следваш“?

— Означава да беснеем. Означава да сваляме и да се напиваме.

— Неговото майче не обича синчето ѝ да върши тези лоши неща.

— Хъч сви по женски големите си червендалести ръце под брадата си

и кокетно премигна с клепки. Изглеждаше, а и звучеше нелепо с този фалцет. Приятелят му прие подигравката насериозно.

— Изповръщах си червата като всички ви в петък вечерта — възпротиви се той. — Не откраднах ли онези дини през лятото, както ми каза, Нийл? Не бях ли аз този, който купи спрея, когато написахме онези графити по стената на пощата?

Хъч и Нийл се засмяха на запалеността му. Нийл се протегна през масата и шляпна Ламър по бузата.

— Свърши добра работа, Ламър. Наистина добра. — Неспособен да запази лицето си сериозно, той отново избухна в силен смях.

Кокалестите рамене на Хъч весело се тресяха.

— Ти повръща повече от нас двамата, Ламър. Какво би си помислила майка ти за махмурлука вчера сутринта?

— Тя не знаеше, че се чувствах зле. Останах в леглото.

Скучаеха. Неделните вечери бяха винаги отегчителни. Лошите момичета се съвземаха след вакханалиите в съботните нощи и не искаха да ги безпокоят. Добрите момичета ходеха на църква. По програма нямаше спортни състезания в неделите. Тази вечер не им се ходеше за риба или раци.

Затова Нийл, винаги водач и стратег, беше подбрал двамата в спортната си кола и обикаляха из улиците на Палмето, като търсеха нещо за развлечение. След като бяха кръстосали главната няколко пъти не успяха да открият нещо вълнуващо в града.

— Искате ли да прескочим до Уолмърт и да се поогледаме? — предложи Ламър.

Другите двама отговориха заедно:

— Не.

— Сещам се — вдъхнови се Нийл, — хайде да отидем в някоя от негърските църкви. Винаги е страхотно.

— Ъ-ъ, не — каза Хъч, тръскайки огнената си глава. — Татко каза, че ще ме пребие, ако го направим отново. Миналия път, когато ходихме, почти започна расова размирица. — Бащата на Хъч, Фриц, беше областен шериф. В много случаи Фриц Джоли беше служил за съвест на момчетата.

В крайна сметка решиха да отидат в Деъри Барн, като се надяваха да ги настигне някакво раздвижване. Щом правеха поръчки и се държаха прилично, управата нямаше да ги изрита. Разбира се, щеше

да се вдигне врява, ако хванеха Нийл с бутилката уиски в палтото. Баща му Иван, преди да излезе от къщи, категорично му забрани да взема със себе си бира.

— Как така? — беше го попитал Нийл.

— Фриц ми се обади вчера сутринта. Беше внимателен, но ядосан. Каза, че Хъч се прибрал в петък вечерта, смърдейки на бъчва, и че ти си доставил бирата. Добави, че синът на шерифа не може да обикаля пиян града и да вдига шумотевица. Дора Джоли също била вбесена. Успокоих го, че ще се погрижа за това.

— Е?

— Нали го правя! — беше му се заканил Иван. — Зарежи бирата тази вечер.

— Господи! — Нийл затръшна вратата. Когато стигна до колата си, той се подсмихна и потупа вътрешния джоб на якето, където беше скрил сребрилата бутилка със скъп бърбън. Иван никога нямаше да забележи. Сега обаче удоволствието, че я бе измъкнал от стария, се беше развалило.

Хъч поглъщаше втория си хамбургер. Маниерите му на масата отвращаваха Нийл. Като че ли всяко ядене беше последно, отхапваше огромни зальци, преглъщаше шумно и не се притесняваше да участва в разговора, докато дъвчеше.

Ламър пък винаги беше едно адски мекушаво магаре. Вечно се безпокоеше, но Нийл го търпеше заради чувството му за вина. Забавно бе да имаш около себе си мухльо за прицел на шегите в действие и за мишена за словесно малтретиране. Ламър беше приветлив и над средното ниво, но служеше единствено за боксова круша на Нийл.

Тази вечер беше мрачен и нервен, както винаги. Всеки път, щом някой го заговореше, той подскачаше. Нийл допускаше, че характерната за Ламър уплаха идваше от съжителството с майка му. Тази стара хилка бе в състояние да изнерви всеки.

Майръджейн Грифит се смяташе за голяма работа, защото беше бивша Кауън. Едно време Кауънови били най-големите плантатори и производители на памук от Савана до Чарлстон. Но това било толкова отдавна, че сега хората трудно си спомняха. Бяха настанали тежки времена за семейство Кауън. Повечето от тях бяха починали. Старата плантаторска къща до брега още стоеше, но отдавна бе конфискувана и ипотекирана.

Въпреки това Майръджейн се придържаше към моминското си име, като недорасъл нерез към бозка. Беше служителка в завода на Пачет за соя, както почти всеки от трите съседни области. Общуваше с чернокожи или хора, които в по-добри времена не би и заплюла. Беше тероризирала съпруга си, докато умре. Когато Иван погледна бащата на Ламър в ковчега, забеляза, че бедният човечец се бе усмихнал за първи път от години наред.

„Господи, помисли си Нийл, нищо чудно, че Ламър е нервен през цялото време, щом живее с този хищник.“

Нийл се радваше, че неговата майка беше починала още когато е бил бебе. Много бавачки, повечето цветнокожи жени от покрайнините на Палмето, го бяха отгледали, докато бе станал достатъчно голям да ги пошляпва и отговаря на ударите. Майка му, Ребека Флори Пачет, била руса и светла и най-лошото парче, което някога Иван е имал. Или поне така му беше казал той, когато момчето прояви любопитство за същността на майка си.

— Ребека беше красиво, малко същество, но да спиш с нея бе все едно да го вкарваш между ледени буци. Въпреки че ме дари, с каквото исках. — Тук Иван го беше потупал леко по бузата. — Със син!

Нийл си мислеше, че е прекалено зле да имаш дори и един родител, на който да се озъбваш, макар че Иван бе снизходителен и обикновено гледаше и от неговия ъгъл всеки път, когато той закъсваше. Плащаше глобите му за превишена скорост и покриваше разходите по счупените или задигнати вещи.

— За бога, знаете ли кой е баща ми? — бе изкрещял Нийл на продавача от железарския магазин, който наскоро го беше хванал да краде.

Шерифът Фриц Джоли бе извикал Иван на място, за да изглади положението. Нийл беше излязъл от магазина с откънатия ловджийски нож и със самодоволна усмивка, което вбеси до край разстроения продавач. По-късно човекът намери колата си с четири нарязани гуми.

И тази вечер му се искаше подобно забавление.

— Църквата пусна. — Забележката на Ламър прекъсна мислите на Нийл.

Група младежи нахълта в Деъри Бърн. Нийл веднага ги елиминира, тъй като бяха недостойни за вниманието му. Но сладно

огледа момичетата. Това правеше чудеса със самочувствието на всяко момиче и го караше да мечтае цяла нощ.

Никога не е излишно да си подготвиш почвата за бъдеща оран, смяташе Нийл. Някоя вечер можеше да се нуждае от компанията на една от тях и когато я повикаше, тя щеше да се сети за отправления към нея похотлив поглед. Веднъж се беше похвалил, че може да превърне в мръсница всяко сопрано от църковен хор точно за пет минути. Това не беше просто хвалба.

— Здравсти, Нийл. Здравсти, Ламър. Здравсти, Хъч.

Дона Ди Монро спря до сепарето им. По навик погледът на Нийл се плъзна надолу по тялото ѝ и обратно.

— Здравсти, Дона. Спасиха ли душата ти тази вечер?

— Да, вече намерих спасение. Но съм сигурна, че ти, Нийл Пачет, ще се пържиш в пъкъла.

Той се засмя.

— Абсолютно си права. Очаквам с нетърпение минутата да се добера до там. Здравсти, Флорън.

Едно от момичетата с Дона Ди беше преди няколко седмици в клуба на забавата за Свети Валентин. Нямаше голям избор онази вечер и бе флиртувал с нея, въпреки че по принцип друг път не би я забелязал дори. Бяха танцували, докато тя започна буквално да се разтапя. Когато я изведе навън и плъзна ръка под роклята между бедрата ѝ, пръстите му се навлажниха. Тъкмо ставаше интересно и нейният баща дойде да я потърси.

Сега Нийл притвори клепачи и със страстен глас я попита:

— Имаше ли да изповядваш грехове тази вечер, Флорън? Забавлявах ли те напоследък нечисти помисли?

Момичето се изчерви до корените на косите си и промърмори нещо неразбрано, а после избърза да настигне групата на вярващите, с които бе дошла.

Дона Ди се мотаеше. Тя беше нахално момиче с тъмни, бляскави очи и бърз, често циничен ум. За съжаление не ставаше много за гледане. Косата ѝ беше права и тънка. Носеше я на път по средата, защото единствено така можеше да я оправи. Профилът ѝ се концентрираше в събирателна точка на ноздрите и горната ѝ устна, а заедно с малките, стрелкащи очи я оприличаваше на дружелюбен

плъх. Изпитваше нещо към Хъч, но той, както винаги, я пренебрегваше.

— Виж кой е тук — каза той, като насочи вниманието на Нийл към паркинга зад прозореца. — Господин президентът на учениците.

Те наблюдаваха как Гари Паркър изтегля колата на едно от местата. Гаджето му Джейд Спери седеше отпред до него.

— И има най-доброто парче от ученичките.

Нийл хвърли убийствен поглед към Ламър, не знаеше дали го подиграва с този бисер. Сигурно не. Беше запазил в тайна интереса си към Джейд Спери.

— Колата му е истинска таратайка — отбеляза безцелно Хъч.

— Това изглежда не прави впечатление на Джейд — каза Ламър.

— Разбира се, че не, влечуго — обади се Дона Ди. — Тя е влюбена в него. Не й пука, че е беден като църковна мишка. Ще отида да ги поздравя. После ще се видим.

Нийл гледаше мрачно Гари и Джейд през прозореца. Той сигурно беше казал нещо забавно, защото тя се засмя и се облегна на него, като потърка слепоочието си в брадата му.

— По дяволите, огнена е — изпъшка Хъч. — Той е студенокръвен селянин. Какво ли я привлича?

— Умът му — каза Ламър.

— Или може би е впечатлена от неговия голям... — пошегува се Хъм.

Ламър се засмя. Нийл остана безучастно мълчалив. Без да помръдва и премигва, наблюдаваше как Гари целуна нежно устните на Джейд, преди да отвори вратата на колата и да излезе. Беше непорочна и повърхностна целувка. Нийл се почуди, и не за първи път, дали някога е била целувана сериозно от някой като него.

Безспорно Джейд беше най-красивото момиче в гимназията на Палмето. А най-красивото момиче трябваше да принадлежи на Нийл Пачет, така както и най-хубавите дрехи и кола. Неговият старец беше най-богатият и силен мъж в областта. Това му даваше право да прави каквото си иска. Очевидно никой не беше информирал госпожица Джейд Спери за това.

Няма значение колко висок бе коефициентът за интелигентност на Гари, Нийл никога нямаше да разбере как тя можеше да предпочете един пиклив, беден фермер пред него. Не само че показваше

подчертана липса на интерес към Нийл, но той имаше чувството, че се отвращава от него. Поради необясним обратен снобизъм тя го смяташе за утайка на обществото. О-о, винаги бе учтива — Джейд беше любезна с всички, но под шлифовката Нийл забелязваше презрително отношение, което го разяждаше.

Може би тя не знае какво изпуска. Може би не съзнава, че се залавя с по-лошото. Може би беше време да го разбере.

— Хайде — каза внезапно той, като се измъкна от сепарето. Хвърли достатъчно пари, за да плати напитките и сандвичите на Хъч, и се отправи към вратата.

Навън тръгна към гишето, на което се обслужваха клиентите, предпочитащи да останат на открито. Нямаше нужда да пита Хъч и Ламър дали ще дойда с него. Те го последваха и той знаеше, че ще го направят.

Дона Ди отиде при колата на Гари Паркър, отвори вратата се мушна до Джейд.

— Не знаех, че ще идваш тук — каза Джейд. — Можеше да дойдеш с нас след службата.

— И да ви светя? Не, благодаря.

Нямаше омраза в гласа на Дона Ди. Докато за всеки, видял ги заедно, беше ясно, че Джейд засенчва другото момиче, то Дона Ди не питаеше злоба към по-атрактивната и по-изисканата си приятелка. Двете момичета бяха неразделни от първия ден на детската градина.

— Какво ще кажеш за службата тази вечер? — попита Дона Ди. — Усещаше ли Божия дъх във врата си всеки път, когато проповедникът споменеше думата прелюбодеяние?

Джейд се бе почувствала неудобно от темата на службата, но отговори спокойно:

— Не съм виновна за нищо.

— Все още — каза Дона Ди.

Джейд се изненада и въздъхна:

— Знаех си, че никога не трябва да ти се доверявам, че си говорим с Гари за това.

— О-о, я се развикай всеки да го чуе. Ходите от три години. Хората си мислят, че вече сте го правили милиони пъти.

Джейд прехапа долната си устна.

— Включително и моята майка. Имахме разpravия тази вечер, преди Гари да се отбие.

— Така ли? — Дона Ди извади червило от чантичката на Джейд и се намаза. — Ти винаги спориш с нея. Не искам да ти го казвам, Джейд, но тя е истинска кучка.

— Тя не разбира, че обичам Гари.

— Естествено, че разбира. Това е проблемът. Не ѝ се иска да обичаш него. Мисли, че можеш да намериш нещо по-добро.

— Няма по-добро.

— Знаеш какво имам предвид — каза Дона Ди, като още претърсваше чантичката на Джейд. — Би искала да те види навита на някой богат и влиятелен, ти знаеш, някой като Нийл.

Джейд потръпна от неприязън.

— Няма опасност!

— Мислиш ли, че той наистина е опипал Флорън на увеселението в клуба? Или тя просто се хвали? Бива я да разтяга локуми.

— Не мисля, че трябва да се хвалиш, ако си опипан от Нийл Пачет.

— Е, ти си изключение.

— И слава Богу.

— Нийл не изглежда зле — отбеляза Дона Ди.

— Не мога да го понасям. Погледни го само. Смята се за неотразим.

Двете момичета наблюдаваха как Нийл и приятелите му наобиколиха Гари, докато той чакаше реда си да даде поръчката. Нийл го сръга два-три пъти по рамото и когато Гари го предупреди да спре, зае боксърска стойка.

— Толкова е противен — каза с отвращение Джейд.

— Да-а. Бих искала Хъч да не се размотава много-много с него.

Не беше тайна, че Дона Ди беше лудо влюбена в Хъч Джоли. Не го криеше. Джейд си мислеше тайно, че той изглежда се държи като дръвник, но не изразяваше мнението си, за да не нарани чувствата на Дона Ди.

Не беше ѝ казвала и за многобройните му обаждания, за да иска среща. Тя бе отклонявала поканите заради Гари. Но дори и да нямаше постоянен приятел, заради Дона Ди никога не би излязла с Хъч.

— Ти не харесваш Хъч, нали, Джейд? — попита я приятелката ѝ.

— Харесвам го. — Истината беше, че Хъч я караше да се чувства неудобно. Караха тригонометрия в една група и често го засичаше, че я гледа. Тогава той се изчервяваше под луничките си, а после заемаше арогантна поза, за да прикрие смущението си.

— Какво му е лошото на Хъч? — Имаше отбранителна нотка в гласа на Дона Ди.

— Нищо. Честна дума. Освен компанията.

— Джейд, смяташ ли, че ще ме покани на бала? Ще умра, ако не го направи.

— Няма да умреш — отвърна Джейд. Не споделяше чувствата ѝ и Дона Ди изглеждаше унила. Смени тона. — Съжалявам. Надявам се, че той наистина ще те покани.

Балът им през май по случай дипломирането още отсега ѝ изглеждаше банален и детински. Излишно разтакаване в отношенията с Гари. Тя действително не мислеше, че си струва толкова да се вълнува. Може би, защото щеше да бъде с Гари. За разлика от Дона Ди не беше нужно да се тревожи за кавалер в тази важна нощ.

— Няма друга, която би поканил Хъч, нали? — попита разтревожено Дона Ди.

— Да, да. — Джейд си погледна часовника. — Защо ли се бави? Трябва да се прибера до десет или майка ще започне пак.

— И трябва да остане време за паркиране, а? — Дона Ди се загледа в приятелката си и прошепна: — И когато с Гари си говорите, иска ли ви се просто да умрете, защото сте толкова зависими?

— Да — призна Джейд, като леко потрепери. — И защото трябва да се разделим.

— Не е нужно.

Тъмните прави вежди на Джейд се свъсиха.

— Дона Ди, как е възможно любовта ни да е грешна?

— Никога не съм казвала подобно нещо.

— Но проповедникът го казва. И Библията. Майка също. Всички.

— Всеки казва, че прелюбодеянието...

— Не използвай тази дума. Много е грозно.

— Как би го нарекла тогава?

— Правене на любов.

Дона Ди сви рамене.

— Все същото. Както и да е, според всички, правенето на любов извън семейството е грешно, но дали някой наистина го вярва? — Отметна тъмната си права коса. — Аз не мисля така. Всеки, освен ние, е побеснял и си прави кефа. Ако можех, и аз щях да съм като останалите.

— Така ли? — попита Джейд, сякаш търсеше разрешение от приятелката си.

— Ако Хъч ме помоли, кълна ти се, че няма да откажа.

Джейд погледна Гари през предното стъкло и усети приятна топлина, но и безпокойство.

— Може би не е грях. Сигурно е крайно време с Гари да не се вслушваме в проповедника, а да следваме инстинктите си. Ох, просто не знам! — изпъшка тя. — Обсъждали сме въпроса до припадък и стигаме само до задънена улица.

— Жалко — измърмори Дона Ди. — Връщам се вътре. Чао.

— Почакай, Дона Ди — извика Джейд, като я хвана за ръкава. — Сърдиш ли се?

— Не.

— Изглежда така.

— О-о, Джейд, да ти имах проблемите. Да имах твоята естествено чуплива черна коса и гладка кожа. Големите ти сини очи и дългите мигли. Да имах приятел, който да копнее за тялото ми, но и да ме уважава. Компютърен мозък и стипендия за колеж.

— Още не съм я получила — отговори Джейд на двусмислените комплименти.

— Ще я получиш. Въпрос на време. При теб всичко се развива винаги добре. Ето защо е дяволски досадно да те слушам как хленчиш. От какво се оплакваш? Ти си великолепа, без да се стараеш дори. Интелигентна си. Известна. Вероятно ти ще произнесеш прощалната реч на нашия клас и ако не си ти, ще е момчето, което боготвори земята, по която стъпваш, и въздуха, който дишаш. Ако искаш да се чукаш до припадък, направи го. Ако не — недей. Но спри вече, окей!

След това избухване Дона Ди изпсува под носа си и с по-мек тон добави:

— Трябва да ми плащаш, за да ти бъда най-добрата приятелка. Знаеш ли, не е лесно.

Грабна чантата си и излезе, като затвори вратата след себе си.

— Здравсти, Гари! — Гласът на Нийл беше фалшиво любезен. Наподобявайки го, Ламър и Хъч повториха същото.

— Здравейте, всички — усмивката на Гари беше открита и сърдечна. — Какво става?

— Нищо особено — отговори Нийл. — Чувал ли си нещо за стипендията си?

— Още не. Нито Джейд. Макар че се очаква тези дни.

— Гари, искаш ли ядки върху плодовите сладоледи? — попита сервитьорката от гишетото.

— Разбира се.

— Разбира се — провлече Нийл. Погледна към Джейд в колата. — Тя ги обича. Големи.

Хъч се заля от смях. Ламър се закикоти. Усмивката на Гари изчезна.

— Престани, Нийл — каза сърдито той. Погледна през рамо към колата.

Нийл вдигна невинно ръце.

— Пошегувах се. Не разбираш ли от майтап? — Бутна Гари игриво по рамото и Гари трепна ядосано.

— Не и по отношение на Джейд.

— Ето, готово, Гари — каза сервитьорката и плъзна двата десерта през прозорчето. — Един карамелов и един шоколадов. Прави долар и петдесет.

— Благодаря. — Гари й плати, издърпа две салфетки от кутията и взе по един сладолед в ръцете си. Обърна се, но Нийл му препречи пътя с Хъч и Ламър от двете страни.

— Кой е за Джейд?

Без да разбира смисъла на привидно безобидния въпрос, Гари сви рамене.

— Карамеловият.

Върху всеки сладолед имаше яркочервена черешка. Нийл измъкна едната от разбитата сметана. Облиза я и с драматично движение откъсна дръжката. Овъргала черешката в устата си и я стисна между предните зъби. Гледаше към Джейд, неприлично стисна плода и го сдъвка сладострастно, преди да го преглътне. Ухили се на Гари.

— Кажи на приятелката си, че черешката ѝ ми се услади.

— Кучи син! Изяж и това!

Гари размаза единия сладолед в самодоволното лице на Нийл. Останал напълно без охрана, той се заклатушка назад, като се давеше от лепкавата смес по лицето си. Гари се възползва от положението. Мушна пета между стъпалата на Нийл, бутна го силно и го събори. Той падна по гръб на тротоара.

Гари се надвесил над него.

— Не споменавай Джейд с мръсната си уста. — Изсипа и другия сладолед в скута му и се запъти към колата си.

Нийл скочи, като бълваше закани.

— Ще те убия за това, Паркър! Никой не може да ме прецаква безнаказано. — Усети какъв комичен спектакъл разиграва и насочи яростта си на друго място. — Боже Господи! — изкрещя на двамата си приятели, вцепенени от факта, че Нийл е победен. — Така ли ще стоите с пъхнати ръце в задниците си? Помогнете ми!

Хъч и Ламър се разтичаха и му предложиха носни кърпи и салфетки. Докато си чистеше лицето, Нийл изгледа отдалечаващата се кола на Гари. Селяндуриният сигурно си мислеше, че го е надвил, но той бе на друго мнение.

2.

— Трябваше да го пребия до смърт!

— Ти го победи, Гари! — Джейд се засмя, като се сети за слисаното изражение на Нийл и меката замръзнала сметана, окапваща се от носа му.

— Защо не му дадох това, което наистина заслужава?

— Защото не си неандерталски човек като него. Юмручният бой е под достойнството ти. Освен това беше сам. Ще трябваше да се биеш и с Хъч и Ламър.

— Не се страхувам от тях.

Джейд си помисли, че е нелепо да се изразходва толкова много енергия на тема мъжественост, но се опита да повдигне самочувствието на Гари.

— Моля те, нека спрем да се разправяме за това. Нийл не го заслужава.

След кратка пауза попита:

— Какво каза той, че така те вбеси?

— Типично за него. Едно от отворотелните му остроумия. Главата му е неизчерпаем източник. Обиди те. — Удари с юмрук по ръката си. — Господи, какъв кучи син е! Не ме бърка колко е богат. Паплач!

— Като знаеш, че е такъв, защо му позволяваш да ни разваля срещата. Скоро ще трябва да съм у дома.

Гари имаше мека кестенява коса и топли очи. Нежността отиваше на лицето му повече, отколкото гнева. След забележката на Джейд то се отпусна в обичайния си приветлив израз. Гари помилва бузата ѝ с opakото на пръстите си.

— Права си. Нийл би се зарадвал, ако разбере, че ни е развалил вечерта. Но не обичам да ти чувам името от мръсната му уста.

Тя прокара пръсти през косата му.

— Обичам те, Гари Паркър.

— И аз те обичам.

Като я целуваше горещо и страстно, той притисна ръката си отзад и приближи телата им колкото бе възможно на предните седалки в колата. Беше паркирал на отдалечено място, на пътя покрай едно от блатата.

Навън бе студена и влажна февруарска вечер. Вътре ставаше все по-топло. След минута прозорците се изпотиха. Джейд и Гари дишаха тежко, хубавите им млади тела бяха обхванати от огъня на страстта, която бе осъдил в службата си проповедникът. Гари зарови пръсти в гъстата ѝ синкавочерна коса. Другата плъзна под пуловера.

— Джейд? — Тя го погледна с очи, навлажнени от желание. — Знаеш, че те обичам, нали?

Взе ръката му и я насочи към гърдите си.

— Знам.

Бяха започнали да се срещат във втори курс. Преди него по училищни забави и веселби на Джейд бяха кавалерствали момчета, чиито родители винаги присъстваха. Бе се срещала с момчета и на кино в петъчните вечери, но тогава Дона Ди беше с нея. Освен държане за ръка и понякога лека целувка за лека нощ не беше имала по-интимен контакт с другия пол. Докато не излезе с Гари.

На втората им среща той беше разтворил устните ѝ с френска целувка. Някои момичета казваха, че обичат това, други смятаха, че дори самата мисъл е отблъскваща. След онази нощ Джейд твърдо вярваше, че втората група се състоеше от момичета, които никога не бяха целувани така. Да чувства езика на Гари как се движи в нейната уста беше най-вълнуващото усещане, което преживяваше.

Месеци наред тези целувки бяха кулминацията ни милувките им. Интимността им се задълбочаваше постепенно, физическото привличане в началото узряваше в нещо по-силно. Тя беше жадувала да усети ръката му върху гърдите си, дълго преди той да се осмели да го направи. От опипване през дрехите бе достигнал до допир по кожата. Сега гърдите ѝ изпълваха леко стискащата му ръка. Обуздаха невъздържаността на целувките, за да могат напълно да изживеят удоволствието от ласките. Устните му засмукваха нейните. Тя бръкна под якето и разкопча ризата му. Ръцете ѝ се движеха по гладките му, твърди мускули. Пресягайки отзад, той отпусна сутиена с обиграна сръчност. Докосна зърната. Те се втвърдиха под галещите пръсти.

Джейд измърка от удоволствие. Когато той обхвана с уста едното зърно и го облиза с език, тя извика тихо, с копнеж:

— Искам да се любим, Гари!

— Знам, знам.

Чорапогащникът ѝ беше стегнат, но той промуши ръка под него към гъстите къдрици. Едва през последните седмици си бяха позволили да стигнат чак дотам. За нея бе все още ново, особено и прекрасно да усеща как пръстите на Гари галят най-потайната част от тялото ѝ.

Прехапа долната си устна, за да задържи воплите на удоволствие. Гърдите ѝ се бяха надигнали в чувствени връхчета, които той нежно триеше с език. Искаше ѝ се да плаче от радост, че отдава тялото си. Тази вечер тя реши да откликне на удоволствието, с което той така всеотдайно я даряваше. Обичаше високото му здраво, атлетично тяло и искаше да го опознае по-добре. Плъзна ръка между неговите бедра и непохватно притисна длан към ципа на панталоните.

Гари отметна глава назад. Пое дълбоко дъх. Ръката му все още я милваше.

— Джейд?

Тя се смути, но задържа ръката си там. Не се дръпна.

— Хъм?

— Не трябва да го правиш. Искам да кажа... Не трябва да си мислиш, че очаквам това.

— Знам. Но аз го искам. — Дланта ѝ се притисна още по-силно.

Като шепнеше непрекъснато името ѝ, той откопча токата на колана си, копчето, смъкна ципа и нерешително насочи ръката ѝ в панталоните. Кожата под бельото бе гореща. Членът му беше твърд. Гари сви пръстите ѝ около него. Джейд бе изненадана от големината му. Естествено, имаше представа, но да чувстваш неясна издутина до стомаха си през дрехите беше много по-различно от обхващането с ръка на неистово възбуждения му член.

Докато той я целуваше страстно, тя срамежливо изучаваше ерекцията му. Ръката ѝ се плъзгаше нагоре-надолу и това спираше дъха му. Изстена името ѝ и мушна пръст между плътните устни на това, което досега не беше докосвал в милувките си.

Движението предизвика триене, непознато за Джейд. Повдигна ханша си, за да го обхване по-добре, търсейки нещо, което се

измъкваше. Той отново задвижи пръстите си. Като че ли беше озарена от фойерверките на Четвърти юли. Цялото ѝ тяло трептеше.

— Гари? — Това бе очарователно откритие. Искаше ѝ се да го сподели с него. — Гари? — Ръката ѝ обхвана здраво пениса му.

С тихо, безпомощно стенание той се отдръпна от нея и седна. Отблъсна я от скута си.

— Спри! Ако не спреш, ще се изпоцапаме.

— Няма значение — прошепна тя.

— Не! — хвана с ръце волана и подпря чело върху побелелите кокалчета на пръстите си.

— Джейд, писна ми! Толкова искам да го направим.

Обещаващите трепети, които бе почувствала, сега преминаха и се стопиха. Съжали за това. Бяха зашеметяващи, възбуждащи, почти ужасяващи, но ѝ се искаше да можеше да разбере докъде щяха да я доведат. Това оргазъм ли беше?

Тревожеше се главно за Гари, защото бе много по-безсилен от нея. Приблужи се и го погали по косата.

— Не знам кое е по-лошо — каза той с дрезгав глас, — изобщо да не те докосвам, или да стигам до мига, когато толкова силно те желая, че ме боли навсякъде.

— Би било по-зле да не се докосваме. Поне за мен.

— И за мен ще бъда истински ад. Но не можем да продължаваме така.

— Тогава да го направим.

Вдигна глава и я погледна. Няколко минути кафявите му очи обхождаха лицето ѝ. После сведе поглед и със съжаление поклати глава.

— Не можем, Джейд. Ти си най-доброто, което имам. Не мога да го разруша.

— Защо любовта ще го разруши?

— А ако забременееш?

— Няма. Ако внимаваме.

— Пак е възможно. Тогава шансовете ни да се измъкнем от това място — той кимна към предното стъкло — ще изгърмят. Ще трябва да отглеждам соя за Иван Пачет, а ти да работиш в гадната му фабрика. Всички ще кажат, че не съм по-разумен от баща ми, и ще имат право.

Тъй като броят на малките Паркъррови непрекъснато растеше, из града се майтапеха, че баща му, Отис, не знае кога да спре. Това бе едно от петната, което Гари беше решил да изтрие.

Придърпа Джейд към гърдите си и подпря брадата си върху главата ѝ.

— Не трябва да проиграваме възможността да направим живота си по-добър.

— Ако сега се любим, не значи, че бъдещето ни непременно е обречено.

— Въпреки това се страхувам да не предизвикаме съдбата. Чувствам се добре единствено когато съм с теб, Джейд. Останалото време съм много самотен. Звучи неправдоподобно, нали? Как така да съм самотен с шест по-малки братя и сестри у дома? Но е вярно. Понякога си мисля, че сигурно съм подхвърлено дете и това не са моите родители. Татко се е примирил с наводняването на нивите, гниенето на реколтата и продаването на продукцията си във феодален град като Палмето. Болно му е, че е беден и неук, но нищо не прави, за да си помогне. С радост взема всяко лайно, което Иван Пачет му пробута. Е, аз също съм беден, но не и неграмотен. И, по дяволите, не ме е страх от Пачетови. Няма да приема като баща си фактите такива, каквито са само защото винаги е било така. Ще направя нещо за себе си.

Джейд, знам, че мога, ако ти си край мен. — Взе ръката ѝ и притисна дланта към устните си, като я задържа там, докато говореше. — Но през това време се страхувам да не те подведа.

— Как би могъл?

— Един ден може да решиш, че не си струва да се бориш. Че искаш някой, на когото не му се налага да работи много, някой, който няма какво да доказва. Някой като Нийл.

Тя издърпа ръката си и ядосано премигна.

— Никога не казвай отново подобно нещо. Като че ли слушам майка си, а ти знаеш как се дразня, когато започне вместо мен да планира бъдещето ми.

— Може някой от нещата да са верни, Джейд. Момиче като теб заслужава мъж с пари и положение в обществото, мъж, който да е способен да сложи в краката му целия свят. Ще ми се точно това да

мога да направя. Но ако ти загубиш търпение, преди да го осъществя?...

— Чуй ме добре, Гари Паркър! Пет пари не давам за положение в обществото. Не въздишам по луксозен живот. Имам собствени амбиции и ще ги реализирам, независимо дали те обичам, или не. Да получа стипендия е само първата. И аз като теб трябва да превъзможна семейната си среда. Единственият свят в краката ми ще бъде този, който аз самата си изградя... — Смекчи тона си и го прегърна. — Светът, който двамата създадем.

— Знаеш ли, великолепна си! — Притвори очи и прошепна пламенно: Господи, щастлив съм, че е избрала мен.

Къщата, в която живееха Джейд и майка ѝ, беше една от онези, построени скоро след Втората световна война, за да приютят потока военни от базите край плавателните канали.

През трите десетилетия оттогава къщите от бяло дърво наоколо бяха позападнали. Пастелните им первази изглеждаха занемарени и овехтели, а не закачливи и кокетни. За разлика от тях къщата на семейство Спери беше добре запазена.

Бе малка, с две спални и една баня. Всекидневната беше правоъгълна, с тесни прозорци и тежки завеси. Само в тази стая имаше килим. Мебелите не бяха скъпи, но всичко се поддържаше безупречно чисто, защото Велта Спери страшно ненавиждаше каквато и да е мръсотия. Дори не позволяваше да има цветя в къщата, защото те растели в саксии с пръст. Единственият лукс във всекидневната бе цветен телевизор, който Велта беше купила на кредит от магазина на Сиър.

Седеше във фотьойла и гледеше телевизия, когато Джейд се върна. Велта прониза с поглед дъщеря си, търсейки издайнически следи за непорядъчно поведение с онова момче на Паркър. Всичко беше наред — Джейд бе достатъчно умна, за да ги прикрие.

Вместо поздрав, каза:

— Едва спази вечерния си час.

— Но успях! Сега е точно десет часа.

— Църквата свърши преди часове.

— Ходихме до Деъри Барн. Всички се отбиха там.

— Сигурно е карал много бързо, за да се приберете навреме.

Велта не обичаше гаджето на Джейд и никога не споменаваше името му, ако можеше да го избегне.

— Не. Гари е изключително внимателен шофьор. Знаеш това, мамо.

— Спри да спориш с мен! — повиши тон Велта.

— Тогава спри да критикуваш Гари.

Велта негодуваше, защото Джейд прекарваше много време с него, а не можеше тя и дъщеря ѝ да бъдат заедно. Всъщност не харесваше произхода на Гари. Син на фермер! Паркърови имаха твърде много деца и продължаваха да се плодят на около всеки десет месеца. Отис Паркър винаги имаше дългове към кредитната каса на фирмата. Велта работеше там като машинописка и деловодителка и знаеше това. Не уважаваше хора без пари.

Оставаше само Джейд да забременее от това момче на Паркър. Надяваше се, че дъщеря ѝ е достатъчно умна да не позволи това, но за съжаление, освен очарователната си външност, тя бе наследила от баща си романтична и страстна натура.

Погледът на Велта се спря върху снимка в рамка накрая на масата. Засмените сини очи на Роналд Спери, същите като на Джейд, я погледнаха. Войнишкото кепе стоеше наперено върху тъмните къдри. Медальт на Честта от Конгреса висеше на врата му. Другите бяха закачени на горния джоб на военната униформа — доказателство за доблест и храброст по време на конфликта с Корея.

Велта бе на шестнадесет години, когато смелият герой от войната се беше завърнал у дома в Палмето. Градът никога не бе имал такава знаменитост. Цялото население се беше стекло да посрещне пуфтящия влак. Бяха постлали червен килим на гарата за любимеца на града, който пристигаше направо от Вашингтон след редица почести. Дори президентът се бе ръкувал с него.

Велта се беше запознала с Роналд на градското увеселение, организирано в негова чест в залата на ветераните от войната. Тази нощ, докато танцуваше под звуците на Пати Пейдж и Франк Синатра, тя реши да се ожени за него.

Следващите две години го преследва без срам и умора. Най-после той ѝ поиска ръката. За да не мине котка път, Велта се постара да се ожени още първата седмица след предложението му.

За съжаление в Палмето нямаше комунисти от Северна Корея. Години след триумфалното си завръщане Роналд продължаваше да се чуди какво да прави с остатъка от живота си. Нямаше големи амбиции. Въпреки че беше елегантен и красив, нямаше желание да прави капитал от Медала на Честта, както бе сторил Оди Мърфи. Нямаше аспирации към света на кинозвездите.

Сирак и без пари, той се беше записал в армията само за да има подслон и храна. Бе идеалният войник, защото винаги имаше кой да му казва какво да направи и кога. Офицерите му бяха наредили да стреля направо и да убива комунистите с дръпнати очи. Беше отличен стрелец и не бе трудно да се справя. Онзи следобед, когато помете двадесет и двама корейци, и през ум не му мина, че това ще му донесе медал.

Беше популярен сред хората. Предразполагаше и привличаше с естествеността си. Всеки харесваше Роналд Спери. Но размотаването е приятели и разказването на забавни истории в игралния дом не носеха доходи. Той сменяше една безсмислена и неперспективна работа с друга.

Всеки път, когато започнеш на ново място, духът на Велта се приповдигаше: може би това щеше да ги направи богати? Медалът на Честта им беше донесъл мигновено уважение, но не и благополучие и социално положение, за които копнееше тя. Медалът не въвеждаше в обществото на Юга, ако не е подплатен от достопочтен дядо и купища пари от наследство.

Велта беше четвъртата в семейство с девет деца. Баща ѝ бе изполичар до деня, в който почина, орейки подир мулето. Остави в мизерия майка ѝ и потомството, което още не беше се задомило. За да има храна и покрив, семейството трябваше да разчита на подаянията на другите.

Велта се страхуваше повече от презрението, отколкото от бедността и глада.

Когато лавровият венец около главата на Рон започна да вехне, тя подозираше, че хората им се присмиват зад гърба. Караше му се, че е проиграл шанса им за слава и сполука. Заплашваше и го придумваше, но той не беше инициативен да изкарва прехраната. Тя не му разреши да постъпи отново във войската. Бе му казала, че ще бъде твърде унижително признание за провал.

Вече беше решила в безизходицата си да го напусне, когато забременя с Джейд след шестгодишно безплодие. Обхвана я надеждата, че бебето ще подтикне съпруга ѝ да направи нещо, равностойно на предишния му подвиг като войник. Но след раждането на Джейд, Велта бе тази, която отиде да работи във фабриката на Иван Пачет.

Последните десет години от живота на Рон бяха изпълнени с намиране и губене на работа; големи, но неизпълнени надежди; обещания, размити от непрекъснато увеличаващи се количества алкохол.

Един ден, докато Джейд бе на училище, а Велта на работа, той почина, чистейки пушката си. От състрадание шериф Джоли беше определил смъртта като злополука. Местната федерация на ветераните отпусна пари на Велта и Джейд, за да отидат до Националното гробище Алингтън и направят на Роналд Спери погребение на герой.

Гледайки сега снимката му, Велта не почувства дори мъничко тъга. Рон бе красив, приятен и пламенен до деня на смъртта си, но какво ѝ беше оставил?

От друга страна, той и до днес липсваше много на Джейд. Велта бе засегната от нежната преданост на момичето към паметта му. Винаги ги беше ревнувала заради взаимната им силна привързаност, докато беше жив.

Той често придърпваше Джейд в скута си, казвайки: „Ти ще преуспееш, мъничката ми. Имаш моята външност и упоритостта на майка си. Не се страхувай от нищо и ще се справиш добре!“

Джейд щеше да се справи повече от добре. Ако Велта се намесеше, щеше да се омъжи по-сполучливо от нея.

— Нийл Пачет се обади преди малко — каза тя и се усмихна за първи път, откакто Джейд се бе върнала. — Много е чаровен.

— Мръсник!

Велта се стъписа от категоричността ѝ.

— Грозно е да говориш така.

— Той е грозен.

— Грозен? Но защо? Половината от момичетата в гимназията биха дали мило и драго да им се обади.

— Тогава да си го задържат.

— Сигурно не е много късно да отговориш на обаждането му.

Джейд тръсна глава.

— Трябва да прочета цяла глава по история за утре.

— Джейд! — викна заповеднически Велта, когато тя се отправи към спалнята си. — Невъзпитано е да не телефонираш, особено на човек като Нийл.

— Не искам да говоря с него, мамо.

— Прекарваш часове на телефона с онова момче на Паркърови.

Джейд стисна устни и ги задържа така няколко секунди, преди да каже:

— Имам да уча. Лека нощ.

Велта угаси телевизора и я последва в спалнята ѝ, като хвана вратата, преди Джейд да я затвори.

— Прекалено много учиш. Ненормално е.

Джейд съблече полата и пуловера си и ги закачи грижливо в гардероба.

— Трябва да получавам високи оценки, ако искам да получа стипендия.

— Стипендия! — сопна се Велта. — Само за това мислиш.

— Защото е единственият начин, по който мога да си позволя да отида в колеж.

— Което, според мен, за хубаво момиче като теб, е голяма загуба на време.

Джейд се обърна и погледна майка си.

— Не искам отново да спорим за това, мамо. Ще отида в колеж, независимо дали го одобряваш, или не.

— Не става въпрос за одобрение. Просто си мисля, че не е необходимо.

— Трябва, ако искам да направя кариера:

— Ще загубиш маса време и пари, а после ще се разколебаеш да създаваш семейство.

— Сега жените могат да правят и двете неща.

Велта пресече стаята, хвана брадичката на Джейд между пръстите си и наклони главата ѝ назад, като откри леко зачервеното петно на шията. Не скри презрението към дъщеря си.

— Каква възможност ще имаш да се омъжиш за някой почтен човек, ако забременееш от онова момче?

— Гари няма да ми направи нищо. Той е най-почтеният, когото познавам. Мамо, ще се омъжа за Гари!

— Джейд, момчетата придумват момичетата да правят неприлични работи, като им казват, че ги обичат. Ако го правиш с това момче, никой свестен няма да те иска.

Джейд приседна на ръба на леглото и погледна майка си, тъжно клатейки глава.

— Не съм го правила с никой, мамо. Ако стане, ще бъде с Гари, защото се обичаме.

Велта ѝ се тросна.

— Твърде си млада да знаеш какво е любов.

Очите на Джейд потъмняха, знак за надигащ се гняв.

— Нямах да кажеш всичко това, ако бях влюбена в Нийл Пачет. Щеше да ме подтикваш да го хвана както мога... дори ако трябваше да спя с него.

— Поне щеше да си някоя в този град, ако се омъжеше за него...

— Аз и сега съм някоя.

— Ти си просто като баща си — летиш в облаците. Идеалистка — стисна юмруци Велта.

— Няма нищо лошо да преследваш цели.

— Цели — присмя се Велта. — Смешно е да споменаваме тази дума в разговор за баща ти. Никога не е имал дори едничка цел в живота си. През всичките години на брака ни не направи едно смислено нещо.

— Обичаше ме — отвърна Джейд. — Или това за теб е безсмислено.

Велта се обърна и се запъти гордо към вратата. Преди да излезе, каза:

— Когато бях на твоите години, се омъжих за героя на града. Сега за теб това е твойт Гари. Изглежда добре, атлет, отговорник на класа, всичко, което едно момиче може да иска. — Велта се подсмихна. — Запомни го от мен, Джейд, героите са временни. Избяхват като евтини пердета. Единствено от значение са парите. Все тая колко награди ще спечели онова момче, след време ще бъде само първородният син на Отис Паркър. Аз искам нещо по-добро за теб.

— Не, мамо — тихо отговори Джейд. — Ти искаш нещо по-добро за себе си.

Велта излезе и затръшна вратата.

Джейд седеше на високо столче и отхапваше от маслена бисквита. Токовете на обувките ѝ бяха опрени в хромовия ринг, опасващ краката на стола. В полата ѝ лежеше отворен учебник по химия.

След училище и половин ден от съботите работеше в смесения магазин на братята Джоунс. През седмицата започваше в четири и продължаваше, докато Велта минеше да я вземе на път от фабриката за вкъщи, обикновено около шест часа.

Смяната не беше дълга, но даваше възможност на Пит, последния жив от тримата братя, да посещава болната си съпруга в една частна болница, а на Джейд — да припечелва малко джобни пари.

Магазинът западаше. Дъските по пода като че ли бяха покрити с восък, резултат от лимоновото масло по парцала, използвано десетилетия наред. В най-студените зимни следобеди старците се събираха около голямата печка в задната стая и бистреха политиката, докато дъвчеха тютюн и играеха на домино.

От куки по тавана висяха вили и търмъци. Клиентът тук можеше както да си екипира коня, така и да си купи всичко за новороденото. Можеше да вземе тесте карти, чифт зарове, дори и Библия. Разнообразието от стоки и купувачи правеше работата интересна.

Джейд се опита да се концентрира върху урока, но съзнанието ѝ отскачаше от химията към личните проблеми, главно с майка ѝ, която отказваше да приеме сериозно любовта ѝ с Гари. Изгаряше я и желание да вземе от живота повече от обичайното — съпруг, деца и дом.

За Джейд бе важно да имаш семейство. Но искаше и друго. Повечето момичета от класа вече се бяха примирили с бъдещата си работа при Иван Пачет. Докато един ден се омъжеха и започнеха да раждат деца, които пък по-късно пак щяха да работят за Нийл. С Гари имаха един общ стремеж — да излязат от този ужасен, затворен кръг.

Нарочно или не, Рон Спери бе вдъхнал на дъщеря си липсващия му кураж, бе подклаждал в нея желание да направи своя живот подобър от този на родителите си. Поне за това бяха единомислени с майка си. Основните различия идваха от целите и средствата за

реализирането им. Джейд се опасяваше, че никога нямаше да се изгладят, особено по отношение на Гари.

Той също бе повод за тревога в мрачния следобед. Никой още нямаше новини от съвета за стипендиите, където кандидатстваха и двамата. Това, засилващата се сексуална обърканост и ругатните на Нийл в училище за случката в Деъри Барн ги правеше раздражителни и сприхави един към друг.

Нуждаеха се от промяна. Ако времето беше топло през идните почивни дни, можеше да излязат на пикник по брега или да се поразходят по-надалеко с колата. Щяха да се поуспокоят и да огледат нещата в перспектива.

Все още обмисляше всичко, когато звънчето над входа издрънча. Джейд вдигна глава и видя Дона Ди да влиза през вратата. Бузите ѝ бяха зачервени, дишаше запъхтяно, едва поемаше дъх.

Джейд скочи и учебникът тупна на пода.

— Какво става?

Дона Ди повя с ръце пред лицето си и пое дълбоко въздух.

— Идвам от училище. Господин Патерсън ме помоли да остана и попълня вместо него някои книжа.

— Е и?

— Получи се! Твоята стипендия!

Усети сърцето си в гърлото. Не смееше да повярва на ушите си и попита:

— Получи ли се? Стипендията?

Дона Ди кимна бързо с глава.

— За Държавния в Южна Каролина.

— Как разбра? Сигурна ли си?

— Видях писмото на бюрото на господин Патерсън. Изглеждаше много официално, знаеш ли, със златни печати, заврънтулки и тем подобни. Видях отгоре името ти и без да искам, нарочно, го бутнах на пода, докато се пресягах за една папка, която трябваше да...

— Дона Ди!

— Добре де, както и да е. Прочетох писмото. Деканът или който и да е поздравяваше шефа, че са обучили двама толкова добри ученици в гимназията на Палмето.

Очите на Джейд се разшириха.

— Двама?

Дона Ди разпери ръце и изквичача:

— Гари също получава стипендия!

Двете пискаха и подскачаха, хванати за ръце, докато бурканчета с желеиран боб по полиците не задрънчаха.

— О, Господи! О, не мога да повярвам! Колко? Пише ли колко е?

— Написано е „пълни образователни стипендии“. Това не значи ли всичко?

— Не знам. Надявам се. О, толкова съм благодарна, каквато и да е! — каза задъхано Джейд. — Трябва да кажа на Гари. Беше ли още в училище? Видя ли го на игрището?

Отборът по лека атлетика се подготвяше за сезона и оставаха всеки ден след занятията.

— Не. Казах на господин Патерсън, че не съм добре и си тръгнах. Изтичах до стадиона и го потърсих там. Щях да го взема и да дойдем заедно да ти кажем.

— Може да е бил в съблекалнята.

Дона Ди поклати глава.

— Питам. Марви Хибс видял Гари да си тръгва.

Джейд погледна часовника с махало. Имаше и други на стената, с кукувици, всички готови да ударят пет и половина.

— Господин Джоунс се връща понякога преди шест. Сигурна съм, че днес ще ме пусне няколко минути по-рано.

— Защо?

— Да отида да съобщя на Гари.

— Защо не му се обадиш по телефона?

— Искам да му го кажа лично. Ще ме закараш ли до тях? Моля те, Дона Ди!

— Сигурно вече знае. Може би деканът е изпратил писма и до вас. Вероятно твоето те чака вкъщи.

— Сигурно. Но семейство Паркър са към отдалечен пощенски клон. Понякога получават пощата с цял ден закъснение. А трябва и да го видя. Днес! Сега! Дона Ди, моля те!

— Добре. Ами майка ти? Какво ще стане, когато се появи да те подбере?

— Господин Джоунс ще ѝ каже къде съм.

— Ще ѝ призлее, ако говориш първо с Гари, а не с нея.

— Ами да ѝ призлява. Той трябва да научи първи. Възрастният господин Джоунс не знаеше какво да стори, когато няколко минути покъсно се върна в магазина си и Джейд Спери се засили към него с разтворени обятия. Прегърна го силно и целуна сбръчканата му буза.

— Господин Джоунс, случи се нещо много важно. Знам, че е още рано, но бихте ли ме пуснали сега? Ще наваксам друга вечер. Моля ви!
— Говореше бързо и застъпваше думите.

— Е, като гледам колко си нетърпелива, защо не.

— Благодаря ви! Благодаря!

Отново го целуна и се шмугна в задната стая да си вземе палтото, учебниците и чантата. Беше много развълнувана, за да ѝ е студено, затова стисна палтото пред гърдите си, грабна учебника по химия от пода и се втурна към предната част на магазина. Дона Ди бе мигновено запленена от нов вид сенки за очи. Джейд я повлече към вратата.

— До утре, господин Джоунс. Моля ви, кажете на майка, когато се отбие, че съм заминала с Дона Ди и ще се прибера след около час. И че имам чудесна новина.

— Ще ѝ кажа.

— Благодаря ви още веднъж. Довиждане!

— Момичета, внимавайте!

Двете излязоха, бутайки се, и се затичаха по тротоара към колата на Дона Ди. Джейд метна нещата си на задната седалка и се качи, докато приятелката ѝ се настаняваше зад волана.

Преминаха няколко светофара в града и след минути препускаха по двупосочната магистрала. Беше мрачна и мъглива вечер, но те бяха спуснали прозорците и радиото гърмеше.

Колкото се отдалечаваха от очертанятията на града, толкова понеприятен ставаше пейзажът. Профучаваха край доста порутени жилища, които трудно можеха да се нарекат къщи с паянтовите покриви и веранди. Имаше хартии по прозорците, а капаците зееха и плачеха за ремонт. Стари автомобили и неизползваеми селскостопански машини ръждясваха в предните дворове, приютили ята от мършави пернати. Бе едно и също няколко мили, чак до брега. Нататък Атлантическият океан беше нашарен от малки островчета.

Тези отдалечени общини като че ли не бяха в двадесети век. Бедността се ширеше навсякъде. Често липсваше канализация. Между

островчетата и брега имаше блатни площи с развъждащи болести насекоми, допълнително затруднение за и без това изолираното южняшко общество. Тук можеха да се открият болести, причинени от недохранване и лоша хигиена, отдавна забравени в повечето западни страни.

Джейд си помисли, че икономическото състояние в тази част на щата е плачевно. Нищо чудно, че Гари често се обезверяваше за бъдещо социално-икономическо равенство. Семейство Паркър бяха бедни, но живеяха като крале в сравнение с останалите.

Индустрията, процъфтяваща в Пийдмонт, северозападна Южна Каролина, се бореше за земя в ниската равнинна част. Туризмът бе основният поминък край брега и много често поддръжниците на почивните комплекси се съпротивляваха срещу промишлеността, тъй като замърсителите можеха да развалят игрищата за богатите. Междувременно фермери като Отис Паркър се опитваха да свържат двата края от изхабената и измита от наводнения земя, докато босове като Иван Пачет доволстваха, изсмуквайки всичките им сили.

Нещата трябваше да се променят. Сигурно тя и Гари щяха да са предвестници, първото поколение на новия Юг, пионери на...

— О, по дяволите!

Ругатнята изтръгна Джейд от благородните и мечти.

— Какво стана?

— Свършихме бензина!

— Какво? — погледна таблото с недоверие.

— Да не би да пелтеча? Няма бензин.

Дона Ди пусна колата по инерция към тясното отклонение на пътя и я спря. Джейд попита скептично приятелката си:

— Как е възможно да свършиш бензина?

— В цялата дандания забравих да проверя, преди да излезем от града.

— И какво ще правим сега?

— Ще чакаме някой да мине.

— О-о, чудесно! — Джейд се отпусна на облегалката и пощипна с два пръста върха на носа си.

След малко Дона Ди добави:

— Виж, сгрехих, окей? Всеки по света има право от време на време да прави гафове, естествено не и ти. Знам, че бързаш да видиш

Гари, и те разбирам. Съжалявам.

Извинението ѝ накара Джейд да се почувства засрамена. Ако не беше Дона Ди, тя нямаше още дори да знае за стипендията.

— Не, аз съжалявам. — Побутна я по ръката, тя се обърна и я погледна. Джейд се усмихна извинително.

— Не исках да звуча укорително.

На устните на Дона Ди се прокрадна усмивчица и зъбите ѝ блеснаха.

— Всичко е наред.

Засмяха се и двете.

— Добре се наредихме! — възкликна Дона Ди. Надвеси главата си през прозореца и завика театрално: — Помощ, помощ! Две красиви девици са в беда!

— Идиотче, пъхни си главата вътре или ще си измокриш косата.

Дона Ди изгаси фаровете, за да не изхабява акумулатора, и зачака първата кола. Слънцето беше залязло, преди да напуснат града. По пътя бе вече тъмно. Петнадесет минути не мина нищо и Джейд започна да се тревожи.

— Не е много студено и спря да ръми. Да вземем да се върнем пеш до града, а?

Дона Ди я изгледа, като че ли не бе с всичкия си.

— Няколко мили са.

— Или да отидем до най-близката къща и да телефонираме.

Дона Ди погледна боязливо през рамо.

— Искаш да се доберем до една от тези негърски колиби? Тъ-ъ, няма да я бъде. Може никога да не ни видят отново.

— Като са черни, не значи, че са опасни. Не е по-рисковано от стопа, дето не знаеш кой ще ти спре.

— Не опитвам!

Продължаваха да спорят, докато Дона Ди посочи към пътя.

— Фарове! — Отвори вратата, застана на средата на шосето, махаше с ръце и викаше: — Ууу, е-е! Хей! Спри!

Шофьорът на спортната кола нарочно форсира. Дона Ди се разкрачи над осовата линия, да се закрепил. Колата спря на сантиметри от нея.

— Нийл Пачет, ти, кучи сине! — изкрещя тя. — Можеше да ме убиеш.

Нийл освободи спирачката и колата се плъзна напред, докато бронята опря в мършавите ѝ пищяли. Тя направи няколко крачки назад, без да спре да ругае. Вътре Хъч и Ламър се заливаха от смях.

Нийл забеляза Джейд през отворения прозорец на колата на Дона Ди.

— Какво са намислили двете дами?

— Отивахме към къщата на Гари, но свършихме бензина — обясни Дона Ди. — Вие имате ли?

Хъч избълва високо като оръдеен изстрел:

— Нямаме вече.

Дона Ди му хвърли унищожителен поглед.

— Не можете ли тогава да ни закарате до града и да ни оставите на бензиностанцията? Ще се обадя на татко оттам да ни върне обратно.

Хъч отвори вратата, излезе от ниската кола и си протегна дългото тяло.

— Кажете „много ви молим“ — изсмя се той. Ламър, седнал отзад както винаги, се наведе напред.

— Знаете, че не возим безплатно.

— Много сте духовити — каза саркастично Дона Ди.

— Ще се пръсна.

Джейд наблюдаваше с ужас как Нийл излезе, заобиколи предницата на колата на Дона Ди и без да обръща внимание на калта встрани от пътя, отиде до вратата ѝ. Отвори я.

— Излез.

— Миришеш на кръчма — отбеляза тя, като изскочи навън.

— Обърнахме по няколко бири след училище. После ходихме за риба.

— Хванахте ли нещо?

— Не, до този момент.

Думите му не харесаха на Джейд, но тя предпочете да ги преглътне. Внимаваше да не го докосне, заобиколи го и тръгна към другите. От оная вечер в Деъри Барн Нийл я провокираше повече от обикновено, често ѝ се обаждаше вкъщи и нарочно препречваше пътя ѝ по коридорите в училище. Отбягваше го, доколкото можеше. Настръхваше от неприязън и след неделата преди няколко седмици не се опитваше вече да прикрива усещането си.

Нийл Пачет бе роден с привилегии, които не само приемаше като естествена даденост, но и пропиляваше възможностите си. Джейд не можеше да търпи това прахосничество особено когато се налагаше съвестно момче като Гари да се бори за всяко нещо. Нийл беше мързелив и буен в училище. Учителите не смееха да му пишат двойки и да го наказват (повечето имаха съпруги или роднини на работа при Иван) и той си го знаеше.

Джейд смяташе, че лошото поведение на Нийл не се дължеше само на обикновената младежка склонност към вдигане на шум. Някои от лудориите му минаваха границата на пакостите и граничеха с жестокост. Усещаше се злост и подлост във всичко, което казваше и вършеше. За Джейд той бе по-опасен, отколкото повечето хора допускаха. Част от погнусата ѝ идваше от инстинктивния страх от него.

— Как ще се натъпчем всички? — попита Дона Ди, като оглеждаше подозрително вътрешността на спортната кола през предното стъкло.

— Всичко съм пресметнал — отвърна Нийл. — Бутна напред шофьорската седалка. — Качи се отзад при Ламър — обърна се той към Джейд.

Отзад нямаше места, а просто пространство под наклоненото задно стъкло. Джейд се поколеба.

— Може би е по-добре да остана в колата на Дона Ди.

— Тук, сама? — извика тя.

— Не е за дълго. Най-много за тридесетина минути. Нямам нищо против да остана, наистина.

— Влизай!

— Нийл е прав, Джейд — подкрепи го Дона Ди. — Не може да останеш сама в тъмното. Влез отзад при Ламър. Аз ще седна в скута на Хъч. — Изглеждаше щастлива от подреждането.

Джейд не споделяше ентузиазма на приятелката си. Определено се чувстваше притеснена, но после реши, че се държи глупаво. Нийл шофираше много бързо, но сигурно щеше да е по-безопасно да бъде с групата, отколкото сама на пустата магистрала в тази дъждовна вечер.

Прехвърли се над седалката и се промъкна в тясното място до Ламър, който се опита да се посвие.

— Здравсти, Джейд.

— Здрасти — усмихна му се тя. Той винаги изглеждаше така смирен и готов да угоди, че тя го съжаляваше. Не можеше да си обясни защо се движи с Нийл.

Нийл се настани зад кормилото и затвори вратата.

— Хъч, качвай се. Хъч го послуша.

Дона Ди се приближи до колата. Преди да успее да влезе, Нийл каза на Хъч:

— Затвори вратата.

Хъч се подчини и го погледна изненадано.

— А Дона Ди?

Нийл запали двигателя.

— Тя остава.

Дона Ди сграби дръжката на вратата, но Нийл се протегна пред Хъч и натисна бутона за заключване.

— Пусни ме, мижитурко! — Дона Ди блъскаше по прозореца.

Хъч се обади предпазливо:

— Нийл, не трябва да я оставяме.

— Млъквай!

— Пусни я! — Джейд се мушна между двете ниски седалки, наведе се над краката на Хъч и хвана дръжката на вратата. — Отвори, Дона Ди! Бързо! — Вдигна бутона, но преди приятелката ѝ да успее да отвори, Нийл освободи съединителя и колата потегли.

— Ако тя не дойде, ще слеза и аз! — развика се Джейд. Сега по-скоро искаше това, а не Дона Ди да се качи.

Отново се протегна към ключалката.

— Дръж ѝ ръцете, Хъч. — Въпреки че правеше опасен обратен завой по хлъзгавата и омаслена магистрала, Нийл не повиши глас. Леденото му спокойствие ужаси Джейд.

— Не! — Започна да се съпротивлява на опитите на Хъч да я усмири. Махаше с ръце, пляскаше го, опитваше се да се провре между седалките и да стигне до дръжката. Лакътят ѝ перна Нийл по ухото.

— Господи! Не можеш ли да я държиш, Ламър? За Бога, трябва да карам.

Ламър я притисна през талията. Джейд изкрещя и ритна с ток по задното стъкло. Хвърли се към скоростния лост, но Нийл я перна ловко по китката и ръката ѝ се вцепени. Джейд видя Дона Ди, осветена от фаровете. Стоеше на шосето безпомощна.

— Дона Ди, помогни ми!

Хъч хвана и задържа китките ѝ. Ръцете на Ламър бяха все още заключени около кръста на момичето. Колата се понесе в тъмнината.

— Пуснете ме да слеза!

— Какво ще правим, Нийл? — попита Хъч.

— Само ще се позабавляваме малко — и превключи на пета.

— Не е забавно, простак такъв! — извика Джейд. — Върнете ме при Дона Ди. Не бива да я оставяте там съвсем сама. Ще умре от страх.

— Ужасно тъмно е, Нийл — едва-едва се обади Ламър.

— Искаш ли да слезеш?

— Не, но...

— Тогава млъкни.

Приятелите на Нийл покорно замълчаха. Джейд се опита да възвърне самообладанието си и да се успокои. Тези момчета все пак не бяха непознати, знаеше ги, откакто се помнеше. Ламър и Хъч бяха глуповати, но по принцип приемливи. Нийл обаче можеше да бъде жесток.

— Нийл, не се движим към града — намеси се Хъч. — Къде я караш?

— Отиваше да види Гари, нали?

— Значи сме на път към дома му? — попита колебливо Ламър.

— Хъч, ако обичаш, пусни ме — помоли се спокойно Джейд. — Болят ме китките.

— Съжалявам. — Пусна я. Ламър също.

— Просто ще те закараме при Гари, Джейд — каза той и се засмя. — Приятелят ти може да те върне при Дона Ди. Татенцето му сигурно има бензин в трактора си.

Тя погледна Ламър, но не отвърна на леката му усмивка. Настана тишина. Ако това бе обикновено пътуване, щяха да се бутат, да пускат шегички, да обсъждат утрешното контролно по химия. Напрегнатата тишина караше Джейд да се чувства още по-обезпокоена. Щом двете най-добри другарчета на Нийл бяха неспокойни, имаше основание да се страхува.

— Наближаваме завоя — каза Хъч. Нийл не намали. — Около петдесет ярда нагоре, вдясно.

Колата прелетя покрай тесния селски път, който водеше към фермата на Паркър.

— Какво правиш? — обърна се Джейд към красивия профил на Нийл. — Пусни ме! Ще вървя от разклона.

— Нийл, по дяволите, какво става? — попита Хъч.

— Искам първо да спра.

Сърцето на Джейд затупка силно от страх. Само преди час бе празнувала хубавата новина за стипендията си, а сега дланите ѝ бяха студени и влажни от лошо предчувствие.

Нийл зави вляво, на съседното платно, което всъщност не беше шосе. Сред прекършените високи стъбла на бурени минаваха две успоредни линии, неасфалтирани и грапави. Фаровете присветваха нагоре-надолу като светлините на шамандура в бурно море.

— Да не би да се връщаме при канала? — попита Ламър.

— Да.

— Защо?

— Забравих нещо.

Хъч погледна подозрително приятеля си, но нищо не каза. Приближаваха към водата и пръстта под колелата ставаше мочурлива. Нийл спря колата. Изключи двигателя, но остави фаровете запалени.

— Слизайте всички! — Отвори вратата и нагази в калта.

Хъч се поколеба, преди да го последва. Джейд го чу да пита:

— Какво ще правим тук, Нийл? Какво си забравил?

Ламър я сръга.

— По-добре слез. Когато Нийл си науми нещо, най-добре е да го слушаш. Иначе побеснява.

— Може да си беснее колкото иска. Не ми пука.

Нийл заобиколи, отключи задния, капак и го вдигна.

— Казах да слезете.

— По дяволите!

— Ламър, помогни ми.

Нийл я сграби за ръката. Тя не очакваше и извика от болка, когато я дръпна напред. Ламър я побутна отзад. Ако не беше стъпила с единия крак, щеше да падне по лице в калта.

Изправи се и погледна Нийл, издърпвайки ръката си.

— Не ме докосвай или...

— Или какво? Гаджето ти ще ме набие отново с два сладоледа?
— Гласът му бе ироничен. Обърна ѝ гръб и отиде до една хладилна чанта, полускрита в изсъхналата трева.

— Искаш ли бира?

— Не.

— Хъч? Ламър?

Отвори чантата, извади три бири, без да чака отговор от приятелите си, и им подхвърли по една кутия. Изгърмя с капачката на своята и отпи продължително. Като огледални образи Хъч и Ламър направиха същото.

Джейд се опря в задната броня, без да им обръща внимание и потриваше ръце от влажния хлад. Не беше се сетила да вземе палтото и книгите си от колата на Дона Ди.

Бе изключително тъмна нощ. Ниските, натежали облаци скриваха луната. Можеше да чуе бавното поклащане на водата, но не и да види нещо извън очертаното от фаровете светло петно. Вятърът беше лек, но пронизваше до костите.

Нийл си изпи бирата. Смачка в юмрук кутията и я метна към храсталаците по брега на тесния канал. По земята имаше и други пръснати боклуци.

— Сега можем ли да тръгваме? — Джейд се опита да бъде твърда, въпреки че трепереше.

Нийл тръгна към нея.

— Не още.

— Защо?

— Защото преди да тръгнем — провлече той, — ще те чукаме и тримата.

3.

Дона Ди се чудеше какво да прави. Струваше ѝ се нечестно да стои на топло вкъщи, докато Джейд кой знае къде е. Ако се бе прибрала, щеше да ѝ позвъни.

Дона Ди беше почакала в колата си само пет минути, преди едно фермерско семейство да спре и да ѝ предложи да я закарат до града. Баща ѝ дойде на бензиностанцията, напълни туба с бензин и я върна до колата. Прибра се в Палмето за по-малко от двадесет минути, след като трите момчета бяха изчезнали с Джейд.

Все още я измъчваше фактът, че я бяха изоставили. Как смееха да си тръгнат и да я зарежат така? И защо Нийл не пусна Джейд да слезе, когато тя ясно даде да се разбере, че не иска да отиде с тях сама? Нийл Пачет заслужаваше да бъде изправен до някоя стена и застрелян между очите.

Както обикновено, Хъч се бе подчинил, без да протестира. Тежеше ѝ, че толкова малко се интересува от нея и я бе изоставил на пустата магистрала, без да му пука какво може да стане. Естествено, идеята да бъде грабната от Хъч Джоли и отвлечена в нощта бе страхотно романтична и тя си го бе фантазирала много пъти. Но не и когато Нийл и Ламър се влачеха подире му. Въпреки всичко Дона Ди завиждаше на Джейд за приключението да бъде „похитена“.

Сама в спалнята си, сега тя недоумяваше какво да предприеме спрямо Джейд. Дали Нийл се беше опитал да я върне откъдето я взе? А може би я бе закарал до града или до дома на Гари? Имаше начин да разбере. Дона Ди се протегна към телефона и започна да върти на Паркър. Но ако Джейд не беше там?

Помнеше последния му бой с Нийл в Деъри Барн. Гари сигурно щеше да вдигне пара, когато разбере какво е направил Нийл.

Дона Ди не искаше да въвлича Джейд в разпавии с майка ѝ или Гари. Но не ѝ се щеше да се сърдят и на нея. Не можеше да се успокои, преди да разбере какво става. Накрая се реши и вдигна телефона.

— Тръгна си?

— Точно така, Велта — каза Пит Джоунс. — Върнах се от болницата малко преди шест. Джейд и онова момиче, Монро, подскачаха радостно насам-натам. Съгласих се да пусна Джейд по-рано и те отпрашиха веднага. Помоли ме да ти предам, че ще се прибере след час с добри новини.

Велта не обичаше изненадите дори приятните. Особено тази вечер. Беше изморена. Болеше я кръста от цял ден навеждане над бюрото. Беше и гладна. Искаше да си отиде вкъщи, да вечеря, да се изкъпе и да си легне.

Тя едва бе прехвърлила четиридесетте, но не младееше, а в дни като днешния, когато присвиваше огорчено устни, изглеждаше и по-стара.

— Не е характерно за Джейд да излиза, без да ме пита.

Пит Джоунс се усмихна.

— Нещо важно се бе случило. Петите й не докосваха земята.

— Каза ли каква е добрата новина?

— Не.

— Е, скоро ще се появи — отвърна тя с пресилено безразличие. Нямахме смисъл да дава повод за клюки. — Благодаря, господин Джоунс. Лека нощ.

По пътя за вкъщи Велта оглеждаше улиците да зърне колата на Дона Ди. Това бягство сигурно беше изцяло нейно дело. Откакто родителите й й бяха дали раздрънканата кола, момичетата станаха доста по-независими. Затова Велта никога не позволяваше на Джейд да взема колата, без да каже къде отива и колко ще се бави. Хората не приемаха добре момичетата с неограничена свобода.

Когато се прибра, Велта бе започнала да се тревожи. Пощенската кутия беше препълнена, но тя бе много уморена и ядосана, за да прегледа писмата. Метна ги на кухненската маса, без дори да им хвърли поглед. Претопли за вечеря малко супа. Току-що се беше изкъпала, когато телефонът звънна.

— Ало?

— Здравейте, госпожо Спери. Аз съм Дона Ди. Мога ли да говоря с Джейд?

— Господин Джоунс ми каза, че е с теб!

— Е да, беше с мен. Още ли не е вкъщи?

— Дона Ди, искам пълно обяснение, и то сега. Джейд си е тръгнала от магазина преди шест, а вече е почти девет часа. Къде е?

— Бяхме тръгнали за дома на Гари, но бензинът ми свърши.

— А защо се бяхте запътили за Паркърви по това време на деня?

— Трябваше да каже нещо на Гари.

— Не можеше ли да го съобщи по телефона?

— Госпожо Спери, не мога да ви го кажа, окей? — изпъшка Дона Ди. — Трябва да го чуете от самата Джейд. Както и да е, свършихме бензина по средата на пътя. Мина Нийл Пачет. Хъч и Ламър бяха с него. Те... те взеха Джейд с тях.

— Накъде?

— Не знам. Заминаха и ме зарязаха. Предполагам, че искаха да се пошегуват, но това е най-калният номер на Нийл досега.

— У вас ли си в момента?

— Отскоро. — Обясни как се беше върнала в града. — Предположих, че и Джейд вече си е у дома, че Нийл или Гари са я докарали. Видях последно, че се отправиха по посока към фермата на Паркър.

— Е, не е тук. Нищо не знам.

— Смятате ли, че всичко е наред с Джейд? — попита притеснено Дона Ди.

— Ако Нийл я е оставил пред дома на Гари, сигурно е загубила представа за времето. Ще трябва да подразбера по-късно защо нарушава вечерния си час.

— Защо ли не се върна за мен?

— Ти колко дълго беше сама там?

— Не много.

— Вероятно вече си била на път за града, когато е дошла.

— Не е лошо някоя от нас да се обади на Гари, да се уверим, че е там. Аз не посмях, защото Гари и Нийл се мразят. Не би се зарадвал, ако разбере, че Джейд е пътувала с Нийл.

— Ако тя е у тях, той вече знае, нали?

— Наистина — каза бавно Дона Ди като поразмисли. — Сигурно е сърдит и тя се опитва да изглади нещата.

— Не се тревожи, Дона Ди. Аз ще се обадя на семейство Паркър. Лека нощ.

Велта се почуди дали да позвъни, но се отказа. Ако Джейд бе с Гари, значи е в безопасност. Ако пък беше с Нийл Пачет, защо трябваше да безпокои Гари? Ако той не знаеше, защо да го наранява?

Лека усмивка се прокрадна на устните ѝ, в сивите очи проблесна пламъче. Ако Джейд беше с Нийл, още по-добре. Една вечер с него можеше да промени мнението на момичето за някои работи. Можеше да осъзнае колко е важно да си подбиращ добра компания и колко по-приятно е да си влюбена в богато вместо в бедно момче.

Когато пресметна всичко, това можеше да бъде най-добрият вариант.

Ако трябваше да избира само за себе си, Джейд сигурно щеше да лежи на мочурливата земя до канала, докато умре от глад, жажда или студ. Но инстинктът ѝ за оцеляване беше твърде силен. Не знаеше откога лежи в тъмнината, свита на кълбо като зародиш, скована от насилието.

Облаците сякаш плачеха вместо нея. Лекото рамене през целия ден се бе обърнало в ужасен дъжд. Измръзнала, унижена, изнасилена, тя най-после поразмърда тялото си и успя да се опре на ръце и колене.

Пропълзя няколко метра и намери едната си обувка, запокитена по време на боричкането. Опипа в тъмното за другата, но не я откри. Нямаше значение. Беше ѝ безразлично. По-скоро ѝ се искаше да умре, вместо да живее.

Не, не бе напълно вярно. Защото по-непреодолима от желанието да оцелее беше решимостта ѝ да види Хъч Джоли, Ламър Грифит и Нийл Пачет наказани за всичко, което ѝ бяха причинили.

С тази мисъл, изгаряща душата като факла, тя се бореше да стане. Опита се да оправи блузата си. Копчетата бяха изтръгнати. Успя да затегне сутиена. Гърдите я боляха.

Облаците спираха лунната светлина. Пълна тъмница. С протегнати като слепец ръце напипваше пътя през сечището. Ориентира се едва когато се препъна в дълбоките следи в калта от гумите на колата на Нийл.

Подпирайки се на ръце и колена, пълзеше по тях и осъзнаваше, че ако ги следва, най-накрая ще я отведат до магистралата. Някакво нощно животно изпълзя от шубраците и премина пред нея. Дръпна си ръцете, сви се уплашено и затаи дъх, заслушвайки се. Минаха няколко

минути. Едва когато не чуваше нищо, освен учестеното биене на сърцето си, и не усещаше никакво движение във високата трева край тесния път, тя продължи да се промъква по отъпканите следи, като мислеше единствено къде да постави дланта си върху студената, разкаляна пръст, а после да премести и другата. Влачеше коленете си и скоро я заболяха и те. Дъждът се процеждаше през яката по гърба, косата ѝ беше прилепнала към темето.

Непрекъснато се изкушаваше да се откаже. Искаше да легне и умре. За няколко часа животът ѝ стана грозен и пуст. Не искаше да приеме това, което се бе случило с нея, не искаше да мисли за опустошителните последици.

Но ако се откажеше, нейните похитители щяха да се измъкнат невредими.

Затова продължи. Ръка, коляно, ръка, коляно, ръка, коляно...

Като че ли бяха минали часове, когато се добра до канавката край пътя. Протегна се, пълзейки, за да докосне асфалта. С пресипнал, но радостен глас се измъкна на магистралата и се просна по очи, сякаш искаше да я прегърне, както пилигримът, достигнал най-послед свещените мощи. Настилката бе твърда под бузата ѝ, но тя лежеше и почиваше.

Щом беше успяла дотук, щеше да успее да се върне и до града, до болницата, до службата на шерифа. Слава Богу, бе оцеляла и щеше да съобщи за престъплението. Хъч, Ламър и Нийл не бяха трудни за откриване. Щом се добереше до града, след няколко часа щяха да са зад решетките.

Дълго преди да отпочине, тя бе готова да продължи. Изправи се мъчително. Водена от желанието си да накаже насилниците, Джейд се заклатушка към средата на шосето. Щеше да бъде по-безопасно да следва прекъснатата осова линия, отколкото да опипва неравния банкет.

Докато се придвижваше, се опитваше да сметне колко ѝ остава до Палмето. Дали да не отиде само до първата къща? Оттам можеше да се обади за помощ.

Майка ѝ сигурно беше обезумяла от страх. Велта настояваше да знае къде е Джейд всяка минута от деня. Разбира се, Дона Ди беше сигнализирала за отвличането ѝ, ако самата тя не бе също изнасилена.

— О, Господи, не, моля те — смотоледи тя.

Представи си с надежда как ги издирват доброволци, претърсвайки всяко кътче от околността. Може би когато се върнеше в града, тримата нападатели щяха вече да са под арест.

Преди да разбере, колата почти я бе стигнала. Толкова беше потънала в мисли, че слабите фарове не бяха я предупредили за приближаването ѝ.

Нийл! Беше се върнал. Още не бяха го арестували. Беше се върнал, за да я измъчва отново, а можеше и да я убие, за да не свидетелства срещу него!

Залитайки през шосето, Джейд нагази в канавката. Застоялата вода стигаше до коляно. Миришеше отвратително. Студената тиня се просмукваше между пръстите на босите ѝ крака. Но страхът беше посилен от погнусата.

Обзе я паника. Хленчеше, но си проправяше път сред тръстиките и храсталаците, които се завираха под подгъва на полата ѝ. Стигна до ограда от бодлива тел и се наведе до един кол. Опита да се скрие, да стане невидима.

Колата намали и отби по банкета. Щом фаровете я осветиха, спря.

— Не, не! — сви глава между раменете си и за да предпази тялото си, кръстоса отпред ръце, кървящи от многобройните драскотини от къпините в канавката.

— Госпойце, госпойце, к'во правите тук по туй време на нощта? — Беше негър. Черните му ръце се протегнаха към нея. — Боли ли ви, госпойце?

Докосна рамото ѝ. Тя трепна уплашено. Той си дръпна ръката.

— Нищо няма да ви сторя. Какво се е случило?

На фона на двойния лъч от фаровете той бе просто силует, но Джейд различи работен комбинезон и широкопола, мека шапка. Отново вдигна ръце към нея. Този път тя не се сви. Хвана я под лактите и внимателно я подкрепи, издърпвайки я от канавката.

С една ръка придържаше момичето, а с другата отвори стария пикап и ѝ помогна да се качи. Вратата се затвори с шумно тракане на ръждясал метал и я сепна. Вътре беше студено, но сухо. Затрепери неудържимо.

— Къде отивахте, госпойце? — попита той и се пъкна зад кормилото. — От тъдява ли сте?

— Бихте ли ме закарали в болницата? Моля ви! — Не можа да си познае гласа. Беше продран от викане. Нийл я беше удрял, защото крещеше. Хъч ѝ беше запушил устата с големите си ръце. Ламър се бе изнервил от виковете ѝ.

— Болницата? Добре. Сега си починете, госпойце. Всичко ще се оправи.

Джейд го послуша. Облегна се и затвори очи. Беше спасена. Топли сълзи се стичаха по бузите ѝ. Плачеше тихо, а старият камион се тръскаше по магистралата.

Или бе заспала, или моментално беше загубила съзнание, защото ѝ се стори, че стигнаха веднага. Камионът намали и спря. Негърът слезе и заобиколи, за да ѝ отвори вратата.

— Благодаря ви — прошепна тя, докато ѝ помагаше. Когато стъпи на земята, долната част на тялото ѝ започна болезнено да вибрира. Залитна и трябваше да се хване за един подпорен стълб. Затвори очи и опря буза в хладната метална повърхност, докато виенето на свят попремине.

— Благодаря ви — повтори тя.

Обърна се към мъжа, който я бе спасил, но камионът даваше заден.

— Почакайте! — Закри с ръка очи срещу светлината, но не можа да види поне как изглеждаше. Отпред нямаше табелка с номер.

Пикапът стигна до главния път, шофьорът превключи на предна и се понесе с грохот в дъждовния мрак. Джейд предположи, че бързото оттегляне беше единствената му защита срещу онези, които щяха да наскочат и да го замесят в изнасилването на бялото момиче. За съжаление в Палмето все още имаше много хора, които в дадена ситуация първо биха действали, а после щяха да задават въпроси.

Тя тръгна колебливо към плъзгащата се стъклена врата с червен неонов надпис „Спешни случаи“. Крилата се отвориха. Синкавобялото флуоресцентно осветление дразнеше очите. Страхуваше се и затова просто надникна през вратата, като се надяваше да я забележат. Две сестри и един мъж, вероятно портиер, бърбеха и се смееха край гишето.

Джейд си беше мислила, че с готовност ще разкаже за нападението, но сега, когато предстоеше да го направи, се ужаси. Това бе само първата от многобройните трудни стъпки до желаната

справедливост. Но за да постигне целта си, беше готова да преодолее всякакви пречки и притеснения.

Събра кураж и се затътри към гишетото, оставяйки кална диря.

— Извинете... — Три чифта очи я погледнаха. — Бихте ли ми помогнали?

При вида ѝ лицата им замръзнаха за няколко секунди. После портиерът скочи, едната сестра грабна телефона, а другата заобиколи гишетото и подхвана с ръка Джейд.

— Какво се е случило с теб, миличка? Катастрофа?

— Изнасилиха ме.

Сестрата я погледна рязко.

— Изнасилиха те? Тук, в Палмето?

— До един канал, встрани от крайбрежната магистрала.

— Мили Боже!

Джейд ясно осъзнаваше, че портиерът поглъщаше всяка нейна дума и гледаше гърдите ѝ през раздърпаната блуза. Другата сестра говореше по телефона.

— Доктор Харви, имаме нужда от вас в „Спешни случаи“. Дойде едно момиче. Казва, че било изнасилено.

— Наистина съм изнасилена. — Гласът ѝ секна. Почти се разплака. Поне портиерът да не я зяпаше така глупаво.

— Хайде, мила, да влезем тук и да почакаме лекаря. Искаш ли да се обадя на някой за теб?

— Не, докато не се оправя.

Сестрата я въведе в малък кабинет. Завесата, която дръпна около масата, бе тънка и ефирна като жълт парашут.

— Боже, боже, колко си загазила. Съблечи тези дрехи. Всичко. Лекарят ще трябва да те прегледа. Облечи това. — Тя подаде на Джейд болнична нощница на синьо-бяло райе.

— Не може ли вие да го направите? — попита тя треперейки.

— Да направя кое, мила? — Сестрата подреждаше инструменти от неръждаема стомана. Изглеждаха противни и ужасяващи.

— Прегледа. — Не искаше да я докосва мъж. Мислеше си, че не би понесла да разтвори крака и да се покаже, на който и да е мъж.

— Съжалявам, мила. Той ли ти изподра ръцете?

— Те. Бяха трима.

Сестрата прошепна ужасена:

— Негри?

— Не, бели.

Тя като че ли се поуспокои.

— Ще се обадя в службата на шерифа. Лекарят ей сега ще пристигне.

Сестрата мина зад завесата и остави Джейд сама. Тя се съблече бавно и мъчително. Пусна на пода мокрите и съдрани блуза, пола и сутиен. Гащите, чорапите и обувките липсваха.

Погледна тялото си на ярката светлина. Притисна юмруци към устата си, за да не закрепци. Беше омърсена. От колената надолу бе оплескана с кал. Имаше дълги и кървящи драскотини по ръцете си. Колената и дланите също кървяха и бяха подпухнали под няколко пласта мръсотия.

Най-зле бяха коремът и кожата между бедрата. Изцапани с лепкаво вещество, порозовяло от кръвта ѝ. Чувстваше се по-гадна от плювалник. Наведе се бързо над стоманения умивалник и повърна.

— Госпожице, ъ-ъ... Спери?

Мъжкият глас прозвуча точно зад завесата. Силуетът му се очертаваше върху фината тъкан. Джейд се задави, изкашля се и прочисти горящото си гърло.

— Трябва да ви прегледам, госпожице Спери.

— Един... един момент. — Хвана несръчно нощницата и провря главата си. Краят ѝ едва стигаше до горната част на бедрата. Качи се на масата за преглед и опъна плата около ханша си, покривайки колкото може повече от тялото си.

— Готово.

Имаше още нещо неприятно. Лекарят бе ужасно млад. Лицето му беше свежо и гладко. Очите — искрящи и присмехулни. Тя се бе надявала, че той ще прилича на внимателния домашен доктор от известните картини на Норман Рокуел — посивял, възрастен джентълмен с приятно шкембенце и очила.

Лекарят сякаш усети нейната антипатия. Постара се да изглежда и говори съчувствено. Сигурно не желаше да се занимава с истерична пациентка.

— Следващите няколко минути ще бъдат конфузни, госпожице Спери. Ще ви прегледам, ще направя полароидни снимки и ще ви

задам няколко въпроса. Страхувам се, че някои ще бъдат неудобни. Какво ще кажете да започнем с тях?

Отвори метална корица на медицинска диаграма и извади химикал от горния джоб на бялата си манта.

— Трите имена?

— Джейд Елизабет Спери.

— Години?

— Осемнадесет.

— Дата на раждане?

Попълни информацията в съответните карета на бланката, а след това, както бе предупредил, продължи с неудобните въпроси.

— Дата на последния ви цикъл?

— Не помня.

— Трябва да знам. Поне приблизително.

Джейд се замисли като потри слепоочията си. Каза една приемлива дата и той я записа.

— Някакви венерически болести?

Въпросът я шокира.

— Моля?

— Някога да сте имали венерическа болест или сексуален контакт с такъв човек?

Нещо в нея прещрака и тя се нахвърли гневно и остро:

— До тази вечер бях девствена! — В този момент Джейд осъзна, че бе загубила невинността си в по-широк смисъл.

— Разбирам. Добре. — Лекарят си отбеляза нещо в таблицата. — Беше ли мъжът...

— Мъжете. Вече казах на сестрата, че бяха трима. Тя не ви ли предаде това?

— Не. Съжалявам. Трима?

— Да.

— И тримата ли проникнаха във вас?

Долната ѝ устна затрепери. Стисна я със зъби.

— Да.

— Сигурна ли сте?

— Да.

— И тримата ли еякулираха?

Отново ѝ прилоша. Преглътна горчива слюнка и мрачно промълви:

— Да.

— Убедена ли сте, госпожице Спери? — попита скептично той. — Искам да кажа, ако сте били девствена, може да не сте разбрали.

Тя го изгледа, но нямаше сили да преглътне обидата. Отпусна победена рамене.

— И тримата... го направиха.

Той пусна корицата да падне върху диаграмата и прибора химикалката. Пъхна глава през завесата и повика сестрата да му асистира. Тя помогна на Джейд да легне и прихвана глезените ѝ в студените метални халки. Лекарят сложи гумени ръкавици и ги пристегна в китките. Седна на нисък стол в единия край на масата за преглед и насочи ослепително ярко осветление. Докосна натъртените ѝ бедра и ги разтвори по-широко. Тя издаде лек звук на негодувание.

— Казах ви, че ще се чувствате неловко, госпожице Спери. Ще внимавам да не ви боли.

Беше невъзможно да срещне погледа му, защото той гледаше от високо навътре между бедрата ѝ. Усети, че вкарва в нея твърд студен инструмент и стисна очи. Хвана се за ръбовете на облицованата маса.

— Отпуснете се. Знаете ли, много добре сте направили като сте дошли първо тук, а не сте си отишли вкъщи, да се изкъпете.

Не можеше да разговаря, особено както се бе показала така пред него и сестрата. Кожата ѝ при допир беше студена и влажна, но във вените ѝ бушуваше червената вълна на стеснението и срама. Главата ѝ бучеше и чувстваше как всеки удар на сърцето отеква в тъпанчетата.

— Смятате ли, че можете да идентифицирате мъжете?

— О, да, да.

— Е, поне това е добре. Ще си платят за всичко. Стига да овладеете нервите си и да не оттеглите обвиненията преди случаят да се внесе в съда.

— Няма да изпусна нервите си — зарече се тя и стисна челюсти.

— Ето, свърших. Останаха само срамните косми. Не всички са от вас. Ще взема няколко да ги занеса в лабораторията.

Джейд се сви и продължи да стиска здраво очи, докато сестрата ѝ освободи краката от халките и ѝ помогна да седне. Лекарят извади

проба под ноктите на пръстите с оранжева дървена пръчица, свали ръкавиците и ги захвърли в кошчето за боклук.

— Застанете там, пред завесата — обърна се той към Джейд и взе полароидния фотоапарат. Нареди на сестрата да ѝ помогне да се справи.

Следващите минути я снима отпред и отзад. Не остана напълно гола нито за миг, но беше ужасно. Направи снимки на лицето ѝ, раменете, гърдите, корема, бедрата, таза — навсякъде, където имаше драскотини или контузии. Нямахше толкова много. Нийл бе внимавал за това.

— А тези рани по ръцете и колената?

Поклати глава.

— Те са от по-късно, когато пълзях покрай шосето.

— Добре. Ще допълня доклада си и ще занеса всичко за изследване в лабораторията. Там няма никой по това време на нощта, но утре сутринта ще се заемат първо с тях. Сестрата ще ви заведе до банята. Ще ви дадем комплект облекло от санитарките. Вашите дрехи също трябва да се изследват.

Джейд кимна.

— Благодаря ви.

Той излезе бързо, като взе със себе си всички доказателства за лабораторията.

— Ела с мен, мила. — Сестрата дръпна завесата и се запъти към вратата.

Джейд се поколеба, смутено придърпа късата нощница.

— В този вид? Едва ме покрива отзад.

— Тук е болница. Никой не обръща внимание.

Джейд се сети за портиера, но нямаше избор. Последва сестрата по коридора, като правеше малки крачки, за да не развява дрехата.

— Имаш късмет, че доктор Харви идва от болница в голям град. Знае си работата — отбеляза сестрата.

През летяща врата с надпис „Само за болничен персонал“ влязоха във фойе, където няколко медицински сестри пиеха кафе и ядяха закуски от автомат. Гледаха я с любопитство, докато пресичаха залата.

— Ето тук — каза сестрата и отвори банята за жени. — Хавлии и всичко необходимо ще намериш в шкафа до кабинката с душа. Там има

и душ за промивки.

Искаше ѝ се тя да не говори така високо. Всички от залата я гледаха.

— Никога не съм си правила промивки — прошепна тя.

— Нищо особено. Има упътване на кутията.

Джейд се промуши през вратата. Както каза жената, необходимите неща бяха в шкафа. Съблече болничната нощница и стъпи в кабинката. За щастие водата беше гореща. Завъртя кранчето, започна да пари. Остави я да тече много гореща и се наслади на парливата болка. Водата я обливаше и пречистваше. Искаше да ги измие от тялото си, както и противните остатъци от тях. Изненада се, че бе изкарала толкова дълго с тази мръсна кожа, без да загуби разсъдъка си.

След като се насапуниса три пъти, тя вдигна крак на поставката и изми тялото си между бедрата. Болеше я много и чак сълзи избиха в очите ѝ, но тя търкаше ли търкаше, докато кожата ѝ се протри. Проми се несръчно с душа и се зарадва, че го бяха сложили. Накрая изми и калта от косите си и изплакна няколко пъти устата си с гореща вода.

Почувства се по-добре след всичко това, макар и да знаеше, че няма никога отново да бъде напълно чиста. Беше омърсена — умствено, физически, емоционално. Никога не можеше да бъде такава, каквато е била. Тази мисъл я накара да се чувства и тъжна, и гневна.

Избърса се и уви с хавлиена кърпа мократа си коса. Имаше няколко зелени униформи, сгънати на горната полица в шкафа. Втората, която разпери по тялото си, ѝ ставаше сравнително добре. Мукавените ботинки се носеха върху обувки, но тя ги завърза на босите си крака.

Отвори плахо вратата и огледа фойето. Сестрата седеше сама на едно канапе и гледаше някакъв диспут по телевизията. Стана, като видя Джейд.

— Искаш ли нещо? Кола? Кафе?

— Не, благодаря.

— Обади се от приемната. Помощник-шерифът е тук, за да разговаря с теб.

— Готова съм.

Ботите шумоляха по пода. Помощникът се заяждаше с портиера и доктор Харви. Приближиха гишетото. Представителят на закона

побутна шапката си назад, зае внушителна стойка и я изглежда подозрително.

— Госпожица Спери?

— Аз съм.

— Моля ви, седнете.

Джейд седна внимателно на ръба на светлолилав пластмасов диван. Той се отпусна на стол срещу нея. Доктор Харви остана да стои прав до края на кушетката. Помощникът, който не бе по-стар от лекаря, извади малък бележник на телчета от горния джоб на униформеното си яке.

— Доктор Харви казва, че вие заявявате, че сте била изнасилена тази нощ.

Погледна недоумяващо и двамата.

— Защо всеки непрекъснато повтаря, че аз „заявявам“ това или „казвам“ онова? Изнасилиха ме! Мислите, че лъжа ли?

— Почакайте. Никой не ви обвинява, че лъжете. Просто се опитвам да разбера какво е станало. Успокойте се. Окей?

Джейд се поотпусна. Не беше лесно. Трябваше да прибегне към всичките си запаси от самодисциплина, за да не закрепси. Портиерът и медицинските сестри отново се бяха скупчили до бюрото наблизо. Джейд не считаше, че страда от параноя като допускаше, че те си шушукат за нея. От време на време някой поглеждаше в нейната посока, а после бързо отклоняваше поглед и подновяваше тайния разговор.

— Как са трите ви имена? — попита помощникът. Образът му започна да се замазва. Усети, че очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Бях изнасилена — подчерта тя. — Момчетата, които го сториха, се разхождат наоколо свободни, а вие тук ме унижавате и обиждате. — Пое си набързо дъх. — Вече казах на лекаря трите си имена, адрес, рождена дата и всичко останало. Не бихте ли искали да узнаете какво ми се случи тази нощ и кои извършиха престъплението?

— Всичко по реда си — отговори той, без да се вълнува от сълзливото излияние. — Спазвам стандартната полицейска процедура в отговор на вашето оплакване. Ако случаят стигне до съда, сигурно не искате виновниците да се измъкнат заради технически формалности, нали, малка госпожице?

— Защо просто не отговорите на въпросите му, госпожице Спери? — предложи лекарят предпазливо и любезно. — Така ще стане по-бързо. Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— Ако искате, мога да ви дам успокоително.

Поклати категорично глава. Насочи вниманието си отново към помощника и отговаряше апатично на рутинните му въпроси.

— А сега, за тази нощ — продължи той, след като си прочисти гърлото. — Казаха сте на доктор Харви, че трима мъже са ви нападнали и изнасилили.

— Точно така.

— Вържени ли бяха?

— Не.

— Не? Не бяха ли насочили към вас цев или нещо подобно?

— Надвиха ме и ме придържаха към земята.

— Хъм. Проникнаха ли във вас?

— Това го има в моя доклад, помощник-шерифе — намеси се доктор Харви.

— Аз задавам въпросите, докторе. Благодаря. Отговорете, госпожице Спери.

— Да. Всички... проникнаха и... завършиха акта.

— Приложиха ли содомия?

— Не. — Лекарят отново отговори вместо нея, тъй като Джейд бе твърде потресена от въпроса.

— Насилиха ли ви за орален секс?

— Не. — Тя поклати и наведе бавно глава.

— Къде стана това предполагаемо нападение?

Предполагаемо? Думата я подразни, но отговори:

— Близо до един канал, встрани от крайбрежната магистрала. Не вярвам отклонението да има име. Просто кален селски път. Мога веднага да ви заведа. Ако не са ги взели, ще намерите част от дрехите ми там.

— В състояние ли сте да опишете предполагаемите нападатели?

— Не само това, помощник-шерифе, мога да ви кажа имената им.

— Знаете имената им?

— Ами да.

— Добре, браво. Това наистина е новина за нас. Давайте. — Моливът му се насочи нетърпеливо към бележника.

— Ламър Грифит.

Писецът на молива драскаше шумно по листа. След малко, накланяйки глава на една страна в недоумение, помощник-шерифът прочете името, което току-що бе изписал. Погледна Джейд.

— Хлапето на Майръджейн Грифит?

— Ламър Грифит — повтори твърдо Джейд. — Нийл Пачет. — Кръвта се дръпна от лицето на помощника. Навлажни нервно устни. — И Хъч Джоли.

Няколко секунди той я гледаше втренчено. После се наведе напред, на няколко сантиметра от носа ѝ, и прошепна:

— Будалките ме, нали?

Тя грабна бележника и молива от ръцете му и написа имената върху разграфения лист. Подчерта ги дебело и извика:

— Това са имената на моите изнасилвачи! Ваше задължение е да се погрижите да бъдат арестувани и тикнати в затвора.

Той видимо преглътна и погледна към лекаря, като че ли търсеше помощ.

— Госпожице, ъ-ъ...

— Спери — викна тя.

— Госпожице Спери, не искате да кажете...

— Напротив! Всяка моя дума е истина.

— Обърквате нещата.

— Нийл, Хъч и Ламър ме отвлякоха от колата на моята приятелка, закараха ме на онова отдалечено място и тримата ме изнасилиха. След това ме изоставиха. — Скочи и добави: — Защо седите просто тук и ме гледате глупаво? Потърсете Дона Ди! Намерете момчетата! Сложете им белезници! Вкарайте ги в затвора!

— Госпожице Спери — лекарят я хвана за ръката. Накара я да седне отново и направи знак на сестрата: — Може би е по-добре да донесете валиум.

— Няма да го взема — стрелна го Джейд и си дръпна ръката. Обърна се към помощник-шерифа: — Ако не сте способни да арестувате трима престъпници, повикайте някой, който може.

— По дяволите, госпожице. Току-що обвинихте в изнасилване сина на моя шеф.

— Точно така. Хъч беше втори. И бе най-груб. И с най-голям. Почти ме задуши. — Тя не осъзнаваше, че си стиска ръцете толкова силно, че започнаха да я болят. Погледна ги и видя, четири полумесеца, отпечатани върху одраните си длани.

— По-добре извикайте шерифа — обърна се лекарят към помощника.

— Всемогъщи Боже! — възкликна той и стана с неохота. — Прокара ръка по младото си топчесто лице. — Изобщо не горя от нетърпение. Лайната ще се размърдят, щом кажа на шериф Джоли, че неговият син и сина на Иван Пачет са обвинени в изнасилване.

Час по-късно Джейд седеше сама в стая за разпит. Миришеше на спарено от цигарения дим и лепкавата пот. Помощникът я бе докарал направо от болницата в полицията и я беше оставил зад преградата, сякаш искаше да си измие ръцете от целия отвратителен случай.

Джейд бе сигурна, че преди да приключат, нещата щяха да стават още по-гадни. Отклоненията от закона я изумяваха, но те бледнееха пред личните оскърбления, които трябваше да търпи. Как щеше да каже на Гари?

Не можеше да си помисли за това, без да се ужаси. Сега трябваше да се справи със ситуацията, с Дона Ди например. Джейд се безпокоеше за безопасността ѝ. Беше напълно възможно, след като момчетата я оставиха, да са се върнали и направили същото и с нея. Вероятно това бе планът на Нийл — да ги разделят и на практика те да бъдат безпомощни. Дона Ди сигурно лежеше жестоко ранена или в безсъзнание покрай магистралата. Може би бе и умряла.

Тревожните ѝ мисли бяха прекъснати от влизането на шерифа Фриц Джоли. Вместо униформа носеше сини джинси и горнище от фланелена пижама, скрито под ловджийско яке. Явно бе, че са го измъкнали от леглото. Ръждивите му бакенбарди обрамчваха лицето чак до брадата.

— Добър вечер, Джейд.

— Не е, шериф Джоли.

Той често си купуваше от магазина тютюн за дъвчене. Държаха се любезно един към друг. Седна и наведе едрата си, внушителна фигура към нея и кръстоса ръце върху изподрасканата маса между тях.

— Разбрах, че си се замесила в неприятности тази нощ.

— Не съм се замесила, шериф Джоли.

— Разкажи ми.

— Мога ли да почакам, докато дойде и майка ми? — Не ѝ се искаше да разказва историята два пъти. — Лекарят в болницата обеща да се обади и да ѝ каже да дойде тук. — Помощник-шерифът не беше дал възможност на Джейд сама да позвъни на майка си.

— Велта е вече в дежурната — каза шерифът. — Но бих искал да чуя каквото имаш да казваш, преди да я доведем.

— Защо ме оставиха в стаята за разпит?

— Защото е удобна и дискретна.

Тя го погледна подозрително.

— Не съм направила нищо лошо.

— Никой не твърди това. Какво стана?

Той спечели състезанието по погледи. Джейд наведе очи към здраво сключените си ръце и пое дълбоко въздух.

— Нийл, Ламър и Хъч ни настигнаха с Дона Ди. Бяхме свършили бензина. Взеха ме в колата на Нийл насила. Закараха ме до мястото, където бяха пили бира и ловили риба в ранния следобед и... — Вдигна глава и го погледна право в очите. — Редуваха се да ме изнасят.

Той я гледа втренчено няколко дълги мига, но нищо не каза.

Джейд добави:

— Опасявам се, че може да е станало същото и с Дона Ди.

— Помощникът ми съобщи, че си питала за нея. Обадих се у тях.

Вкъщи си е. Невредима.

Тя въздъхна с облекчение.

— Слава Богу.

Когато заговори отново, гласът му бе тих и вдъхващ доверие.

— Това наистина е сериозно обвинение срещу тези момчета, Джейд.

— Изнасилването е сериозно престъпление.

— Трудно ми е да повярвам, че могат да направят подобно нещо.

— И на мен ми беше трудно да повярвам. Вчера по това време никога не бих допуснала, че това е възможно.

— Е, хайде — каза той, — защо не ми разкажеш какво наистина се случи?

4.

Стаята на Нийл беше все още тъмна, когато баща му отвори вратата и влетя вътре. Иван отиде веднага до леглото, отметна завивките и удари силно Нийл по голия задник.

— Лайно с лайно!

Нийл се претърколи към другия край на леглото и скочи. Баща и син стояха лице срещу лице от двете страни на неоправеното легло. Нийл беше гол. Иван носеше спортни гащета и старомодна бяла фланелка. Стоманеносивата му коса стърчеше във всички посоки. Но фигурата му не беше комична, дори и в този вид. Бе ужасно навъсен.

— Какъв дявол те е подгонил? — попита Нийл с ръце пред тесния си ханш. Беше рошав, сънлив и мрачен. Хубавото му мускулесто тяло бе резултат на генетична заложеност, а не резултат от тренировки. Представяше се добре на спортното игрище, но не си даваше зор, ако не беше наистина необходимо. Приемаше силната си и стегната физика като нещо, което му се полага.

— Току-що ми се обади Фриц — каза Иван.

— Така ли? Посред нощ? Лягам си.

— Дяволите да те вземат!

Главата на Нийл почти бе на възглавницата, когато Иван го сграбчи за косата и го вдигна. Ритна го в задника. Нийл се блъсна в най-близката стена. Обърна се с вдигнати юмруци, готов за бой.

— Снощи да си изнасилвил едно момиче?

Нийл веднага свали юмруците.

— По дяволите, не знам за какво говориш.

— Говоря ти за Джейд Спери. В съда е и те обвинява в изнасилване. Ето за какво ти говоря! — Иван насочи строго показалец към гърдите на сина си. — По-добре е да ми кажеш истината, момче. — Така изрева, че можеше да събуди дори и мъртвец.

Погледът на Нийл се стрелна насам-натам в сумрачната стая, очите му проблеснаха няколко пъти и накрая се спряха на буреносното изражение на баща му.

— Ако тя твърди, че е изнасилване, това е тлъста лъжа.

— Значи знаеш за какво ти говоря, ти лъжлив кучи син.

— Не лъжа! — извика Нийл. — С Хъч и Ламър я взехме за риба. Пихме бира. Посмяхме се. Тя се отпусна, имам предвид истински, татко. Изпроси си го и го получи.

Иван го гледаше, острите му очи отразяваха като стъкло пукването на зората.

— Глупости. Това момиче Спери не е измет. Лепнала се е като гербова марка за момчето на Паркър. Какво ще иска от три мекерета като вас.

Нийл изруга тихо и зарови ръка в разрешената си коса.

— Казвам ти, тате, искаше си го. Прави се, че си пада само по Паркър, но при всяка възможност си върти опашката под носа ми. После, когато се появи гаджето ѝ, става високомерна и се отнася към мен, сякаш съм лайно, което е настъпила. И ти си мислиш, че аз ще си лепна такъв резил заради едно момиче? Не, дяволите да го вземат. Снощи реших да ѝ покажа какво е истински мъж. Ако го нарича изнасилване, това си е неин проблем.

— Майната ти! — Иван беше изслушал с изненадваща търпеливост обяснението на Нийл. Скръцна със зъби. — Не е само неин проблем. Създаде проблем на шерифа. А сега и на мен.

Нийл лениво се почеса по чатала.

— Какво ще правиш?

— Абсолютно нищо.

— Хъм? — Нийл спря да се перчи.

— Нищо няма да предприема, докато ти не благоволиш да ми разкажеш какво се е случило. Насилихте ли момичето?

Нийл вдигна нервно рамене.

— Нещата малко задебяха. — И добави бързо: — Но знаех, че го иска.

— А Хъч и Ламър?

— И на тях им се прииска по парченце. — Ухили се. — Аз не съм егоист.

Иван почти го перна за арогантността му, но после реши да не се прахосва и смъкна вдигнатата ръка.

— За Хъч разбирам. Но не мога да си представя онзи синигер на Майръджейн да се сили между краката на момиче.

— Ламър имаше нужда от малко насърчение, но се справи добре. На вратата се почука. Обърнаха се и видяха на прага прислужницата им Ойла.

— Ще искате ли сутрешното си кафе, господин Пачет?

— Не! — изрева Иван. — Ще ти кажа кога си искам кафето.

— Добре, сър. Само питам.

Тя се оттегли. Иван се загледа за момент във вратата и се обърна към Нийл.

— Защо не отидохте в негърския квартал и не си избрахте някое девойче, което ще си затваря устата? Защо ви трябваше това момиче Спери?

— Тя си го търсеше, ето защо.

— Боже, каква каша!

Нийл изглеждаше равнодушен. Отиде до леглото и си обу джинсите, праметнати от вечерта върху таблата.

— Какво ще правиш, татко?

— Не знам още. Остави ме да помисля. — Иван крачеше покрай леглото.

— При присъда за изнасилване могат да ви опандизят за едното чудо, знаеш ли.

— Но защо, по дяволите — запъна се Нийл. — Ама че гадост. Не могат да тикнат в затвора някой само защото е чукал момиче, което се е нуждаело от това.

— Знам го, а и ти го знаеш. Трябва да убедим и останалите да мислят като нас.

— Да пукна, ако ида в проклетия затвор. Там брикетите чукат белите момчета в задниците. Трябва да направиш нещо, тате.

— Млъкни и ме остави да помисля! — извика Иван. След това изведнъж зашлеви Нийл силно през лицето. — Копеле мръсно, съсипа ми целия ден.

Джейд положи глава върху кръстосаните си ръце на масата в стаята за разпит. Клепачите ѝ горяха и я глождеха. Цяла нощ я задържаха в полицията. Разрешиха ѝ само веднъж да отиде до тоалетната, и то придружена от помощник-шерифа. Сякаш бе арестувана, а доколкото знаеше, нищо не бе предприето спрямо нападателите ѝ.

Беше разказала историята на шериф Джоли два пъти, с пълни подробности. Не промени нито дума втория път. Нейната забележителна памет винаги ѝ вършеше добра работа в училище. Тази нощ я използва, за да опише точно груповото изнасилване. Нямаше значение колко неудобни бяха детайлите — не ги спести.

Без да злоупотребява, шерифът се бе опитал да я обърка.

— Джейд, Хъч си беше у дома, когато тръгнах за тук.

— Не знам къде е сега. Но знам къде беше и какво прави около седем часа снощи.

— Казваш, че се случи тогава?

— Тогава стана. Хъч не бе у вас по това време, нали?

— Върна се към девет и каза, че е бил с Нийл и Ламър.

— Да. И ме изнасилиха.

Фриц бе прокарал голямата си ръка по червендалестото си лице, разтягайки отпуснатата кожа.

— Какво ще кажеш за периода между седем, времето на предполагаемото изнасилване, и отиването ти в болницата, тоест... — направи справка в бележника на помощника си, — ... била си там в единадесет и тридесет и четири.

— Дълго лежах, след като ме оставиха. После пропълзях до магистралата. И ме настигна колата...

— Спомням си каза, че било пикап.

— Да, пикап беше. Но в началото си помислих, че е колата на Нийл. Страшно се изплаших и се опитах да се скрия в канавката. Негърът ми помогна да изляза оттам и ме взе с камиона. Закара ме до болницата.

— Не си ли каза името?

— Не.

— И не можеш да го опишеш?

— Беше тъмно. Всичко, което видях, е, че бе с работен комбинезон и шапка.

— Може да е всеки човек от Юга. Чудя се защо не те е придружил в болницата, след като се е отнесъл с теб така внимателно. Защо е изчезнал?

— Ако вие бяхте черен от този край и карахте в спешни случаи бяло момиче, явно изнасилено, щяхте ли да се мотаеете наоколо, шериф Джоли?

Имаше благоприличието да погледне огорчено. После добави:

— Някои бели жени биха дали мило и драго да ги изнасили негър.

Джейд стана, мина зад стола, хвана се за горната му пръчка и го атакува през масата.

— Да не би да смятате, че ме е взел негър, изнасилвил ме е, а аз искам да изкарам вашия син и двамата му приятели разгонени пръчове? Това ли е теорията ви?

— Трябва да погледна от всички страни, Джейд. Особено когато собственият ми син е обвинен в углавно престъпление.

— Вместо да ми вадите душата, защо не зададете тези въпроси на Хъч?

— Имам това намерение.

Веднага след разговора беше разрешил на майка ѝ да се срещне с нея. Велта винаги бе издокарана и за Джейд беше голяма изненада да види майка си изтормозена и раздърпана. Втурна се в стаята за разпити, почти събаряйки шериф Джоли в бързината.

— Джейд! Какво става? Никой нищо не ми казва. Къде беше?

Точно в този момент най-малко се нуждаеше от въпроси. Искаше някой да я прегърне и успокои. Необходимо ѝ бе съчувствие, приемане без уговорки. А майка ѝ настояваше за отговори. Ако бе на нейно място, Джейд сигурно щеше да реагира по същия начин, но тази мисъл не я накара да се чувства по-добре.

Лицето на Велта не трепна, когато ѝ разказа какво се бе случило. Гледа я безизразно няколко секунди и повтори безсмислено:

— Изнасилена?

— Да, мамо.

Пресегна се и непохватно приглади назад непокорните кичури около лицето на Джейд.

— Кой го стори, дъще?

Когато Джейд ѝ съобщи, Велта се дръпна, като че ли по косата на дъщеря ѝ течеше електрически ток.

— Това е... това е лудост, Джейд! Цял живот познаваш тези момчета. Не биха направили такова нещо!

— Но го направиха! — Сълзи бликнаха в очите ѝ. — Не ми ли вярваш, мамо?

— Разбира се, Джейд. Разбира се, че ти вярвам.

Джейд се съмняваше, но нямаше сили и желание да я убеждава. По настояване на шерифа разказа историята отново пред майка си. Щом свърши, той си тръгна, но подметна, че ще се върне.

След като останаха двете сами, не си казаха нищо съществено. Велта я попита дали е добре и тъй като въпросът бе абсурден, Джейд отговори утвърдително. След помилването по косите, втори път не я докосна.

Призори помощник-шерифът се появи и предложи на Велта чаша топло кафе. Джейд помоли за сода, за да навлажни възпаленото си гърло. Не можеше да преглъща отчасти и заради непролятите сълзи, напирасци в гърлото ѝ.

Изведнъж вратата се отвори. Джейд вдигна глава и осъзна, че беше задрямала от пълно изтощение. Извика уплашено като видя Нийл Пачет да влиза. Започна да диша бързо и насечено, сякаш беше бягала.

— Какво прави той тук?

Иван Пачет и шериф Джоли вървяха след него.

— Подхвърляте сериозни слова, млада госпожице — каза ѝ Иван. — Когато Фриц ми телефонира и ми съобщи какво става, настоях да обвините моето момче в лицето му. Здравсти, Велта.

Майката на Джейд реагира на появата на Иван по същия начин, както дъщеря ѝ — на появата на Нийл.

— Здравей, Иван.

— Нашите младоци вдигнаха голяма тупурдия тази сутрин, нали?

— Да.

— Нищо лошо не съм направила! — възпротиви се Джейд на опита на Иван да въздейства на майка ѝ срещу непослушните им деца. — Аз съм потърпевша! Нямам никаква вина.

— О, хайде, Джейд — обади се за първи път Нийл. — За Бога, наистина ли очакваш някой да повярва, че си изнасилена?

— Не говоря просто така. Могат да видят снимките, направени в болницата. Лабораторните изследвания ще потвърдят думите ми.

Той седна на ъгъла на масата.

— Не отричам, че стана — каза меко. — Само че ти си позволяваш волности, обяснявайки как стана.

— Не е вярно! — Щеше ѝ се да се дръпне още назад от него, ако облегалката на стола не пречеше. Колкото и добре да изглеждаше, за

нея Нийл бе отблъскващ.

— Добре, хайде всички да се успокоим — намеси се шериф Джולי, поемайки нещата в свои ръце. — Нийл, махни се оттам, моля те. — Посочи му място до стената. — Иван, ти вземи онзи стол.

Иван седна. Погледна Велта.

— Ще ти се води платен почивен ден.

— Благодаря.

Джейд изгледа майка си, вбесена от подчертаното ѝ уважение към Иван Пачет.

— А сега, Джейд — каза Фриц, като привлече вниманието ѝ към него, — моля те, разкажи историята отново заради Иван и Нийл.

Тази молба я обезсърчи. Не знаеше дали ще може да изрече на глас интимните подробности от изнасилването в присъствието на Нийл и баща му. Но когато случаят стигнеше до съда, щеше да има още по-голяма аудитория.

Иван я наблюдаваше снизходително и тя забеляза, че зад любезния израз се прокрадва злост в очите му. Нийл се бе облегал на отсрещната стена със скръстени ръце на гърдите си. Усмиваше се самодоволно.

— Е, Джейд, бих искал да чуя как съм те изнасилил. Подигравателният му тон я амбицира. Нямаше да се измъкне току-така дори ако трябваше да повтаря грозната истина хиляди пъти.

Отпи от хладката сода, донесена преди това от помощник-шерифа, започна със свършването на бензина в колата на Дона Ди и приключи с пристигането в болницата.

— Останалото — каза тихо тя — е записано в протокола.

— Още ли не си открил онзи загадъчен негър? — обърна се Иван към Фриц.

Шерифът поклати глава.

— Не може да ни подаде данни, по които да го идентифицираме.

— Хъм! — по устните на Иван се появи самодоволна усмивка.

— Но той съществува — настоя Джейд. — В положението, в което се намирах, не можех да извървя целия път до града.

— Татко иска да каже — намеси се Нийл, — че „положението“ ти не е било толкова лошо, колкото се опитваш да го изкараш. Имала си достатъчно време да се върнеш пеш и точно това си направила. По

пътя си се уплашила. Размислила си за Паркър и какво ще каже той като чуе за нашето малко забавление.

Джейд скочи от стола.

— Не споменавай името му! Не си достоен за това! По-скоро отново ме изнасили, отколкото да въвличаш и Гари!

— Джейд, за Бога, седни! — Велта я хвана за ръката и я дръпна към стола.

Иван запали пура и небрежно размаха клечката, преди да я хвърли на пода. Шериф Джоли се обади:

— Нийл, не си длъжен да отговаряш на обвиненията.

— Все ми е едно. Тя лъже!

— Иван, сигурен ли си, че не искаш да извикаш адвоката си?

— Отказахме се от правото си, Фриц. Защо да го безпокоим толкова рано сутринта? Няма какво да крием. Питай момчето каквото искаш.

Фриц се обърна към Нийл.

— Какво се случи, когато попаднахте на Дона Ди и Джейд?

— Както каза и Джейд — започна той, — предложихме ѝ да я закараме. Тя се качи в колата ми по собствено желание. Дори трябваше да се покатери зад облегалката, за да отиде отзад при Ламър.

— Не я ли качихте насила?

— Не, по дяволите.

— Защото мислех, че и Дона Ди ще дойде — бързо обясни Джейд. — Когато разбрах, че нямат намерение да я вземат, се опитах да сляза. Но те ме задържаха. Нея не я пускаха вътре, а мен — навън.

Нийл се засмя.

— Всичко бе на майтап. Уж, че я отвличаме, нали разбирате. Просто си играехме.

Подхвана историята отгук и разказа как са пристигнали на мястото край канала.

— Джейд излезе и седна, а ние изпихме по една бира.

— Нямахте къде другаде да отида — добави Джейд. — Когато казахте какво сте правили и щом разбрах какви са намеренията ви, побягнах. Защо не си признаеш, Нийл? Знаеш добре, че това е истината. Опитах се да избягам!

— Нийл, какво ѝ каза? — попита Фриц.

— Казах ѝ, че ще я чукаме.

Велта сложи ръка на гърдите си и кръстоса крака. Иван пуфкаше с пурата. Фриц си търкаше слепоочията.

— Това съвпада с разказа на Джейд.

— Тогава се обърнах и побягнах към пътя. Не стигнах далеко. Нийл ме сграбчи за косата и ме събори.

Той вдигна безпомощно рамене.

— Тя каза нещо от рода на „Върви по дяловите“, но се смееше.

— Нищо подобно не казах и изобщо не се смеех. Бях ужасена.

— От трима приятели? — изсумтя недоверчиво Иван.

— Тя наистина побягна, но като че ли искаше да я хванем. Аз я улових за косата. Борихме се. Съпротивляваше се колкото да се каже, от немай-къде.

— Лъже! — прошепна дрезгаво Джейд и клатеше глава, за да засили отрицанието си. — Лъже! Удряше ме. Съдра ми... — Хрумна ѝ нещо. Погледна окаляните джинси на Нийл, бяха същите, които носеше снощи. — Съдра ми чорапогащите, а после и гащите. Сложи ги в джоба на джинсите си. Проверете.

— Нийл? — Фриц направи знак с глава на момчето.

Иван обърна глава и го гледаше през рамо, докато той бъркаше в десния си джоб. Извади жълти бикини. Велта ги позна и сложи ръка на устата си, за да сподави изненадата си.

Нийл впери поглед в Джейд с изпълнени със съжаление очи. Каза спокойно:

— Даде ми ги да ги пазя като сувенир, скъпа, не помниш ли?

— Той лъже! — Изстреля се от стола, заобиколи масата и сви пръсти, готова да издере сардоничното му лице. Фриц я хвана през кръста и я задържа.

Вратата се отвори и помощникът надникна.

— Шерифе, наред ли е всичко тук?

— Да, да — увери го той.

— А-а, шерифе, за резултатите от лабораторията.

— Да, бих искал да прочета официалния протокол, щом стане готов.

— За това, шериф Джоли... — пристъпваше нервно от крак на крак, — за това дойдох да ви съобщя. Петната и всичко останало са хвърлени на боклука по грешка. Принадлежностите на госпожица Спери са изгорени тази сутрин в болничната пещ.

Като чу това, Джейд загуби желание да се бие. Облегна се на ръката на Фриц и му позволи да я заведе до стола. С измъчен вид се отпусна тежко. Всички веществени доказателства за изнасилването бяха унищожени. Дори ако лекарят от спешните случаи дадеше показания в нейна полза, можеше евентуално да свидетелства само, че е имала сексуален контакт, и то груб. При кръстосан разпит показанията му сигурно щяха да се окажат безполезни. Освен това той не можеше да идентифицира нападателите ѝ.

Нищо от тази стая нямаше да бъде допуснато до съдебната зала. Дори признанието на Нийл, че е имал полово сношение с нея. Той можеше изцяло да промени историята и изобщо да отрече, че е замесен в инцидента.

Отсега нататък само думите на Джейд щяха да се противопоставят на другите.

Все пак от черното отчаяние, което бе в състояние да я удуши, проблесна лъч на нова надежда. Изведнъж тя вдигна глава.

— Дона Ди!

— Какво? — обърна се към нея шериф Джоли.

— Обадете се на Дона Ди. Тя ще ви докаже, че се съпротивлявах. Видя ме, че се опитвах да сляза от колата на Нийл. Тя ще потвърди, че не отидох с тях доброволно.

Фриц погледна часовника си и поръча на помощника си:

— Обади се у Джо Монро. Побързай да хванеш момичето, преди да тръгне за училище. Кажи ѝ, че искам да се отбие тук, но не ѝ обяснявай защо.

Помощникът изкозирува и се отправя към вратата. Те зачакаха. Велта взе гащите на Джейд от масата и ги мушна в чантата си. Иван помоли за кафе, което му бе сервирано от раболепна служителка. Нийл излезе за малко да си купи кока-кола от автомата в дежурната. Джейд отново захлупи глава на ръцете си и затвори очи, за да не го гледа.

Копнееше за сън. Искаше да махне зелената униформа и ботинките. Искаше да се срещне и измие зъбите си. Искаше да си поплаче в усамотение за невъзвратимото — нейната девственост.

— Гари, Гари — тихо стенеше тя. Нямаше да я обвини за изнасилването, но тя не бе толкова наивна да вярва, че то нямаше да се отрази неблагоприятно на отношенията им. Беше така болезнено да

мисли до каква степен ще ги засегне, че се опита да отклони мислите си към нещо друго.

— Откога работиш при мен, Велта? — чу тя Иван да пита майка й. Още димеше с гнусната си пура. Повдигна й се от пушека.

— От дълго.

— Би било жалко, нали, ако трябва да се разделим заради това неразбирателство?

Джейд го погледна.

— Не се опитвайте да я сплашите, господин Пачет. Надявам се, че моята майка няма да работи нито ден повече в смрадливата ви фабрика. Не искам да плаща със спечелените там пари за храната, която ям, и дрехите, които нося.

По принцип Джейд никога не би говорила така с възрастен човек. Но сега бе жертва на жестоко и болезнено нападение и като всяко ранено животно, отвърщаше на удара.

Иван изтръска пепелта от пурата на пода. Намръщи се недоволено.

— По-добре е да сложиш намордник на дъщеря си, Велта. Много й знае устата.

Велта се обърна към Джейд и прошепна:

— Шшт. Защо се опитваш да влошиш положението?

В този момент шериф Джоли въведе Дона Ди. Тя се поколеба плахо, преди да влезе. Тъмните й очи обходиха лицата на всички. Накрая се спряха върху Джейд.

— Какво става? Какво се е случило? Защо си облечена така?

— Моля те, мини навътре, Дона Ди. — Шерифът я побутна напред и й издърпа последния свободен стол. — Седни. Искаме да ти зададем няколко въпроса.

— За какво? — гласът й трепереше от страх пред неизвестното. — Какво става? Да не би някой да е убит или нещо друго?

— Нищо подобно — каза Фриц, опитвайки се да успокои нервното момиче. — Снощи е станала една неприятност. Ти би могла да ни разясниш някои факти.

— Аз? Каква неприятност?

— Нещо се е случило, след като сте свършили бензина късно снощи.

— Прибрах се благополучно вкъщи.

— Но не и Джейд.

Дона Ди се обърна към нея.

— Какво е станало? Изглеждаш ужасно.

— Бях изнасилена.

Дона Ди зяпна. Малките ѝ очи се разшириха.

— Изнасилена? О, Господи, Джейд, наистина ли? Изнасилена?

— Така казва — обади се Нийл.

Дона Ди извърна глава към него.

— Но нали беше с вас! Как може да е изнасилена?

— Той го направи! Той, Хъч и Ламър.

За втори път, само за няколко секунди, Дона Ди бе напълно шокирана.

— Хъч те изнасили? — изхриптя тя.

— Лъже — каза Нийл.

— Млъкни! — гласът на шериф Джоли изплющя като камшик.

— Млъкнете всички. Тук е мой периметър. Аз съм отговорен и аз задавам въпросите. — Направи пауза, за да се увери, че Джейд и Нийл са се успокоили, и се обърна към Дона Ди, която гледаше Джейд и премигваше бързо-бързо.

Джейд наблюдаваше как тъмните очи на приятелката ѝ оглеждаха разрошената ѝ коса, драскотините по ръцете, болничното облекло.

— Изнасилена? — Тя предъвкваше думата, но не отрони и звук от страх от шерифа или от пълно недоверие. Чувствата задавиха Джейд. Кимна отчаяно.

— Дона Ди? — Шерифът почака тя да му обърне внимание. — Джейд твърди, че момчетата са се появили, след като сте закъсали по крайбрежната магистрала. Казва, че я взели в колата на Нийл, а после, когато станало ясно, че теб ще те оставят там, не я пуснали да слезе. Джейд ни уверява, че се съпротивлявала. Викала и ритала по задното стъкло. А според Нийл, всичко било на шега. Джейд трябвало да се досети, че било само лудория. Знам, че не можеш да дадеш показания какво е станало след това, но бих искал да чуя мнението ти за настроението на всеки при тръгването на момчетата с Джейд в колата.

Иван се наведе през масата и сложи ръка върху рамото на Дона Ди.

— Ние не отричаме, че момчетата са се позабавлявали с нея, разбираш ли. — Погледът на Дона Ди се плъзна към Джейд. Беше остър, пронизващ. — Всички са се изредили. Нийл го призна. Но сега тя, след като е имала време да помисли, се отмята и обвинява момчетата, че са го направили насила. Смяташ ли, че е справедливо?

— Иван! — каза остро Фриц. — Нататък аз ще продължа.

Джейд наблюдаваше с нарастваща тревога как изражението на Дона Ди постепенно се променяше. Когато най-напред влезе в стаята, беше изненадана и объркана. После, като чу, че приятелката ѝ е била нападната, Дона Ди я гледаше съчувствено. Но сега се отнасяше към нея с подозрение. Иван Пачет нарочно го подклаждаше, като наблягаше на сексуалното привличане и смекчаваше насилието. Той, както и всички останали, знаеше за чувствата на Дона Ди към Хъч и успешно разпалваше в нея огъня на ревността.

— Дона Ди, вината не бе моя — каза сериозно Джейд с пресекнал глас. — С нищо не ги провокирах. Дори не исках да тръгна с тях. Знаеш. Те ме принудиха.

— Дона Ди?

Тя не откъсваше очи от умолителното лице на Джейд дори когато си обърна главата към шерифа. Най-после го погледна.

— Мисля, че бяха пили.

— И Нийл го призна. Обиждаха ли ви? Бяха ли настроени враждебно? Заплашваха ли ви?

Дона Ди нервно облиза устни.

— Не. Просто си бяха самите те. Вечните всезнайковци. Нали ги знаете. Както винаги.

— Кажете им какво стана, след като влязох в колата — подсказа ѝ Джейд. — Ти ме видя да се бия с тях, Дона Ди.

Хвърли бегъл поглед на Джейд, преди да каже:

— Права е.

Джейд се отпусна с облекчение. Затвори очи и пое дълбоко дъх, успокоена за първи път от часове наред. Най-сетне някой да бъде на нейна страна и да потвърди разказа ѝ.

— След като Джейд се качи в колата — продължи Дона Ди, — започна да блъска по стъклата.

— Точно така. Казах ви, помните ли?

— Ти би ли приела това като настояване да слезе? — попита шерифа, пренебрегвайки Джейд.

— Ъ-ъ, Ламър я държеше отзад. Тя се опитваше между двете седалки да хване дръжката на вратата или скоростния лост. А Хъч май ѝ стискаше китките.

— Да. Вижте! — Джейд ги показа. Тъмносини кръгове опасваха китките ѝ.

Щом ги видя, шериф Джоли се намръщи. Загледа се в плочките на пода между ботушите си и безмилостно хапеше долната си устна. Погледна към Иван.

— Значи те действително са я взели насила.

— Да! — извика Джейд.

— Не съм казвала подобно нещо.

След ликуващото възклицание на Джейд, думите на Дона Ди прозвучаха глухо.

— Какво? — насочи ужасения си поглед Джейд към Дона Ди.

— Имаше боричкане в колата — побърза да обясни другото момиче, — но момчетата просто се майтапеха, разбирате ли? Дразнеха Джейд по същия начин, както дразнеха и мен като ме оставиха.

Джейд стана.

— Какви ги приказваш, Дона Ди?

— Седни, Джейд.

— Няма ли да се откажеш? — обади се Нийл с отегчен глас.

— Джейд, дръж се разумно — намеси се и Велта.

— Тя не казва истината и го знае много добре! — посочи обвинително с пръст Джейд към Дона Ди.

Откакто веществените доказателства бяха унищожени, а тя бе убедена, че не е случайно, единствената ѝ надежда да се стигне до присъда беше наличието на свидетел. Дона Ди не бе присъствала на самото нападение, но можеше да потвърди изявлението на Джейд, че е била принудена да остане в колата на Нийл. Това, както и показанията на лекаря, щеше да даде основание за съмнение на всеки съдебен заседател.

Джейд тупна с одраните си длани отгоре по масата и се наведе към Дона Ди.

— Знам, че се опитваше да защитиш Хъч, но той е престъпник. Изнасили ме — произнесе остро тя всяка ду ма.

— Хъч не би го направил.

— Направи го!

Дона Ди се отдръпна от Джейд и погледна внимателно шериф Джоли.

— Това е всичко, което знам. Мога ли сега да си вървя?

— Дона Ди, недей! — молеше се Джейд, докато шерифът, побутвайки я настрана, помагаше на приятелката ѝ да стане. Хвана я, но Дона Ди се измъкна от стискащите ѝ ръце.

— Хъч не заслужава твоята защита — извика Джейд. — Той ме изнасили. За Бога, Дона Ди, кажи им истината!

Момичето се обърна със святкащи очи.

— Истината ли? Окей, ще им я кажа. — Останалите я погледнаха. — Преди няколко седмици Джейд ми сподели, че ѝ е писнало да чака да се омъжи, за да прави секс. Искаше да склони Гари. — И добави злобно към Джейд: — Предполагам, че не си пропуснала шанса си снощи, нали? Три пъти! С Нийл, с Ламър и веднъж с... с Хъч.

Джейд си отвори устата да каже нещо, но бе твърде напрегната да отрони и звук. Дона Ди ѝ хвърли последен, враждебен поглед, преди да отвори вратата и да я затръшне след себе си.

Настъпи тягостна тишина. Първи проговори Нийл.

— Казах ви, че си го просеше.

Шерифът го погледна накриво, но Джейд бе твърде шокирана да го забележи.

— Нийл — обърна се той към момчето, — свободен си да си вървиш. Иван, почакай ме навън! Искам да говоря с теб, преди да тръгнеш.

Ставайки, Иван сложи успокоително ръка върху рамото на Велта.

— Дяволски се посрачиха младите, нали? — и излезе след Нийл.

— Все още имаш избор да заведеш формално обвинение, Джейд.

Мина малко време, докато осъзнае думите на шерифа. Още не бе на себе си от нанесения предателски удар на Дона Ди.

— Какво?

— Искаш ли официално да обвиниш момчетата в изнасилване?

— Да.

Фриц погледна бързо Велта, после отново Джейд.

— По-добре помисли сериозно, преди да подпишеш документите.

— Не е необходимо да мисля — каза тя. — Те ме изнасилиха. Ще трябва да се помъчат, както се мъча и аз. — Беше наранена от оклеветяването на Дона Ди почти толкова, колкото и от самото изнасилване. В сърцето си включваше и нея, когато добави: — Ще си платят за постъпката!

Той въздъхна уморено и тръгна към вратата.

— Добре тогава. Приберете се у вас. Ще напиша на машина документа и ще го изпратя по-късно.

5.

Шериф Джоли мина през дежурната, вече пълна, тъй като дневната смяна бе започнала. Усещайки лошото настроение на шефа си, никой не му се пречкаше на пътя. И наистина, всеки се дръпваше и отбягваше погледа му, докато той отиваше към кабинета си, където го чакаше Иван Пачет.

Фриц влезе и затвори вратата. Иван ядеше поничка. Топна я в кафето и отхапа наведнъж една трета.

— Дяволски вкусни понички, Фриц.

— Това ли ти се върти из главата тази сутрин, Иван? Поничките!

Фриц се отпусна на стола си. Подпря лакти на бюрото и прокара пръсти през гъстата си чуплива коса. Началните години в училище някои тарикати му се бяха подигравали и подвиквали „Хей, Червения“. Не му се искаше да си припомня сега това. Вече никой не би се осмелил да пробва прякора отново.

Иван Пачет не се плашеше нито от мускулите на Фриц, нито от поста му в общината. Само да искаше, можеше както да го избере, така и да го изхвърли от тази служба. И двамата знаеха това.

От физическа гледна точка Иван бе далеч по-неприятен. Посивялата му коса изтъняваше, но не драстично. Беше средно висок и тежък. Не бе много мускулест, но не беше отпуснат. Нито консервативен, нито екстравагантен, гардеробът му просто беше удобен.

Посредствеността на Иван се изчерпваше до очите му. Те отразяваха неговата арогантна увереност на безспорно най-богатия, най-могъщия човек в три области. Ако пожелаеше, можеше да управлява всички. Очите му блестяха като лед, пронизван от светлината на огън. Този огън бе израз на ненаситната му алчност, която винаги го съпътстваше.

Иван Пачет се харесваше такъв, какъвто бе — готов да защити тираничния контрол над царството си. Дори от секса, комара, че дори и

от парите, обичаше повече страхопочитанието на хората. Беше възпитал сина си като негово точно копие.

Облиза захарната глазура от пръсти си. Според него само феите имаха право на чувства.

— Нямам нищо против да ти кажа, Фриц, че не ми харесва това, което виждам.

— Какво е то?

— Веждите ти. Щом се ядосаш, започват да потреперват.

— Страшно съжалявам, Иван! — сопна се Фриц. — Но е нормално да се тревожа. Момчето ми е обвинено в изнасилване на момиче. Ужасно се безпокоя.

— Обвинението няма да трае повече от минута.

— Може би. Но тя просто ме убеди, че е права. Джейд не е някое загубено бяло момиче, което се опитва да се възползва от три възбудени момчета. Защо ще си съчинява тази история? Хубава е, умна е и на път да пробие в живота. За какво са й тези неприятности, ако не казва истината?

— А ти, по дяволите, откъде знаеш? — попита Иван, показвайки първите признаци на гняв. — Може би иска да привлече вниманието. Може би гаджето я е разкарало и е намерила начин да си го върне.

— Ти не си вярваш дори повече от мен, Иван. Много добре знаеш, че е налице нещо различно от обикновена закачка. — Фриц го погледна отблизо. — Някой в болницата ти е дължал услуга, нали? И тази сутрин си се обадил.

Иван дори не трепна.

— Сигурен ли си, че искаш да ме питаш за това, шерифе? Много ли искаш да разбереш?

— Не ми се ще да допусна, че полицейските доказателства са фалшифицирани. Повдига ми се чак.

— А искаш ли името на Хъч да се свързва с обвинение за изнасилване? — наведе се Иван, а очите му проблеснаха.

— Дяволите да го вземат, разбира се, не.

— Тогава се успокой. — Видя, че думите му подействаха, облегна се и отпи от кафето. — Взети са мерки. След ден-два всичко ще отшуми.

Фриц гледаше разтревожено към вратата.

— Момчето възнамерява да ги обвини по официален ред.

— Ще си промени решението.

— А ако не го промени?

— Ще видиш.

— Все пак, ако не иска? — повтори Фриц, като почти извика.

Иван се изсмя тихо.

— Ако не се откаже, ние ще я изкараме лъжлива блудница.

Погнуса присви стомаха на Фриц.

— Кой би повярвал това за Джейд?

— Преди да я подхвана — усмихна се злорадо Иван, — мъжете от целия район ще разправят, че им го е духала. Хората ще изгарят от нетърпение да повярват на всяка долна лъжа.

На Фриц му прилоша. Нуждаеше се от свеж въздух. Ставайки каза:

— Извини ме, Иван. Тук съм от среднощ. Отивам вкъщи да си взема душ и да хапна.

Иван също стана.

— Знаеш ли кое ми е най-трудно да повярвам? Че онова малко лайно Ламър действително може да го вирне. Бих платил да видя! — Смеейки се, потупа Фриц по гърба. Той не успя да се свие и да избегне допира му. — Нийл каза, че Хъч я е обладал като разгонен шопар. А какво каза твоето момче?

— Още не съм говорил с него. Обадох се на Дора да не го пуска на училище. Затова и бързам да се прибера. Искам от Хъч да чуя дали е принудил момичето да прави нещо.

Иван го хвана за ръката и го завъртя, въпреки че Фриц бе доста по-едър.

— Чуй ме, шерифе — изсъска той, — пет пари не давам какво ще ти каже или няма да ти каже Хъч. Няма да има публични признания нито в свидетелската ложа, нито пред олтара на баптистката църква, отникъде. Чуваш ли ме? Наистина ли ме разбра добре?

— Иван, но ако те са виновни...

— Виновни... на баба ти хвърчилото. Виновни за какво? Че са свалили нещо? Откога това стана престъпление за младите рогати самци? Е, момичето се е поуплашило малко. — Сви рамене. — Предполагам, че е нормално. Момчетата ни сигурно не са били нежни. Но не е ранена. Ще го преодолее. Ако нашите деца идат в затвора, животът им ще се съсипе.

Приблѳжи лицето си съвсем до Фриц.

— Моето момче няма да прекара нито ден в дранголника заради една фуста. Не ме интересува колко го гризе съвестта на Хъч или за колко етичен се смяташ ти. Погребѳи този инцидент още сега, Фриц. Сега!

Иван го пусна и отстъпи назад. Прекара ръка по пригладената си с гел коса. Раздвижи рамене и се изпъчи. След това с боѳра усмивка отвори вратата и премина през дежурната.

Фриц наблюдаваше как той си тръгва. Мразеше неговата самонадеяност, презираше липсата му на морал, възхищаваше се от непоклатимата му дързост. Фриц изрева нечие име. След секунди пред него се яви служителка.

— Да, сър?

— След като напечаташ оплакването, занеси го в дома на семейство Спери и го остави. — Фриц я изгледа в очите със страховита гримаса. — После забрави за него. Ако някога разбере, че си отронила и дума за оплакването, ще съжаляваш горчиво до края на живота си.

Служителката преглътна:

— Да, сър.

Фриц кимна, уверен, че са го разбрали добре.

— Ако някой пита, ще се върна след час.

Само за пет минути си бе вкъщи. Живееше през няколко пресечки от центъра на Палмето, където най-високата сграда, Първа градска национална банка, бе едва на шест еѳажа. Самият град имаше население десет хиляди души, въпреки че в селските райони на областта живееха десет пъти повече хора.

Жилището на семейство Джоли бе старо и удобно. Фриц и Дора бяха купили къщата като младоженци, планирайки да направят много деца за всички спални. За съжаление Дора бе развила тумор на яйчниците скоро след раждането на Хъч и трябваше да се подложи на операция. Една от излишните спални бе превърнала в шивашко ателие, а в другата Фриц и Хъч си държаха рибарските и ловджийски такъми.

Дора бе в кухнята и миеше съдовете, когато Фриц влезе през задната врата и си съблече шубата.

— Здравсти. Има ли още кафе?

Дора Джоли беше висока, слаба жена, чийто весел характер бе отстъпил място на мрачно примирение от ненавременния стерилитет. Бе грижовна домакиня, но не и милото, жизнерадостно момиче, за което се бе оженил Фриц.

Тя изтри мокрите си ръце в хавлиена кърпа.

— Какво става, Фриц? Как така те извикаха посред нощ? Защо трябваше да задържа Хъч от училище?

Той си наля кафе.

— Къде е той?

— Горе в спалнята си. Държи се странно като теб. Приготвих му закуска, но той почти не я докосна. Нещо става с двама ви. Искам да знам какво.

— Не, Дора. Повярвай ми, нищо. Остави тази работа.

Сложи чашата с недоизпитото кафе на порцелановата полица за съдове и излезе от кухнята. Спалнята на втория етаж бе затворена. Фриц почука силно веднъж, отвори вратата и влезе.

Хъч беше облечен, но по чорапи. Седеше върху неоправеното си легло, облегал на таблата и вперил мрачно поглед в пространството. Кожата му под луничките изглеждаше по-бледа от обикновено. Снощи бе казал, че дългата драскотина на бузата му е от паднал клон на дърво. Сега Фриц беше наясно и видът на сина му преобърна стомаха му.

Хъч го погледна внимателно, когато приближи леглото и седна на ръба му.

— Майка ти каза, че не си закусвал.

— Не съм, сър.

— Болен ли си?

Той си играеше с ресните на плюшената покривка и сви лаконично рамене. Фриц бе разпитвал твърде много заподозрени и разпознаваше вината веднага, щом я срещнеше. Стомахът му още повече се разбърка.

— Е, момче, какво става с теб?

— Нищо.

— Защо не спрем да го увъртаме? — попита направо Фриц. — Разкажи ми всичко.

— Да ти разкажа какво?

Фриц загуби търпение.

— Едва се обуздавам да не те опердаша. Съвземи се и почни да говориш. Спести си боя, който съм сигурен, че заслужаваш.

Нещо се скъса в Хъч. Започна да преглъща конвулсивно. Тялото му се тресеше. Широките му рамене затрепериха. Изглеждаше сякаш ще заплаче или повърне. Най-после проговори.

— Предполагам, че знаеш за Джейд.

— Знам, че е отишла в болницата снощи около единадесет и тридесет.

— Единадесет и тридесет? — изненада се Хъч.

— Казва, че един непознат негър я извадил от канавката на крайбрежната магистрала и я закарал до там. Твърди, че ти, Нийл и Ламър сте я изнасилили.

Хъч сгъна колене, заби лакти в тях и започна да разтрива очните си ябълки с меката част на дланите.

— Не знам какво ми стана, татко. Кълна се в Бога, докато не свърши всичко, така и не разбрах какво направих.

Изведнъж Фриц почувства гърдите си тежки като торба бетон. Последната искрица надежда, че момичето може да лъже, угасна. Разтърка уморено лице.

— Ти изнасили ли я?

— Не исках да го правя — хълцаше Хъч. — Нещо ме прихвана, всички нас. Сякаш стоях отстрани и гледах как самият аз го извършвам. Не можех да повярвам, че става, но не можех и да се спра.

Фриц слушаше ревливия разказ на сина си за инцидента. Като че ли всяка разобличаваща дума забиваше острие в главата му. Историята на Хъч почти дословно се покриваше с тази на Джейд.

— И вие просто я оставихте там? — попита Фриц, когато Хъч спря да разказва.

— Какво друго можехме да направим? Нийл каза...

— „Нийл каза“! — извика Фриц. — Винаги ли изпълняваш нарежданията на Нийл? Не можеш ли да мислиш сам? Нийл казва, хайде да изнасилим Джейд Спери, и ти си размахваш члена. Ако беше ти казал, Хъч, отрежи си ташаците и ги изяж, щеше ли да го послушаш?

— И ти правиш каквото ти каже Иван, нали?

Фриц почти го удари през лицето. Беше си вдигнал ръката, но после я отпусна. Спря се от истината в думите на Хъч. Срещу какво

щеше да се бие? Хъч ли искаше да накаже, или себе си и гузната си съвест? Отдръпна се унило и наведе глава. След малко Хъч се обади:

— Съжалявам, татко. Нямам предвид това.

— Добре, синко. Тази сутрин не е време да скриваме истината, колкото и грозна да е тя.

— Каза ли на мама за... Джейд?

Фриц отрече с глава.

— Ще вляза ли в затвора?

— Не, ако успея да те отърва. Не ми се ще някой затворник да прави същото с теб, което ти и приятелите ти сторихте с момичето снощи.

Едрото и възмъжало лице на Хъч се набръчка като на бебе. Заплака силно и на пресекулки. Фриц го прегърна непохватно и го потупа по гърба.

— Не го исках, татко. Кълна ти се. Съжалявам.

Фриц му вярваше. Той дори подозираше, че синът му бе хлътнал по момичето на Спери и последното, което би желал, е да я нарани. В цялата си същност Хъч нямаше и грам злоба. Сам никога не би извършил някакво насилие. Но с Нийл... Той беше подстрекател. Както винаги. Фриц отдавна предвещаваеше нещастие. Просто не знаеше в каква форма ще се прояви. Но дори и в най-безумните си представи не бе предполагал, че ще бъде толкова зловещо.

Душата на Нийл бе деформирана. Иван му беше втълпил, че е по-специален и момчето вярваше. Нямаше никакви пречки в него срещу самодоволството. Вземаше каквото иска и никога не му се държеше сметка за постъпките. Затова за Нийл не съществуваха закони, както за останалите хора.

Фриц не се изненадваше, че той бе избрал за свои най-добри приятели Хъч и Ламър. Първо, те бяха единствените момчета от съучениците му, които можеха да го понесат. И после, бяха толкова мекушави като характери. Никога не се бунтуваха и не възразяваха срещу нарежданията на Нийл. От него се страхуваха повече, отколкото от представителите на властта или родителите си. Нийл беше проникнал хитро до тяхното его и несигурност и ги държеше в абсолютна зависимост и подчиненост.

Фриц знаеше, че Иван бе в състояние да погребее инцидента. Беше виждал много пъти как мръсните му машинации бяха успявали и

не се съмняваше във възможностите му. Дори ако случаят влезеше в съда, но имаше слаба вероятност да се стигне дотам, момчетата никога нямаше да бъдат осъдени от съда в Палмето. Поне половината от съдебните заседатели щяха да се окажат на работа при Иван, а останалите той щеше да подкупи. Репутацията на Джейд Спери предстоеше публично да бъде разгромена.

Не, Хъч, нямаше да отиде в затвора. Но грешка от този вид не се заличаваше само с един замах, като тебешир от черната дъска. Фриц бе достатъчно религиозен и се страхуваше от ада. Твърдо смяташе, че не е необходимо да умреш, за да се озовеш там. Грешникът можеше да се окаже в ада и на земята.

— Допускам, че ти ще съжаляваш, момчето ми, много повече сега, преди всичко да приключи. Не ми е приятно да мисля, че е така.

Фриц знаеше, че това, което правеше, не бе добро в края на краищата нито за сина му, нито за тежкия грях спрямо момичето. Единствената му алтернатива беше да остави живота на Хъч да бъде съсипан заради една глупава грешка. Можеше ли да се иска такова нещо от родител? Твърде много въпроси. Най-приемливият изход за Фриц бе да не доживее деня, в който Хъч ще трябваше да изкупва греха си.

— Гледай да си мълчиш — каза на сина си. — Недей да говориш с никой за това. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. Иван и аз ще се погрижим за всичко.

Въпреки слабата слънчева светлина, процеждаща се през високите перести облаци, когато Джейд и Велта се върнаха в къщата, беше мрачно и хладно. Джейд включи термостата. Топъл въздух започна да духа от отворите по тавана и замириса на обгорен прах.

Премина през хола за спалнята си. От прага огледа познатата стая. Последното денонощие нищо не бе докоснато след излизането ѝ. А тя беше толкова променена.

Чудовищността на нейната загуба отново я завладя като приливна вълна. Пристъпите на съжаление ставаха обичайни, но бяха все още нови и имаха огромно въздействие. Трябваше да се научи да се владее и да ги преодолява.

— Джейд, искаш ли да ти приготвя нещо? Какао? Или за ядене?

Тя се обърна и погледна майка си. Лицето на Велта беше спокойно, очите — пусти. Предлагаше внимание само по необходимост. Джейд тъгуваше за баща си. Вземаше я в скута си и я люлееше в стария скърцащ стол. „Никога не се страхувай, Джейд.“

— Не, благодаря ти, мамо. Ще хапна по-късно. Първо да се изкъпя и преоблека.

— Мисля, че трябва да си поговорим.

— Така ли?

— Не бъди нахална, Джейд! — срязва я Велта и възмутено се изправи. — Ще бъда в кухнята. — Обърна се рязко и горделиво излезе от хола.

Джейд затвори вратата на спалнята си и съблече болничните дрехи. Зърна случайно отражението си в огледалото на тоалетката. Искеше да скрие голото си тяло дори от собствените си очи. Взе халат от шкафа и се загърна с него.

Напълни с топла вода ваната в банята и се потопи до брадата, а после мушна и главата си. Да можеше да поеме дълбоко дъх, белите й дробове да се изпълнят с гореща вода и да се сложи край на всичко.

Естествено, не можеше. Не че й липсваше кураж да се самоубие. Не, нямаше да намери покой, докато не постигне справедливост. Осъзнавайки този факт, целта на действията й се очерта.

Велта си държеше на думата. Когато Джейд излезе от стаята си, тя я чакаше в кухнята. Седнала до малката квадратна масичка, бъркаше захар с нес кафе в чашата. Джейд си наля мляко и се настани до майка си.

— Помощник-шерифът донесе това до вратата. Поръча да го прочетеш, преди да отидеш в съда.

Джейд погледна дългия бял плик на масата между тях, но нищо не каза.

— Не знам как можа да се забъркаш в това, Джейд — започна Велта. — Наистина не знам.

Джейд отпи от млякото.

— Но не бива да влошаваш и без това нетърпимата ситуация и да отправяш официално обвинение срещу момчетата. — Велта издърпа книжна салфетка от пластмасовата кутия по средата на масичката и попи разлятото кафе в чинийката.

Джейд се загледа замислено в чашата с мляко и остави думите на майка ѝ да минат покрай нея като течаща вода покрай гладки камъни. Единственият начин да превъзмогне всичко бе да излезе от настоящето и да пренесе съзнанието си в бъдещето, където нещата бяха различни.

— Можеш ли да си представиш какви последици ще има върху нас този процес за изнасилване? — Велта разтри ръцете си, сякаш бяха измръзнали от самата мисъл. — Ще те помнят цял живот. Хората ще забравят, че баща ти е имал Медал на Честта. Всеки път, щом се спомене името ти, то ще бъде във връзка с този инцидент.

Обвиняващите думи на майка ѝ прекъснаха вгълбеността на Джейд. Затвори очи и отпусна уморено глава. Наложил волята си и преглътна горчивите забележки, напирани в гърдите ѝ, за да бъдат изречени.

— Джейд, в много отношения шерифът е прав. Вярвам му, че е взел интересите ти присърце. Наистина е така. Разгласяването на случая ще донесе проблеми за всички. Иван със сигурност ще ме уволни. Няма да ме остави на работа, ако децата ни са от двете страни на преградата в съдебната зала. И какво ще правим, ако загубя работата си?

Велта млъкна да си поеме въздух и отпи глътка кафе.

— Само вие четиримата знаете какво точно е станало там. Момчетата ще разкажат напълно различна история, Джейд. Тяхната версия ще бъде противоположна на твоята. Трима срещу един. На кого мислиш, че ще повярват хората? Ще кажат, че си го искала, щом си влязла в колата на Нийл.

Велта почукваше по масата с нокътя на показалеца си.

— При изнасилване винаги изкарват виновна жертвата. Може да не е справедливо, но е така. Хората ще кажат, че си хубава и го знаеш. Ще сметнат, че си се перчила пред момчетата и те са загубили акъла си.

— Тези, които досега са се хвалили с теб, че си отлична ученичка и хубаво добродетелно момиче, ще започнат да те гледат напълно в нова светлина. Някои сигурно ще разказват за теб лъжи просто за да се изкарат важен източник на клюки. Много скоро никоя от нас няма да може да си държи главата изправена в този град. — Велта въздъхна. — След всичко това ще трябва да се сбoguваш с надеждата, да се омъжиш

за някой порядъчен човек. Иска ми се да помислиш за всичко, преди да се раздрънкаш.

Джейд стана, отиде до мивката и изля останалото мляко в канала. После се обърна с лице към майка си.

— Промених решението си, мамо. Няма да ги обвинявам.

Велта зяпна и като че ли се усмихна.

— О-о, Джейд, аз...

— Почакай, преди да кажеш нещо, мамо. Искам да ти обясня защо се отказвам. Не променям становището си заради твоите съвети или на шериф Джоли. И ми е безразлично дали Иван Пачет ще те уволни още днес следобед. Всъщност, ако нямаш смелостта да се изправиш пред него и да напуснеш, бих искала той да те изгони. Ненавиждам мисълта да бъде зависима от него, в каквото и да е отношение.

— Не ми пука какво може да направи процесът с твоята или моята репутация. Не ми пука какво ще мислят хората. Всеки, който би повярвал в тази подла лъжа, за мен той автоматически си жертва стойността, с която бих оценила мнението му.

— Единствената причина да не искам процес е Гари. Нашите взаимоотношения ще бъдат на показ пред обществеността. Непознати ще ги обсъждат, докато простират прането си. Не бих понесла мисълта, че нещо чисто и свято като нашата любов ще стане мръсно и срамно и хората ще се кикотят с него.

— Обичам го толкова много и няма да го дам на грозотата около нас. Можеш ли да си представиш как ще се почувства той, когато разбере, че три момчета са... са се изпразнили в мен? — Сълзи се стичаха по лицето ѝ. Сякаш в гърдите ѝ зейна дупка като пукнатина в сухата земя. Изстена. — Не, мамо, ти не можеш да си представиш как ще се отрази това на Гари, но аз мога. Ще иска да ги убие. Може да се опита и ще изложи на опасност бъдещето си.

— Умен адвокат за защита, а Иван може да си позволи такъв, има право да призове Гари в съда като свидетел срещу мен. Той ще трябва или да обсъжда интимните ни отношения пред всички, или да лъжесвидетелства. Няма да го позволя. — Беше непоколебима. Избърса сълзите си. — И накрая осъзнах, че процесът само ще отложи неизбежното.

— Какво имаш предвид? — попита Велта.

— Аз съм тази, която ще трябва да се погрижи те да си получат заслуженото. Някой ден, по някакъв начин аз ще получа възмездие. — Сълзите ѝ мигом пресъхнаха. — Защо да действам законно, когато на практика тяхното оправдание им е вързано в кърпа? Защо да причинявам на Гари тези страдания? Той и без това ще бъде достатъчно уязвим, когато скъсам с него. А за да го предпазя, ще трябва да го направя — добави глухо Джейд. — Между другото, мамо, получихме нашите стипендии. Писмото пристигна вчера. Бях тръгнала да му кажа добрата новина, когато колата на Дона Ди свърши бензина. — Отново си помисли колко несправедливо и отчайващо е всичко. Облегна се на плота на мивката.

Велта стана и чевръсто потри ръце.

— Е, каквито и да са причините, радвам се да чуя, че гледаш напред в живота. Най-добре е да забравиш какво се е случило.

Джейд рязко вдигна глава. В дълбините на сините ѝ очи се спотайваше силна енергия. Въпреки че стоеше неподвижно, тялото ѝ бе опънато и вибрираше. Когато заговори, гласът ѝ бе спокоен и смразяващо овладян.

— Никога няма да го забравя.

До втория час Ламър имаше вече потни полукръгове под мишниците. Беше нервен, разтревожен и объркан.

Нийл и Хъч не бяха на училище. Дори само това бе достатъчно да се чувства несигурен. На него също му бе минало през ума да си остане вкъщи, но трябваше да измисли извинение пред майка си. Когато можеше, отбягваше да контактува с Майръджейн, особено ако се налагаше да прикрива нещо. Тя усещаше лъжата от петдесет метра.

По време на сутрешната проверка директорът, господин Патерсън, беше съобщил пред учениците, че зрелостниците Гари Паркър и Джейд Спери са получили пълни стипендии за колеж. Всички бяха ръкопляскали.

— Знам, че искате да поздравите лично двамата отличили се ученици — бе казал директорът по микрофона. — За съжаление днес Джейд отсъства, но не забравяйте да ѝ поднесете поздравленията си, щом се върне на училище.

Като чу, че Джейд я няма, Ламър наистина започна да се поти. В междучасието срещна Гари Паркър в коридора, но се направи, че не го

вижда, за да не го заговори. Можеше ли да се изправи пред него след всичко, което бе причинил на приятелката му? Снощи бе изпитал тайна гордост от сексуалния си подвиг. Но в светлината на утрото бе осъзнал, че успехът му е за сметка на Джейд.

Докато гледаше как Гари учтиво приема поздравления от съучениците им, Ламър се замисли отново за вината си. Засрамен и ужасен се мушна в най-близката тоалетна за момчета и повърна в една от кабинките.

Четвъртия час караше с Дона Ди Монро. Когато влезе в класната стая, си отдъхна, като я видя да седи на чина. Облекчението му бе краткотрайно. Тя така го изглежда, че стомахът му застрашително се сви. Тя знаеше.

От изпитателния ѝ поглед можеше да се разбере, че знаеше. Беше научила по някакъв начин какво се бе случило, след като я зарязаха на шосето. Нейните очи го караха да се чувства още по-зле от тирадите на майка му при многобройните му провинения. Сякаш бе гол и незащитен. Искаше му се да пропълзи до някоя дупка и да се скрие. Но вместо това трябваше да изтърпи петдесет и пет минутен час по английски. Времето се нижеше мъчително бавно.

Кой бе казал на Дона Ди? Предполагаше, че е Джейд. Но кога? Как? Видя за последен път Джейд да лежи на земята с вдигнати колене до гърдите ѝ. Тогава си бе помислил, че може би е най-добре, ако просто умре. Така нямаше кой да даде показания за постъпката му. Майка му никога нямаше да научи. Разбира се, бързо отхвърли мисълта, преди Господ да я чуе и да го накаже.

Джейд явно не бе чак толкова наранена, колкото изглеждаше. Но как се бе върнала до града? Беше ли разказала на някой какво бе станало край канала? Очевидно, щом Дона Ди знаеше. О, Боже! Ако тя знаеше, и другите хора щяха да научат, а накрая и майка му. Щеше да има наказания. Без значение какво твърдеше Нийл — ще трябва да си платят.

Сигурно шериф Джоли също бе разбрал. Въпреки че синът му беше замесен, той бе почтен човек. Щеше да постъпи честно. Всяка минута в класната стая можеше да влети някой широкоплещест помощник, размахващ оръжие и заповед за арестуването на Ламър Грифит.

Кръвта му се дръпна от главата мигновено и трябваше да легне върху чина, за да не припадне. Кожата му лепнеше. Отново му се повдигна.

Ламър сериозно се замисли дали да не избяга от класната стая, да тича до центъра на града и да не се остави в ръцете на прокурора. По-добре бе да предаде приятелите си и да си признае, по-добре Иван Пачет да му стане враг до гроб, да бъде заключен с крадци, сводници и професионални убийци, отколкото да се подложи на разюздания гняв на майка си.

Но изпусна възможността да се втурне към вратата. Докато учениците бяха погълнати от стиховете на английския поет и философ Александър Поуп, Дона Ди отиде до масата на учителката и помоли да я освободи.

— Какво става?

— Не се чувствам добре. Разбирате ли? — И тя хвърли на учителката онзи поглед, който жените си разменят, за да подсказват, че са в мензис.

— Естествено, скъпа. Върви вкъщи, легни и се затопли.

Ламър наблюдаваше скришом как Дона Ди си тръгва. Когато затваряше вратата, го изгледа многозначително, но той не разбра тайното ѝ послание. Като че ли му казваше да си затваря устата.

До края на часовете треперещите му колене едва го държаха, когато се засили към колата си. Тъй като не знаеше какво да прави и кого да попита, подкара към дома на Нийл.

Къщата беше разположена върху парцел първокласен недвижим имот. От шосето през гъстата гора се отклоняваше чакълест път. Добре поддържаната поляна около дома беше широка като футболно игрище. Три вековни дъба предпазваха фасадата с преграда от кичести клони. Корените им криволичеха по земята като потоци лава.

Двуетажната тухлена къща беше внушителна, но Майръджейн Грифит често се присмиваше и казваше:

— Старият Руфъс Пачет нямаше капчица вкус. Проектира къщата с осем колони пред верандата, въпреки че шест биха вършили същата работа, и то по-добре. Но искаше да подразни баща ми, като построи по-голяма сграда от нашата. Ненужна показност.

Напоследък си противоречеше като заявяваше:

— Срамота е Иван да оставя тази чудесна къща да се разруши напълно. Нужна ѝ е женска ръка. Отдавна трябваше да се ожени повторно. Тази Ойла при него е повлеканеста слугиня. Мързелива и нахална.

Ламър беше достатъчно разумен да си трае и не пита откъде имаше тя тази информация. Доколкото знаеше, никога не бе стъпвала в дома на семейство Пачет. Беше минавала оттам много пъти, но никога не бе канена вътре.

Бащата на Иван, Руфъс, беше направил състояние от памука. Потта от памукоберачите, изполиचारите и памукочистачите се бе смесила с хоросана, скрепващ тухлите. Руфъс беше умен. Докато съвременниците му се занимаваха с брокерите, за да изстискат още едно пени от бала памук на западния пазар, той бе започнал да отглежда соя. Също като семейството на Майръджейн, повечето памукови плантатори бяха загубили всичко. Продадоха на Руфъс стотици акри земя само с десет цента печалба на долар, за да избегнат данъците за почвата, която не можеха повече да си позволят да обработват.

Руфъс бе алчен за земя и поглъщаше имоти наляво и надясно. Пренебрегна подигравките на равните нему и продължи да сее соя. При първа възможност построи фабрика, за да преработва сам суровината. След смъртта му Иван наследи цялата земя и фабриката, заедно с полагаемата власт. Един ден Нийл щеше да поеме всичко. А после и синът му.

Ламър не завиждаше на приятеля си, а се радваше, че на него не предстоеше подобна отговорност. Беше закърмен с твърдоглавата гордост на семейство Кауън и откровено си мислеше, че тази участ е пагубна и глупава. Какво добро бе направила с рода Кауънови? Останали бяха само един-двама далечни братовчеди и стиснатата, алчна и деспотична Майръджейн. Беше съсипала живота на баща му, който все още му липсваше. Може би, ако се бе родила бедна, всички те щяха да бъдат по-щастливи.

Когато приближи къщата, Ламър забеляза, че не е единственият гост. Колата на Хъч бе паркирана отпред на кръглата алея.

Ойла отвори вратата. Ламър старателно изтри обувките си, преди да влезе в мраморния вестибюл.

— Здравсти, Ойла. Тук ли е Нийл?

— Горе е в спалнята с Хъч.

Изтича по широките стълби и отвори втората врата вляво по коридора. Нийл седеше на пода с гръб, опрян в леглото. Хъч се бе отпуснал в едно кресло. Удивително беше, че Нийл изглежда както винаги. Луничките на Хъч бяха потъмнели през нощта. Или може би кожата му бе необичайно бледа. Драскотината на бузата му силно се открояваше.

— Здравсти — каза Нийл. — Влизай. Искаш ли бира?

— Не, благодаря.

Хъч нищо не каза. Погледнаха се бегло, но заради греховната тайна между тях на Ламър му бе трудно да гледа приятелите си в очите. Очевидно и Хъч се чувстваше така.

Нийл изглеждаше невъзмутим.

— Как мина училището днес, Ламър?

— Нищо особено.

— Не се ли случи нещо важно? — Отпи от бирата.

— Не. — След малко добави: — Господин Патерсън съобщи, че Гари и... и Джейд получават стипендии за колеж. — Погледна Хъч крадешком. Той преbledня още повече.

— Нима? — каза бавно Нийл. — Как така? Браво на тях.

Хъч скочи от креслото и отиде до прозореца. Ставайки, преглътна няколко ругатни. Без да му обръща внимание, Нийл надигна бирата.

— Какво те гризе? Не се ли радваш на стипендиите им? — След думите му отекна смях.

Хъч се обърна ядосано.

— Няма ли да поговорим за това? Или просто ще се преструваме, че нищо не е станало?

След като Хъч подхвана темата, на Ламър му олекна. Най-сетне можеше да разговаря с някой за това.

— Господи, адски ме беше страх цял ден.

— Страх? От какво? — попита подигравателно Нийл.

— Да не би да имаме проблеми. Ти за какво си помисли?

Нийл се поизправи и заклати глава, като че ли бе озадачен от безпокойствието на Ламър.

— Както ви казах и снощи, няма да има проблеми. Ламър, не ме ли слушаш, като ви говоря? Нищо лошо не сме направили.

Ламър погледна Хъч. Той не беше така самодоволен, както Нийл, но дума не обели, за да не се изложи като страхливец и да разсърди приятеля им. Ламър беше сам.

Хвана се с две ръце за стопяващата си смелост и продължи.

— Някои хора може да са на друго мнение, Нийл.

— Кои?

— Които разберат за това.

— Кой ще им каже? Джейд? — изсумтя той. — Едва ли.

Хъч се обади.

— Казала е на баща ми.

— Казала е на баща ти? — повтори Ламър високо с писклив глас. Коленете му омекнаха и той се отпусна тежко на пода. — Какво ще прави шерифът?

— Нищо, по дяволите! — Нийл явно се ядоса, стана и взе нова кутийка бира от картона. Когато я отвори, пяната се стече по ръката му. Изтръска мехурчетата и каза: — Ама вие двамата ме вбесявате, не разбирате ли? Ако се мотаєте и държите като гузни, всеки ще си помисли, че наистина сте виновни.

— Може и да сме. — Нийл стрелна с поглед Ламър. Той се почувства като насекомо, забодено с топлийка към парче картон, но или трябваше да освободи товара от гърдите си, или да се пръсне. — Нийл, няма значение какво казваш, аз не смятам, че Джейд искаше ние да... знаеш.

— Да не си се побъркал? — думите се изстреляха от устата на Хъч, като че ли бяха под вътрешно налягане. — Разбира се, че не искаше, идиот такъв. Бореше се, сякаш бе дива котка. Ние чисто и просто я изнасилихме.

— О, Господи! — Ламър се изкриви на една страна. Червата му куркаха. Страхуваше се да не се изцапа. Помисли си, че пак ще повърне. Ако се бе изложил, какво сега. Така или иначе щеше да умре, веднага щом майка му разбере за престъплението.

— Млъкнете! — изсъска Нийл. — И двамата. Просто замълчете! — Белите му прави зъби бяха стиснати и оголени. — Чуйте ме, тъпи свалячи — момичетата си го търсят през цялото време. Естествено, тя уж се съпротивляваше. Да не смятате, че иска да разгласим, че сме я оправили по нейно желание? Преди да разтръбим на другите момчета

колко лесно дава, тя трябваше да съчини тази глупост и първо нас да изкара лоши. Не го ли разбирате?

Хъч изглеждаше толкова отчаян, че беше готов да се хване за всяка сламка независимо колко тънка е. И на Ламър му се искаше да повярва на Нийл, но всеки път, щом той започваше да говори убедително, Ламър се сецаше за силата, с която Джейд се съпротивляваше и колко ужасена изглеждаше, когато той и Хъч я натискаха надолу, помагайки на Нийл.

Хъч изтри потта по челото с опакото на ръката си. Кожата му имаше цвят на маджун, напръскан с ръждива боя.

— Може би не трябваше да я оставяме там?

— Тя се е върнала благополучно в града, нали?

— Как? — попита Ламър.

Нийл му разказа каквото знаеше и всичко, което бе станало в полицията сутринта.

— Останах с впечатлението, че Дона Ди знае — отбеляза Ламър, когато Нийл свърши.

— Дона Ди ни подкрепи — каза Нийл. — Тя много добре знаеше, че Джейд осъзнава за какво я вземат в колата три полупияни, разгонени момчетии. Може би трябваше да поканим и Дона Ди на нашата малка забава. — Ухили се и млясна с устни. — Макар че не вярвам да е толкова добра, колкото приятелката си Джейд. По-рано никога не съм имал толкова сладко котенце.

Ламър наведе поглед към ръцете си, които лежах сковано в скута му. Изпитваше непреодолимо желание да ги измие.

Дона Ди бе побесняла за това, че Джейд те е чукала — обърна се Нийл към Хъч. — Пяна излизаше от устата й. Наистина много ти е навита. Защо не бъдеш по-мил, Хъч? Защо не й покажеш каквото показва на Джейд?

Големите ръце на Хъч се свиха в юмруци. Лицето му си възвърна цвета. Всъщност стана тъмночервено. Хъч бе избухлив спрямо всички, освен Нийл, но за всяко нещо си имаше първи път. Ламър затаи дъх в плахо очакване.

Очевидно Хъч поразмисли за враждебното си отношение към Нийл. Червенината му се позагуби и той отпусна пръсти.

— Отивам си вкъщи. — Затътри се през стаята. Преди да стигне до вратата, Нийл се изправи пред него.

— Наистина ще се разочаровам, ако двамата ми най-добри приятели се окажат гнусни редки лайна. — Удостои и Ламър със същия предупредителен поглед. — Джейд създаде неприятности тази сутрин, но всичко свърши. Моят старец се обади преди малко и каза, че тя е уведомила Фриц, че се отказва от обвиненията си. Все едно признание, че си го е просила. — Никой не се обади и той добави: — Добре стана, нали?

Двете момчета се изгледаха нерешително. Накрая Ламър промърмори:

— Както кажеш, Нийл.

— Хайде тогава, отпуснете се.

Хъч се обади:

— Татко ми определи вечерен час за следващите няколко седмици. Довиждане.

След като той си тръгна, Нийл опъна ръце високо над главата си и шумно се прозя.

— Старият ме изрита от леглото тази сутрин още преди изгрев. Цял ден ме мързи. — Вдигна бирата и я доизпи наведнъж. — Искаш ли да поиграеш баскетбол или нещо друго?

— Не, аз също, ъ-ъ... трябва да си ходя. — Ламър стана. Играеше си неловко с ципа на якето, пъкна ръце в джобовете, после пак ги извади. — Майка ми ще разбере ли за това, Нийл?

— Защо? — усмихна се ехидно той. — Страх ли те е?

— Да — призна си Ламър и притеснено се засмя.

Нийл го тупна между лопатките на гърба.

— Няма да научи. И какво, ако узнае? Свалил си нещо. Голямо чуване. Не се шегувам.

Изведнъж сграби Ламър за задника и прошепна ласкаво:

— Добре се изпразни, момчето ми. Дяволски се гордея с теб. — Стисна плътта му, преди да го пусне и се засмя по характерния му нахален начин.

Ламър се сбогува и се отправи към стълбището. Високите тавани на къщата го караха да се чувства малък и сякаш в клетка. Спря за секунда, за да нормализира дишането си. Когато се наведе над парапета, усети, че отново обилно се изпотява. Пот бе избила и над горната му устна. Дланите му бяха лепкави и студени.

Той бе изненадан от друго — членът му беше твърд. Много твърд. Приказките за сексуалния му подвиг миналата нощ го бяха възбудили. Не знаеше дали да се радва, или да се отвращава.

6.

Гари Паркър издебна Дона Ди Монро при колата ѝ на ученическия паркинг веднага след звънеца в три и половина. Подозрението му, че го отбягва, се потвърди. Когато го видя, тя почти си изтърва учебниците.

— Гари! З-защо не си на тренировка?

— Искам да говоря с теб, Дона Ди.

— За какво? — Тя метна книгите си на задната седалка и седна зад волана, нетърпелива да тръгне. Гари се пресегна през вратата и извади ключа от таблото.

— Хей, чакай...

— Искам да знам какво става с Джейд.

— Джейд? — повтори тя.

— Джейд. Познаваш Джейд Спери нали? Твоята най-добра приятелка.

— Да-а — каза тя и изражението ѝ изведнъж стана враждебно. — И какво за нея?

— Защо я няма на училище толкова дълго? Какво ѝ се е случило? Всеки път, когато позвъня, майка ѝ казва, че е болна. Джейд изобщо не отговаря. Толкова ли е болна? Виждала ли си я?

— От миналата седмица, не — отговори тя рязко. — Щом майка ѝ казва, че е болна, предполагам, че наистина е така.

— Ти също ли не си разговаряла с нея?

— Не.

— Не мога да повярвам, Дона Ди! Ти си най-добрата ѝ приятелка.

— А ти си най-добрият ѝ приятел. Ако тя не иска да говори с теб, какво те кара да мислиш, че ще разговаря с мен? Моля те, дай ми ключовете. Трябва да се прибирам. — Протегна дланта си, но той не ѝ обърна внимание.

— Искаш да кажеш, че и ти си опитвала да се свържеш с Джейд, но тя ти е отказвала?

Малкото ѝ лице се нацупи от раздразнение и колебание.

— Слушай Гари, по-добре е да знаеш, че се скарахме и не си говорим.

Той я погледна недоверчиво.

— Сигурно се шегуваш!

— Не.

— Защо се скарахте?

— Не мога да ти кажа. А сега, моля те. — Присегна се за ключовете, но той се отдръпна. — Гари, дай ми ключовете!

— Няма, докато не ми кажеш какво става по дяволите!

Обикновено Гари беше уравновесен. Сегашният му гняв бе резултат от безпокойство и страх. От няколко дена усещаше, че нещо не е наред. Съучениците му го гледаха накриво. Няколко разговора шепнешком бяха прекъсвани при приближаването му. Болестта на Джейд бе мистериозна. Нищо не бе нормално от деня, в който научи за стипендията си. Въпреки че нямаше конкретно основание, предчувстваше силно някаква предопределеност в живота си.

— Какво става с Джейд? — настояваше той.

— Ако искаш да разбереш, питай нея! — Дона Ди грабна ключовете преди той да успее да я спре. Все пак, наведе се през отворения прозорец и я хвана за ръката.

— Има ли това връзка с Нийл?

Дона Ди извъртя глава така бързо, че вратът ѝ изпука.

— Кое те кара да мислиш така?

— Защото той е много противен, а изведнъж започна да се отнася с мен като с приятел. Но е толкова фалшив, че чак прозира. Сякаш разиграва интрига, за която аз още не знам.

Дона Ди навлажни тревожно устни. Очите ѝ се стрелкаха крадешком. Изглеждаше като в капан и дълбоко в себе си Гари имаше лошо предчувствие, че предположението му е вярно.

— Свързана ли е внезапната любезност на Нийл към мен с Джейд?

— Трябва да тръгвам.

— Дона Ди!

— Трябва да тръгвам! — Запали колата и се плъзна извън паркинга, без да поглежда назад.

— Дяволите да го вземат!

Гари изтича към колата си. Внезапно реши да пропусне тренировката си този следобед. Просто желаше да види Джейд веднага. Дори ако трябваше, щеше да разбие вратата, но да я види на всяка цена.

Джейд разпозна бръмченето на колата му. Отиде до прозореца на всекидневната и го видя да тича по пътеката отпред. Почука два пъти по вратата. Без да иска, изстена с копнеж, преди да придаде спокоен вид на лицето си и да отвори.

— Джейд!

— Здравей, Гари.

Широка усмивка озари лицето му. Беше ясно, че много се радва и се поуспокои, като я видя.

— Освен че си бледа и отслабнала, изглеждаш нормално.

— А ти какво очакваше?

— Не знам — каза огорчено той. — Може би отворени кървящи рани.

Докосна раменете ѝ и я прегърна силно. Като че ли не забеляваше, че тя не се разтопи от удоволствие както обикновено.

— Страшно ме разтревожи — прошепна той в ухото ѝ. — Радвам се да видя, че си добре.

Тя го прекъсна. Дръпна се от прага и го покани вътре. Той я погледна виновно през рамо.

— Мислиш ли, че е редно, като я няма майка ти?

— Всичко е наред. — При тази ситуация нарушаването на едно от железните правила на Велта беше последната грижа на Джейд.

Затвори вратата. Гари отново я притегли към себе си и я погледна жадно.

— Какво става с теб, Джейд? Сигурно си била много болна. Майка ти казваше, че си толкова зле, че не можеш да дойдеш на телефона.

— Така ѝ поръчах да ти казва. — Той я изгледа учудено. — Седни, Гари.

Тя му обърна гръб, отиде до стола и седна. Когато го погледна, беше ясно, че той недоумява защо не му отговаря. Джейд се затрудняваше как да започне. Нежното докосване на Гари ѝ припомни за други, груби докосвания. Въпреки че осъзнаваше огромната разлика, тялото ѝ изглежда не можеше да разграничи неговите

милувки от мачканията на нейните нападатели. Предполагаше, че трябва да е благодарна за това. Без необходимостта да преодолява физическото желание, останалото щеше да е по-лесно.

Той приближи, коленичи пред стола ѝ и притисна преплетените ѝ ръце между своите.

— Джейд, не разбирам. Какво става, по дяволите?

— Какво не разбираш?

— Нищо. Защо не беше на училище? Защо не разговаряш с мен?

— Бях болна.

— Твърде болна, за да дойдеш на телефона и да кажеш едно „здравей“?

Гласът ѝ прозвуча хладно.

— Трябва да ти съобщя нещо, Гари.

— О, Господи, не! — прошепна той дрезгаво. Отпусна се напред и зарови лице в скута ѝ. Мачкаше ватираната роба и я усукваше между пръстите си. — Да не би да имаш неизлечима болест? Нима ще умреш?

Сърцето ѝ се късаше. Не можа да се сдържи да не плъзне пръсти през чупливата му кестенява коса, която сякаш живееше свой живот и се уви около тях. Галеше нежно главата му. От гърдите му изригна ридание, ехо на нейното, което тя обаче преглътна.

Преди да отстъпи и се предаде на сърдечната мъка, Джейд вдигна глава.

— Няма такова нещо. Няма да умра. — Той докосна лицето ѝ, галейки с върха на пръстите всяка извивка. — Просто... — започва неубедително няколко пъти, после добави: — Бях емоционално болна.

Той повтори думите ѝ, като че ли бяха на чужд език.

— От какво?

— Бях под огромно напрежение.

— В училище? — помилва косата ѝ и отметна кичур от лицето ѝ. Тя устоя на желанието си да положи бузата си в дланта му. — Това ми напомня за нашите стипендии. Хей! Не сме се виждали откакто бяхме отличени. Поздравления!

— Подобно.

— Как ще празнуваме? — Очите му се замъглиха, докато ръката му се плъзгаше надолу към гърдите ѝ. — Знам как бих искал.

— Не! — изкрещя тя пронизително и се отдръпна от него. Гари беше толкова изненадан, че тя лесно можа да го блъсне настрани при ставането от стола. Движенията ѝ бяха некоординирани и непоследователни, сякаш наскоро се бе научила да ходи.

— Джейд?

Тя се обърна и се изправи срещу него. Той я гледаше в недоумение.

— Не разбираш ли какво се опитвам да ти кажа? Бях напрегната за стипендията, но и за други неща. Главно за нас.

— За какво говориш, по дяволите?

Тя разбра, че увъртането само влошава положението. Нямахше начин да приключи с това, без да нарани и него, и себе си.

— Ти си умно момче — придаде нарочно нетърпелив нюанс на гласа си. — Не можеш ли да четеш между редовете? Трябва ли да го кажа дума по дума? Не разбираш ли какво се опитвам да ти намекна?

Гари скочи на крака. Сложи ръце на тесните си хълбоци и кил на глава настрани.

— Да не се опитваш да скъсаш с мен?

— Аз... аз мисля, че трябва да се разделим. Да. Нещата отидоха твърде далеч, извън контрол. Трябва да се отдръпнем.

Гари отпусна ръце.

— Не мога да повярвам, Джейд? — Приближи се към нея и се опита да я прегърне. Тя го отблъсна.

— Не мога повече да понасям това сексуално напрежение от теб, Гари!

— Ти също си ми предавала сексуално напрежение — извика той.

— Разбира се! Знам, че съм го причинявала, това имам предвид. Не е здравословно и за двамата ни да продължаваме да подклаждаме пожари, които не можем да угасим.

— Само преди няколко седмици ти предложи да започнем да ги гасим.

— Промених мнението си. Трябва да почакаме, да си дадем време за правилното решение. — Бързо облиза устни. — Но дори това не е напълно достатъчно. Трябва да излизаме и с други хора. С теб ходим, откакто пораснахме за срещи. Искам ти да... да започнеш да се виждаш с други момичета.

Няколко секунди той я гледаше безмълвно. После очите му се присвиха подозрително.

— Всичко е свързано с Нийл Пачет, нали? Сякаш под нея се отвори трап. Почувства, че пада към черна бездна.

— Не — отрече тя пресипнало.

Той очевидно сбърка ужаса ѝ с вина.

— По дяволите, не! — подигравателно се усмихна той. — Повече от седмица ми се подмазва. Откакто си „болна“. Държи се като човек, знаещ страхотна тайна, която просто умира да сподели. Сега вече знам каква е тя. Искаше да натрие носа ми с нея. Излизала си с него, нали?

— Не съм!

— Не ме лъжи! Дона Ди също погледна гузно, когато споменах името му. Затова ли сте се скарали с нея?

— Дона Ди? — попита тя с неприятен тон.

— Днес я проследих след училище. Отбягваше ме почти толкова старателно, колкото и ти.

— И какво ти каза?

— Не се безпокой. Не те издаде. — Поклати глава. — Е, най-после се поддаде на неудържимия чар на Нийл. Майка ти трябва да е щастлива.

Джейд поклати енергично глава и отметна тъмната си коса.

— Не, аз го мразя. Знаеш това, Гари.

— Ти го казваш. — Пружинираше напред-назад върху стъпалата си, едва сдържайки яростта си. — Може би ще попитам него самия.

Обърна се към вратата, но не бе направил повече от две крачки, когато Джейд се спусна след него и го хвана.

— Не, Гари, не. Стой настрана от него.

Той се обърна и яростно я придърпа към себе си.

— Ако искаш да ми изневеряваш, защо трябва да е с Пачет?

— Грещиш, Гари. Моля те, не мисли...

— Пачет, Боже Господи! — Той я пусна толкова рязко, че тя залитна назад.

Гари отвори вратата и излезе.

— Гари!

Въпреки че Джейд беше сигурна, че той си чу името, не се обърна, докато колата му не преполови пресечката. Тя се олюля назад и

се отпусна на вратата. Сдържаните сълзи изригнаха като вулкан. Плака, докато остана без дъх, а после зариде безмълвно.

Гари реши първо да подкара направо към имението на Пачет и да предизвика Нийл лице срещу лице. Вероятно би могъл да го извика за честен бой, но не искаше да достави на това копеле удоволствието да разбере, че го е провокирал. Щеше да го остави самодоволно да се разхожда с лайнената си усмивка. Гари Паркър нямаше да падне до неговото ниво.

Докато се прибираше вкъщи, гневът му отстъпи място на отчаянието. Вкарвайки колата в двора, фермата му се видя по-грозна от всеки друг път. Мразеше старата къща с лющещата се боя и увиснала веранда. Мразеше пилетата, които кълвяха наоколо в двора, мразеше миризмата на свинска кочина. Презираше смеха и бърборенето на помалките си братя и сестри, които изтичаха и се уловиха за краката му. Пречеа му да мине през мръсното пространство.

— Гари, мама каза, че трябва да ми помогнеш довечера по математика.

— Гари, кажи на Стив да спре да ме закача.

— Гари, защо не ме вземеш в града.

— Млъкнете!

Шест чифта изненадани очи го погледнаха. Той огледа кръга от личица и не хареса доверчивите им любвеобилни изражения. Какво си мислеха, че той е светец?

Бутна настрани децата и разпръсквайки пилетата, изтича през двора към плевнята. Намери вътре тъмен ъгъл, отпусна се в сеното и скри с ръце лицето си. Копнеж, омраза и любов воюваха в него.

Мечтаеше да се махне от това място. Мразеше бедността, грозотата, мръсотията и невъзможността да се усамотиш. Въпреки това обичаше семейството си. В бляновете си той се връщаше от колежа като щедър Дядо Коледа, раздаващ бонбони на всички. Но отговорността да превърнеш тези мечти в реалност беше обвързваща. Често си мислеше и да изчезне.

Разбира се, не би го направил. Не само защото чувството му за отговорност бе вкоренено дълбоко в него, но и заради Джейд. Тя правеше всичко грозно в живота му да изглежда поносимо, защото в

нея бе заложено обещанието, че няма винаги да бъде така. Тя беше ядрото на всичките му надежди.

— Господи — изпъшка той. Как ще живее без нея? Джейд, помисли си отчаяно той, какво стана с теб, с нас, с нашето съвместно бъдеще? Бяха планирали, след като приключат с образованието си, да се върнат в Палмето и да направят обществото по-равноправно. Сега изглежда тя беше преминала на другата страна — към Пачетови. Как можеше?

— Гари?

Баща му влезе през широката врата на плевнята. Отис Паркър нямаше още петдесет, а изглеждаше с десетина години по-стар. Беше слаб и жилав, дребен, с вечно прегърбени рамене. Гащеризонът му висеше на кокалестата фигура. Видя сина си да седи в сенчестия край върху купчина дъхаво сено.

— Гари? Децата казаха, че си се държал лошо с тях.

— Не мога ли да имам поне тук миг на спокойствие?

— Случило ли се е нещо в училище?

— Не! Просто търся малко уединение. — На Гари му се искаше да излее всичко върху някого и баща му беше удобна мишена. — Не можете ли поне веднъж да ме оставите сам? — извика той.

— Добре, добре! — Отис се обърна да си върви. — Не забравяй да сипеш на прасето.

Гари скочи на крака, ръцете му се свиха в юмруци.

— Слушай, старче, нахраних тази шибана свиня за последен път. Писнало ми е да я храня! Писнало ми е до смърт от врецящи дечурлига, които си имал неблагоприятното да направиш. Писнало ми е от това място и гнилата воня на твоя неуспех. Писнало ми е от училище, даскали и разговори за стипендии, когато наистина никой пет пари не дава за нищо. Изтощен съм да бъда добро момче. Това не води до никъде. До никъде.

След като изля яростта си и енергията си, Гари падна на колене в мръсната слама и заплака. Минаха няколко минути преди да усети грубата ръка на баща си върху рамото му.

— Май че имаш нужда от глътка.

Отис протягаше към него бурканче с прозрачна течност. Гари колебливо се присегна, отвори го и подуши. После отпи. Ракията го

стопли чак в стомаха. Задави се, покашля и върна бурканчето на Отис, който опъна голяма глътка.

— Не казвай на майка си за това.

— Откъде я взе?

— Смятам, че е време да научиш за Джорджи. Негърка е и вари ракия от години. Не струва много. Само това мога да си позволя. Крия я ей там, под онова старо седло. Да знаеш, ако се нуждаеш, а мен ме няма. — Отис внимателно зави капачката. — Проблеми с жени ли имаш?

Гари сви рамене уклончиво, макар че напомнянето за изневярата на Джейд загря стомаха му по-силно от ракията.

— Те са единственото нещо, сътворено от Бога, което може да влуди мъжа и да го накара да говори такива дивотии, каквито ти ги нареди. — Отис го изгледа строго. — Не ми харесаха твоите приказки за малките ти братя и сестри. Не говори добре и за майка ти.

— Съжалявам. Нямах това предвид.

— Да-а. Това искаше да кажеш. Но трябва да знаеш, че всяко наше дете е заченато с любов. Гордеем се с всички. — Очите му се навлажниха. — Особено с теб. Цял живот не мога да си обясня откъде произлизаш, а колко си умен и всичко останало. Сигурно се срамуваш от нас.

— Не, татко.

Въздишайки, Отис добави:

— Не съм толкова тъп, че да не разбирам защо никога не водиш тук твои приятели, Гари. Ясно е защо. Чуй ме, майка ти и аз не искаме ти да се изучиш, за да се грижиш за нас и другите деца. Искаме да се махнеш отук само поради една причина — защото ти го желаете толкова много. Да не бъдеш неудачник като мен.

— Всичко, което някога съм имал на мое име, е това жалко парче земя, и то хич не е много. Дори не съм го купил аз, а моят баща. Положих всички усилия да го запазя.

Гари почти се задушаваше от угризение заради приказките си. Отис усети, че се вини и опрощаващо го потупа по коляното, а после се подпря на него и се изправи.

— С Джейд ли се скарахте? — Гари кимна. — Е, ще ви мине. Жените ги прихващат от време на време, иначе не са жени. Когато се ядосат, просто ги остави за малко. — След този мъдър съвет, той

тръгна бавно към вратата. — Качи се после за вечеря. Най-добре е да си гледаш работата.

Гари наблюдаваше как баща му си тръгва. С клатеща, кривокрака походка мина през неприветливия двор, осеян със счупени стари играчки и пилешки курешки. Гари покри лице с ръце и му се прииска, когато ги махне и отвори очи, да бъде на милиони километри оттук, освободен от задълженията си.

Всички, дори семейството му, очакваха твърде много от него. Беше обречен на неуспех, преди да е започнал. Без значение какви планини от постижения изкачваше, никога не можеше да бъде достатъчно добър, достатъчно богат. Никога не можеше да бъде Нийл Пачет.

За Бога, трябваше ли Джейд да избяга при него? Какво от това, че е най-богатото момче в града? Тя знаеше колко е повърхностен. Как можеше да го търпи да я докосва? Докато гледаше занемарената обстановка около себе си, отговорът се появи достатъчно ясно: Нийл Пачет никога не ходеше на училище с пилешки курешки по обувките си.

Вълна на негодувание се надигна в него, както се надигна и силната течност в стомаха му. Джейд щеше да съжалява. Щеше да се върне скоро на колене. Увлякла се е по Нийл, това е всичко. Няма да продължи. Него, Гари, тя обичаше истински. Чувствата им бяха твърде дълбоки и трайни, за да бъдат отхвърлени с лека ръка. Рано или късно Джейд щеше да се вразуми. Междувременно той щеше... какво?

Чувството му за отговорност надигна глава и го вдигна на крака. Отиде да нахрани прасето.

7.

— Здравсти, Джейд.

Джейд се обърна с гръб към шкафчето, притискайки учебниците към гърдите си. Вече толкова малко от нейните съученици ѝ говореха, че тя се изненада и поласка, че някой, който и да е, се беше приближил.

Фактите не бяха сигурни и мълвата из гимназията на Палмето беше, че Джейд е изневерила на Гари Паркър с Нийл Пачет. Говореше се, че Гари я зарязал заради двойната игра на Джейд. За два месеца и половина, най-търсеното момиче от последните класове стана социално прокажена. Съучениците ѝ бяха обхванати от празнично настроение по случай предстоящото завършване и за Джейд никой не се сещаше.

Клюката не се разпространяваше само в училище. Носеше се и сред възрастните. Когато достигна до ушите на Пит Джоунс, той я уволни от почасовата работа под неубедителния предлог, че предпочита да наеме някой млад мъж.

И вкъщи нещата не вървяха по-добре. Велта се оплакваше, че на работата се държат студено с нея.

— Чух колегите ми да си шушукат за теб. Не ти ли казах, че за всичко ще обвинят единствено теб? Трябваше да накараш онзи негър да те докара направо тук. Допусна голяма грешка като отиде в болницата. Така определи своята, а и моята съдба.

Джейд нямаше към кого да се обърне. Никога нямаше да прости на Дона Ди за предателството. Но очевидно и тя не беше ѝ простила, че възбуди либидото на Хъч. Не можеше да заличи пропастта между тях и тъй като нямаше кой да я замести, липсата на най-добра приятелка и довереница беше като загуба на крайник.

Но нощем плачеше горчиво, защото бе загубила Гари. От неговото отношение беше ясно, че вярва на носещите се лъжи. Гневът и объркването му бяха благоприятна почва за грозните подозрения, посети и отгледани от Нийл Пачет. Работеше рафинирано, съцинска змия от градините на Рая, и продължаваше да измъчва Гари с

инсинуации. Преследваше Джейд като копой, а с потайните си погледи подсказваше, че между двамата има нещо. Повдигаше ѝ се от неговите намеци. Но още повече мразеше злорадството на Нийл над Гари. Самочувствието и гордостта му бяха брутално погазени, както и нейното тяло.

— Здравсти, Патрис — отвърна тя на момичето, което имаше куража да обърне гръб на всички и да я заговори.

Патрис Уотли беше закръглена, изрусена и дива. Джейд не помнеше да е разговаряла с нея от първата година в училище, когато ясно се очерта линията между добрите и лошите момичета. Доскоро бяха от противоположните ѝ страни.

Майката на Патрис току-що бе получила четвъртия си развод и вече беше по петите на петия си съпруг. Активният ѝ любовен живот винаги я беше ангажирал толкова много, че Патрис бе оставена сама да си блъска главата. Резултатът бе натрупан богат житейски опит за нейните осемнадесет години.

— Не искам нищо да кажа, разбираш ли — прошепна на Джейд, докато се приближаваше, — но да не би да си бременна?

Кокалчетата на притиснатите ѝ към учебниците пръсти побеляха.

— Разбира се, че не. Какво те кара да мислиш така?

Патрис премлясна устни с нетърпение и съчувствие.

— Виж, Джейд, нищо лошо не искам да си мислиш, като те питам, но познавам признаците, разбираш ли? Самата аз вече два пъти съм била.

Джейд наведе глава и безсмислено пъхна палец в сребрилата спирала на тетрадката си.

— Не съм добре, това е всичко.

— Колко ти закъснява?

Джейд почувства, че се разлага вътрешно.

— Два месеца.

— Господи! И те смятат за умна. Момиче, нямаш много време. Бързо трябва да направиш нещо.

Джейд не искаше да приеме обяснението за закъснелите мензиси. Дори не беше се замислила какво ще прави, ако най-лошото предположение станеше действителност.

— Ще го махнеш, нали?

— Аз... аз не съм мислила...

— Ако решиш, мога да ти помогна — предложи Патрис.

— Защо?

— От Нийл Пачет ли е?

Значи беше чула слуховете. Джейд сви рамене и така й показа, че не беше сигурна чие дете евентуално носи.

— Е, в случай, че е от Нийл, искам да ти помогна. — Патрис извади пакет цигари и запали, въпреки че пушенето в училище беше забранено. Отметна глава назад и насочи облаче дим към тавана.

— Мръсното копеле направи същото и с мен през лятото след осми клас. Това беше първият ми път. Майка наистина побесня. Доведеният ми баща отказа да плати аборта и тя отиде при стария на Нийл за пари. Ей, искаш ли един фас? Изглеждаш малко смачкана.

Джейд помахаш с ръка пред лицето си, за да разсее дима.

— Не, благодаря.

— Докъде бях стигнала? А, да. Както и да е, старият Иван ни даде петстотин долара. Отидох при Джорджи в негърския град. Тя поиска само петдесет и така спечелихме от сделката. И знаеш ли — раздразнението й бе обяснимо — моята старица задържа всеки възливи цент. Майната му, ще говоря с Джорджи за теб. Тя е малко особена и не приема хора, за които не са й се обадили, разбираш ли? И наистина пази тайна, за да не пострада и другия й бизнес.

— Какъв друг бизнес?

— Освен абортите има и странична работа, макар че би трябвало да е шивачка. Ако нямаш много пари и не искаш да се разбере, трябва да отидеш при Джорджи. — Опъна от цигарата. — Виж, знам, че това е късмет. Можеш да ми кажеш да се разкарам и аз ще се разкарам. Не е моя работа да си пъхам носа, разбираш ли?

— Благодаря ти за предложението, Патрис, но трябва да помисля. Дори не съм сигурна, че съм... че ще е необходимо.

Патрис я погледна от страни и вдигна рамене.

— Естествено. Но разбирам, че има бебе. Първия път и аз не можех да смеля истината, но старата ме предупреди, че няма да търпи някой ревльо у дома. Освен това Нийл Пачет е такова лайно, че никоя нормална мадама не би искала да роди копелдака му?

Стомахът на Джейд се сви при самата мисъл.

— Ще ти кажа като реша, Патрис. Благодаря ти.

Втурна се към най-близката тоалетна. След няколко минути излезе от кабинката. Наведе се уморено над мивката, намокри ръцете си със студена вода и наплиска лицето си.

— Не е бебе — прошепна тя на бледото отражение в огледалото.
— Нищо няма. Само лиги.

След този случай всеки път, щом Джейд срещнеше Патрис из коридорите, тя повдигаше въпросително вежди. Джейд се преструваше, че не забелязва, въпреки че Патрис я бе накарала да признае пред себе си, че има и друга, сериозна последица от изнасилването. Беше бременна.

Все още отказваше да мисли за зародиша като за същество, като за бебе. Искаше ѝ се да отложи решението си до получаването на дипломата само след няколко седмици. Но животът в нея се развиваше.

Внимаваше как се облича. Въпреки това, ако Патрис се бе досетила, за другите беше само въпрос на време. Най-много се страхуваше, че някой ще сподели подозренията си с Гари. Той не трябваше никога да научава. Бременността ѝ бе неопровержимо доказателство, че е била с друг. Можеше ли да завърши без той да разбере? Имаше ли смелостта да рискува?

Въпреки всичко бе определена да произнесе приветствената реч, а Гари — прощалната. Толкова се гордееше с него, макар че не можеше лично да го поздрави. Той излизаше с друго момиче и когато Джейд го срещаше в училище, винаги гледаше на обратната страна.

Честта да е втора в класа бе утешителна награда, с която се гордееше. Имаше резултат от дългите години на учение и упорит труд. Беше спечелила с много малко родителска подкрепа. Проклети да са Нийл и приятелите му, но не можеха да я ограбят в това отношение.

Когато застанеше пред микрофона и се обърнеше към аудиторията на тържеството, искаше да гледа нападателите си право в очите. Нямахше да я видят уплашена. Бяха изнасилили тялото и сринали репутацията ѝ, но достойнството ѝ бе непокътнато.

Но какво щеше да стане, ако зад поканите хората се надсмиваха на бременността ѝ, която тя така неуспешно се опитваше да прикрие.

Последната седмица от учебната година съучениците ѝ правеха големи планове за съдбовния бал, а Джейд се измъчваше върху

проблема си. През междучасието една от съветничките на абитуриентите се приближи към нея.

— С кого ще бъдеш на бала, Джейд?

— Няма да ходя, госпожо Трентън.

— Няма да ходиш? Никой ли не те е поканил?

— Никой. — Нийл се беше обаждал, но тя му затвори телефона, без дори да отговори на неискрената му покана. Имаше наглостта да предложи да си правят компания с Хъч и Дона Ди.

Госпожа Трентън я изгледа внимателно.

— Бих искала да се отбиеш в службата ми през тази седмица, Джейд. Мисля, че трябва да си поговорим.

Тя знаеше.

Докато вървеше по коридора, осъзна, че ѝ бе отнет изборът да действа веднага или да изчака. Това ѝ повлия успокояващо. Не трябваше да разсъждава повече върху проблема и да претегля вариантите. Просто трябваше да действа, да се размърда и да приключи с всичко колкото се може по-скоро. В края на часовете потърси Патрис Уотли.

Джейд рядко беше ходила в тази част на града и, разбира се, никога сама. За да стигне до там, трябваше да пресече железопътните линии, да мине покрай изоставеното депо и памукочистачната машина, която вече не работеше. Оттам нататък официално започваше „негърският град“.

Преди няколко години Велта беше наела една негърка да им глади дрехите. Когато отиваха до дома на жената, Велта поръчваше на Джейд да стои в колата и да не говори с никой. След няколко месеца реши, че услугата е много скъпа. „Освен това, беше я чула Джейд да споделя с една приятелка, ужасно ме е страх да ходя в тази част на града. Никога не знае човек какво биха ти направили.“

Тогава още дете, Джейд не беше разбрала от какво се страхуваше Велта при пресичането на линиите. Никой никога не приближи колата им, не ги заговори или показа някакъв интерес или намек за заплаха. Всъщност гладачката винаги беше изпращала на Джейд по няколко сладки, увити в книжна салфетка. Хрупкави, маслени, златисти, поръсени със захар курабийки — винаги миришеха хубаво и изглеждаха много вкусни. Но никога не бе имала възможността да ги

опита. Велта не ѝ даваше да ги яде и ги изхвърляше, веднага щом се приберяха вкъщи.

Джейд паркира колата на майка си под миртовото дърво, една пресечка преди адреса, който Патрис ѝ беше написала. Мушкайки в ръката ѝ бележката, прошепна: „Ще се обадя на Джорджи да те чака. Вземи пари“.

Сумата, почти всичко спестено от работата в магазина на Пит Джоунс, беше в портмонето ѝ под мишницата. Вървеше по напукания и разбит тротоар. Засрами се, като усети, че част от параноичните предразсъдъци на Велта ѝ бяха повлияли. Крачеше с наведени очи, без да поглежда наляво или надясно, покрай къщички, наблъскани стена до стена върху малки площи.

Домът на Джорджи изглеждаше точно като останалите. Въпреки страха дълбоко в себе си и острия нож на разума, забиващ се в сърцето ѝ, Джейд беше любопитна да разбере какво става там. Встрани имаше само две стаи, но навътре задната веранда почти се изравняваше с тясната уличка отзад. Боядисана някога, сега бялата боя на къщата бе само далечен спомен. Зеленият смолист покрив на кръпки се лющеше. Металният комин беше ръждясал и оставяше при всеки дъжд кафеникави петна по външната стена.

„Нека външният вид да не те заблуждава, беше ѝ казала Патрис, старата Джорджи е богата. Ако има полза, би могла да изнуди половината население на областта.“

Отвън къщата изглеждаше пуста. По прозорците бяха спуснати тежки щори. Събрала целия си кураж, Джейд мина по предната пътека, изкачи верандата и почука на рамката на мрежестата врата.

Почувства десетки очи от разни скришни места да се забиват в гърба ѝ, но си помисли, че са сигурно плод на нейното въображение. Не смееше да се обърне да види основателни ли са страховете ѝ.

Изведнъж разбра, че на улицата няма никой друг. Не минаваха коли, нито деца играеха в предните дворове, майки не бутаха бебешки колички по тротоарите. Съседите на Джорджи се пазеха от бели пришълци по същия начин, по който белите не смееха да дойдат в този квартал. Тъжният расистки проблем бе едно от нещата, които тя и Гари се бяха надявали заедно да разрешат.

Предната врата бавно се отвори и през мрежата Джейд видя Джорджи за първи път. Беше по-млада от очакванията ѝ или може би

изглеждаше така заради гладкото лице без бръчки. Месестите устни бяха очертани с ярко червило. Имаше тъмни, непреклонни очи. Толкова висока и слаба, че крайниците ѝ изглеждаха като на паяк. Подстриганата късо коса сякаш беше каска на главата. Облечена бе в лилава памучна риза. Джейд се успокои, защото негърката беше безупречно чиста.

Преглътна колебливо.

— Казвам се Джейд. Надявам се, че Патрис ви се е обадила.

Джорджи бутна мрежата и Джейд влезе. Къщата не миришеше неприятно, както се бе опасявала. Джейд се почуди какво слагаше Джорджи във всичките тези бурканчета в щайги, струпани в хола.

Жената вдигна ръка и направи знак на Джейд да мине първа. Тръгна към задната част по правия коридор, който разделяше къщата на две половини от предната до противоположната врата.

В тишината тиктакацията на стенен часовник звучеше необичайно високо. От кухнята долиташе тънкото свистене на кипящ чайник.

Джорджи посочи стаята вляво. Освен маса с бяла, гумирана завеса около нея, вътре имаше само един старомоден, медицински шкаф от емайл. На прага Джейд се поколеба.

— Защо дойдохте при мен?

Шептящият глас на Джорджи я накара да подскочи, въпреки че той не бе така ужасяващ, както масата с бялата завеса и медицинския шкаф с инструменти от неръждаема стомана, с които можеха да те осакатят или убият.

— Трябва да се погрижите за нещо — отговори дрезгаво Джейд.

Джорджи протегна ръка. В първия момент жестът ѝ озадачи Джейд. После разбра какво означава. Бръкна в чантата за портмонето си, извади пет десетдоларови банкноти и ги сложи върху розовата длан на Джорджи. Като професионалиста, вземаше първо парите, но все пак бе и жена, за да ги поиска направо. Доларите изчезнаха в джоба на роклята ѝ, без да благодари на Джейд.

— Моля, събуйте се и легнете на масата.

Зъбите на Джейд затракаха. Сега, когато моментът беше настъпил, я обзеха страх и ужас. Остави непохватно чантичката си в края на масата и бръкна под полата да събуе гащите си. Изхлузи ги и навеждайки се да ги вдигне, попита:

— Не трябва ли да се съблека напълно?

— Не, докато не ви прегледам. Може и да не го направя.

— Защо? — Страхуваше се както от аборта, така и да не я върне.

— Трябва да го направите. Вече ми взехте парите.

— Легнете, моля ви — каза внимателно жената.

Джейд легна. Джорджи ѝ надигна полата и я разпери върху гърдите, като я разголи от кръста надолу. Джейд обърна глава и се загледа в пустото пространство.

— Някои момичета идват твърде късно — обясни Джорджи. Сложи ръцете си върху долната част на корема и започна да го масажира. — Не мога да им помогна, ако са чакали дълго.

— За мен не е късно. Попитах Патрис.

— Ще видим.

Джорджи продължаваше да мачка корема ѝ. Очите ѝ бяха затворени. Беше оставила ръце си да я водят от единия тазов кокал до другия, да се вдигат до пъпа и да се спускат до срамните косми. Доволна, най-после подаде ръка на Джейд да стане и опъна надолу полата ѝ.

Джейд седна на ръба на масата и отпусна краката си да висят. Усещаше студения гумиран чаршаф като нещо напълно чуждо под себе си. Опита се да не мисли за това.

— Ще го направите ли?

— Детето на младия Пачет ли е?

— Това не е дете — възпротиви се Джейд. — Това е... едно нищо.

— Нийл Пачет ли го извърши?

— Не съм сигурна. Бяха трима. Нийл и приятелите му. — Погледът ѝ се заби в Джорджи. — Изнасилиха ме.

Очите на жената дълго задържаха погледа ѝ. После каза тихо:

— Мислех, че изнасилват само черни момичета. Съблечи се. Ще ти помогна.

Джейд пристъпваше внимателно и бавно надолу по тротоара. Ръцете ѝ бяха студени и лепкави, цялата се тресеше. Ту се изпотяваше, ту потреперваше от студ. Джорджи я бе накарала да остане да полежи още, но тя настоя да тръгне.

Свечеряваше се. Ще трябва да даде приемливо обяснение на Велта защо е закъсняла да я вземе от фабриката, но сега не се

тревожеше за това.

С треперещи ръце отключи вратата на колата. Поседя малко, загледана през стъклото в цветовете на миртовото дърво, и мислеше. Накрая се почувства по-добре, запали колата и бавно потегли. После засили и къщата на Джорджи остана зад гърба ѝ.

Трябваше да види Гари.

Прецени, че най-лошото, което можеше да направи той, е да я отблъсне, но всъщност вече го бе сторил. Ако му разкажеше всичко за онази нощ с подробностите, които не знаеше, можеше и да се върне при нея.

Мисълта за ръцете му, обгръщащи я с любов и грижовност, я накара да натисне по-силно газта. Защо, запита се тя, беше чакала толкова дълго да му каже истината? Гари я познаваше по-добре от всеки друг на този свят. Ако му излееше мъката си, сигурно щеше да я разбере, че е била подлъгана. Ще му обясни, че нейната сдържаност е била опит да го предпази от обществения присмех. Но тъй като вече го бяха сторили, нейното уединение не беше необходимо.

Защо да оставя Нийл, Хъч и Ламър да определят живота им? С Гари бяха силни, млади и интелигентни. Заедно и сигурни във взаимната си любов, можеха да забравят този епизод, да напуснат Палмето завинаги и да си изградят ново бъдеще.

Обезсърчаваше се при мисълта да прави любов, но Гари беше нежен. Щеше да прояви търпение, докато я напуснеха страховете и отвращението.

Не хранеше илюзии, че животът отсега нататък щеше да бъде лесен. Искаше много от Гари. Ще трябва той да приеме неприемливото. Ако я обичаше достатъчно, а тя се надяваше да е така, щеше да го направи. Срещаше се с друго момиче, но всеки път, когато го видеше, преди да успее да наложи маската на безразличието, Джейд беше прочитала в очите му болезнен копнеж като нейния. Това ѝ даваше кураж да бърза в здрача.

Осветените прозорци на дома на Паркър го правеха да изглежда като фенер от тиквена кора. Джейд видя госпожа Паркър да наднича от кухненския прозорец, когато чу колата да приближава и спира. Тъй като беше топла и благоуханна вечер, по-малките братя и сестри на Гари още играеха във двора. Отис караше трактор през нивата към къщи.

Джейд слезе и се изненада, че коленете ѝ омекнаха. Глупаво бе така да се вълнува от предстоящата среща с Гари. Той също беше наранен от раздялата им. Надяваше се, че и той е нетърпелив да се сдобрят.

Госпожа Паркър ѝ махна от замрежения прозорец на кухнята.

— Джейд, къде беше? Толкова отдавна не съм те виждала?

— Да — каза тя и се усмихна за първи път от месеци наред. Прегърна сестричките на Гари. Поне семейството му искаше тя да се върне. — Всички много ми липсвахте.

— Знаеш ли, Джейд, Джо най-сетне се научи да пишка в гърнето.

— Чудесно!

— Но все още трябва понякога да му слагам пелени.

— Вече мога да се пързялям, Джейд.

Тя откликваше шумно на добрите новини за дребните неща, толкова важни за тях.

— Къде е най-големият ви брат? — Колата му беше там и предполагаше, че е наоколо.

— В плевнята.

— Мама му каза да нахрани прасето преди вечеря.

— Добре, а сега искам да го видя. — Джейд отмести леко децата настрана.

— Ще останеш ли за вечеря?

— Не знам. Ще видим.

— Мамо — обърна се едно от момченцата към къщата, — може ли Джейд да остане за вечеря?

Джейд махна на Отис, докато пресичаше двора и внимаваше къде стъпва. Той вдигна шапка и отвърна на поздрава, размахвайки я високо над главата си. Беше окуражена от топлия прием на семейството на Гари. Или не бяха чули слуховете за нея, или не им вярваха.

— Гари? Гари? — Влезе през широката врата. Очите ѝ се опитваха да се приспособят към тъмнината на дълбоката плевня. Ухаеше силно на сено.

— Гари, кажи нещо — извика тя, смеейки се нервно. — Къде си? Какво правиш тук в тъмното?

Той не правеше нищо. Полюляваше се под гредите в края на въжетото, с което се беше обесил.

8.

Атланта, 1981 г.

Дилън Бърк лежеше на хотелското легло само по панталони от смокинг и лениво подръпваше космите по гърдите си, докато гледаше към вратата на банята и чакаше младоженката да се появи. Чувстваше се замаян, въпреки че бе изпил само чаша шампанско, което обилно се лееше по време на сватбеното им тържество, организирано от родителите на Дебра.

Семейство Нюбъри бяха баптисти, но се почерпваха. И понеже щедро подпомагаха своята църква, свещеникът беше погледнал благосклонно на отварянето на големите бутилки.

В действителност Дилън бе опиянен от любов и щастие. Усмихна се, като се сети как Дебра разля малко шампанско по него, когато си кръстосаха ръцете за официалния тост. И как, без да се съобразява с присъстващите, кокетливо облиза капките.

Неговата баба винаги го беше съветвала да си намери момиче — баптистка. Повечето са добродетелни, бе казвала тя, и не са обременени от чувство за грях като католичките.

Дебра потвърждаваше напълно думите на баба Бърк. Със здрава като закалена стомана нравственост, тя бе изключително чувствено създание. В голямото си шумно семейство се беше научила да изразява обичта си открито, без да се срамува и стеснява.

Сега Дилън очакваше с нетърпение тази освободена, всеотдайна любов. Самата мисъл го възбуждаше. Панталоните от наетия под наем смокинг изведнъж му отесняха. Стана и отиде до плюшените завеси на прозореца, от който се откриваше чудесна панорама към центъра на Атланта. Свечеряваше се и светлините на града премигнаха. Пое доволен дълбоко дъх с пълни гърди. Господи, животът наистина можеше да бъде страхотен! Неговият вече бе такъв. Началото бе трудно и несигурно, но най-после късметът го настига.

Чу вратата на банята да се отваря, обърна се и видя Дебра да стои огряна от златиста светлина. Русата коса образуваше прозрачен

ореол около главата ѝ. Докато идваше към него, гърдите ѝ се полюляваха възбуждащо под копринената нощница с цвят на слонова кост. При всяка нейна стъпка съблазнителната тъкан бързо оформяше и очертаваше триъгълника между бедрата ѝ.

Той я притисна към себе си, целуна я бурно и пламенно и, плъзгайки език между полуотворените устни, вкуси от останалата в устата ѝ вода.

— Какво има? — попита нежно Дебра, когато усети усмивката му върху устните си.

— Да не би да си правила гаргара?

— Всъщност, да. След като си измих зъбите, веднага след ваната.

— Къпа ли се? — попита той и подуши топлия ѝ ухаещ врат.

— Мисля, че е обичайно за булките да се изкъпят, преди да се предоставят на съпрузите си.

— Искаш ли и аз да си взема душ?

— Не — каза тя и наведе глава на една страна, за да има той достъп до шията ѝ. — Не искам да правиш нищо друго, освен това, което правиш в момента.

Той се засмя.

— Надявам се.

Ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ, кокалчетата на пръстите потъркаха върховете им и те изпъкнаха.

— Виждаш ли? Прав бях. — Обгърна я с ръце, притисна я и страстно я целуна. Когато най-после вдигна глава, каза: — Обичам те, Дебра!

Беше я обикнал още в момента, в който я видя. Бяха се срещнали първия ден на есенния семестър в Техническия институт на Джорджия. Студентите от последния курс караха английски за напреднали. За Дилън това бе по желание. За Дебра, с главен предмет езикознание, изучаването на произхода на английския беше задължително.

След първите няколко думи, изречени от женствения професор, Дилън си помисли, че ще трябва да мине през всички неприятности, свързани с промяна на програмата. Не смяташе, че ще може цял семестър, по три часа седмично да предъвква носовата интонация на професора.

Тогава, с пет минути закъснение, влетя Дебра с развети руси коси и порозовели от смущение бузи, останала без дъх от изкачването по стълбите. Извини се, че не могла да намери залата.

Дилън се влюби моментално и я пожела. След лекцията си проби път сред студентите, за да открие тази, която промени решението му за програмата.

— Здравсти, Дебра Нюбъри — каза той, настигайки я. Беше запомнил името ѝ, когато тя го съобщи на раздразнения от прекъсването професор.

Погледна го с очи с цвета на Карибско море.

— Здравсти.

— Принадлежиш ли на някого?

Бяха стигнали до стълбите. Тя се спря и се обърна към него.

— Моля?

Дръпна я леко настрана, за да не задръстват движението и повтори въпроса си.

— Принадлежа на себе си — отговори наперено тя.

— Имаш ли гадже, съпруг или нещо подобно?

— Не. Макар че не виждам какво ти влиза в работата.

— Сега ще ти кажа. Би ли спала с мен?

— Не знам. Бих ли?

Можеше да не му обърне внимание и просто да продължи надолу по стълбите. Можеше да се вбеси и да му удари плесница. Можеше да се обиди и да му изнесе лекция по морал. Вместо това реакцията ѝ беше точно такава, на каквата се беше надявал — почти пълна капитулация. Беше отвърнала на шегата. Неговият въпрос бе подкрепен с толкова пленителна усмивка, че нямаше как да я засегне.

Жените, с много малки изключения, го харесваха. Дилън приемаше този факт скромно, какво можеше да направи с хубавото си лице в края на краищата. Генетиката си беше казала думата. Винаги бе приемал лешниковите си очи като нещо естествено, но жените изглежда смятаха златистите им петънца за необикновени и интригуващи. Твърдяха, че му завиждат за дългите черни мигли и изсветлелите кичури кестенява коса през лятото.

Когато Дебра го изгледа отгоре до долу, за първи път от дълго време насам Дилън се замисли как наистина изглежда. Очевидно го хареса за флирт. Вместо да си легнат, седнаха да пият кафе и почти

привършваха втората си чаша, когато тя го попита как се казва. Явно в началото това нямаше значение.

Спаха заедно едва след Деня на Благодарността. Срещите им бяха чести, но обикновено завършваха с пламенни милувки и опипвания с ръце. Дилън полагаше усилия да не поиска нещо повече.

Онзи следобед, след бурно празненство по случай Деня, бяха в кухнята на Нюбърови и почистваха. Изведнъж Дебра каза:

— Дилън, хайде да се любим.

Не му трябваше много време да я изведе от къщи, където бе пълно с роднини, и да я закара до най-близкия мотел.

— Трябваше да ми кажеш, че си девствена — прошепна той.

Виждайки несигурност по лицето му, тя се притисна още повече до него.

— Не исках да си мислиш, че съм необикновена.

— Знаеш ли какво значи това?

— Че няма да ме уважаваш от утре сутринта? — попита тя дяволито.

— Не. Означава, че ще трябва да се оженим.

— Надявах се да кажеш точно това.

Отложиха всичко със седем месеца, за да се дипломират и защото Дебра винаги бе мечтала за традиционна сватба през юни. Необходимо бе и по-дълго време за подготовката на тържество с петстотин гости.

Сега, след великолепието на церемонията, Дилън взе невестата си на ръце и я положи внимателно на леглото.

— Не искаш ли да съблека това? — попита тя, като докосна предницата на нощницата си.

— Не още. Сигурно си платила цяло състояние за нея. Би трябвало да я поносиш по-дълго от четиридесет и пет секунди. Освен това — добави той — харесваш ми с нея.

Плъзна ръка по корема ѝ и я целуна по устата. Големите му ръце я караха да се чувства като подвижна кукла, винаги готова да си поиграят с нея. Той никога не се възползваше от желанието на Дебра да се раздава и внимаваше да не я нарани. И сега гледаше да не притиска силно гръдния ѝ кош, а лицето му леко потри плоския корем. Целуваше я през плъзгащата се материя.

— Хм — измърка тя, докато я облягаше на възглавниците. — Обичай ме веднага, Дилън.

— Да, да. — Въпреки че възбудата му бе болезнено силна, не искаше първото им любене, като съпруг и съпруга да бъде набързо и обикновено. Цял живот беше чакал да се почувства едно цяло с друг човек. Дебра беше този човек. Случаят трябваше да се отпразнува тържествено.

Пръстите му лежаха успоредно на ребрата ѝ, палците галеха извивките на гърдите, после се преместиха към малките им връхчета. Коприната между неговата и нейната плът само увеличаваше удоволствието от ласката и степента на отдаването ѝ.

Отговаряйки на желанието ѝ, той извади едната ѝ гърда от дълбокото деколте и обхвана зърното между устните си. Засмука го ритмично и започна еротични чудеса с езика.

— Дилън, моля те...

Ръката му се плъзна към триъгълника между бедрата ѝ. Тя повдигна ханша си и потри чатала си в дланта му. Вероятно би устоял и на това, ако не бе разкопчала панталона му и освободила члена му.

— Господи — изстена той, когато тя прокара палец по чувствителния му връх.

В крайна сметка консумираха брака си за първи път по панталон и нощница. После, заситили желанието си поне за малко, преплетоха голите си тела на широкото легло.

— Най-красивият мъж на света е мой. — Дебра се беше проснала върху гърдите му, галеше ги с отворената си уста и триеше нос в къдравите косми.

— Красив? — попита той скептично. — Едва ли.

Тя поклати утвърдително глава.

— Да, красив. — Целуна едното му зърно и се засмя, когато той измърка от удоволствие.

— Развалих те. Преди да ме срещнеш беше порядъчно момиче — подразни я той.

— Това бе, преди да разбера какво изпускам.

Едва след като прие предложението му за женитба, Дилън си позволи да вярва, че тя наистина го обича, въпреки че го заявявала много пъти. Беше твърде хубаво, за да е истина. Той не заслужаваше толкова красиво и непорочно момиче като Дебра Нюбъри. Не беше

заслужил и безрезервния прием от страна на нейното семейство. Най-накрая безпокойствието му по тези въпроси породило спор. По средата на скандала Дебра бе настояла:

— Каква е тази ужасна тайна, заради която се страхуваш, че ще спра да те обичам?

— Имам досие — бе признал той. — Смяташ ли, че родителите ти ще искат за зет осъждан човек?

— Не знам какво да мисля, докато не ми разкажеш, Дилън.

Родителите му бяха починали, когато бе на осем години.

— Идваха да ме вземат от летен лагер. И тогава стана една от онези ужасни катастрофи по магистралите. Преобръщане на камион с ремарке. Колата ни останала под него. И тъй като нямаше кой да се грижи за мен, бях под опеката на баба си по бащина линия.

— Баба Бърк положи максимални усилия, но аз бях разгневено момче. До смъртта на мама и татко всичко вървеше нормално. Татко печелеше добре, мама бе грижовна и нежна. Не беше честно да умрат — и за тях, и за мен.

— Започнах да правя бели в училище. Успехът ми рязко се влоши. Ненавиждах баба си, защото се опитваше да заеме мястото на родителите ми, макар че от друга страна осъзнавах какъв огромен товар бях за нея на тази възраст. Накрая разбрах, че ми се беше паднала такава съдба и просто трябваше да извлека най-доброто от положението си. Няколко години всичко беше наред.

— После, вече четиринадесетгодишен, баба се разболя. Наложих се да постъпи в болница. Когато попитах лекарите за сериозността на болестта ѝ, те ми надрънкаха глупости от рода на вярата в божията воля. Тогава осъзнах, че и баба щеше да умре. Прави ѝ чест, че ми каза истината направо. „Съжалявам, че те оставям сам, Дилън, но нищо не мога да направя.“

— След смъртта ѝ ме настаниха в дом на осиновители. Мразех го. Имаше още пет деца. Непрекъснато слушах за войната във Виетнам, но тя едва ли беше по-лоша от побоищата в тази къща, особено между мъжа и жената. Виждах го да я налага по няколко пъти на ден.

— Щом станах на шестнадесет години, избягах оттам. Реших, че е по-добре да живея сам, отколкото да остана в дома. Очаквах ме пари под попечителство, но когато се разтичах да проуча нещата, разбрах,

че някой, вероятно осиновителите ми, вече се бе докопал до тях. Прецених, че нищо сериозно не можех да им сторя. Бях сигурен, че ще се оправя някак, но естествено не успях и се наложи да крада, за да не гладувам.

— Накрая ме хванаха и пратиха в поправително училище, евфемизъм на затвор. Още от първия ден започнах да правя планове как да избягам. Опитах два пъти. На втория един от възпитателите ме съсипа от бой.

— Ужасно — прошепна съчувствено Дебра.

Дилън се усмихна горчиво.

— В началото и аз така мислех. По-късно той ми обясни, че с това трябвало да привлече напълно вниманието ми, за да не започнат думите му да влизат през едното ми ухо и да излизат от другото.

— Призна, че наистина добре ме е натупал, но от мен зависело как ще разиграваме картите нататък. Можех да продължавам да създавам неприятности и да свърша в затвора или пък да преобърна нещата и обстоятелствата да заработят в моя полза.

— Очевидно си се вслушал в съвета му.

— Там получих диплома за средно образование. Когато излязох, той ми намери работа във фирма за обществени услуги, чертане на проекти и прочие дейности. Така можах да платя за образованието и квартира. Останалото го знаеш.

Дебра го изгледа с леко раздражение.

— Това ли е всичко? Твоето ужасяващо тайно минало?

— Не е ли достатъчно?

— Дилън, тогава си бил дете. Направил си няколко грешки.

Той упорито поклати глава.

— На осемгодишна възраст престанах да бъда дете. Когато научих, че родителите ми са загинали. Оттогава сам съм отговорен за всяка моя постъпка.

— Добре де, някои от грешките ти са по-сериозни от обичайните и с по-лоши последици. Не бъди толкова суров към себе си. Вече си надскочил грешките на младостта. Бих искала да се срещна с този възпитател и лично да му благодаря, че те е вкарал в правия път.

— Ако можех, и аз. Но за нещастие скоро след като напуснах, едно момче го проболо с нож по време на събеседване и наблюдавало как кръвта му изтича, докато умре. И така — заключи той — няма кого

да поканя на чудесното сватбено тържество, което майка ти организира.

— Ти ще бъдеш там — прегърна го Дебра. — И тъй като ме правиш щастлива, това означава всичко за моето семейство.

Нюбърови бяха от стар род. Родителите ѝ имаха много роднини. Самата Дебра — трима братя и две сестри. Всички бяха женени, освен едно от момичетата и по семейните поводи се събираше цяла армия лели, чичовци и братовчеди.

Всички приеха Дилън топло. В началото той се държеше настрана. Беше като защитен механизъм. Страхуваше се, че ако признаеше тяхното добро отношение, щеше да се урочаса, както се страхуваше от всеотдайната любов на Дебра.

Но сега, лежейки с нея, спокойни след първия брачен любовен ритуал, Дилън си позволи лукса да се порадва на щастливата си съдба. Беше спечелил степен в колежа, което щеше да му предостави много възможности. Беше член на голямо и любещо семейство, непознато нещо за него по-рано. Съпругата му бе умна и сладка, забавна и сексапилна.

Хвана косите ѝ, повдигна главата от гърдите си и обърна лицето ѝ към него.

— По-добре спри тези целувки.

— Не ти ли харесват?

— Много ми харесват и може да получиш повече, отколкото влиза в сметката.

— Невъзможно! — Усмихна се, наведе устни към корема му и го целуна. — Дилън?

— Хъм?

— Научи ме как... знаеш ли... ъ-ъ... да правя любов с уста.

Очите му, дремливо полузатворени, се ококориха. Без периода в поправителното училище, той бе използвал всяка възможност за секс. Още първия път всичко мина нормално.

Една сутрин, през лятната ваканция в прогимназията, някой почука и Дилън отвори задната врата на бабината си къща. Беше госпожа Чандлър, млада и енергична тяхна съседка. Имаше големи очи и гърди, дълги крака, които често показваше от къси поли, едва покриващи задните ѝ части. Съпругът ѝ караше камион от веригата

Сейфуей и повечето време отсъстваше от къщи. Скуката я караше често да се отбива у тях.

— Здравсти, Дилън. Баба ти тук ли е?

Много добре знаеше, че я няма, защото колата ѝ не бе на алеята. С непокорството си на тринадесетгодишен, Дилън се изкуши да ѝ го каже. Но щеше да бъде грубо, а баба му го бе научила на някои маниери. Отговори само:

— Баба отиде до магазина.

— О, скъпи — госпожа Чандлър запримигва тревожно с мигли, — тя ми каза да се отбия и да взема отделените за мен купони. Да знаеш къде са?

— На масата в хола.

— Мога ли сега да ги взема? Аз също отивам до магазина, но се сетих, че не са у мен.

Дилън отбеляза и тази лъжа. Не беше облечена като за пазаруване. Издокарала се бе за прелъстяване. Бутна вратата с мрежата от любопитство. Тя скокна вътре. Той не приближи масата. Вместо това, стоеше и я наблюдаваше. Вече бе по-висок от нея. Тя също отбеляза факта, като обходи с ръце голия му, неокосмен, но мускулист гръден кош. Не бе напълно развит, но обещаваеше много.

— Скъпи мой, Дилън. Не бях осъзнала колко голям си станал.

В младото му тяло изригнаха мъжки хормони, главата му се замъгли от желание.

— Ето те вече. Искам да кажа, пораснал.

Погледна надолу към бюста ѝ. Големи, тъмни пигменти ясно се очертаваха под тясната, бяла памучна блуза.

След по-малко от секунди госпожа Чандлър насочваше голобродото му лице към розовите си зърна и ги навираше в устата му. Баба Бърк паркира колата отпред точно, когато младата невярна съседка пхна ръка в късите панталони на Дилън.

Два дни по-късно тя реши да рискува. Промъкна се през задната врата, докато баба му си подремваше след обяда. Направи знак с допрян показалец към начупените си устни да мълчи и кимна към неговата спалня. Когато минаваха крадешком през хола, чуха лекото похъркване от отворената спалня на баба му.

Щом Дилън затвори вратата на стаята си, госпожа Чандлър го нападна като изгладняла лъвица. Без финеса от придобития опит, той

също прояви ненаситност. Когато влезе в нея, бе лепкава и гореща. Експлодира с удоволствие. След като свършиха, единственото ѝ оплакване беше, че всичко минало много бързо.

Потупа го по ръката и каза:

— Ще поработим върху това.

— Как? — попита той и я погледна със сериозните си, лешникови очи. — Как ще поработим? Какво трябваше да направя? Покажи ми — прошепна той.

Неговата загриженост беше неочаквана и интересът му така неподправен, че тя се разплака. Прекара остатъка от лятото да го учи как да ѝ доставя удоволствие и да се оплаква как „горилата“, за която беше омъжена, не знае къде е „тя“ и за какво служи. „Той просто ме чука, докато ме заболи и не мога да вървя, и си мисли, че е страхотен любовник.“

Дилън беше прилежен ученик. Научи се да дава това, което искаше и от което се нуждаеше една жена. Но в съзнанието си не забравяше, че госпожа Чандлър бе съпруга на друг. Знаеше, че постъпва неморално. Непрекъснато се заричаше да спре. Но щом тя пристигнеше развълнувана и нетърпелива, той не можеше да устои на изкушението и податливостта. Освен това не смяташе, че дължи на шофьора някакво обяснение. Шофьорът на колата, убил родителите му, си беше тръгнал невредим от зловецата сцена.

Няколко дни след началото на септември госпожа Чандлър дойде да съобщи на баба му, че преместват съпруга ѝ.

— Заминаваме за Литъл Рок следващите почивни дни.

— Слава Богу — измърмори баба му, като наблюдаваше как госпожа Чандлър се отдалечава около оградата от розови храсти, разделяща двата двора. Дилън изгледа старата жена проникателно и се зачуди дали тя знае какво ставаше цяло лято следобед в спалнята му, докато тя си поспиваше. Повече никога не заговориха за госпожа Чандлър.

Но Дилън не я забрави. Предполагаше, че мъжете никога не забравят първата жена, с която са спали. Беше използвал тялото ѝ като експериментална лаборатория, но не се чувстваше виновен. Тя го преследваше и получаваше толкова удоволствие, колкото и той, а понякога и повече.

Прилагаше научените от нея уроци при лесните момичета в училище. Те бяха често по-големи от него. По-късно една от „сестрите“ му в дома на осиновителите се възползва от неговото умение. Беше тромаво момиче с лош дъх и кожа, възторжено благодарна за проявената от него нежност всяка вечер. Момичетата от улиците бяха изтормозени и при срещите с тях почти отсъстваше емоционалния контакт.

Когато излезе от възпитателното училище и се записа в колежа, вече се беше разгонил като пръч. Природата бе отново на негова страна. В психологическо и физическо отношение надрастваше годините си. Забелязаната от госпожа Чандлър сила на тринадесет години се бе доразвила — имаше високо, слабо и жилаво тяло. Беше представителен и го харесваха. Лесно се сприятеляваше с другите младежи, лесно примамваше в леглото си привлекателните ученички.

Първата жена, която го люби с уста, бе проститутка, подписала договор с неговата студентска организация като редови член заради сбирките. Имаше рутина — поклащаше бюста и свършваше работата на бързо — „За десет долара, моля“. Оттогава срещна и други жени, но повечето пристъпваха към този по-специфичен начин на любов с предано покорство, сякаш бе нещо очаквано, но неприятно.

Никога по-рано жена не бе го поглеждала с такъв копнеж и любов и не беше го молила да я научи как да го прави. Прокара пръсти през косата на Дебра и нежно й каза:

— Не си длъжна да го правиш.

Тя го погледна озадачено.

— Но аз искам. Притесняваш ли се?

Той се засмя неловко, осъзнавайки, че е така.

— Малко.

— Искам да го правя добре.

— Не е въпрос на добро или лошо правене.

— Но съм сигурна, че има разлика между добре и още по-добре.

— Плъзна се нагоре по тялото му, целуна го по устата и прошепна: — Научи ме на по-добрия начин.

Много по-късно Дилън гледаше невестата си, докато тя спеше спокойно до него. Бе толкова красива, че от вълнение в гърлото му засядаше буца. А беше и чудесен човек. Лукавството, под каквато и да е форма, й беше непознато.

Единствен той притежаваше тялото ѝ и не приемаше тази привилегия лековато. Бе му отдала сърцето си и поверила на съхранение цялата си любов. Разчиташе той да я подкрепя финансово и емоционално през целия си живот. За него най-голямото предизвикателство бе да е такъв, какъвто Дебра го искаше и от какъвто се нуждаеше.

С пламенен шепот в тъмнината на смълчаната стая си каза: „Не трябва да се излагаш“.

9.

— Господин Бърк, Пайлът иска да ви види веднага.

Отдавайки шеговито чест, Дилън прие съобщението от секретарката, минаваща покрай вратата на преградената на кабинки канцелария, където работеха още трима чертожника. Хвърли молива и скри устата си с юмрук. Промърмори няколко ругатни, пренебрегвайки скришните погледи на колегите си.

Стана и издърпа сакото си от облегалката на стола. Без да си прави труда да спусне надолу навитите ръкави на ризата си, пхна ръце в сакото и излезе от канцеларията. Тя беше една от стотиците в просторния комплекс на „Пайлът Инженеринг Индъстрис“ в Талахаси. Името на компанията подвеждаше, тъй като нямаше нищо общо с авиацията. Конструкторско-инженеринговата фирма носеше името на основателя и главния изпълнителен директор — Форест Г. Пайлът. Говореше се, че Форест Г. е потомък на известния Понтиъс Пайлът и от него е наследил увлечението на предците към измъчването.

Изглежда, че днес Дилън Бърк щеше да бъде екзекутиран.

— Скоро ще се освободи, господин Бърк. Седнете, ако обичате. — Секретарката на Форест Г. Пайлът кимна към един от столовете в предверието на „светая светих“.

Дилън се настани войнствено. Беше вбесен от самия себе си заради държанието си вчера. Очевидно някой от шпионите на Пайлът му бе докладвал за критиките на Дилън на всеослушание. Той не обичаше да има недоволни подчинени. Армия от търтеи се трепеха по определените си столове и не споделяха мнението си за управата. Довчера и Дилън се придържаше към това неписано правило.

В началото бе доволен, че работи в Пайлът Индъстрис, добре известна в югоизтока. Нито той, нито Дебра мислеха за преместване. Беше като продължение на медения им месец. Началната му заплата не бе висока, но Дилън беше сигурен, че може бързо да я повиши. Реши, че щом шефовете забележат потенциалните му възможности, сами ще

пожелаят да го направят щастлив пред риска да го загубят като силен състезател. Представял си бе светкавично издигане до върха.

Но нещата не се развиваха така. Компанията наемаше дузини млади инженери направо след дипломирането им в колежа. На никого обаче не даваше шанс да напредне. Дилън не играеше в първата лига и не правеше големи пари. Дебра твърдеше, че е безкрайно щастлива, въпреки че той знаеше, че ѝ липсват осигурените от баща ѝ удобства. Заслужаваше повече от тесния им апартамент с една спалня.

За него времето сякаш бе спряло. С всеки изминат ден ставаше все по-нетърпелив. Искаше да направи толкова много неща, а в Пайлът Инженеринг Индъстрис нямаше възможност. Отдавна да е напуснал, но безработицата бе висока. Ако нямаше отлично предложение, не можеше да си позволи да загуби тази работа. Звънецът на секретарското бюро звънна.

— Можете да влезете, господин Бърк — каза тя със студена любезност.

Дилън си оправи вратовръзката пред застрашителната врата. Хвана смело месинговата дръжка и отвори.

Пайлът сложи настрана чертежа, който изучаваше, и изгледа Дилън над сребърните рамки на очилата за четене, кимвайки му към стола от другия край на бюрото. Дилън не позволи погледът на Пайлът да го уплаши. Изчака. Най-после Пайлът проговори:

— Разбрах, че сте недоволен от нас, господин Бърк.

Ако щяха да го уволняват, нищо не губеше, можеше да бъде честен докрай. Майната му на Форест Г. Пайлът, като не харесваше приказките му. Знаеше обаче, че Дебра щеше първа да го подкрепи.

— Така е, не съм доволен.

— Искам служителите ми да са щастливи. Това прави работното място по-приятно.

— Не желая да спъвам работата. Не харесах нещо и изразих гледната си точка. Това е всичко.

Пайлът свали очилата си и замислено изтри лещите с ленена кърпичка.

— Защо ви тревожи фактът, че господин Грейсън е посочен за главен инженер на медицинско-клиничния проект?

— Не ме тревожи. Бях изненадан. Подадох официална молба за тази работа до прекия ми началник. Той ме увери, че ще стигне до вас.

— Тук е.

— О, разбирам! Пренебрегнали сте ме в полза на Грейсън.

— Той е в компанията от десет години. Ти си назначен миналата година направо от института в Джорджия. Успехът и пробната ти разработка при кандидатстването ти тук бяха на достатъчно добро ниво, за да те назначим, но ти все още си новак — и разпери широко ръце. — Господин Грейсън има повече опит.

— Аз пък имам повече талант.

Нескромната откровеност на Дилън изненада по-възрастния мъж. Той се засмя.

— И както изглежда, повече енергия.

— Когато ме назначихте — продължи Дилън, — ми беше обещано да ми се даде възможност за истинска работа. Тази медицинска клиника утроява загубата ми за сметка на хора, не подобри от мен. Честно казано, чувствам, че са по-неквалифицирани. Системата ви за напредък понамирисва, господин Пайлът. Упоритата работа и талантът трябва да се поощряват, а не да се притискат в тези малки стъклени кутийки, наречени канцеларии.

— Господин Бърк...

— Аз съм инженер. Искам да строя. Докато другите момчета рисуваха коли и реактивни изстребители, аз рисувах сгради на бъдещето и се опитвах да си представя как да ги конструирам.

Той се изправи разгневен и закри насам-натам.

— Това, което правя там — посочи към вратата, — го правех в първи курс на института.

— Някои хора считат чертожната работа в Пайлът Инженеринг за истински късмет.

— Да седя цял ден над чертожната дъска и да чакам да удари пет часа не е моята представа за предизвикателна работа. В крайна сметка след няколко години компютрите ще изпълняват тази дейност. Тогава чертожниците ще станат оператори.

Пайлът се наведе напред.

— Каква е твоята идея за предизвикателна работа, господин Бърк?

— Да работя с архитекта, да наемам всички спомагателни работници, да оглеждам целия проект. Искам да съм там от първата копка до завъртането на последната електрическа крушка.

— Тогава не мога да ти угодя.

Въпреки че очакваше прекратяване на работата, когато Дилън наистина чу тези думи, се стресна. Господи, къде му беше акъла, да се прави на толкова важен? Какво щеше да прави? Как щеше да издържа себе си и жена си?

— Първата копка вече е минала.

Дилън премига срещу Форест Г. Пайлът.

— Сър?

— В действителност, поради лошо ръководство, желязното скеле беше издигнато преди проектът да се приеме.

— Не ви разбирам.

— Седни, Бърк. — Дилън отново се настани и той продължи: — Докато ти си ме ругаел за медицинската клиника, аз обмислях да те наема за друга работа.

Дилън едва преглътна, но предпазливо си замълча.

— Обратно на това, което смяташ — продължи Пайлът, — работата ти не остана незабелязана. Нито организаторските ти способности. Гордея се, че имам нюх за умни, амбициозни и млади таланти. Както сам отбеляза, някои хора се задоволяват с изпълнителска дейност. Други — не. Ти си от последните.

— За съжаление само амбиция, младост и талант не са достатъчни. За да постигнеш успех, са необходими и търпение, и самодисциплина. Би трябвало да те уволня за арогантността ти. Но няма да го направя, главно защото си способен да повдигаш нивото. И второ, защото работата, която имам предвид, изисква някой, който дръзко да се опълчва при необходимост.

— Така че сега му е времето да рискуваш и да ми кажеш дали се интересуваш от проекта, който имам предвид.

Дилън успя да се овладее.

— Естествено, че се интересувам.

— Преди да продължим, трябва да те предупредя, че в тази работа има един основен недостатък.

Има си хас, помисли си унило Дилън. Дяволът винаги взема своя пай. Винаги след хубавото идва лошото — това беше версията на Дилън Бърк за Нютоновия закон. Космическата система за проверките и балансите. Но нямаше нищо по-лошо от завръщането в стъкления

бокс при чертожната дъска. Движението бе винаги за предпочитане пред стагнацията.

— Готов съм да обсъждаме каквото и да е, господин Пайлът.

Тази вечер Дилън се върна вкъщи с букет цветя, топла франзела и бутилка вино.

— Какъв е поводът? — попита развълнувана Дебра след леката целувка за „здравей“.

— Какво има за вечеря?

— Хамбургери. Защо?

— Добре. Защото съм донесъл червено вино.

— Струва ми се, че вече си пийнал по пътя за вкъщи — каза тя и го подуши. — Много си странен. Съпруг, носещ подаръци още първата година от брака, е подозрителен като Троянския кон. Да не би да имаш любовна връзка?

— Страхотна! — Хвана я отзад и я притисна към себе си. — С най-сексапилното парче от Атланта.

— Да не би да съм аз?

— А кой друг, сладурче! Е — провлече той с похотлива усмивка — ще се любим ли?

— Аха!

Подгониха се към спалнята, съблякоха се и правиха любов. След това, докато Дебра си поемаше дъх, лежейки сред намачканите чаршафи, Дилън се измъкна от стаята и се върна с донесените подаръци. Остави ги пред нея.

— Какво е общото между трите неща? — попита той.

— Всичките са подкупи.

— Хитро! Опитай пак.

— Сигурно си имал страхотен ден в службата. Какво стана?

— Трябва да търся друго момиче да отгатне ли, що ли?

— Добре, добре. Цветя, вино и хляб — замисли се тя.

— Има ли общо със земята или нещо подобно?

Той поклати глава.

— Не е толкова до цветята, колкото до панделката им.

— Червено, бяло и синьо райе — започна да пее химна.

— На коя друга държава цветовете са червено, бяло и синьо?

— Англия.

— Друга?

Тя вдигна бутилката с вино и прочете етикета. После го погледна озадачено и попита:

— Франция?

Широка усмивка озари лицето му.

— Поздравления, млада госпожо! Печелите първа награда.

— И каква е тя?

— Две години, а може и повече, в Париж!

— Дилън?

— Всъщност малко извън Париж, Версай, където е дворецът. Нали нямаш нищо против да живеем в покрайнините?

Дебра изписка:

— Дилън, за какво говориш?

Каза ѝ за предложената от Пайлът работа.

— Отнася се за международна застрахователна фирма. Строят нов комплекс за европейското представителство. Договорената фирма се оказала некомпетентна и работата била спряна, докато се наеме нова.

— И Пайлът е наддавал за проекта?

— Точно така. Сега той се нуждае спешно от аварийен инженер да отиде там и да оправи бакиите.

— Форест Г. Пайлът се е спрял на теб?

Дилън вдигна ръце от голото си тяло и напразно се опита да изглежда скромно. Дебра се спусна към него. Той се олюля назад, повличайки я със себе си, и смачкаха френската франзела.

— Можеш ли да си представиш, той смяташе, че да живеем във Франция е недостатък! — обясняваше ѝ Дилън. — Откъде да знае, че мечтата в живота на жена ми е да замине за Франция да упражнява езика!

— Каза ли му?

— Хей, не съм толкова глупав! Престорих се на недоволен, че се налага да живеем в чужбина, и добавих, че ако приема работата, ще трябва да получавам повече пари.

— И какво?

— Повиши ми заплатата със сто долара на седмица.

Развълнувани силно от добрата перспектива, отново се любиха. Планираните за вечеря хамбургери бяха заменени със смачкана

франзела и възтопло вино. След като бяха погълнали последната троха и пресушили последната капка, легнаха върху пръснатите, посмазани цветя и сънливо обсъдиха слънчевото си бъдеще.

Преместването беше кошмарно. Трябваше да получат паспорти и визи, да се сбогуват с насълзените роднини, да организират стотици неща. Отговорността пое изцяло Дебра, тъй като Дилън се запознаваше с незавършения проект. Беше нетърпелив да започне. Замина за Франция преди нея, за да уреди жилището. Посрещна я на летище „Шарл де Гол“ след три седмици.

Щом излезе от митницата, тя се втурна към него и пламенно се прегърнаха. Докато я водеше през претъпканото международно летище, той непрекъснато ѝ повтаряше колко много му е липсвала.

— Не можеш да ме заблудиш, Бърк — подразни го тя, когато влизаха в гаража — паркинг. — Сигурно си свалил доста френски момичета през тези три седмици. — Смеейки се, той я заведе до една кола. — Наша ли е? — попита тя скептично.

— Опасявам се, че да.

— Толкова е малка.

— Това е единственият начин да преодолееш уличното задръстване тук. Трябва да можеш да се промъкваш, иначе се заковаваш часове наред.

Тя изгледа дългите крака на Дилън и късото купе.

— Можеш ли да се напъхаш в нея?

— Здраво се натъпквам. И резултатът е — добави той тъжно, — че не мога повече да правя деца.

Дебра притисна ръка към чатала му.

— Докато той все още функционира, не ми пука.

Дилън се шокира от публичната ѝ безцеремонност, но тя му припомни, че са във Франция, а французите са известни с толерантността си към влюбените.

Той се извини за апартамента им на третия етаж, в сграда с раздрънкан асансьор, като я помоли да не го използва. Беше тясна, ветровита къща с по четири апартамента на всеки етаж.

— Най-доброто, което можах да намеря — каза със съжаление Дилън, отключи вратата и я отвори. — Но всичко тук е много скъпо.

Остарялото и неудобно за него, Дебра смяташе за необикновено и чаровно.

— Имаме и балкон! — възкликна тя, втурна се към прозореца и отвори капациите.

— Но не е с хубав изглед.

Балконът гледаше към изоставен вътрешен двор. Само след седмици обаче в поставените по прозорците от Дебра сандъчета разцъфтяха иглики. Тя покри пукнатините по стените с цветни рекламни плакати, а от чаршафи уши обикновени калъфи, за да скрие мръсотията по мебелите, които вървяха с апартамента. Скоро се получи дом, който Дилън не би заменил дори и за близкия Версайски дворец.

През почивните дни кореняците парижани масово излизаха сред природата и оставяха града на туристите като семейство Бърк. Те паркираха колата си в покрайнините и използваха метрото. Скоро изучиха многопластовите му подземни станции. Консумираха всичко френско като обезумели чревоугодници на пиршество. Влюбиха се в забележителностите, ароматите и звуците на Града на светлините. Често посещаваха музеи, паркове, исторически сгради и откриваха скрити кафенета, където дори американците плащаха евтино за вкусни ястия.

Катедралите с витражи бяха тъмни убежища за уединение и целувки, вместо молитви. Американските хотдози бледнееха пред френските, продавани в Монмартър покрай оригиналните живописни творби.

За да отпразнуват една година от сватбата, те прекараха дълъг уикенд във винарска област, опитвайки местните вина, докато се размекнаха от сантименталност. Спаха в малки хотели с дебели, пухени легла, пикантни и разкошни като сервираните в интимните ресторантчета сосове.

Но в техния рай се промъкваше змия. Казваше се Хаскел Сканлън. Постът на Дилън беше главен инженер по строителството. Хаскел се занимаваше с организационните въпроси — ведомости, търговия, счетоводство. Бяха се срещнали набързо в Талахаси. Дилън се надяваше, че първото му впечатление от него ще се промени, щом започнат работа във Франция. Заради Дебра смяташе, че ще могат и да се сприятелят с Хаскел и съпругата му.

За съжаление Хаскел Сканлън се оказа много неприятен и на чужда земя. Никой от конструкторите не можеше да го понася. Безмилостен пазител на работното време, той отнемаше от заплатите им дори при тридесет секундно закъснение. Когато бригадирът поиска от Дилън увеличение на надницата, той се обърна със справедливата, според него, молба към Хаскел Сканлън, но той твърдо отказа дори да я обсъждат.

— За Бога, дайте им повишението! — извика Дилън след половинчасово разгорещено обсъждане.

— През главата на съвета?

— Да.

— Това само ще ги окуражи по-късно да искат още повече.

— По дяволите, Хаскел, те молят само за двадесет цента повишение на час!

— Умножи го. Натрупва се.

— Окей, тогава им повиши заплатата с по десет цента на час. Така ще демонстрираме нашата добра воля и ще ги подтикнем да останат при нас. Миналата седмица загубих двама добри дърводелци, защото можели да печелят повече пари на строежа на новата спортна площадка.

— На тяхно място има нови.

— Но ми отне няколко дни от работната програма да ги интервюирам и наема. Не желая да губя дни. По план сградата трябва да се завърши следващото лято. Бих искал да е готова до ранна пролет.

— Защо?

— Защото Дебра е бременна. Колкото и да ми харесва тук, ще ми се детето да се роди у дома.

— Личните интереси не трябва да ръководят служебните.

— Майната ти!

Хаскел само го изглежда.

— Може да използваш този речник, ако се чувстваш по-добре. Но те уверявам, че няма да си променя становището.

Дилън така и направи, дори изрече още по-лоши думи преди въпросът да се разреши.

— Не обичам да си надскачам правата и да го командвам — оплака се той на Дебра, докато вечеряха, — но Хаскел е тъп и ограничен като кон с капаци. Изглежда не може да разбере, че колкото

по-бързо вдигнем постройката, толкова повече пари ще спестим на Пайлът Индъстрис.

— Може би е наложително да прескачаш границата — каза Дебра. — Не е възможно да постигнеш успех, ако непрекъснато се караш с човек, който ти завижда.

— Завижда?

Хаскел и жена му бяха идвали на вечеря по покана на Дебра и тя имаше възможност да го види.

— Дилън, бъди реалист. Ти си всичко, което той би искал да е. Красив си, той — не е. Висок, силен, мъжествен, той — блед, хилав и слаб. Въпреки езиковите бариери, ти се разбираш с хората, а на него се присмиват. Не ми ли каза, че му викат на френски „задник“? Дори смятам, че и съпругата му не го харесва.

Съгласи се неохотно с нея.

— Сигурно си права, но има голяма разлика между определяне на проблема и решаването му.

— Обади се на Пайлът. Обясни му по телефона.

— И да му дам ултиматум — Хаскел или аз? — поклати глава. — Не съм готов за този риск. Хаскел е във фирмата много отдавна, а шефът се съобразява със старшинството. Ако избере него, няма да мога да довърша обекта. Освен че се нуждая от работата, искам за собствено удовлетворение да приключа сградата.

Следващата седмица Дилън загуби и двама монтажника. Вбеси се, когато Хаскел отказа да му отпусне бюджет, с който сам да разполага.

— Те се опитват да те манипулират.

— Върви по дяволите! — Дилън си тръгна набързо, за да не го цапардоса по стиснатата му мутра. Реши, че наистина няма друг изход, освен да телефонира на Пайлът.

Той се подразни.

— Не смятах, че ще трябва да разрешавам личните конфликти между двама така наречени професионалисти.

— Съжалявам, че се налага да ви безпокоя, но ако Хаскел продължава да стиска кесията на фирмата, аз ще загубя всички квалифицирани строители. Ще бъда принуден да наемам второразредни работници, а не е в наш интерес, нали, господин Пайлът?

Настъпи гробно мълчание в презокеанската връзка. Най-после Пайлът се обади:

— Предай му, че аз лично, без съгласието на съвета, съм наредил за повишение с десет цента на час.

— Петнадесет?

— Дванадесет и нито цент повече, Бърк. И не ме намесвай пак в тези разпавии. Назначил съм те да отговаряш за проекта, така че действай.

Пайлът затвори, преди Дилън да успее да му благодари. Сметна, че е по-добре. Иначе щеше да изглежда, че Пайлът изразява предпочитания, вместо да упражнява здрав контрол на бизнесмен.

Хаскел Сканлън не погледна на нещата по този начин.

— А, значи се оплака на татенцето? — попита той подигравателно, когато Дилън го информира за разговора си с Пайлът.

— Казах му какво смятам, че е най-добро за проекта.

— О, разбира се! — отговори ехидно Хаскел. — Пайлът вижда в теб по-младо отражение на самия себе си. Под блясъка на успеха той е толкова прибързан и недодялан, колкото и ти. Гордее се, че сам се е издигнал. Не си въобразявай, че си спечелил спора заради личните ти предимства и качества. Спечели, защото си подобие на шефа.

Тъй като в края на краищата се беше наложил, Дилън не си правеше труда да се съобразява с мнението на Хаскел. Освен няколкото студени и дъждовни дни, нещата на строителния обект вървяха гладко през есенните месеци. Работниците спряха да напускат, защото знаеха, че той е отговорен за заплатите им. Изглежда оценяваха способността му да запомня техните имена, да разказва мръсни вицове, да усеща кога да се намесва и кога не в личните им разговори. Не искаше от тях нищо повече от това, което изискваше и от себе си. Рискуваше, оставаше след работа, ядеше заедно с тях пакетирания си обяд и спечели уважението им. Не се делеше настрани.

Дилън предпочиташе да е наясно със строежа в детайли — с всеки нит, кабел, тухла. Не обичаше да се усамотява във фургона. Контролираше всяка фаза от проекта. Но високите му изисквания и критерии станаха причина за следващия скандал с Хаскел Сканлън.

— Какво, по дяволите, е това? — Дилън държеше с ръкавици парче електроизолатор. Нещастният техник, който беше избрал случайно, погледна внимателно насъбралите се в кръг и като разбра, че

никой няма да му се притече на помощ, започна бързо да обяснява на френски.

Дилън не възприе нито дума. Поклати жицата пред лицето на мъжа.

— Не съм поръчвал това. Откъде го взехте?

Един от електротехниците говореше горе-долу английски. Побутна Дилън по ръката. Той сърдито се обърна.

— Какво?

Мъжът посочи наредените купчини шпули с жици. След като ги огледа набързо, Дилън каза на работниците, спрели да инсталират:

— Не слагайте повече от този боклук. Разбрахте ли? — Мъжът преведе нареждането му на останалите.

Дилън вдигна една от тежките макари на рамо и слезе с работния асансьор до партера, а после се промъкна през вратата на фургона. Хаскел, разположен пред компютъра, скочи инстинктивно при внезапното нахлуване. Щом видя Дилън, намръщи се неодобрително на грубото му поведение.

— Искам да знам какво, по дяволите, е това? — Макаратата с проводника тупна силно отгоре върху бюрото му. Хаскел бутна бързо назад стола си на колелца.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — запротестира той. — Махни това от бюрото ми.

Дилън се подпря с ръце от двете страни на металната макара и се наведе напред.

— Чуй ме, лайно такова, ще те накарам да изядеш всеки сантиметър от този безполезен материал, ако не ми дадеш пълно обяснение защо не купи каквото ти бях написал на ордера преди месеци. Имаш на разположение десет секунди.

— Жицата, която ти поръча, струва три пъти по-скъпо от тази — отговори Хаскел, възвърнал част от самообладанието си.

— Но е три пъти по-добра и по-безопасна.

— И тази отговаря на местните стандарти.

— Но не и на моите — каза през зъби Дилън.

— Ако не знаех, че е подходяща...

— Ти нищо не знаеш! Тази сграда ще се напълни с всички видове качествена електроника. И за да няма неприятности, трябва да осигурим най-добрите проводници.

Дилън сграби телефона и неочаквано го пусна в скута на счетоводителя.

— А сега си размърдай задника и дай по телефона първата поръчка. Искам стоката да се достави най-късно утре до обяд или ще изпратя електротехниците да се помотаят около бюрото ти.

Телефонът издрънча на пода, когато Хаскел скочи на крака.

— Не можеш да ми говориш така!

— Вече ти го казах! — Дилън кимна към апарата. — Губиш време. Хайде!

— Няма! Моя е отговорността да се грижа за намаляване на разходите.

— Съгласен съм, но ако не се излага на опасност сигурността на сградата. Както в този случай.

— Поръчаният от мен проводник е подходящ и съгласно местните власти — безопасен.

— Но според Дилън Бърк е пълен боклук. Няма да го инсталирам в моята сграда.

— Твоята сграда? — попита с надменна усмивка Хаскел.

— Просто поръчай кабела, за който настоявам, Сканлън.

— Няма.

Дилън обичаше хармонията и когато можеше, избягваше конфронтацията. Но нямаше намерение да снижава нивото на първия си проект, нито пък желаше да се обръща отново към Пайлът. Той вече му беше казал да отговаря за всичко.

— Или се обади още сега — каза спокойно той, — или си уволнен.

Хаскел зяпна от изненада.

— Не можеш да ме уволниш.

— Ти ще кажеш.

— О-хо! Да видим как ще се произнесе по въпроса господин Пайлът.

— Сигурно ще видим. Междувременно не се смятай повече ангажиран по проекта. И ако не искаш да си видиш физиономията променена, предлагам ти за твое добро да стоиш настрана от мен.

Най-големият враг на Дебра беше скуката. Първите няколко месеца във Франция оправяше апартамента с минималните им

средства и беше се справила, доколкото позволяваха възможностите на сградата.

Обсъждаха евентуално да започне работа, но не беше лесно. Нямахме места за учители в английските езикови училища, а по магазините предпочитаха да наемат францужойки, вместо американки. Прекарваше дните в четене, разходки по тесните и стари улички, в писане на дълги писма до многобройните роднини. Въпреки че се опитваше да скрие от Дилън, скоро почувства носталгия и апатия. Трябваше да се бори с депресията си.

Бременността я подмлади. Не страдаше от странични ефекти и се кълнеше, че никога не се е чувствала по-добре. Стана и по-енергична. С Дилън всекидневно се дивяха как лека-полека тялото ѝ се изменяше. Тази нова интимност задълбочи любовта им.

За да минава времето по-бързо до раждането на бебето, Дебра се записа в курс по готварство, провеждан близо до жилището им. Имаше още четири жени и двама мъже, всички на пенсионна възраст. Заедно с лекторката, вече баба, се суетяха около нея като квачки. Убиваше часове наред или в курса, или в малката кухня, прилагайки познанията си.

Необходимите подправки пазаруваше в съседните супермаркети, само и само да изтъкне пред Дилън кулинарните си способности. Пристигаше натоварена с покупки и ги качваше с раздрънкания асансьор, който Дилън ѝ бе забранил да използва.

Този следобед той почти я улови на местопрестъплението, идвайки си само минути след нея. Прегърна я топло и целуна хладните ѝ устни. После се усмихна, пусна я и каза:

— Хайде да заминем за Швейцария.

— Швейцария?

— Да, знаеш я, граничеща с Франция страна, с кози, Алпи, сняг, момичета на име Хайди и йо-до-ла-де-хо-о.

— Разбира се, че я знам. Помниш ли ония почивни дни в Женева?

— Там ли беше стаята с огледален таван?

— Е, значи помниш.

— Как мога да забравя? — изпъшка той и я притегли отново. Устните им се събраха в целувка.

— Нямаме нужда от огледала по таваните — прошепна тя, когато най-после се разделиха.

— Но трябва да се махнем оттук и да празнуваме.

— Какво?

— Днес уволних Хаскел Сканлън.

Усмивката на Дебра замръзна.

Дилън ѝ разказа какво се беше случило.

— Не обичам да стигам до крайности, но нямах друг изход — погледна разтревоженото ѝ лице. — Не смяташ ли, че постъпих правилно?

— Добре си направил. Но за съжаление моето мнение не важи пред Форест Г. Пайлът.

— Затова искам да тръгнем за Швейцария още довечера. Ако той одобри решението ми, ще изкараме страхотен уикенд в Алпите. Ако го отхвърли, ще трябва достойно да се оттегля и тогава няма да можем да си позволим пътуване до Швейцария. Същото важи и ако ме уволни. Така че, докато съм все още на работа и се чувстваме в добра форма, нека зарежем всичко и заминем.

Взеха експреса до Лозана, а после се прехвърлиха на друг до Цермат. Шегуваха се с разни студенти, бърбиха със стара жена от Монтрьо, която плетеше шапка за десетото си внуче, закусваха с предвидливо взетата от Дебра храна.

Дилън пи силно червено вино от бутилка, предложена от студентите, но отказа да си дръпне от сухата марихуана. Когато двойката срещу тях започна да се милва, Дилън и Дебра си казаха защо не, също се прегърнаха и зацелуваха, докато заспят.

В Цермат Дилън се спускаше по ски пистите, а Дебра, тъй като бременността ѝ не позволяваше това, се утешаваше по бляскавите магазини и наблюдаваше безкрайния поток от туристи. Двамата се возиха на шейна с кон и се наслаждаваха на пързаящите се по замръзналото езеро кълкьори. Лакомо похапваха бъркани яйца със сирене, дъхав черен хляб, швейцарски шоколад и посърбваха вино.

Във влака обратно за вкъщи Дилън я придърпа към себе си и потри главата ѝ към брадата си.

— Това бе нашият истински меден месец.

— А пътуването ни до Бермуда?

— Пак беше хубаво. Но тогава ми бе годеница, а сега си моя жена. — Плъзна ръка под палтото ѝ и я постави върху подутия корем. — Обичам те!

Докато чакаха в Лозана да сменят влака, тя си купи аспирин.

— Какво има?

— Гърлото ми се е зачервило.

По пътя до Париж спа на пресекулки, като често потреперваше от студ.

— Боли ме като преглъщам — оплака се тя.

Дилън сложи ръка на челото ѝ.

— Гориш. По-добре вземи още аспирин.

— Не искам, без да съм питала първо лекаря. Може да не е добре за бебето.

Когато пристигнаха в Париж, Дилън вече бе доста разтревожен, макар че Дебра го уверяваше, че възпаленото гърло е резултат само от планинския въздух. Сутринта в понеделник се пребори успешно с натовареното улично движение и я закара на гинеколог, тъкмо като отваряха кабинета. Сестрата, внимателна и загрижена, поведе Дебра към стаята за преглед и помоли Дилън да остане вън. Не му се искаше, но седна. Няколко от чакащите пациенти отвърнаха погледи от него и той си даде сметка, че сигурно изглежда като скитник. Не беше се бръснал от заминаването им и цяла нощ не мигна във влака.

Най-после го повикаха в кабинета на лекаря.

— Госпожа Бърк е много зле с гърлото — каза той на английски със силен акцент. — Аз... — изтри с ръка невидими пращинки.

— Някаква зараза — добави Дебра с гримаса.

— Вируси? — попита Дилън. — Не се обиждайте, доктор Голтие, но ако е толкова сериозно, може би трябва да ни препоръчате специалист.

— Съгласен съм — каза той и бързо кимна. — Да изчакаме само лабораторните изследвания. Утре ще знаем.

— Сигурна съм, че всичко ще се оправи — успокои съпруга си Дебра. — Предписал ми е антибиотик. Днес ще лежа и ще те оставя да се грижиш за мен.

Дилън се опита да отговори на усмивката ѝ, но тя изглеждаше много зле и не му беше весело. Заведе я в апартамента, сложи я да

легне и изтича до най-близката аптека през две преки да купи лекарството. Тя глътна една капсула, изпи чаша чай и заспа дълбоко.

Едва тогава Дилън се сети да звънне в работата. Говори с бригадира, който временно бе оставил да го замества още в петък. Французинът го увери, че всичко е наред и го накара да остане вкъщи при болната си съпруга. През целия ден беше до леглото ѝ, дремваше по малко и я будеше в часовете за лекарството.

Въпреки треската и неразположението, Дебра намираще сили да се шегува, когато я носеше до тоалетната.

— Добре че не съм в деветия месец. Нямахте да можеш да ме вдигнеш.

Дилън изяде на вечеря един сандвич, но не успя да я придума и тя да хапне. Изпи само чаша телешки бульон.

— Гърлото ми е по-добре. Но ми е слабо. Просто се нуждая от здрав сън през нощта. И ти също — погали го по брадясалата буза.

След като ѝ даде лекарството, той се съблече и легна до нея. Изтощен заспа веднага.

Събуди се през нощта. Взря се в тъмнината към часовника на шкафчето. Беше време за нова капсула. Светна лампата... и изкрещя.

Устните на Дебра бяха посинели. Тя не мърдаше.

— О, Боже! О, Господи! Дебра! Дебра! — Метна крака върху нея и притисна бедрата ѝ. Сложи ухо на гърдите. Поуспокои се като чу сърцето ѝ. Биеше много бавно. Дишаше едва-едва.

Дилън скочи от леглото и се облече, без да се закопчава. Обу маратонките на бос крак. Грабна Дебра със завивките, изтича през тъмния апартамент и излезе на стълбището. Хукна бързо надолу. Линейка ли да извика, или сам да я закара до болницата? Спря се на второто, пресмятайки, че докато намери телефонния номер и обясни положението на лош френски, можеше да бъде вече твърде късно.

— Господи, не, не! — Силен вятър отне воплите му, докато тичаше към паркираната кола. Сложи Дебра отпред, тя се килна на една страна и той отново започна да се моли.

Знаеше горе-долу къде се намира най-близката болница и форсира в тази посока. Гумите свистяха по асфалта и ехото отекваше в смълчаните сгради наоколо. Колата залиташе по завоите. Караше с лявата ръка, а с дясната масажираше китката на Дебра. Непрекъснато повтаряше, че няма да ѝ прости, ако умре.

Персоналът в отделението за спешни случаи веднага прозря сериозността на състоянието ѝ и я отведеха с количка. Дилън подтичваше, за да ги настигне. На една врата с неразбираем за него надпис го спряха хора, говорещи френски. Блъсна ги и се опита да се промуши през вратите след количката. Накрая успяха да го хванат и завлекат до чакалнята, където една сестра го заплаши на английски, че ще го изхвърлят от болницата, ако не се успокои.

— Да се успокоя? — извика грубо той. — Жена ми умира, а вие искате да се успокоя. Трябва да бъда с нея.

Тя остана непреклонна и му обясни какви формуляри трябва да се попълнят, за да има достъп до болницата. После го остави сам. Дилън крачеше напред-назад, докато не капна от умора и обърканост и не се свлече на един стол.

Отпусна глава, притисна с палци очните си ябълки и започна да се моли на Бога, в когото не вярваше, но суеверно подозираше в лошо отношение към себе си. Какво още искаше от него егоистичното божество? Не беше ли дал достатъчно? Не беше ли му отнел всички, които обичаше: родителите, баба му, възпитателя от поправителното училище, обърнал му по-специално внимание.

Беше урочасан. Хора, внимавайте! Ако обикнете Дилън Бърк, ще умрете.

— Не, не! — изхриптя той. — Не и Дебра! Моля те, Дебра не! Не ми я вземай, стиснат кучи сине!

Той се пазареше с невидимата сила, заклевайки се да пожертва всичко, ако Дебра бъде пощадена. Обещавахе да води праведен живот, да храни гладните и да облича голите. Зарече се никога да не иска нещо отново, само и само молбата му да се изпълни.

— Остави я да живее!

— Господин Бърк?

Вдигна глава. Лекарят стоеше на метър-два от него.

— Да? Жена ми? Тя...

— Тя ще се оправи.

— О, Боже! — Дилън облегна глава на студените плочки по стената в чакалнята. — О, Господи!

— Имала е алергия към предписания от доктор Голтие антибиотик. Никой не е виновен — добави бързо той. —

Консултирахме се с него. Нищо не е записано в медицинския ѝ картон от Щатите, за да знаем, че е алергична към този определен...

— Вижте, нямам намерение да съдя никого — прекъсна го Дилън и стана. — Дебра е жива и ще се възстанови. Това е най-важното.

Олекна му, въпреки че колената му трепереха. Всичко беше станало толкова бързо. Животът бе ценен. Животът бе крехък. Сега те има, в следващия момент те няма. Трябва да се воюва за всяка секунда, защото човек никога не знае кога ще стигне дъното. Ще запомни това. Ще каже на Дебра за откровението си. Ще си изградят нова философия, ще я спазват и ще...

Щастливите му мисли секнаха внезапно.

— Докторе... — промълви мрачно той. Предварително знаеше какъв ще бъде отговорът, но трябваше да попита. Устните му горяха, устата му пресъхна от ужас. — ... Докторе, нищо не казахте за бебето. То добре ли е?

— Съжалявам, господин Бърк. Не можахме да помогнем на детето. Когато госпожа Бърк пристигна, то вече беше починало.

Дилън гледаше лекаря, но не го виждаше. Бе се спазарил за живота на жена си, без да поставя условия. Сега знаеше каква е била цената.

10.

Моргънтаун, Южна Каролина, 1977 г.

Господин Мичъл Р. Хиарън, декан по студентските въпроси и финансови помощи в колежа Дендър в град Моргънтаун, Южна Каролина, отвори папката с молбата за кандидатстване на Джейд Спери и ѝ подаде квитанция през отрупаното си бюро.

— Предайте тази разписка на касиера, когато се записвате.

Погледът ѝ се прехвърли от мъжа към картонения лист. Върху официална бланка на администрацията в колежа беше добавен чек за нея. Опита се да различи цифрите, но не можа.

— Сумата ще покрие разходите за образование, учебници и всички такси — каза деканът. — Всекидневните нужди поемате вие, въпреки че ще се радваме да ви представим списък на налични квартири на по-ниски цени.

Едва можеше да го разбере от вълнение.

— Аз... не знам как да ви благодаря, доктор Хиарън.

— Можете да ми благодарите чрез старание и прилежност. Учете упорито. Занимавайте се сериозно. Реализирайте целите си.

— Да, да, ще се старая. — Засмя се радостно и с облекчение. Стана рязко и се наклони на една страна. — Благодаря ви! Няма да съжалявате. Вие...

— Добре дошли, госпожице Спери. Смятам, че ще бъдете полезна за колежа Дендър. Той е малък, но със солидна академична репутация. Гордеем се с усърдието и честността на нашите студенти.

Обстоятелствата бяха принудили Джейд да се откаже от стипендията в Държавния колеж на Южна Каролина. След като работи повече от година в голям магазин за обезценени стоки в Савана, обърна се за финансова помощ към много други университети и колежи. Погледна отново към чека в ръката си, сякаш не вярваше, че е истински.

За да приключи срещата, доктор Хиарън стана и протегна ръка.

— Ще се радвам да се видим отново, като дойдете. Искам да знам какви предмети ще изберете през първия семестър. Факултетът проявява интерес персонално към всеки студент.

— Обещавам да се обадя. Още веднъж ви благодаря. — Джейд се запъти към вратата. Отвори я, обърна се и добави: — Моля ви, благодарете от мое име на останалите членове от комисията за стипендии.

— Добре. Довиждане, госпожице Спери.

— Довиждане.

Дългият коридор пред кабинета беше празен и тих. На Джейд ѝ се прииска да изкрещи от радост към готическия, куполообразен таван, но се въздържа. Изтича развълнувана към изхода, без да обръща внимание на великолепната архитектура.

Навън вече даде изблик на чувствата си. Облегна се на една от внушителните колони и се взря в разписката, преди да я притисне щастлива към гърдите си. После я мушна дълбоко в дамската си чанта, излезе от сянката на предверието на административната сграда и тръгна под слънчевите лъчи на късното лято.

Всичко изглеждаше по-ярко и приятно, отколкото на идване, когато бе много нервна. Цветята покрай тротоарите искряха. Небето беше кристално синьо, облаците — бели, без никакви петънца. Никога не бе забелязвала колко наситено зелена е тревата, а може би в района на колежа тя просто бе по-различна?

Чувстваше се като Дороти от „Вълшебникът от Оз“ — изхвърлена изведнъж от черно-белия свят в пъстротата на Техниколор. Беше преминала през ада, но се появи от другия край, за да открие, че животът все пак си струва усилията.

Камбаните на часовниковата кула върху параклиса в колежа удариха един часа, когато минаваше покрай библиотеката. Обзе я чувство на спокойствие и оптимизъм, което не бе усещала от деня на изнасилването. Днес започваше нов живот.

Колата ѝ запали трудно и едва надхвърляше тридесет мили в час с премигващ термостат. Пътуваха от Савана много бавно и тъй като целият път щеше бързо да им отнеме няколко часа, бяха дошли още предния ден. Регистрираха се в мотела Пайн Хейвън и Джейд използва няколкото часа да разгледа района на колежа по светло.

Той съставляваше ядрото на града, който, според нея, имаше свой облик и очарование. Единственото местно величие беше колежът, а куполовидната административна сграда бе най-високата постройка. Около колежа имаше кокетни квартали с великолепни домове, обитавани от членовете на факултета. Търговският център на Моргънтаун бе концентриран на едно място и щеше да удовлетворява нейните нужди.

Къде щяха да живеят? Можеха ли да намерят евтин апартамент до колежа, за да ходи пеш на лекции и да освободи колата за Велта? Есенният семестър започваше след месец, но имаше още толкова много работа. Какво да потърси първо — работа на час или жилище?

Паркира колата пред къщичка номер три и гузно се присмя на самата себе си, че е изпаднала в характерното си състояние на безпокойство. Днес ще се отпусне и ще празнува. Присъждането на стипендията бе първата положителна стъпка към постигането на главната ѝ цел — да види наказани убийците на Гари.

Нийл Пачет, Хъч Джоли и Ламър Грифит бяха отговорни както за нейното изнасилване, така и за самоубийството на Гари. Ако понякога решителността ѝ за справедлива присъда се поразклащаше, беше достатъчно да си припомни ужаса от висящото на въжето тяло. Със своето насилие, подлост и лъжи Нийл и приятелите му бяха подтикнали Гари към самоубийство.

Джейд нямаше да се успокоя, докато не платят за престъпленията си. Отмъщението нямаше да дойде бързо. Този бавен, болезнен процес можеше да продължи с години, но тя бе подготвена за това. Беше поставила началото благодарение на доктор Хиарън и неговата комисия.

Очакваше вратата на къщичката да бъде заключена и се изненада, когато тя се отвори.

— Майко? Взех я!

Джейд пристъпи в малката плесенясала стая. Вентилаторът на прозореца работеше, но не успяваше да изтласка навън влажния въздух. Веднага отбеляза три факта. В краката на Велта лежеше опакован куфар. От другата му страна стоеше омразен на Джейд мъж. И трето — Грейъм, нейното бебе плачеше в преносимото си кошче.

На прага Джейд се поколеба и се опита да отгатне какво означава куфарът. Очите на мъжа шареха и отбягваха да срещнат нейния поглед.

Прищя ѝ се да поиска обяснение, но майчиният инстинкт надделя. Пусна дамската си чантичка на леглото, отиде до кошчето и вдигна ревящото бебе.

Сгуши Грейъм към гърдите си.

— Шшт, миличко, какво има? Мама се върна. Всичко е наред. — Тя го полюля, докато спре да плаче, и се обърна към майка си. — Той какво прави тук?

Мъжът се казваше Харви или нещо подобно. Джейд не помнеше. Нарочно го бе изтрила от паметта си, след като накъса служебната му визитка и захвърли парченцата в лицето му. Заяви, че ако той не напусне доброволно родилното отделение, тя ще го изгони. Въпреки че се беше представил като учредител и директор на частна агенция за осиновяване, Джейд имаше друго мнение относно кариерата му. Беше толкова осиновител, колкото наркотрафикантът — фармацевт.

Харви бе откритие на Велта. Тя увери Джейд, че той е разрешение на всичките им проблеми и най-вече на незаконното ѝ дете. Без да попита дъщеря си, го бе довела в болницата на другия ден след раждането на Грейъм. Харви предложи няколко хиляди долара за сина ѝ.

— Бяло, мъжко, новородено без дефекти се оценява с най-високата цена в бизнеса — беше заявил той.

Тогава Джейд вдигна страхотна врява и наруши спокойствието на пациентките и медицинските сестри.

Сега притисна Грейъм още по-силно в обятията си и загледа майка си.

— Казах ти още, преди да се роди бебето, че няма да го дам за осиновяване. Повторих го и след раждането му. Не съм си променяла становището. Помоли приятеля си да напусне или ще извикам полиция!

— Харви не е тук по повод на твоето бебе — отговори Велта.

Джейд ги изгледа подозрително.

— Какво прави тогава тук? Как е разбрал къде сме.

— Аз му се обадох снощи и му казах.

— Защо?

Грейъм започна да се гърчи в здравата прегръдка, но тя не го пускаше. Въпреки думите на майка си, страхуваше се да не го сграбят и да ѝ го отнемат. За съжаление проблемите им не бяха ги сближили.

Последната година техните обтегнати взаимоотношения напълно се влошиха. Желанието на Джейд да получи образование дразнеше Велта. Според нея изходът при незаконно дете бе съпруг.

— Нека се върнем в Палмето, Джейд — беше предложила тя един ден в началото на лятото, когато настроенията се бяха сгорещили като знойното време. — Там поне ще бъдем аутсайдери в позната обстановка. Ако се отнесеш добре с тях, сигурна съм, че поне едно от момчетата ще признае Грейъм и ще се ожени за теб.

Джейд почти я удари.

— За предпочитане е Нийл Пачет, нали?

— Е, много по-добре е да живееш в онази приказна къща, отколкото в този бордей! — беше извикала Велта, разпервайки широко ръце, за да покаже мизерния им апартамент в Савана. — Това изобщо нямаше да се случи, ако беше мила с него.

Тогава Джейд бе взела Грейъм, избяга от къщи и се върна едва когато бурята започна. Велта не заговори повече за Палмето и Джейд реши, че най-после тя се е отказала от идеята си. Очевидно, но беше съставила друг план, включващ Харви.

— Все още не си ми казала какво прави той тук — настоя Джейд.

— Срещаме се редовно от онзи ден в родилното отделение. Тайно, разбира се.

Джейд обгърна Грейъм още по-плътно. Да не би да са заговорничили как да ѝ го отнемат? Щяха ли да се опитат да я изкарат неподходяща майка? Няма да им разреши. Никой не можеше да ѝ вземе сина.

— Харви е достатъчно благороден да извини твоята грубост — каза Велта. — Като се сетя за сцената в болницата, му се чудя, но той има добро сърце. — Велта се обърна към него и му се усмихна. — Както и да е, вчера като пристигнахме видях, че това място ти допада. Независимо аз какво искам, ти си решила да учиш тук. Затова снощи, когато отиде да купиш хамбургери, аз се обадох в Савана и приех предложението му.

Шокирана, Джейд повтори:

— Предложението му? Имаш предвид за женитба?

— Точно така — отговори дръзко Велта. — Чакахме те да се върнеш, за да можем да тръгнем.

Джейд ги зяпна недоверчиво, после се разсмя.

— Мамо, ти се шегуваш! Нима ще живееш с този човек? Кажими, че всичко е майтап.

— Не, не, уверявам те. Харви взел и докарал нещата ми до Савана. Задръж каквото е останало. Хайде, Харви! Достатъчно чакахме.

— Мамо, почакай! — Джейд сложи Грейъм обратно в кошчето и изтича след майка си, настигайки я до сивия седан. — Да не си се побъркала? — попита Джейд. — Не можеш просто така да заминеш.

— Аз съм възрастен човек. И мога да правя каквото поискам.

Джейд се стъписа. Велта ѝ отвърщаше с думи, които самата тя напоследък ѝ беше казвала нееднократно. Особено когато се отнасяше за желанието ѝ да задържи бебето.

— Не го прави — прошепна настойчиво Джейд. — Знам, че вършиш това нарочно заради мен, мамо. Имам нужда от теб. Моля те, не заминавай!

— Наистина се нуждаеш от мен. Толкова по-зле, Джейд. Прехвърляш проблемите си върху моя гръб. Няма да гледам бебето, докато ти припкаш до колежа всеки ден.

Джейд подхвана друг курс на действие.

— Забрави, че имам нужда от помощта ти за Грейъм! Ще намеря начин да го гледам — добави бързо. — Но помисли какво вършиш, мамо.

— Толкова ли ти е трудно да си представиш, че някой мъж ме намира привлекателна?

— Не, естествено. Но в желанието си да го направиш, — вероятно си въобразяваш неща, които не съществуват. Не си ли помислила за това? Поне си дай време да го опознаеш по-добре.

— Вече нямам време. Отдавна съм спряла да се грижа за себе си. Уморих се да плащам за твоите грешки. Заради теб напуснах работа, продадох къщата си и се преместих в друг град.

— Вината не беше моя — опълчи се Джейд с дрезгав и измъчен глас.

— Остави се да те изнасят, после настоя да задържиш бебето, въпреки че най-добре за всички бе да се отървеш от него.

— Не и за мен, мамо. Исках Грейъм. Обичам го!

— Добре, Харви пък обича мен. След всичко, което съм преживяла, той иска да ми предложи нещо по-хубаво.

Джейд се почувства отговорна за майка си. Беше нейно задължение като дъщеря да се намеси и предпази от лошото, дори и да я обидеше. По-добре да нарани чувствата ѝ, отколкото да я остави да разбие живота си.

— Той не те заслужава, мамо — каза Джейд. Погледна презрително мазната му коса и лъснатия от петна костюм. — Играе си с чувствата на хората за своя облага. Търгува с човешкия живот. За такъв ли тип искаш да се омъжиш? Татко бе отличен с Медала на Честта. Той беше герой. Как можеш дори да си помислиш?

— Твоят героичен баща се самоуби, Джейд.

— Не е вярно!

Очите на Велта се присвиха злобно.

— Живеехме си добре, преди да се появиш ти. После Рон не свикна с новото положение и пръсна черепа си. Така че в твоя чест има две самоубийства, Джейд. В действителност ти не ми донесе нищо, освен тревоги, още от деня на зачеването ти. Нямам никакво намерение да доизживея дните си в разрушителната ти сянка! — бутна Джейд настрана и отвори вратата на колата.

Харви я затвори шумно след нея, заобиколи и седна на шофьорското място. Велта си държеше главата извърната, докато даваха заден и потеглиха.

— Мамо, не! — Джейд се спусна към колата, но тя замина. Наблюдава ги втрещена как се отдалечаваха от погледа ѝ, а после Грейъм заплака и я върна в действителността.

Затътри се като пияна към неудобната къщичка. Бебето размахваше наперено топчести ръчички. От отворените му устенца се показваха два зъба. Джейд му гугукаше, докато подменяше пелените. Очевидно в бързината да се приготви и тръгне с Харви Велта не беше се погрижила за това през цялото време.

Седна до Грейъм, залюля го и чакаше шишето с мляко да се стопли. Когато стигна необходимата температура, пъхна биберона в устата му. Той лакомо засмука. Поради вълчия му апетит го бе отбила доста преди емоционално да е готова да спре да го кърми.

Хвана я за блузата и пръстчетата му се забиха в тъканта. Докато сучеше от гумената цицка, тя го притискаше плътно, за да не губи усещането, че го храни от тялото си.

За нея цял живот щеше да си остане загадка, как нещо толкова красиво и сладко, като Грейъм може да се роди от грозотата на едно изнасилване. Рядко свързваше зачеването му с инцидента, защото това я караше да се замисля чие семе се е вкоренило в нейното тяло. Изобщо не искаше да разбере.

Откъсването на неговия произход от изнасилването беше станало онзи следобед в дома на Джорджи. Бе казала на Джейд, че се гордее не само с прецизното боравене с медицинските инструменти, но и с инстинкта си към хората. Онзи ден той я подтикна да попита младата и уплашена Джейд дали наистина желае да абортира бебето.

— Ти просто не изглеждаш като момичетата, които идват обикновено при мен, госпожице Спери. Дори боклукът Патрис Уотли го казва. Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

В този момент Джейд разбра, че всъщност не желае това. Зародишът в нея като по някакво чудо беше престанал да се свързва с изнасилването. Растящото в утробата ѝ дете бе нейно. Тя го обикна всеотдайно.

Откровението ѝ оказа силно емоционално въздействие и тя се отпусна върху гумираната маса на Джорджи. Плака необуздано половин час, но не от мъка, а от облекчение, че най-после се освободи от агонизиращото решение, преследващо я седмици наред.

Избликът я омаломощи и развълнува. Накрая се посъвзе, благодари през сълзи на Джорджи и си тръгна. Жената задържа петдесетте долара заради придумването на нерешителното момиче да не прави аборт.

— Готов ли си да се оригнеш? — Джейд издърпа биберона от устата на Грейъм. Той се разбунтува, но се успокои, щом майка му го потупа по гърба и се оригна шумно.

— Боже! — възкликна тя. — Страхотно нещо! — Бебето я погледна и се усмихна. Прилив на обич премина през тялото ѝ като венозен наркотик във вените. Прокара палец по долната му устна, за да изтрие лигите от мляко и слюнка. Облиза пръста си, отново го гушна към гърдите си и му подаде шишето.

Онзи далечен ден Джейд бе олекнала от прекалено много вълнение и си беше тръгнала от дома на Джорджи с нова надежда. Ако обясни всичко на Гари, което трябваше да направи още в нощта на нападението, той щеше да я разбере. Колкото е внимателен и мил, ще

се съгласи със задържането на бебето. Щяха да напуснат Палмето, щяха да се оженят и преследват общите мечти. Гари щеше да приеме детето като свое и никой няма да разбере истината. С тези мисли в главата си беше бързала към дома на приятеля си.

Но точно там паметта ѝ винаги умоляваше за отклонение. Шосето към фермата винаги водеше към плевнята и зловещата гледка, която я очакваше.

— Само да ми вярваше малко по-дълго!

Тя се наведе и прошепна думите към кадифените бузки на Грейъм.

— Защо го направи, Гари? — Разбира се, че знаеше защо. Беше загубил вяра в нея. Виновниците за това си живееха невредими — но не за дълго.

Господ бе милостив поне в едно отношение — Грейъм не приличаше на никой от нейните нападатели. Никоя от чертите му не намекуваше за нечие бащинство. Имаше черна и чуплива коса като нейната. Очите му щяха да останат сини, леко скосени във външните краища. Единственото лице, което се очертаваше от възпъльничката бебешка хубост бе на Роналд Спери — мъжки вариант на нейната физиономия. Беше доволна, че детето приличаше на баща ѝ.

Още в деня, когато се случи, Джейд бе осъзнала колко съмнително е злополучното определение на смъртта му. Въпреки това за нея бе жесток удар да чуе истината от майка си. Велта винаги яростно беше отричала преднамереността на фаталната, причинена от самия съпруг, рана. Фактът, че допуска и приема Джейд за виновна, показваше на дъщерята дълбочината на майчината антипатия.

Толкова нещастна ли се е чувствала Велта с Джейд, та реши да избяга с мазния Харви? Така изглеждаше. Момичето копнееше поне за един скъп спомен от майка си, към който да се връща, но за разлика от баща си, тя не ѝ беше оставила нищо мило.

Грейъм се нахрани, но тя не го върна в кошчето, а продължи да го притиска. Често го правеше, когато се нуждаеше от топлината на човешки контакт. Сега, след като шокът от заминаването на Велта избледня, мислите как това ще се отрази на нея и Грейъм започнаха да проникват в съзнанието ѝ.

Джейд имаше само чифт дрехи за преобличане и около тридесет долара. Едва ли щяха да стигнат да се върнат в Савана. И как щеше да

пристигне отново в Моргънтаун сама?

— Какво ще правим, Грейъм? — Тя потри нос в сладко миришещото му вратле. — Какво ще правим?

Най-лесно бе да се върне в Савана и да поднови работата си, като обещаеше пред себе си, че щом спести достатъчно пари, ще продължи образованието си.

Но спестяването щеше да бъде двойно по-трудно, защото ще трябва да харчи допълнително и за детето. Едно отлагане водеше до друго, мечтата за възмездие можеше да излезе извън контрола ѝ.

Не, не биваше да позволи това!

Сигурно има начин! Ако нямаше, тя щеше да го сътвори. Нямаше да изпусне възможността. Вече беше пожертвала една стипендия, нямаше да пожертва и втора.

11.

Звънецът на входната врата отекна във вътрешността на къщата. Беше достопочтен дом, построен в стил Джордж. Червените тухли бяха очертани с бяло и контрастираха с полираните черни капаци по прозорците. Разположен бе навътре от улицата върху старателно поддържана морава. Тревата още блестеше от ранното утринно поливане с автоматичната пръскачка.

Джейд се смути от богатството. Погледна критично полата си, като се надяваше, че гънките по нея не се забелязват. Навлажни с език пръсти и обърса още веднъж разлигавената уста на Грейъм. Дребничка жена с приятна външност и пепеляворуса коса отвори вратата. Джейд предположи, че е в началото на петдесетте.

— Добро утро. — Меките ѝ сиви очи веднага се спряха на Грейъм, а после се усмихна грациозно на Джейд. — Мога ли да ви помогна?

— Добро утро. Вие ли сте госпожа Хиарън?

Тя кимна утвърдително.

— Казвам се Джейд Спери. Извинявайте, че се отбивам толкова рано, но исках да говоря с декан Хиарън, преди да е тръгнал на работа. — Беше решила, че е по-неуместно да отиде с бебето в колежа, отколкото в дома на преподавателя. — Тук ли е още?

— Закусва. Заповядайте!

— По-добре да го почакам тук, на верандата — каза колебливо Джейд. — Няма да му отнема много време.

— Тогава няма причина да не влезете. Моля! Ваше ли е момченцето? Очарователно е.

Жената въведе Джейд през красиви и уютни стаи. Минаха през слънчева кухня, където гъделичкащата миризма на бекон и яйца предизвика слюноотделяне. През последните дни диетата ѝ се състоеше главно от оризови ядки и сандвичи с фъстъчено масло. Вече не помнеше кога за последен път бе яла готвено.

Излязоха на задната остъклена веранда, простираща се по широчината на къщата. На масичка от ковано желязо и покрита със стъкло декан Хиарън привършваше закуската си. Както и първия ден, когато Джейд го срещна в кабинета, беше облечен в кафяв костюм с вратовръзка, но тя можеше също да си го представи в пуловер с кожени кръпки на лактите и торбести панталони с излъскано дъно.

Прошарената му коса опасваше като лавров венец оплешивяващата глава. Туфи косми стърчаха от ушите. Ноздрите бяха окосмени повече от обикновено. Но обраслите му черти не бяха отблъскващи, а по-скоро симпатични. Лицето бе приятно, очите — засмени, усмивката — мила. Погледна любопитно, когато съпругата му въведе Джейд. Махна пъхнатата в яката на ризата ленена кърпа и се изправи.

— Госпожица Спери, нали? Каква приятна изненада.

— Благодаря. — Премести Грейъм на лявата си ръка и подаде дясната. Ръкуваха се, той посочи стола срещу него и я покани да седне.

Тя се почувства обърквана и несръчна. Каишката на дамската ѝ чанта щеше да се изхлузи от рамото ѝ, а Грейъм се въртеше и протягаше ръка към увисналото над главите им листо бостънска папрат.

— Не, благодаря, доктор Хиарън. Наистина не мога да остана. Извинявайте, че прекъснах закуската ви, но както казах и на госпожа Хиарън, трябваше да Ви видя, преди да тръгнете за колежа.

— Имам време за още една чаша кафе. Ще се радвам да ми правите компания. Кети, моля те... Госпожице Спери?

Отново направи жест към стола. Джейд се отпусна. Не искаше да бъде груба, но балансирането на Грейъм и задържането на плъзгащата се чанта изискваха сръчността на майстор жонгльор.

— Благодаря. Съжалявам, че се натрапвам така. Трябваше да се обадя предварително. Не, Грейъм! — спря сина си точно преди да изяде папратовите листа. — Извинявайте. Надявам се, че не е повредил растението.

— За трети път се извинявате, откакто влязохте, госпожице Спери. Чак толкова разкаяние ме изнервя.

— И мен — добави Кети Хиарън, внасяйки малък поднос с чашка и чиния. В нея имаше резен ароматен пъпеш и кифла с боровинково сладко.

— О, не исках да...

— Какво предпочитате, чай или кафе?

Джейд не искаше да ги обиди, като отхвърли гостоприемството им. Освен това стомахът ѝ се бунтуваше.

— Чай, моля — отговори тихо тя. — Ако не ви затруднявам.

— Изобщо не. Вече го запарих.

Кети Хиарън отиде за чая. Джейд се усмихна виновно на декана по студентските въпроси.

— Благодаря за гостоприемството.

— Моля ви, заповядайте. Масло?

Подаде ѝ кристален съд с масло. Намаза топлата кифла, а на Грейъм подаде залъгалка, която носеше навсякъде. Временно той се успокои и я загриза, докато тя закусваше.

Госпожа Хиарън ѝ наля чаша ароматен жасминов чай и седна на масата.

— Как се казва бебето?

— Грейъм.

— Грейъм. Харесва ми. Много необикновено, нали, скъпи?

— Аха. Госпожица Спери е младата жена от Палмето, за която ти разказах.

— О, да. Виждате ли, госпожице Спери, Мич има далечни роднини в Палмето.

Джейд погледна изненадано декана. Не беше споменал нищо за Палмето на предната им среща. Не ѝ се искаше да ги пита: „Знаете ли...“. Колкото по-малко се говореше за града, толкова по-добре, защото не желаше да ги лъже за нищо.

Слава Богу, Грейъм отклони вниманието им. Тупна по ръба на масата със залъгалката, после я запокити на пода и хвана лъскава сребърна лъжица. Тя вдигна играчката, но лъжицата се оказа по-вкусна.

Кети се засмя, като го видя как си трие венците.

— Няма опасност да изяде старата лъжица. Може да я дъвче колкото си иска.

Декан Хиарън наблюдаваше отблизо Джейд.

— Не помня да сте споменавали преди няколко седмици, че сте майка.

— Не, сър. Наистина.

— Разбира се, това не е моя работа. Нямах да повлияе и на комисията за стипендии.

Джейд попи устата си с ленената кърпа.

— Страхувам се, че не е точно така, доктор Хиарън. Затова съм тук тази сутрин. — Отвори чантата, взе разписката и я плъзна през масата към него. — Съжалявам, но се налага да се откажа от стипендията.

Госпожа Хиарън първа се обади в звънката, конфузна тишина.

— Госпожице Спери, запозната съм с вашия случай, защото съпругът ми разказа за вас. Направили сте му много добро впечатление. Но за да се чувствате по-удобно, ще изляза и ще ви оставя сами да обсъдите личния си проблем.

Джейд беше развълнувана от нейната чувствителност.

— Не е необходимо, госпожо Хиарън. Всъщност няма какво повече да добавя. — Оправи каишката върху рамото, вдигна Грейъм от скута си и стана.

— Много ви благодаря за закуската.

— Един момент, госпожице Спери — каза декан Хиарън. — Седнете, моля! — Изчака я да се подчини. Подпря брада на преплетените си пръсти и я изгледа изпитателно. — Честно казано, много съм шокиран и разочарован. Рядко съм виждал кандидат за пълна стипендия да я заслужава повече от вас и да се радва по-чистосърдечно, че я е получил. Вие почти излетяхте от кабинета ми. Какво се случи, откакто ви видях последния път?

Джейд се сети за няколко приемливи лъжи. Но бе невъзможно да ги гледа в очите и да ги баламосва. Бяха любопитни наистина, но тази отблъскваща човешка черта бе свързана с нещо не така честно срещано — истинска загриженост.

— Майка ми избяга с един мъж. — Очевидно нейният отговор не им направи впечатление, затова поясни. — Тя се грижеше за Грейъм, докато аз работех. Можех да работя след лекциите и в почивните дни, но сега няма да мога да си позволя да плащам за детето и всекидневните разходи.

— Естествено...

Джейд поклати глава и прекъсна декана.

— Използвах вече всички възможности, повярвайте ми. — За сметка на работата си в Савана тя беше пътувала всяка седмица до

Моргънтаун, за да търси квартира, работа и приемливи условия за гледане на бебето. Усилията ѝ бяха напразни. — Не мога да си позволя дори и най-непретенциозните грижи за детето, независимо че часовете за бавене се покриват с моята програма. Отгоре на всичко, поради наплива на студентите за есенния семестър, не си намерих работа. Майка я няма вече да ми помага и за мен е невъзможно да се запиша този семестър.

Наведе очи, защото не искаше да виждат страха ѝ в тях. Бяха поставени на карта не само обучението ѝ в колежа, но и бъдещето ѝ. Нейният началник в Савана изгуби търпение към честите ѝ отпуски и я уволни. Преди да замине, Велта бе изтеглила всичко от нищожните им спестявания, включително и от продажбата на къщата в Палмето.

Джейд имаше само двадесет долара. Дванадесет щеше да плати още довчера за стаята им в мотела. Утре вече нямаше да има пукнат грош. Мислеше си, че ще трябва да разчита на благоволенieto на стария си началник в Савана да я върне на предишната работа, когато го помоли.

— Отказването от стипендията изглежда доста драматична и крайна стъпка, госпожице Спери — укори я декан Хиарън.

— Съгласна съм, но сега нямам друг изход. Но няма да се откажа да следвам, доктор Хиарън. Обещавам ви! Имам причини да искам диплома, колкото се може по-бързо.

— И какви са тези причини?

— Лични.

Той се намръщи на лаконичния ѝ отговор.

— Защо кандидатствахте за стипендия в колежа Дендър?

— Да ви кажа ли истината?

— До този момент бяхте болезнено пряма.

— Той беше един от малкото останали в трите щата, където не бях пробвала. Много други университети и колежи в региона ми отказаха финансова помощ. И тъй като Дендър е училище с християнска насоченост, разчитах на милосърдието му.

— А ако и ние бяхме ви отказали, какво щяхте да правите?

— Каквото планирам сега — да продължавам да се опитвам.

Доктор Хиарън се покашля.

— Прав ли съм, като допускам, че бащата на Грейъм...

— Бащата на Грейъм е мъртъв. — Хората винаги щяха да питат. Това бе най-простият отговор. Съмняваше се, че й вярват, но поне не упорстваха повече.

— Знам една работа — обади се внезапно Кети Хиарън. — Мили — обърна се тя към съпруга си, — ти знаеш Дороти Дейвис. Собственичката на онзи магазин, откъдето си купувам повечето дрехи. Тъкмо вчера госпожица Дороти ми сподели, че търси някой за счетоводството ѝ. Зрението ѝ се влошило и вече не можела да разчита фактурите.

— Не се изненадвам. Старата кримка сигурно приближава осемдесетте.

Кети го шляпна по ръката.

— Не го слушайте, Джейд. Госпожица Дороти е наистина свадлива, но в нея се крие чувствителна душа. Налага се да бъде порязка, за да й върви бизнеса. Интересувате ли се от тази работа?

— Интересувам се от всичко, госпожо Хиарън. А бизнесът е основният предмет в програмата ми. Но само работата няма да ми помогне. Все още не съм намерила целодневна ясла и квартира.

— Сигурно има нещо подходящо.

Джейд си помисли за двадесетте долара в портмонето си. Не можеше да остави дори депозит, докато се преместят.

— Страхувам се, че няма, госпожо Хиарън.

Деканът по студентските въпроси погледна часовника си и стана.

— Ако не тръгна веднага, ще закъснея. Време е да преминем към същността на проблема.

Свъси гъстите си вежди, но напразно се опита да изглежда строг.

— Госпожице Спери, сигурен съм, че от прекалена гордост не признавате, че сте останали без средства не по ваша вина. Никога не съм разговарял с млад човек, решил толкова твърдо да получи образование. Само най-тъжното стечение на обстоятелствата би могло да охлади ентузиазма и непоколебимостта ви. Възхищавам се от вашата гордост.

— Но от друга страна — добави той с авторитетна звънливост, която често стряскаше позадряналите студенти, — прекалената гордост може да навреди на всеки човек. Време е да я позабравите, да проявите уязвимост и да предоставите на някой честта да ви помогне.

— Вярвам, че Кети може да ви вреди на работа при госпожица Дейвис, макар че, ако бях на ваше място, бих я приел с неохота. Тя е стисната, изсушена стара тояга, която дори по Коледа не се отпуска. Ако издържите, ще заслужите да ви обявим за светица.

— И накрая, сигурно сте забелязали, че очите на Кети се навлажняват всеки път, като погледне Грейъм. За съжаление никога не сме имали деца. Малко се страхувам, че докато живеете при нас, ще го разглези.

— При Вас? — извика Джейд. — О, но аз...

— Тихо, госпожице Спери. Още не съм свършил, а времето е ценно. Очевидно не знаете, че с Кети често приемаме въщици през семестрите по някой старателен студент. Сега бяхме решили да не вземаме никой, тъй като последния път имахме неприятност: младежът изчезна с чифт сребърни свещници. Не че проклетите свещници толкова ме бъркат, но точната ми преценка за човешкия характер ми изневери. Вие ми възвърнахте критерия.

— Така че, ако нямате слабост към сребърни предмети, вие и сина ви сте добре дошли в нашия дом за колкото искате. Във всеки случай, ще го приема като лична обида, ако не видя името ви в списъка на записалите се първокурсници до края на деня. Разработката ви бе почти безупречна и ще бъде жалко да изпуснем един интелект само поради липса на средства. Кети, копнея за пържени стриди за вечеря.

Махна рязко с ръка и изчезна.

Кети Хиарън потупа Джейд по ръката.

— Понякога се държи така, но ще му свикнете.

12.

Колумбия, Южна Каролина, 1978 г.

— Здравсти, Хъч! Помислих, че си умрял. Влизай, мръсно копеле.

— Нийл Пачет държеше вратата отворена. Хъч пристъпи в разхвърляната предна стая.

— Заети ли сте?

— Не, по дяволите. Радвам се, че се отби. Ламър! — извика Нийл. — Имаме гост. — Удари с юмрук по стената между два постера. — Седни, Хъч, искаш ли бира?

— Ъ-хъ, благодаря.

— Не си ли на тренировка, господине? — перна го по рамото Нийл, докато отиваше в кухнята за бира.

— Трябваше да съм, но майната й. — Хъч пие студеното питие, гаврътна го и шумно се оригна. — О-о, добре ми дойде. Здравсти, Ламър.

Ламър се появи от хола. Носеше надиплена вратовръзка от мек вълнен плат, въпреки че бе по къси панталони и държеше ракета за тенис.

— Здравсти, Хъч. Как върви футболът?

— Отборът не го бива тази година. Не може да се разчита много на него. Багажа ли си разопаковаш?

Ламър сложи настрана ракетата и махна вратовръзката.

— Опитвам се да си подредя спалнята.

— Защо си правиш труда? — попита Хъч, докато се опъваше в съдрания фотьойл. — Така или иначе, това място ще заприлича след седмица на вертеп. Затова и ми харесва.

Втора година Нийл и Ламър бяха съквартиранти. Къщата бе извън района на колежа, стара, просторна и отдалечена от съседите, които викаха полицията едва след като веселбите излизаха от контрол. Първата година не разрешиха на Хъч да живее с тях, защото неговият футболен отбор трябваше да се настани в спортното общежитие. Завиждаше на свободата им и волната атмосфера в къщата.

— Когато Майръджейн пристигна през пролетта да вземе багажа на Ламър, едва не припадна като погледна вътре — изкикоти се Нийл. — Ако моят старец не беше я подкрепил, когато залитна, щяхме да имаме очертанията на тялото ѝ върху пода на предната веранда. Знаеш как Уили Койоут остави дупка във формата на силуета си в изгнилия под.

Взе си свита цигара с „трева“ от чекмеджето на крайната маса, запали я и опъна два пъти. Хъч мрачно отказа на поканата.

— По-добре да не пуша. Дона Ди подушва миризмата от една миля. Но бих пийнал още бира.

Нийл подаде цигарата на Ламър, който запуши и хвърли на Хъч една от нервните си плахи усмивки. Нийл се върна от кухнята и подаде на госта бирата.

— Малката женичка те държи изкъсо, а? — Нийл взе фасата и вдъхна дима. — Глупак такъв, защо ти трябваше да се жениш веднага след пристигането ни в развъдника на мадами, наречен университет?

— Не е толкова лошо — измърмори Хъч.

Нийл сви ръка зад ухото си.

— Какъв е този шум, Ламър?

— Какъв шум?

— Не го ли чуваш? Звучи като тупкане на топка и подрънкване на верига.

— Майната ти! — Хъч пресуши и втората бира и смачка алуминиевата кутия в юмрук. — Поне мога да чукам всяка нощ.

— И аз — добави бавно Нийл. — Но не се женя за тях.

Първата среща на Хъч с Дона Ди беше на абитуриентския им бал. Той някак си се почувства задължен да я покани. И тя сякаш го бе очаквала — двамата знаеха защо, въпреки че никога не бяха го обсъждали. През лятото след завършването им, ако не беше с Нийл и Ламър, излизаше с Дона Ди.

Хъч винаги я бе харесвал, но започна да я цени още повече. Ироничното мнение на Нийл за нея се обезсмисляше всеки път, когато я видеше. Макар че не беше красавица, Дона Ди бе забавна, мила и открито показваше привързаността си към него. Никога не пропускаше неделните литургии, но още на втората им среща позволи ръката му да се плъзне в сутиена ѝ и да докосне зърната ѝ, а на третата я опипа навсякъде.

Нейна беше идеята да се прехвърлят на задната седалка на колата му след пикника и фойерверките по плажа на Четвърти юли.

— Н-но аз никога не съм помислял... Искам да кажа, Дона Ди, че нямам презерватив.

— Няма значение, Хъч. Толкова много те желая, че не ми пука.

Той реши, че щом тя искаше да загуби девствеността си, не трябваше да внимава и да я пази. А и Нийл му каза веднъж, че девствениците не забременявали. Освен това бе леко пийнал и силно възбуден, а Дона Ди — много податлива, и в крайна сметка страстта надви здравия разум. Оттогава винаги носеше кондоми в себе си, в случай че тя се настроеше отново за любов. Показа се, че се нуждаят от тях на всяка среща.

— Да не би да чукаш Дона Ди? — попита го направо Нийл в Деня на труда, докато караха водни ски.

— Не — излъга Хъч. — Тя е свястно момиче. Знаеш го.

Нийл го изгледа скептично.

— Не ми е приятно да си мисля, че най-добрият ми приятел има тайни от мен. Ако не й смъкваш гащичките, защо си губиш времето с нея?

— Като че ли ревнуваш, а Нийл? — намеси се шеговито Ламър.

Лицето на Нийл потъмня от гняв. Опакова нещата и си тръгна. И тъй като моторната лодка и скиорските принадлежности бяха негови, Хъч и Ламър нямаха друг избор, освен и те да прекратят почивката.

Когато Дона Ди радостно съобщи на Хъч, че е преодоляла изискванията за прием в университета, той посрещна новината със смесени чувства. Искаше да я вижда в училище и знаеше, че ще му липсва, но Нийл имаше големи планове за него и Ламър.

— Ще направим такъв бум, че ще влезем в анализите на висшето образование — беше обещал на пиян акъл той. — Ще сваляме наред всички студентки.

Първият семестър в колежа Хъч успя да лавира между позицията на защитник във футболния отбор и умиротворител на Дона Ди; между лекциите и очакванията на Нийл. Изпълняваше на футболното игрище каквото му наредят и оставяше мачовете да се разиграват в тиловата част. На някои от часовете ходеха заедно с Дона Ди и тя му пишеше домашните. Той й се отплащаше с обич и любов, които, когато не беше много изтощен, раздаваше с радост.

След мачовете в събота и в неделните нощи участваше в оргиите в квартирата на Нийл. Винаги имаше „трева“, пиене и момичета в изобилие. Един от тези разгулни дни стана причината за първия сериозен скандал между него и Дона Ди.

— Чух в библиотеката три от тях да разговарят за поредната вакханалия през уикенда — оплака му се тя и подсмръкна в носната си кърпичка. — Русата с кожена връв на врата разказваше на приятелките си, че се търкаляла с риж футболист, но била толкова „надрусана“, че не помнела името му. Знаем, че си бил ти, Хъч. Ти си единственият университетски играч с червена коса. А на мен ми обясняваш, че при Нийл нищо друго не правиш, освен да изпиваш по няколко бири. Спали с блондинката?

Почти чуваше как Нийл го подтиква да излъже и да се отърве от нея. Но вниманието и почтеността му към нея го накараха да я погледне виновно в очите и да признае.

— Страхувам се, че да, Дона Ди. Понякога хората там подивяват.

Тя едва не припадна от рев. Хъч се стресна и се почувства напълно безпомощен. Прегърна я непохватно.

— Съжалявам, скъпа. Не исках да го правя. Но когато съм с друго момиче, не е същото, както с теб. Аз... аз те обичам.

Едва можа да повярва на ушите си, но Дона Ди го чу достатъчно ясно. Вдигна глава и го изгледа с насълзени очи.

— Така ли, Хъч? Наистина ли?

Той беше шашардисан от думите си. Преди да се осъзнае, вече обсъждаха годежния пръстен за Свети Валентин и сватбеното тържество през юни. Когато заминаха за Палмето да съобщят на родителите си за своето намерение, Фриц изрази личното си безпокойство.

— Много си млад да се жениш, сине.

— Знаем, тате, но тя наистина иска.

— А ти?

— Разбира се. Имам предвид, че така ми се струва. Искам да кажа, да.

— По любов ли се жениш за нея?

— Естествено. Как иначе?

Размениха си неловки погледи. После Фриц отстъпи и въздъхна.

— Е, щом си сигурен, че точно това искаш...

Сватбата се състоя през втората неделя на юни. Три дни преди това Дона Ди и Хъч преглеждаха получените до момента подаръци във всекидневната на нейните родители. Тя остави настрана комплект ножове за хранене, който току-що бе разопаковала, и промуши панделката на пръчката на една закачалка, от която висяха и други сатенени лентички.

— Хъч?

— Хъм? — Той нагъваше сандвич със салам, който му бе приготвила госпожа Монро.

— Искам нещо да те питам.

— Давай!

Дона Ди отдели доста време да завърже панделката на закачалката, нещо, което правеше още от първото им гости като младоженци.

— Всичко трябва да е ясно преди, двама души да се оженят, нали?

Хъч облиза солта от картофките по върховете на пръстите си.

— Така мисля.

— Става дума за оная нощ, когато заведохте Джейд при канала.

Той замръзна, пръстите му останаха пред устните. Пусна бавно ръката си и се обърна към нея, въпреки че погледът му отбягваше да срещне нейния. Изпъкналата му адамова ябълка заподскача бързо нагоре-надолу.

— И какво за тогава?

— Тя не каза истината, нали? В действителност вие не я изнасилихте. — Обърна заостреното си лице към него.

Хъч се замисли дали да ѝ каже истината, или това, което иска да чуе. Трябваше да признае, че или е изнасилил, или е пожелал най-добрата ѝ приятелка. Положението бе конфузно.

— Разбира се, не беше изнасилване — промърмори той. — Тя ни познаваше. Как може да е изнасилване?

— Опита ли се да ви спре?

Широките му рамене се вдигнаха и отпуснаха в учудване.

— Тя... ъ-ъ... знаеш как някои момичета казват, че не искат нещо, но всъщност не е така.

Дона Ди погледна встрани.

— Ти пожела ли я, Хъч? Искам да кажа, че сигурно си я желаел, иначе не би се възбудил.

Затъпка с големите си крака по килима.

— Не беше точно така, Дона Ди. Кълна се в Бога. Беше... беше лудост! Господи, не знам как по друг начин да го обясня. — Разпери нетърпеливо ръце с длани нагоре. — Като че ли не правех любов с Джейд, окей?

— Окей. — Дона Ди пое дълбоко дъх и го издиша бавно. — Винаги съм си мислила, че излъга, че сте я насилили. Толкова много го е искала, че не си се въздържал, нали? Човешко е. Ти си нормален мъж и какво би могъл да направиш?

Той не обърна внимание на бързо трепкащите ѝ клепки, както и тя на капките пот по горната му устна. Никой не постъпваше честно, но в името на взаимното им спокойствие се налагаше да продължават да се залъгват. На сватбеното тържество Нийл се промъкна до Хъч и прошепна:

— Горещо ти препоръчвам шаферката.

— Тя е първа братовчедка на Дона Ди.

— Не ме интересува чия братовчедка е, но се чука страхотно. — И го ръгна в ребрата. — Помисли си само как ще се забавляваш на семейните сбирки.

— Ти си луд — смъмри го Хъч и се освободи от приятелски праметнатата му ръка през рамото.

— Хей, мой човек, да не би женитбата да ти пречи? Бих се ядосал, ако е така.

В този момент Хъч реши да бъде верен на съпругата си. Няма значение как бяха замазали положението, за да е приемливо за тяхната съвест, Дона Ди беше излъгала и го бе отървала от обвинението за изнасилване. Ревността към Джейд бе основателна, въпреки че никой от тях никога не го призна. Бяха обвързани в общ грях и той не искаше да се крие и да бъде неверен съпруг. Имайки предвид колко мъки бяха причинили на Джейд, съпружеската преданост не беше твърде висока цена за изкупление.

След медения им месец до остров Хилтън Хед Хъч поработи в шерифската служба на баща си, докато стана време за тренировките на отбора. Дона Ди бе нетърпелива да организира домакинството в Колумбия. Според него инстинктът ѝ за семейно гнездо бе прекалено

развит. Снощи разопаковаха чупливите порцеланови съдове в стая с опушени стени и тя му сподели намерението си да прекъсне следването.

— Ще спестим парите от моето образование. И без това не съм много умна, Хъч. Какво ще правя с тези хуманитарни науки и биология? Знам какво ми е нужно, нали така? — Протегна се и закачливо го стисна по чатала.

— Нали вземаш още противозачатъчните си хапчета?

— Разбира се. Защо?

Забеляза, че не го погледна в очите, когато му отговаряше.

— Защото последното, от което се нуждаем сега, е да се грижим за бебе.

— Знам това, глупчо.

— Обещах на родителите си, че няма да прекъсвам, ако се оженим. Тази година имам трудни изпити. Треньорът ме гони, че не се старая и не напредвам. Не мога да поема повече отговорности.

Тя остави работата си, прегърна го и бавно го целуна.

— След всичко, което направих за теб, не разбра ли, че щастието ти винаги започва от мен?

Ето го отново — финото напомняне, че беше си заложила главата в торбата точно когато той отчаяно се нуждаеше от помощ. Щеше ли тайната за неговата вина да служи като откуп през целия им съвместен живот? Тази печална мисъл, тормозила го цяла нощ, доведе Хъч следобеда до вратата на Нийл. Седейки сега с него и Ламър, сякаш се връщаше към сцената на престъплението. Беше като стържене на гангрениясал зъб — колкото повече дълбаеше, толкова повече болеше. Проблемът съществуваше и нищо не можеше да го премахне.

— Е, как е Дона Ди? — попита го Ламър. — Не съм я виждал от сватбата ви. — Марихуаната беше го размекнала. Проснат на един стол, мяташе кльоцав крак над тапицираната му странична облегалка.

— Добре е. Изпраца ви много поздрави.

Нийл взе неотворена бутилка „Джак Даниълс“, завъртя капачката и отпи направо от шишето.

— Каза ли й, че идваш тук?

— Разбира се.

— И тя ти се доверява?! — изкряка Нийл. — Значи е още потъпа, отколкото си мислех.

Хъч почервеня. Скочи на крака.

— Не е толкова тъпа. Казва, че си посерко и виждам, че е права.
— Отправи се към вратата.

Нийл се изгърколи от стола и застана на пътя му.

— Не се сърди — смекчи тона си той. — Просто се майтапех. Остани. Няколко момичета от Делта Гама обещаха да наминат и да ни помогнат да оправим къщата. Е, няма да оправят само нея — добави с похотлива усмивка. — Ще бъдат повече и двамата с Ламър няма да се справим.

— Не, благодаря — отговори сопнато Хъч. — Отивам вкъщи при съпругата си. — Опита се да заобиколи Нийл, но въпреки алкохола и марихуаната, той бе все още ловък и напълно се владееше.

— Човече, ще успееш ли някога да се отървеш от дълга си към нея?

Хъч се спря.

— Какъв дълг?

— Не се прави на глупак. Говоря ти за отплащането към Дона Ди за това, което направи за нас.

Хъч погледна бегло и виновно към Ламър, но той бе извърнал очи.

— Не знам за какво говориш.

— По дяволите, не знаеш! — изхили се гадно Нийл. — Опитваш се да благодариш на Дона Ди, защото излъга и отърва задника ти от пандиза. Първо я чукаше. После се ожени за нея. А сега играеш на послушно кученце.

— Млъкни!

— Тя наистина би те издрала, ако знаеше как ти се наслаждава на най-добрата й приятелка. Не е ли вярно, Ламър? — попита той и погледна към другото момче, което се чувстваше адски неудобно. — С теб прекарахме добре, но Хъч със сигурност си въобразяваше, че Джейд е била специално определена само за него.

Хъч доближи грозноватото си лице до неговото.

— Ти си долен кучи син, Нийл. Не искам повече да имам нищо общо с теб!

Бутна го настрани и изхвърча през вратата. Ламър извика след него:

— Хей, Хъч, Нийл нямаше нищо лошо предвид. Не си отивай!

Приятелят им продължи да крачи и не се обърна.

— Пак ще се върнеш! — изкрещя Нийл през мрежестата врата.
— Знаеш чия е мандрата. Когато ти се дояде сирене, ще се върнеш.

Скоро след като Хъч излезе от къщата, Ламър се оттегли в спалнята си и остави Нийл сам да си мърмори афектирано. Той рядко се вбесяваше, но в този случай Ламър се страхуваше от него. Не можеше да определи кое го плашеше повече — избухванията или зловещото мълчание. Когато Нийл се спотайваше и не приказваше, а гневът му се разпалваше отвътре като сярра в дълбините на Пъкъла, човек усещаше отдалеко яростта.

Ламър мразеше къщата, но нямаше смелост да каже на Нийл и да се изнесе. Беше се тормозил по въпроса през лятната ваканция. Искаше му се Майръджейн да го помоли да прекъсне следването и да остане у дома за една година, а после пак да продължи образованието си. Искаше нещо да го предпази от съжителството му с Нийл през следващата година.

Но нищо не стана, а той не събра кураж да му съобщи за желанието да подреди живота си по друг начин. Хрисимо си събра багажа в Палмето и го закара в старата къща, наета и за втората година. Кашоните и куфарите още лежаха натрупани около стените на спалнята и чакаха да ги разопакова. Липсваше му стимул, легна и сгъна ръка над очите си. Хъч си обърна сега гърба и Ламър изгуби и най-малката надежда да избяга някога от Нийл. Ако му кажеше, че иска да се премести, кой знае какво щеше да направи. Изглежда бе обречен да остане.

Пиянствата продължаваха денонощно. Нийл се обграждаше с хора, които твърдяха, че го харесват. Но Ламър ги подозираше, че обичаха повече това, което той им даваше. Смяташе че те, с малки изключения, се страхуват да не обидят Нийл, както и той самият. Бяха принудени да приемат поканите му.

Вратата на квартирата винаги беше отворена за непознати, готови за секс, алкохол и леки наркотици. Постоянният поток от търсещи удоволствия студенти не позволяваше на Ламър да се уедини. Дори когато се оттеглеше в стаята си и затвореше вратата, някой винаги нахлуваше да търси тоалетна или свободно легло за любов.

Самата мисъл за още девет месеца безкрайни веселби го отегчаваше. Нийл бе ревнив спрямо всичко, което отслабваше

тиранията му над приятелите. Настояваше за абсолютна лоялност и постоянно присъствие. Затова се разсърди днес на Хъч. В действителност го ревнуваше от Дона Ди, защото ангажираше по-голямата част от времето му.

Ламър беше дълбоко потресен от споменаването на инцидента с Джейд. Тримата се опитваха да не говорят за случката. Дори когато Гари Паркър се обеси, а Джейд и майка ѝ напуснаха Палмето, те отбягваха да свързват тези събития с онази студена, ужасна нощ край канала. Но колкото и да се стараеха, споменът винаги успяваше да се прокрадне. И сега, както обикновено, Нийл пръв натякна за инцидента.

Дали не ги манипулираше с него, или само обвиняваше Дона Ди? Той им го припомняше всеки път, щом искаше нещо. Държеше ги нащрек. Докога, зачуди се Ламър. Цял живот ли? Мисълта го прониза като нож. Последното, което искаше, е да бъде прицел за подигравките на Нийл. Не дай боже да разбере, че Ламър е влюбен!

Освен нежеланието да продължава да живее с Нийл, той се чувстваше нещастен и от раздялата с новата си любов — млад учител по английски на осмите класове в прогимназията на Палмето. Бяха се запознали случайно на кино. Първата им среща не бе особено романтична — пиха кафе след филма и разговаряха до среднощ. Останалата част от лятото се виждаха почти всяка вечер. Веднъж, след разходка с колата по крайбрежието, Ламър бе признал неуверено:

— Не мога да те поканя вкъщи. Живея с майка си.

— И на мен ми се иска да се усамотим.

Уговориха си тайна среща в един мотел. Там, ако изключим изнасилването на Джейд Спери, Ламър загуби девствеността си. И тъй като приятелите му имаха погрешна представа, че спи с момичета от години, нямаше как да развали мита и да сподели за най-великата нощ в живота си.

Беше изключително дискретен, истинско постижение при съжителство с Майръджейн. За нея нямаше никакво значение, че Ламър вече бе живял цяла година далеко от дома — искаше отчет за всяка минута от времето му. За негов късмет тя не узна за инцидента с Джейд Спери. Беше една от първите, които осъдиха момичето за самоубийството на Гари. Като знаеше колко е нечестно, Ламър дълго воюва със съвестта си дали да не запознае майка си с някои факти. Но борбата му остана символична — съхрани в себе си всичко.

И до днес не можеше да повярва, че е имал късмет да се отдалечи от тази неприятност невредим. Чувствайки се, сякаш живееше в отмерено време, той взе допълнителни предпазни мерки, за да не усети майка му любовната му връзка.

Вече два гряха лежах на съвестта му. Нямах да се отърве безнаказано за прегрешенията. Плащаше за тайните си злодеяния чрез обречеността да живее втора година под властта на Нийл.

Насили се да стане и да се подготви за вечерта. Наистина трябваше да разопакова багажа, преди да пристигнат момичетата. В противен случай щяха да забутат нещата му и нямаше да може да ги намери. И тъй като Нийл очакваше от него активност, щеше малко да се „надруса“, малко да се напие, а после сигурно щеше да вкара някое момиче в спалнята си.

Наскоро прие за себе си следната житейска философия — за да оцелее човек в този жесток свят, трябва да прави каквото очакват от него, а не каквото иска.

13.

Моргънтаун, Южна Каролина, 1977–1981 г.

— Боже! Ама че оплесках този изпит. — Джейд се засмя на студента, който я заговори на излизане от колежа. — Определено се изложих.

От камбанарията се разнесоха четири удара. Дърветата хвърляха дълги, коси сенки върху моравата, а игривите есенни листа се премятаха в свежия хладен вятър.

— Биологията никога не ми е била силата. Между другото, аз съм Ханк Арнет.

— Приятно ми е да се запознаем, Ханк. Джейд Спери.

— Здравсти, Джейд! — Той се усмихна подкупващо. — Смяташ ли, че изкара изпита?

— Получавам стипендия и трябва да гоня успех, да съм над средното ниво.

— Не е лесно! — подсвирна Ханк.

— Щом не си силен по точните науки, кое тогава ти харесва? — попита тя, за да поддържа разговора.

— Изкуството. Предпочитам Моне пред мадам Кюри. Да не мислиш, че Пикасо е знаел или му е пукало как се размножава чехълчето?

Джейд се засмя.

— Моята основна специализация е бизнес.

— Хъм! — и повдигна вежди, като че ли бе впечатлен. — С твоето лице предполагам музика. Или литература.

— Не! Пазарна икономика и управление.

— Господи, инстинктите ми изневеряват! Никога не бих те възприел като бъдещ магнат.

Прие думите му като двусмислен комплимент.

— Е, аз съм дотук. — Бяха спрели на пресечката на две алеи. — Радвам се, че се запознахме, Ханк.

— Аз също. Знаеш ли, ъ-ъ... канех се да те поканя да пием кафе. Какво ще кажеш?

— Добре звучи, но бързам за работа.

— Къде работиш?

— Наистина трябва да вървя, Ханк! Чао.

Преди да се опита да я задържи, тя се обърна и изтича към паркинга.

Ханк Арнет я наблюдава, докато се скри от погледа му. Имаше уравновесен характер, висока върлинеста фигура и подчертан южняшки говор. Раменете му бяха широки и кокалести, а гъстата, чуплива червеникавокестенява коса често връзваше на конска опашка. Приветливото лице не беше красиво като на кинозвезда, но пламъкът в кафявите му очи завладяваше. Повечето от дрехите на Ханк носеха елегантността на битпазара, но той се перчеше в тях, без обаче да изглежда женствен.

Неговата основна добродетел бе твърдостта. Имаше развито чувство за хумор и приемаше превратностите на живота по-скоро като забавни, отколкото дразнещи.

Всичко това Джейд щеше да открие още първата година в колежа Дендър. След тази среща Ханк свикна да я изпраща до колата ѝ. И тъй като за нея часът по биология е последен, преди да отиде на работа, винаги имаше убедително извинение за отказите си да пият заедно кафе. Много го харесваше, но отклоняваше ловките му предложения за среща.

Както беше предсказал декан Мич Хиарън, госпожица Дороти Дейвис не бе най-лесният работодател. Старата мома, която отбранително се гордееше с това, беше строга и претенциозна. Магазинът ѝ можеше да облече жените от раждането им до гроба. Госпожица Дороти не само знаеше всички стоки в магазина, но можеше всеки момент по памет да каже колко има от тях в наличност. Продавачите се ужасяваха от нея.

Със своята ефективност и старание Джейд спечели одобрението на собственичката. Тя я харесваше, защото „за разлика от другите бе чувствителен млад човек“. Момичето разумно използваше времето в магазина да изучава производството и пазара на облеклото и текстилните изделия, а също и всекидневните изпитания от въртенето на търговия.

Беше решила, че за да отмъсти на семейство Пачет безпощадно, трябва да ги атакува икономически. Искаше да загубят най-важното за тях — парите и тяхното влияние. Искаше да осакати мощната им машина завинаги. Крайната цел на Джейд бе да предизвика в Палмето икономически катаклизъм в полза на обществото и за сметка на господството на Пачетови. Не хранеше илюзии, че ще е лесно. Трябваше да действа умно, тактично и да притежава необходимата власт, преди да започне. Отсега нататък всяка нейна стъпка беше подготовка за тяхното разоряване. Сутрин се събуждаше с мисълта за това, вечер заспиваше с вкуса на бъдещата победа.

Ако не беше Нийл, нямаше да има изнасилване. Той и баща му щяха да бъдат основните мишени. Не смяташе, че ще остави Хъч, Дона Ди и Ламър да минат леко, но те щяха да рухнат сами в резултат от унищожаването на Пачет.

Джейд се бе абонирала под друго име за всекидневника „Палмето Поуст“ и го получаваше в пощенската кутия на колежа. Вестникът я информираше за местните новини. През лятото прочете съобщение за сватбата на Дона Ди с Хъч и се зачуди дали е имало три шаферки в розово, както приятелката ѝ винаги си бе мечтала. Не носеше вестниците в дома на семейство Хиарън, защото се страхуваше да не открият, че е персона нон грата в своя град.

Роднините на Мич трябва да бяха наистина „далечни“, защото той не контактуваше с тях — никакви обаждания, посещения, дори поздравления за рождени дни. Темата не се подхваща никога отново, но трябва да минат месеци преди Джейд да се отърси от страха. За нея и Грейъм семейството на Мич означаваше много и не желаше взаимоотношения им да се развалят.

Плащаше за стая и храна само петдесет долара на месец, но дори и те бяха определени колкото да не накърнят гордостта ѝ. Госпожица Дороти ѝ отпускаше дрехи с десет процента намаление. Въпреки това Грейъм растеше бързо и облеклото му беше скъпо, да не говорим за медицинските контролни прегледи и ваксинации. Всяко пени беше ценно.

Не можеше да си позволи да рискува работата си и затова на Джейд ѝ стана неприятно, когато един следобед неочаквано в магазина на госпожица Дороти се появи Ханк Арнет.

Тя се изправи напрегнато до кашона с велурени палта, които разопаковаше в момента.

— Какво правиш тук? Моля те, напусни. Ще загубя работата си!

— Не се страхувай, Джейд. Старото момиче няма да те уволни. Казах ѝ, че нося спешно съобщение за теб от хазаина ти.

— Доктор Хиарън? Какво съобщение?

Той се усмихна и безброй бръчици набраздиха лицето му.

— Значи живееш при декан Хиарън? Представи си само! — почеса се по главата. — Не се сетих да погледна в адресите на факултетните членове. Иначе обиколих всички общежития и женски клубове.

— Мръсните ти долни номера! — Винаги беше отговаряла уклончиво на подвеждащите му въпроси за адреса ѝ. Този път я надхитри, но не можеше да му се разсърди. — След като получи информацията, за която дойде, моля те, върви си! Не искам да загубя работата си.

— Ще си тръгна мирно и тихо при едно условие.

— Без условности!

— Както искаш — седна на ъгъла на бюрото на госпожица Дороти и откъсна от фруктиерата една от ябълките ѝ, които тя много добросъвестно ядеше заради влакната им.

Джейд погледна разтревожено към вратата на склада, очаквайки шефката ѝ да влети със заповед за уволнение.

— Какво е условието? — прошепна тя.

— Утре, преди лекцията по биология, да пиеш кафе с мен. И не ми казвай, че имаш други часове, защото съм те виждал по това време да четеш в библиотеката.

— Госпожице Спери?

Гласът на госпожица Дороти принуди Джейд да приеме поканата и да го отпрати с натиканата в джоба му ябълка. Излизайки, той отдаде стегнато чест по войнишки на старата мома.

Тесните ѝ ноздри потръпнаха от възмущение.

— Кой беше този безочлив младеж?

Джейд измънка правдоподобно обяснение, но вътрешно се засмя и се замисли дали и колко нахален бе Ханк Арнет.

На следващия ден се срещнаха за кафето и това им стана навик. Той я канеше и на вечери, кино и концерти, но за негово голямо

разочарование, тя винаги отказваше. Преследваха я и други студенти от колежа, но Джейд спираше студено настъпленията им. Единствено Ханк бе пристъпил към нея приятелски, безопасно и непринудено и затова приемаше компанията му.

Един слънчев следобед към края на коледната ваканция Джейд си играеше с Грейъм в задния двор, когато Кети ѝ извика.

— Имаш посещение.

Ханк тичешком премина през двора и се отпусна на тревата до нея.

— Здравсти. Малко със закъснение — весела Коледа и щастлива Нова година!

— Благодаря, и на теб.

— Дядо Коледа беше ли благосклонен?

— Прекалено — отговори тя и с неудобство се сети за щедростта на семейство Хиарън, за която не можеше да се реваншира. — Много рано се върна от Уинстън-Сейлъм.

Той вдигна рамене.

— Нямахме какво да правя вкъщи, освен да ям. Мама каза, че съм слаб и се зае да ме охранва. Припомних ѝ, че винаги съм бил такъв, но тя продължи да ме тъпче. Сега мога да не ям до Великден. Джейд, кое е това дете?

Изстрелваше изреченията, но след въпроса рязко спря. Наклони глава на една страна и я погледна любопитно както кученцата гледат господарите си, когато им говорят.

— Това е моят син. Казва се Грейъм. Кажу здравей на Ханк.

— Хей! — вдигна юмруци като че ли се готвеше да се боксира с детето, а после го боцна по коремчето. Грейъм се засмя.

— Не съм омъжена и никога не съм била.

— Не те питам.

— Но ти се иска.

— От значение ли е за теб баща му?

— Що се отнася до мен, Грейъм няма баща.

Ханк се усмихна мило и легна в тревата, придърпвайки със себе си и детето. На Грейъм му харесваше буйната игра. Силният му смях накара Кети да погледне какво става през задната врата. Тя покани Ханк да остана за вечеря.

— Дяволски ще ми липсваш! — Ханк гледаше тъжно през предното стъкло на колата си. Валеше проливен, досаден пролетен дъжд. — Ако майка не се сърдеше, щях да остана тук и да ходя на лятно училище.

— Не бива да го правиш, Ханк. Особено заради мен.

Джейд седеше до него във фолксвагена, който той беше изрисувал като буболечка. Ханк обърна глава и я погледна.

— Джейд, всичко, което правя, е заради теб. Още ли не си го разбрала?

Тя сведе поглед.

— Преди няколко месеца ти казах, че ще бъдем само приятели. Само това. Ясно си спомням разговора. Беше веднага след коледната ваканция. Учихме по биология...

— Помня, помня! — прекъсна я раздражено той.

— Недей обвинява мен, ако сега си разочарован. Бях честна с теб още от самото начало. — Протегна се към дръжката на вратата, но той улови ръката ѝ.

— Не си откровена докрай, Джейд. Каза ми, че искаш само приятелство, но не каза защо. Предполагам, че причината е свързана с Грейъм.

Тя поклати твърдо глава.

— Чуй ме, Джейд! Луд съм по детето. Не ме интересува кой е бащата, бих искал аз да бъда неговият татко.

— Моля те, Ханк, недей! — изстена тя. — Не казвай нищо повече. Не мога да отговоря на чувствата ти.

— Откъде знаеш?

— Знам.

— Защо, Джейд? Каж ми. Виждам, че ме харесваш.

— Много те харесвам.

— Но... Какво има?

Тя погледна настрани и не отговори.

— Джейд! — Ханк взе лицето ѝ в дългите си тънки ръце. — Някое копеле те е наранило. Разбило е сърцето ти. Позволи ми да ти помогна! Моля те! Толкова много те обичам, че съм готов да компенсирам всяко твое страдание.

Джейд прехапа долната си устна и поклати глава, доколкото ѝ позволяваха ръцете му.

— Колко си хубава, Джейд! Господи, обичам те!

Наведе глава и за първи път я целуна. Устните му бяха меки и нежни. Не я заплашваха, но въпреки това сърцето ѝ заби като лудо. Скова се шокирана и объркана. Той я целуваше по лицето, клепачите, скулите и шепнеше колко е красива и привлекателна, колко много я желае и копнее да се люби с нея.

Накрая отново се върна на устните ѝ. Джейд си пое набързо дъх и престана да диша, когато устните му се притиснаха и опитаха да разтворят нейните. Все още вцепенена, тя не можеше да го отблъсне. Ханк погрешно изтълкува това като окуражаващ знак, наклони глава на една страна, потри уста в нейната и разтвори устните ѝ.

Цялото ѝ тяло настръхна. Той премести ръцете си от лицето на раменете ѝ, където пръстите му се опитаха да отнемат напрежението ѝ чрез масаж. После взе едната ѝ ръка и я притисна към гърдите си, а другата постави на бедрото.

Дишането на Ханк се учести. От гърлото му излизаха страстни накъсани звуци. Но той успя да си наложи изключителна воля в опита си да задълбочи целувката и да я убеди да му отговори. Джейд се отдръпна.

Ханк бе настоятелен, но нежен. Езикът му не бе натрапчив и властен, но щом се плъзна в устата ѝ, тя започна да скимти от отвращение и страх. Не помнеше пламенната нежност в целувките на Гари, а само отвращението и гадостта от изнасилването. Вдигна ръце към раменете на Ханк. Той не разбра смисъла на реакцията ѝ, обгърна я, притисна я здраво и като я подпря на вратата, се наведе към нея.

— Не! — блъсна го Джейд, мяташе нервно глава и го молеше да спре да я наранява. Сухи, мъчителни ридания я разтърсиха. — Спри! Моля те, недей! О, Господи!

— Джейд? — огорчен Ханк се опита отново да я прегърне, но тя се сви до вратата.

— Джейд — прошепна с объркан и изтерзан глас, — съжалявам. Не исках да ти причиня болка. Джейд?

Пръстите му галеха косата ѝ, докато се успокои. Най-последно тя вдигна глава и го погледна с разширени от уплаха очи.

— Казах ти, не мога.

— Добре, Джейд.

Тя настояваше да я разбере правилно.

— Не мога да бъда с теб по този начин. Не мога да бъда с никой мъж. Никога. Не го очаквай. Не си губи времето.

Очите му бяха загубили пламъка, но не и топлотата си. Усмихна се накриво и вдигна рамене самоукоряващо се.

— Времето си е мое. Ще го прахосвам както искам.

Изпрати я до входа, сбoguва се и обеща да ѝ пише поне веднъж седмично през цялото лято. Джейд влезе, облегна се на вратата и затвори очи.

— Джейд, искате ли с Ханк кекс и кафе?

Кети се появи в антрето от задната част на къщата и се сепна като видя мрачното изражение на лицето ѝ.

— Ханк не е с мен, Кети. Помоли ме да ви кажа „довиждане“ и ще чака с нетърпение да се видите наесен.

— О, помислих, че ще влезе за малко.

— Не. Как е Грейъм? Лесно ли заспа? По-добре да се кача да го видя.

Когато Джейд мина покрай Кети, тя се протегна и я хвана за ръката.

— Какво става, Джейд? Да не би да си разстроена от отсъствието на Ханк през лятото? Или се скарахте?

Джейд се отпусна на третото стъпало, покри с ръце лицето и горчиво се засмя.

— О, Боже! Де да беше толкова просто!

Кети седна едно стъпало по-надолу, махна ръцете от лицето ѝ и я погледна с майчинска загриженост.

— Какво има, Джейд? Можеш ли да говориш за това?

— Къде е Ханк? Какво става тук? — влезе Мич по летен халат върху пижамата. Едва сега Джейд забеляза, че и Кети бе готова за лягане и имаше няколко ролки на главата. Бяха я чакали да се върне.

Семейство Хиарън станаха за нея по-добри родители от собствените. Баща ѝ Роналд Спери бе малко повече от един медал в кутия и снимка — мил, но далечен спомен. Няколко пъти се беше опитвала безуспешно да открие майка си. Велта бе покрила следите си много усърдно, а може би Харви бе свършил тази работа. Очевидно добре си изми ръцете от Джейд и Грейъм. Раздялата я измъчваше, но я прие, и се надяваше Велта също да е щастлива.

Като нея. Още от първия ден след преместването им в този дом, семейството я прие като родна дъщеря, въпреки че настояваха да ги нарича с малките им имена. За Грейъм Кети бе нещо като „Каф“, а Мич — „Попи“.

Дните се изнизваха в седмици, седмиците — в месеци. Джейд вече не можеше да си представи живота без Кети и Мич. Спяха с Грейъм в голямата спалня на втория етаж. Кети приготвяше великолепни ястия. Чудесната къща, отначало само убежище, се превърна в техен.

Кети носеше в портмонето си снимка на Грейъм и се хвалеше с всяко негово постижение като истинска баба. Уважаваха личния живот на Джейд и никога не попитаха за бащата на детето, въпреки че сигурно се чудеха къде е. Всяка неудобна ситуация при запознанство на Джейд и Грейъм с техни приятели биваше или ловко отминавана или Кети съумяваше да се справи с характерната си тактичност. Никога нямаше да може да им се отблагодари, единствено се надяваше двамата с Грейъм също да им доставят поне малко радост. Без тяхната щедрост животът ѝ щеше да има коренно различен обрат. Не само колежът щеше да ѝ липсва, но и още по-важното — тяхната обич, подкрепа и съчувствие.

Мич седна на малкия стол до масичката в антрето и попита:

— Вие, дами, няма ли да ми кажете каква става?

— Нещо е станало тази вечер между Джейд и Ханк.

Джейд се усмихна измъчено.

— Не, Кети. Между нас няма нищо. И нищо няма да има. Това е проблемът. — Пое дълбоко въздух. — За съжаление Ханк е влюбен в мен.

— А ти не можеш да отговориш на чувствата му, нали? — внимателно опипа почвата Кети.

— Обичам го само като приятел.

— Това е суров удар за всяко влюбено момче — вметна Мич.

— Знам — отчаяно отговори Джейд. — Още преди няколко месеца го предупредих, че е безнадеждно. Окуражавах го да излиза с други момичета. Знаех, че ще го нараня, ако продължаваме, но не ме послуша. Сега това е факт и аз се измъчвам.

— Толкова ли си сигурна, че няма и ти да се влюбиш в него? — попита Кети. — Той е добродушен и напълно запленил от теб. Може би след раздялата през лятото...

Джейд поклати твърдо глава.

— Няма да се влюбя в него... в никого.

Разтревожените им лица показваха загрижеността им. За Джейд щеше да бъде огромно облекчение, ако можеше да им разкаже цялата истина. Но не искаше никой да знае за изнасилването. Беше разбрала, че жертвите си остават жертви за цял живот. Дори да са невинни като нея, винаги гледаха на тях с любопитство и подозрение, сякаш са жигосани.

Живееше в страх семейство Хиарън да не узнаят. Те сигурно щяха да я възприемат като мъченица, а не грешница, но не желаше да рискува. Всеки път, когато се изкушаваше да им се довери, се сещаше как нейните съученици, най-добрата ѝ приятелка, че дори и собствената ѝ майка, не повярваха.

— Уморена съм — каза Джейд и стана. — Лека нощ. — Прегърна ги, преди да се качи, като се надяваше, че ще я разберат. Те не зададоха повече въпроси.

Въпреки че покриваше лятната програма, Джейд оставаше да работи по-дълго в магазина и скоро опозна стоките и сметките както самата госпожица Дороти. До края на лятото тя вече ценеше Джейд дотам, че уволни счетоводителя си и ѝ прехвърли цялата документация.

— Имам нужда от повече пари — каза Джейд учтиво, но твърдо. — Поне петдесет долара на седмица.

Договориха се за повишение от четиридесет долара. Джейд пестеше голяма част от тях. Ако се появеше нова криза в живота ѝ, трябваше да има този път повече от двадесет долара.

С Хиарън успяваха да се справят с ужасната двегодишна възраст на Грейъм. Кети премести чупливите предмети извън обсега му.

Следобед, когато Мич се върнеше от колежа, изразходваше излишната енергия на детето в дълги разходки. Независимо какво бе времето, те крачеха хванати за ръка по алеите наоколо. Мич обсъждаше с него чудесата на вселената и Грейъм слушаше, сякаш разбираше. От кратките екскурзии винаги носеха по нещо интересно — жълъди, гъсеници, букети глухарчета за масата в трапезарията.

През есента Ханк се върна. Джейд бе изненадана от радостта си от срещата. Както обеща, беше ѝ писал всяка седмица. Писмата му бяха пълни с новини, весели и винаги имаше приложена рисунка за Грейъм. След като се срещаха всекидневно в продължение на месец, тя отново поде темата за техните взаимоотношения.

— Ханк, нали не си забравил какво ти казах през пролетта?

— Не — отговори той. — А ти забрави ли аз какво ти казах?

Погледна го безнадеждно.

— Но аз се чувствам виновна. Ти би трябвало да излизаш и да се забавляваш. Да имаш и други запознанства, които да са по... по-задоволяващи.

Ханк сгъна дългите си ръце пред гърдите си.

— Намекваш, че трябва да се занимавам с други момичета, така ли?

— Да.

— Когато реша, ще го направя, окей? А сега единствената жена, с която искам да се любя, има някакви проблеми. Няма да се оттегля, докато не ги разреши.

— Моля те, Ханк! Никога няма да се оправя! Не искам да нося отговорност за твоето нещастие.

— Но аз не съм нещастен. Предпочитам да съм с теб и да не правим любов, отколкото да се любя с друга и да си въобразявам, че съм с теб. Разбрано?

— Не съвсем.

Той се засмя, но очите му станаха сериозни.

— Все пак, можеш да направиш и нещо за мен.

— Какво?

— Да потърсиш професионална помощ.

— Имаш предвид психиатър?

— Или психолог, адвокат. — Прехапа долната си устна, преди да продължи. — Джейд, не те подпитвам, знаеш го, но усещам, че нещо те е травмирирало и не понасяш мъжете. Прав ли съм?

— Не мъжете. Не тях.

— Тогава се страхуваш от сексуална интимност. Ти не ме отблъсна, защото те пожелах. Ти беше уплашена!

Джейд нито се съгласи, нито призна, но гледаше настрани.

— Но ако го споделиш с някой, той или тя могат да ти помогнат да го преодолееш.

— Недей да храниш празни надежди.

— Поне няма да ти навреди да опиташ.

Не обсъждаха въпроса повече, но Ханк бе успял да вкара идеята в главата ѝ. Тя внимателно претегляше плюсовете и минусите. Една от пречките бяха разходите. Свидеше ѝ се да дава пари за лекарски прегледи, тъй като почти не се надяваше да има резултат. Другата беше самият Ханк. Щом започнеше да ходи на психолог, той щеше да очаква бързо възстановяване и да иска от нея повече, отколкото можеше да му даде. Но основната пречка бе, че главната цел в живота ѝ не бяха успешни взаимоотношения с някой мъж, а отмъщение за смъртта на Гари. Лекуването на фобията можеше да измести фокуса.

Разбира се, щеше да има и полза. Можеше отново да стане „нормална“.

Чак след година се записа за първия преглед. Няколко седмици не каза на никого. Когато най-после съобщи на Ханг, той я хвана за раменете, стисна ги силно и възкликна:

— Страхотно! Чудесно!

Резултатът от сеансите не беше нито страхотен, нито чудесен. Обсъждането на изнасилването с психоложката отвори рани, които Джейд се бе надявала с времето ѝ разстоянието да са заздравели. Всеки път си тръгваше с чувството, че отново са я изнасилили. Но след няколкомесечна терапия, дойде усещането, че един ден ще може да преодолее страховете си. Ако някога това станеше, щеше да се радва не по-малко от Ханк.

Един хладен, ветровит следобед в началото на март, в трети курс, Джейд изтича по пътеката за вкъщи и влезе.

— Кети? Мич? Грейъм? Мама се върна — извика тя. — Къде сте?

Грейъм се заклатушка в антрето и се вкопчи в коленете ѝ. Като че ли всеки ден растеше със сантиметри. Вече ходеше със стремителността на локомотив.

Тя се наведе и го прегърна.

— Къде е Кети?

— На магазина.

— Значи сте само с Попи тук? — попита тя и си съблече палтото.

— Попи спи.

— Спи? — Тръгна към кабинета му, като викаше името с нарастваща тревога. Никой не отговаряше. — Мич?

Доближи се до прага на пълната с библиотечни рафтове стая. Макар да знаеше, че няма да я чуе, повтори леко „Мич“. Той седеше зад бюрото с отворена книга в скута си и килната настрани глава. Беше мъртъв.

Тази вечер Джейд и Кети тъгуваха заедно тихо в стаята, където бе починал, заобиколен от любимите си книги. Кети беше толкова потресена от тежката загуба, че Джейд реши да поеме организирането на погребението.

Уведоми ректора на колежа, написа и пусна съобщение в местните медии и закара Кети до Дома на покойника да избере ковчег. По-късно, когато съпругата се оттегли в спалнята си, момичето посрещна приятелите, дошли да изразят съболезнованията си и да помогнат.

Жената на младия професор по история предложи да бави Грейъм, докато мине погребението. Джейд с радост прие. Той щеше да се мотае постоянно из краката на многобройните влизащи и излизащи от къщата непознати, а обърканите му въпроси за Попи щяха да забиват нож в раните им.

Ханк бе винаги подръка. Изпълняваше поръчки и поемаше непосилни за жените задачи. Сутринта преди погребението дойде много рано. Джейд го посрещна на вратата в черна рокля с висока яка и ред изкуствени перли. Косата ѝ бе гладко опъната назад в конска опашка на тила, вързана с черна кадифена панделка. Тъмните сенки от тъгата и умората под очите ѝ само засилваха синевата им.

Въведе Ханк в кухнята, където кафето беше вече готово. Подаде му чаша.

— Кети е още горе. Облича се. Мисля, че трябва да ѝ кажа да побърза. Нищо не може да намери. Много е разсеяна. Били са женени тридесет и три години и не е на себе си. Брактът им беше идеален. Той бе толкова...

Гласът ѝ затрепери, раменете потръпнаха и тя се остави той да я прегърне. Подейства ѝ добре. Ръцете му галеха гърба ѝ нагоре-надолу, в ухото ѝ шепнеше успокоителни думи. Беше топъл. Уханието му бе

познато и примамливо. Хареса усещането на остроото му вълнено сако под бузата си.

И преди двамата да осъзнаят какво става, прегръдката им се промени. Както я беше посъветвала психоложката, Джейд се концентрира само върху сладострастните и благоприятните неща. Резултатът я поразява.

Вдигна глава и го погледна в недоумение. Той ѝ се усмихна мило, сякаш прочете мислите ѝ. Ръката му бавно се вдигна до бузата и той я погали с opakото ѝ. Палецът му мина леко два пъти по устните ѝ, преди да я целуне нежно.

Сърцето на Джейд биеше лудо, но не от страх. Не се вцепени, не се дръпна, не се сепна. Ханк вдигна глава и почака, давайки ѝ време да възрази. Тя не каза нищо и той въздъхна облекчено. Дъхът му погали устните ѝ, а после той ги помилва отново с ръка.

— Ханк?

— Не ме спирай, моля те!

— Няма — пристъпи към него.

Той изстена, обвинява я с ръце и я притегли. Устните му се впиха в нейните. Прокара върха на езика си по зъбите ѝ.

— Джейд? — прошепна той. — Джейд!

На входа се звънеше. Джейд се размърда. Ханк я пусна и направи крачка назад.

— По дяволите!

Тя му се усмихна нервна и задъхана.

— Извинявай.

Докато минаваше през къщата, по навик навлажни устните си, но вкуси отново целувката му. Не беше лошо, напротив — много вълнуващо. Грешно бе да мисли за тези неща в деня на погребението на Мич, но бе нетърпелива отново да останат с Ханк сами.

Но когато отвори входната врата, тя замръзна. Застана лице срещу лице с един от нападателите си.

14.

Майръджейн Кауън Грифит нямаше да изглежда по-оскърбена, ако ѝ бяха плисниали в лицето кофа студена вода.

— Ти си онази Спери! — каза тя и се постара думите ѝ да прозвучат като обвинение. — Дявол да го вземе, какво правиш тук?

Джейд инстинктивно се хавана за месинговата дръжка на вратата с приковани в Ламър очи. Промените в него през последните четири години бяха незначителни. Косата му бе по-дълга. Тялото се беше поналяло и изглеждаше по-мъжествен. Но в тъмните му очи все още се четеше предпазливост, нервност, а когато погледна изненадано Джейд, и извинение.

— Може ли да влезем? — попита Майръджейн с лицемерна учтивост.

Джейд откъсна поглед от Ламър и го насочи към майка му. Не беше остаряла елегантно. По изписаното и набраздено лице преобладаваха противните черти на характера ѝ. С неопитна ръка и козметични средства се бе постарала да прикрие ерозията на годините, но резултатът беше покъртителен — яркосините сенки се бяха събрали в гънките на клепачите, червилото се бе разтекло по бръчките край устата ѝ.

Джейд им направи място да влязат в антрето. С несръчно намазани и изкривени в неодобрителна гримаса устни, Майръджейн я изгледа критично.

— Още не си ми казала защо ти отваряш вратата на дома на моя братовчед?

— Живея тук — отговори Джейд.

— Джейд? — Тя се обърна сковано и погледна приближаващия към тях Ханк. Майръджейн зяпна с осезаем ужас конската му опашка.

— Казвам се Ханк Арнет — и протегна ръка към Ламър. — Приятели ли бяхте с доктор Хиарън?

— Мичъл бе мой втори братовчед — обясни високомерно Майръджейн. — Къде е вдовицата му?

Тонът ѝ подчертаваше колко лошо се справят със ситуацията хора, изобщо неподходящи за целта.

— Ще съобщя на Кети, че сте тук — каза Джейд и се отправи към стълбите. — Ханк, ако ти...

Гласът ѝ заглъхна и тя едва посочи към всекидневната. Ханк я гледаше учуден. Беше забелязал, че нещо се е объркало, но и най-лошото му предположение не можеше да се сравни с нейното усещане при отварянето на вратата и срещата с Ламър.

Тя се обърна и бързо изтича нагоре. На площадката се облегна на стената и притисна юмруци към устата си. Затвори очи, но цветните петна избухнаха с нова сила отвътре. Ушите ѝ бучаха.

Четири години! Болката би трябвало да се е притъпила за четири години. Но когато застана срещу Ламър, яростта ѝ кипна така бурно, че ѝ се прииска да му издере лицето и да го блъска с юмруци. Искаше да го нарани жестоко, както го бе направил той. Като по чудо запази самообладание, но мисълта, че е под един покрив с него, я накара да потрепери от погнуса. Искаше ѝ се да се изкъпе, да се изтърка под горещия душ, както в нощта на изнасилването.

Нямаше друг избор, освен да търпи. Не можеше да прави сцени заради Кети. Днес тя имаше нужда от нея. Приблужи унесено вратата на семейната спалня и почука.

— Кети, имаш гости долу.

— Влез, моля те.

Тя се затрудняваше да закопчее високата яка на черната си рокля. Джейд застана зад нея и ѝ помогна. Кети се огледа в огледалото.

— Мич не ме харесваше в черно. Казваше, че е прекалено драматичен цвят за мен. — Наклони глава на една страна с любопитство. — Мислиш ли, че ми правеше комплимент?

Джейд облегна брадата си на рамото на другата жена и приближи главата си до нейната. Погледна отражението им в огледалото.

— Разбира се. Той ти се възхищаваше!

Кети се усмихна трепетно.

— Забравям, че го няма, Джейд. Обръщам се да му кажа нещо, изведнъж се сещам и болката се разнася отново. Като кървяща рана е, знаеш ли?

Джейд знаеше как кърви. Точно това беше почувствала, когато преди няколко минути срещна Ламър Грифит.

— Майръджейн Грифит от Палмето току-що пристигна. Чака те долу.

Кети си играеше с принадлежностите по тоалетната масичка.

— Къде ми е носната кърпичка? Искам да взема тази, която Мич ми купи онова лято в Австрия.

Бродираната кърпичка беше под носа ѝ. Джейд я взе и я подаде на Кети.

— Каза, че е братовчедка на Мич.

— Сигурно имаш предвид Майръджейн Кауън.

— По съпруг е Грифит.

— Забравила съм. Мисля, че нейната майка и майката на Мич са били първи братовчедки. Не сме я виждали от години, но тя е от типа хора, които се чувстват пренебрегнати, ако лично не ги известиш. Обадох ѝ се вечерта, когато Мич почина.

— Госпожа Грифит и... нейният син Ламър бяха почти толкова шокирани да ме видят тук, колкото и аз.

Кети спря да си търси часовника сред пръснатите дрънкулки по тоалетката. Въпреки скръбта си, забеляза празнотата в гласа на Джейд.

— Кети, аз не напуснах Палмето при нормални обстоятелства. Имаше... скандал. Искам да го чуеш първо от мен, в случай че те ти кажат нещо.

Кети премигна ядосано.

— По-добре да не се опитват.

— Не искам да разберат за Грейъм. Никой в Палмето не знае за него. Имам причини да го пазя в тайна.

— Не можеш ли да споделиш с мен?

Джейд погледна настрани и поклати глава.

— Джейд — Кети я хвана за ръката. — Мич те обичаше. И аз те обичам. Нищо не може да ни промени. Ако знаех, че Майръджейн ще бъде повод за лоши спомени, нямаше да ѝ телефонирам.

Двете жени се прегърнаха.

— Благодаря ти — прошепна Джейд.

Слязоха по стълбите под ръка ѝ отидоха във всекидневната. Майръджейн седеше вдървено на ръба на дивана. Ламър, напрегнат и притеснен, бе седнал на стола до нея. Ханк крачеше пред прозореца. Видимо му олекна, като се появиха.

— Някой спира на алеята — съобщи той. — Ще отида да отворя.

Кети продължаваше да държи Джейд за ръка, докато пресичаше стаята да поздрави Майръджейн.

— Благодаря ви, че дойдохте, Майръджейн. Здравей, Ламър. Мич би се радвал да ви види. Сигурно познавате вече Джейд.

— Разбира се — отвърна тя и я погледна строго, но Кети не ѝ обърна внимание.

— Джейд живее с нас повече от три години. Мич я приемаше като родна дъщеря. Обожаваше я, аз — също. Джейд, би ли сервирала кафе да почерпим гостите! Майръджейн, моля да ме извиниш. Трябва да поздравя новодошлите.

Както обикновено, Кети умело беше избегнала неловката ситуация. Скоро семейство Грифит се сляха с другите гости, дошли да покажат уважението си преди погребението. Джейд бе заета — посрещаше хората на вратата и пълнеше каните с кафе.

По време на траурната служба в параклиса на колежа, тя почти забрави за неочакваното появяване на Ламър и майка му. По молба на Кети седеше до нея, а погледът ѝ бе прикован върху покрития с цветя ковчег. Спомените за Мич нахлуваха в съзнанието ѝ, докато членовете на факултета произнасяха хвалебствените си слова. Той бе уважаван преподавател, предан съпруг, внимателен и любящ баща за нея и дядо на Грейъм. Техният живот щеше да бъде по-различен без неговото присъствие. Ужасно щеше да им липсва.

На гроба хората я похвалиха, че е силна опора на Кети. Не заплака, но ако някой можеше да види сълзите в душата ѝ... Денят изглеждаше безкраен. Непрекъснат поток от приятели и колеги на Мич се стичаха към къщата, за да изразят почитта си към вдовицата. Едва на свечеряване хората намаляха. Накрая останаха само няколко души. Те също си тръгнаха и най-после Кети и Джейд бяха сами.

— Трябва да прибера Грейъм — обади се Джейд.

— Защо не го оставиш още една нощ там? Те предложиха. Знаеш, че се грижат добре за него. Цял ден си на крак. Уморена си.

— Наистина съм изтощена — призна Джейд и се отпусна на дивана до Кети, като събу черните си обувки. — Но не повече от теб, сигурна съм.

— Всъщност беше ми приятно да говорят за Мич. Той означаваше много за хората.

Джейд хвана ръката на Кети и я задържа в своите.

— Много!

Помълчаха малко, после Кети се обади.

— Не забелязах кога си тръгна Ханк и не можах да му благодаря за помощта през тези дни.

— Изпратих го с възрастната двойка от Бирмингам. Не бяха си взели стая в мотела и изглеждаха объркани как да стигнат до там. Ти говореше с някого и затова не ти каза довиждане.

— Той е симпатично момче.

— Да, много симпатично. — Отново се умълчаха за няколко минути. — Благодаря ти, че се справи с госпожа Грифит и Ламър. Стоях колкото се може по-настрана от тях през цялото време.

— Злобната вещица успя да ме посрещне на излизане от тоалетната. Сграбчи ме за ръката и ме попита дали съм наясно със скандала, след който си напуснала Палмето. Заявих й, че ако ще говори нещо лошо за теб, по-добре да напусне дома ми. — Гладкото чело на Кети се набръчка от безпокойство.

— Джейд, този „скандал“ ли те възпира от романтичната ти връзка с Ханк?

Джейд дръпна черната панделка и разпусна косите си. Гледаше я съсредоточено и я провираше между пръстите си. Каза тихо:

— Когато завършвах гимназията, бях изнасилена от три момчета. Ламър Грифит беше единият. — Въпреки че не бе го обмисляла, моментът й се видя подходящ да разкаже всичко на Кети. — Естествено, Майръджейн не знае за това. Чула е само, че съм виновна за самоубийството на моя приятел.

След като отприщи бента, думите рухнаха. Почти половин час се изливаха от нея. Не влагаше никакви емоции, описа случката почти на един дъх, защото си я бе припомняла всеки път, когато се разколебаеше в решението си за отмъщение. Първоначалният шок на Кети бе преминал и сега тя плачеше тихо в кърпичката си.

— О, Джейд — подсмърчаше тя. — Радвам се, че ми разказа. Не трябваше да изживяваш всичко сама. Това обяснява много неща. Как е могла майка ти да ви изостави?

— Тя се съмняваше в моята невинност и ми се разсърди, че не останах в Палмето и не накарах някое от момчетата да признае Грейъм, а после да се ожени за мен.

— Боже Господи! Как е възможно да си го помисли дори?

Джейд се наведе и прегърна Кети.

— Ти си първият човек, който чистосърдечно и напълно ми вярва. Знам, че и Мич би ми повярвал. Много пъти се изкушавах да ви разкажа. Сега се радвам, че не съм го направила. Мич и Ламър са роднини.

— Аз също се радвам. Той щеше... — Спря и вдигна глава. — Ох, но как ми се иска да е тук, Джейд! Не мога да живея, без да го виждам, без да чувам гласа му, без да го докосвам.

— Не трябваше да те занимавам с моите проблеми, поне не тази вечер.

— Мич също би те подтикнал към това. Бяхме близки и той би се радвал.

Джейд я държа в прегръдката си, докато най-после се поуспокои и спря да плаче.

— Качвам се, Джейд — прошепна дрезгаво тя и стана. Лека ноц.

— Ще се справиш ли?

Кети се усмихна едва-едва.

— Не, но искам да съм сама... с него... да се сбогувам за последен път.

След като тя се оттегли, къщата изглеждаше необичайно тиха.

Джейд събираше салфетки и чаши из стаите и си даваше сметка колко много ѝ липсва суетенето на Грейъм и малките му пакости. Той можеше да запълни празнотата след Мич.

Тя не беше сигурна дали някога отново ще влезе в кабинета му, без да го види отпуснат в стола. Никога нямаше да го забрави, убедена беше в това. Но си налагаше да си го представя жив, прелистващ любимата книга, разхождащ Грейъм за ръка по алеята или разказващ една от чудесните си истории.

Звънецът на входната врата прекъсна мислите ѝ. Хвърли бегъл поглед в антрето на огледалото и отвори вратата.

— Джейд...

Тя се опита да я блъсне, но Ламър здраво я подпря.

— Моля те, Джейд! Дай ми една минута да ти кажа нещо.

Тя го гледаше, а гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха възбудено, бушуващи от омраза.

— Махай се от тук!

— Моля те, Джейд! Цял ден търся подходящ момент да си поговорим.

— Никога няма да има подходящ момент! Особено днес.

Отново се опита да затвори вратата, но той се промъкна между нея и рамката.

— Господи, Джейд! Мислиш ли, че ми е лесно да дойда тук?

— Не мога да преценя. Виждаш ли, никога не съм изнасилвала някой. Не знам дали е трудно, или лесно да се изправиш след това пред жертвата си, въпреки че ти и твоите приятели не изглеждахте разтревожени, когато ме срещахте в училище всеки ден. Затова не мога да проумея колко ти е трудно да дойдеш тук тази вечер!

Той имаше нещастен вид.

— Каквото и да ми кажеш, Джейд, няма да е чак толкова лошо, колкото заслужавам. Не съм в състояние да поправя злото, Бог ми е свидетел. Ако обичаш, нека да си поговорим! Само няколко минути — това е всичко, за което те моля.

Тя го пусна вътре — сигурно защото той призна, че станалото край канала е било против волята ѝ. По-късно, когато обмисляше всичко, реши, че това е единствената причина.

Ламър затвори тихо вратата.

— Къде е госпожа Хиарън?

— Горе.

— Може ли да седнем някъде?

— Не! — защитавайки се подсъзнателно, тя скръсти ръце пред гърдите си. — Кажи за какво си дошъл.

Той изглеждаше по-добре, отколкото в училище, но не и по-самоуверен. Не му се искаше да се натрапва.

— Джейд, това, което ти направихме...

— Натикахте ме в колата, държахте ми ръцете и краката и се изредихте да ме изнасилите! Това направихте с мен, Ламър!

— О, Господи! — изпъшка той.

— Очевидно спомените ти от онази нощ са мъгляви. Но не и моите. Нийл ме удряше жестоко, докато ме принуждаваше да млъкна. Хъч бе най-груб. Той ме нарани най-много.

Кожата на Ламър придоби зеленикав оттенък под полилея в хола.

— Ти се поколеба, но също го направи.

— Нямах друг изход, Джейд.

— Друг изход?! Ами аз, какъв изход имах аз?!

— Можех ли да ги спра, ако бях поискал? Да се бия с Нийл и Хъч? — засмя се нервно. — Как ли не, представям си. Не разбираш ли?

— Не! — отвърна тя и очите ѝ проблясваха. — Дори и да не можеше да ги спреш, не трябваше да участваш! Можеше да останеш и да ми помогнеш. Можеше да ме подкрепиш, като потвърдиш моите признания.

— Нийл щеше да ме убие.

— Ти също допринесе за поругаването на честта ми. Мълчеше си, когато Нийл се надсмиваше на Гари и го докарахте до самоубийство.

— Нищо не можех да кажа, Джейд. Трябваше да съм на страната на Нийл. Съжалявам! — В очите му блеснаха сълзи. — Ти си силна, винаги си била. Хората те уважават. Не знаеш какво е да имаш само двама приятели.

— Знам какво е да нямаш нито един! — Последните месеци преди завършването всички, освен Патрис Уотли, се бяха отдръпнали от нея.

Ламър искрено се задавяше от извинения.

— Ти не можеш да си представиш какво е да си под влиянието на Нийл. Едва тази година успях да се отърва от него и той страхотно се вбеси. Живяхме заедно в старата къща...

— Не ме интересува!

— Както и да е, преместих се миналата пролет преди края на семестъра и той не ми говори седмици наред. Държеше се по същия начин и когато Хъч се ожени. Между другото, знаеш ли, че се ожени за Дона Ди Монро?

— Лика-прилика.

— Хъч тренира футбол две години. Нийл го ревнуваше дори от отбора. След втори курс Хъч ни изненада със записването си във флотата. Нийл каза, че просто искал да се отърве от Дона Ди, защото го преследвала да направят бебе. Сега живеят в Хаити, но чувам, че ще се връщат окончателно. Хъч още не е станал татко.

А може би той вече беше. Мисълта я накара да потръпне.

— Затова ли дойде тук, Ламър? Да ме информираш за моите нападатели?

— Джейд, почти не припаднах, когато отвори вратата сутринта. Онемях от страх.

— Страх? — попита тя и горчиво се засмя. — Да не би да се страхуваш, че ще те убия?

— По-лошо. Помислих си, че ще насочиш обвинително пръст към мен и ще започнеш да крециш за изнасилването.

— Опитвах веднъж, но не помогна.

— Презрението ти е оправдано.

— О, много ти благодаря, Ламър! Радвам се, че одобряваш постъпката ми.

— Не исках да прозвучи така. — Наведе глава, загледа се в пода и въздъхна дълбоко.

— По-добре да си вървиш.

— Все още не съм ти казал за какво дойдох. — Тя го измери с поглед, подтикващ го да побърза. — Искам да разбереш защо... Защо трябваше да тръгна с тях онази нощ. По онова време Хъч изпълняваше всички заповеди на Нийл. Освен това смятам, че бе хлътнал по теб.

— Как смееш да изкарваш изнасилването романтично! — Отпусна ръце и ги стисна в юмруци. — Единствената разлика между вашата постъпка и убийството е, че аз все още съм жива. Ако Нийл ви бе наредил да ме убие, сигурно отдавна щях да съм мъртва.

Очите му я молеха за прошка.

— Обвиненията ти са основателни, Джейд. Престъпление си беше, насилствено отмъщение заради превъзходството на Гари в боя в Деъри Барн. Поне така бе за Нийл. Той разправяше насам-натам колко надменно си се държала с него, как си го гледала отвисоко. Беше обиден, защото ти предпочете Гари пред него. За Хъч... — Той сви рамене. — ... само той си знае защо го направи.

Млъкна и пое дълбоко дъх.

— За мен това бе тест за мъжественост. Трябваше да докажа на тях и на себе си, че съм мъж. За съжаление, не се оказа истина.

Джейд го изгледа остро. Той вдигна глава и погледът му се заби право в очите ѝ.

— Джейд, аз съм хомосексуалист... — и се засмя презрително. — От класическия случай — слаб баща и властна майка. Подозрението ми се потвърди след края на първи курс в колежа, където морално се покварих. Свалях много момичета, но не изпитвах удоволствие.

— През лятната ваканция срещнах един мъж в Палмето. Той преподаваше в прогимназията, докато не го спипаха да милва ученик в мъжките тоалетни. Майка ми не подозираше колко ме разстрои, когато се обади да ми съобщи местната клюка и разбрах за жалката история на моя любовник. Предполагам, че са го уволнили заради подвеждане на младежи с обратни наклонности. Както и да е, замина някъде на изток. Първата ми любов завърши трагично.

— Моята също.

— Да-а — каза той тихо и погледна настрани. — В училище срещнах нови приятели и любовници. Един от тях бе особено ревнив по отношение на сексуалните ми връзки с жени в оргиите на Нийл. Участвах, защото не исках той да разбере за мен. Не дай си боже, пък майка! Сигурно би насъскала Клана срещу сина си. Можеш ли да си представиш каква ще е реакцията ѝ като узнае, че родословното дърво на Кауънови ще изсъхне поради педерастията ми?

Грейъм може би беше продължение на рода, но Майръджейн никога нямаше да разбере.

— Още не съм се ориентирал наникъде — призна Ламър. — Но след като те видях днес, исках да знаеш. Помислих си, че това ще ми помогне да ти обясня причините.

Джейд го наблюдава няколко минути със затаено презрение.

— Ламър, ти не си дошъл тук да обясниш нещата заради мен. Призна си отвратителния грях, защото искаш да ти го опростя. Но няма да стане. Твоите сексуални предпочитания не оправдават изнасилването.

— Ти не само ме обезчести, ти причини и смъртта на Гари. Дори да можех да ти простя за първото, то за другото, кълна ти се, нито за момент не мога да простя! Не, Ламър, докато съм жива, винаги ще си прокълнат!

— До тази сутрин се заблуждавах, че времето е излекувало болката ми. После те видях и целият ужас отново оживя. Отново лежах по гръб в калта, отново ви молах и тримата да ме пощадите. — Очите ѝ се присвиха нападателно. — Никога няма да го забравя, винаги ще помня и няма да ви простя!

Той се бе втренчил в една точка зад рамото ѝ. Красивите черти на лицето му бяха опънати от тъга и отчаяние. Най-последно я погледна.

— Така си и мислех. Но реших... надявах се, че си струва да опитам. — Запъти се към вратата, спря и се обърна. — Едва ли ще има смисъл да добавя, че страшно съжалявам!

— Не!

Кимна обезсърчено с глава и излезе, затваряйки вратата след себе си. Джейд се втурна и бързо я заключи. Притисна чело към дървото, заболя я. Подигравателните им думи отекваха в съзнанието ѝ. Нийл държеше ръцете ѝ и подтикваше Ламър да се възползва от реда си. Хъч, запъхтян от скорошното напрежение, го нарече дръвник, защото се гнусеше. Джейд закри ушите си, опря гръб до хладната повърхност на вратата и се свлече на пода. Наведе глава върху сгънатите си колене и, както в онази нощ, застана жаловито:

— Не, моля ви! Не...

Ламър също го бе направил и изглеждаше изключително горд от себе си. Как се осмеляваше сега да дойде при нея, да парадира с гузната си съвест, да разкрива мъчителната си тайна и да я моли за прошка?

На него сигурно му се струваше, че тя лесно е оцеляла след инцидента и си живее добре. Не знаеше, че дори и дълготрайната терапия не можеше да ѝ помогне да отвърща и приема обичта на другия пол. Онази нощ се бе запечатала в душата ѝ незаличимо, като белег по рождение. Никога нямаше да се отърве от него. Сякаш беше доживотна присъда, която не можеше да сподели с никого, най-малко пък с най-ценения от нея човек — Ханк.

Днес успя да избяга от него заради обстоятелствата. Но утре щеше да му каже, че никога няма да изрази любовта си физически. За нея бе невъзможно да бъде такава, каквато я искаше той, каквато я заслужаваше. Този път трябваше да го убеди да приеме истината.

Мракът в сърцето ѝ бе като мрака в нощта. Тишината на къщата я обгръщаше. Скърбеше за Грейъм, който нямаше да има друг Попи в живота си. Сърцето я болеше за Кети, загубила съпруг и най-добър приятел. Тъгуваше за Ханк и мъката, която щеше да му причини.

В студените часове на нощта Джейд почти завидя на Мич за новооткрития покой.

Джейд завърши колежа Дендър с най-висок успех в групата си. В речта в началото на практиката тя благодари публично на покойния декан, доктор Мичъл Хиарън, за доверието му към нея. Кети ѝ направи много снимки с мантията и академичната шапка и даде прием в нейна чест.

В Деня, в който Джейд си тръгна завинаги от магазина на госпожица Дороти, старата жена остана гордо изправена, както обикновено, но очите ѝ плуваха в сълзи.

— Добре че обявих магазина за продан — подсмръкна тя. — Иначе ще ми отнеме седмици, докато намеря някой да те замести.

Всъщност и двете знаеха много добре, че с това признава Джейд за незаменима. Последната година младата жена въртеше цялата дейност в магазина. Другите служители я слушаха. Госпожица Дороти беше просто фигурант.

— Искам да приемеш това — каза тя и подаде на Джейд бял плик. Вътре бе първият чек, който госпожица Дороти подписваше от дълги години насам.

— Пет хиляди долара! — възкликна Джейд като прочете разкривения почерк.

— Спечели си ги. Ако ти ги оставя в завещанието си, проклетите адвокати ще им видят сметката — заяви заядливо тя.

— Не знам какво да кажа!

— Кажи довиждане. Нали ни напускаш?

На Джейд ѝ се искаше да прегърне силно госпожица Дороти, но се страхуваше да не изпочупи крехките ѝ кокали.

Магазинът и ексцентричната му собственичка щяха да ѝ липсват, но не чак толкова, колкото Кети. Да я изостави бе по-лошо от раздялата с майка ѝ.

Когато си пристигна у дома, поседя в колата, гледаше към къщата и си спомни за онази сутрин, в която бе дръзнала да се понесе с бебето по стъпалата към нея. Сега той изтича навън през същата врата. Беше здраво момче, с ирландско сини очи и вертикална трапчинка на брадата. Дори не се запъхтя, докато стигна до нея.

— Кети иска да знае защо седиш тук в колата.

„Защото се страхувам да вляза да ѝ съобщя новината“, помисли си тя, но на него каза:

— Чаках моето добро момче да излезе и да ме посрещне.

— Мене ли?

— Разбира се, кой друг? Какво прави днес?

Докато вървяха към къщата, той бърбореше за някаква улица „Сезам“ и пътуването до „мястото с много цветя“.

— Разсадника — намеси се Кети, дочула края на разговора им. Тримата се разположиха в кухнята, където Джейд обикновено седеше с Кети и приготвяха вечерята.

— Купих няколко цветни разсадника за саксиите на предната веранда.

— Добре ще стоят там. Какъв цвят?

Джейд се опитваше да поддържа разговора, но скоро той замря и тя разбра, че грешката е нейна, а не на Кети. Не можеше повече да отлага неизбежното.

— Кети, трябва да ти съобща нещо.

— Чудех се кога ще изплюеш камъчето. Усетих, че има нещо.

Седна на масата срещу Джейд. Грейъм оцветяваше картинка в голяма книжка, извадил език в единия край на устата си.

— Не знам как да ти го кажа, освен направо. — Джейд си пое дълбоко дъх. — Приех да работя във фирма за облекло в Шарлът.

— Северна Каролина?

— Да. Надявах се да намеря нещо по-близо до Моргънтаун, но знаеш, че колежът е единственото занимание тук. Работата там е добра и с внушителна начална заплата. Ще работя пряко със заместник-директора по търговските въпроси. — Погледна към Кети със скрита молба за разбиране. — Това означава, че с Грейъм трябва да се преместим, но не ми се иска да изпускам добрата възможност.

Джейд бе готова да успокои Кети, ако много се натъжи и разплаче. Но лицето на възрастната жена грейна като коледна елха.

— Харесва ми идеята за промяна. Кога заминаваме?

15.

Талахаси, Флорида, 1983 г.

Почти всички пътници от трансатлантическия полет заспаха по време на глуповатия филм. Не и Дилън. Мястото не беше направено за хора с неговия ръст. Най-добре бе да облегне глава на седалката и да затвори очи.

Чу, че Дебра се размърда, и се обърна да я види. Тя оправи одеялото на спящия им син, погледна към Дилън и се усмихна.

— Добре пътува — прошепна тя. — Никой не би допуснал, че това е първият му полет.

Шестмесечният Чарли лежеше по гръб в подплатено кошче. Когато изсумтя в съня си, обожаващите го родители се спогледаха и усмихнаха.

— Опитай се да поспиш — каза гальовно Дилън. Пресегна се през разделящото ги място и я погали по косата. — Родителите ти няма да ни дадат минута спокойствие, щом пристигнем в Атланта.

— Шегуваш ли се? Те ще бъдат толкова заслепени от Чарли, че нас напълно ще ни пренебрегнат. — Отпрати му въздушна целувка, после се настани по-удобно под самолетното одеяло и затвори очи.

Дилън продължи да я наблюдава с ликуващо от радост сърце. Спомни си колко лесно щеше да я загуби преди година и половина. През месеците след болестта, причинила смъртта на детето им, Дебра изпадна в жестока депресия. Родителите ѝ пристигнаха във Франция да помагат във физическото изпитание. Останаха колкото можаха, после я повериха на Дилън, който едва се справяше с нейното униние.

Тя нямаше никакво желание да поднови заниманията си, включително и курса по готварство. Не поддържаше апартамента чист. Когато Дилън се върнеше от работа вечер, подхващаше домакинството. Прането се трупаше, докато той намери време за него. Дебра проспиваше дните. Изглежда, че единствено по този начин преодоляваше скръбта.

Дилън се опитваше да превъзмогне загубата на детето чрез изморителна работа. Физическото усилие беше неговото лекарство. Изтощението му осигуряваше временно пристанище при забравата. Но Дебра не търсеше облекчение от нещастията. Дори отказваше да говори за това винаги щом Дилън започнеше с надеждата, че така ще облекчи мъката ѝ. Той се консултира с нейния гинеколог и бе посъветван да ѝ даде време.

— Госпожа Бърк страда от сериозно емоционално неразположение. Трябва да сте търпелив с нея.

Дилън бе образец на търпението спрямо Дебра. Но не и спрямо баналните забележки на така наречените професионалисти. Минаха седмици без никакво подобрение и той се замисли дали да не я изпрати у дома в Америка за известно време. Надяваше се голямото ѝ семейство да повдигне духа и възвърне нейния оптимизъм.

Но не се реши дори да подхвърли предложението си. Безпокоеше се, като я гледаше как се рее безцелно в пространството, но щеше да е още по-лошо, ако изобщо не я вижда. Нямаше друг изход, освен да прилага препоръчаното от лекаря търпение.

По това време сексът беше единствената мания на Дебра. Щом тялото и се възстанови, тя започна неистово да го подтиква към любов, въпреки че за Дилън това любене бе далеч от желанния акт. Защото не беше породено от страст и възбуда, а от отчаяние. Целта им не бе удоволствието. Той искаше да проникне в нейната самоналожена изолация, а тя — отново да забременее колкото се може по-бързо.

Нямаше време за любовна игра. Всяка нощ настървено се вкопчваха един в друг и клатеха леглото в безумно съвкупление. После Дилън се чувстваше опустошен и тъжен, но продължаваше, защото тези няколко минути бяха единствените за деня, в които Дебра показваше признаци за живот.

В моменти, когато на Дилън му идваше да си скубе косите от безпомощност, той се успокояваше с мисълта: „Добре че поне го няма Хаскел Сканлън да засилва напрежението“. Форест Г. Пайлът беше отзовал уволнения от Дилън главен счетоводител и го бе назначил на работа в Щатите. Това удовлетворяваше Дилън. Не го интересуваше къде е и какво върши, стига да не е около него. Заместникът му беше много разбран французин, говорещ безупречен английски.

В деня, когато се потвърди бременността на Дебра, тя се обърна на сто и осемдесет градуса. Дилън се прибра вечерта вкъщи и щом се появи на вратата, жена му се хвърли в обятията му. Този изблик бе толкова неочакван, че той се олюля назад. Тя го възседна, смеейки се, както преди злополучното пътуване по Цермат.

— Бременна съм, Дилън! Бременна!

Преди да има време да се осъзнае от изненадата, тя разкъса ризата му и започна неистово да го целува по гърдите и врата. Любиха се на пода както по-рано — с породен от любов и желание плам.

— Господи! Колко е хубаво, че отново си ти! — прошепна страстно той, докато я държеше за бедрата и проникваше в нея.

Сякаш тъмна завеса се вдигна и всичко засия. Животът им бе радостен, но страхът на Дилън от възмездие и песимизмът му го тормозеха през бременността ѝ. Какво щеше да стане, ако трагедията ги връхлетеше отново? Дебра можеше да получи нов пристъп на депресия, на който никой от тях нямаше да издържи. Когато наближи краят на първите три месеца, периодът на абортите, тревогата на Дилън ескалира до краен предел. Една вечер рязко заяви:

— Изпращам те да родиш бебето у дома и не искам никакви възражения.

— Но аз съм си у дома.

— Знаеш какво имам предвид. В Джорджия, при майка ти. Тя ще се грижи за теб както трябва. Освен това искам нашето бебе да се роди на американска земя.

Дебра го погледна проницателно.

— Най-после си намери, нали?

— Намерих какво?

— Любовница. Съседката на долния етаж ми каза, че всички французи имат поне по една. Тя ме предупреди, че е само въпрос на време и ти да се адаптираш към традицията, особено сега, когато фигурата ми не е стройна и привлекателна.

— Но ти си дяволски съблазнителна — изръмжа той и постави ръце върху корема ѝ. Наведе се и целуна опънатата кожа. Устните му продължиха нагоре към освободените от сутиен гърди.

— Ти самата си се приспособила към някои френски традиции — измърка той и прокара език по тъмното зърно.

— Всичките ми сутиени вече са малки. — Хвана гърдите си и му ги предложи. Той я целуваше, а запъхтените им стонове доказваха колко грешеше съседката долу.

По-късно, докато лежаха, тя с опрян в гърдите му гръб, а той с ръце, почиващи покровителствено върху корема ѝ, Дебра го попита сънливо.

— Кога възнамеряваш да ме изпратиш на майка?

— Забрави го — въздъхна той и я целуна по ухото. — Никъде няма да ходиш.

Дилън си отдъхна от напрежението и страха от капризната съдба едва когато му дадоха в ръцете техния гърчещ се и ревящ новороден син. Чарлс Дилън Бърк беше истинско чудо в очите на баща си. Запленен от детето още в първия миг, той прие с радост бащинството си.

Работата му продължаваше да върви добре. Сградата на застрахователната компания бе завършена в срок за успокоение на всички. Самият Форест Г. Пайлът пристигна от Флорида лично да я открие. Дилън си помисли колко много е остарял и преуморен, но той го похвали за добрата работа и потвърди оценката си с парична премия.

— Вземи си шест седмици платен отпуск. Така ще имаш и достатъчно време да преместиш семейството си, преди да се върнеш на старото място.

С Дебра решиха да прекарат поне две седмици със семейството ѝ Нюбъри в Атланта и да дадат възможност на родителите ѝ да се порадват на своя пореден внук, а после да отпътуват за Талахаси. Дилън беше сигурен, че Форест Г. Пайлът има големи планове за него. Бе надхвърлил очакванията на стария човек.

Положи глава на твърдата облегалка и затвори доволен очи. Въпреки бръмченето на реактивните двигатели, чуваше равномерното дишане на Дебра и сладките гърлени звуци, идващи от спящия Чарли.

— Какво по дяволите е всичко това? — развика се Дилън. — Къде е Форест Г.? Какво правиш зад бюрото му?

Хаскел Сканлън се облегна в разкошното кожено кресло и самодоволно погледна Дилън.

— Имам удоволствието да те информирам, че господин Пайлът не работи вече тук.

На Дилън му трябваше време да се овладее, за да не се пресегне през бюрото и да сграби Сканлън за мършавия врат, преди да го извие. Страхотен шок в първия ден от завръщането му.

Когато забеляза непознатия знак на паркинга, той предположи, че това е само ново име и символ на старата фирма. Но щом влезе в работния кабинет на Форест Г., веднага се сблъска с неприятната изненада „Пайлът Инженеринг Индъстрис“ имаше нов собственик и управа, а начело бе Хаскел Сканлън.

Дилън погледна стария си враг.

— Какво стана с Форест Г.?

Дългите пръсти на Сканлън се плъзгаха напред-назад по ръба на лъскавото бюро.

— Твоят наставник се пенсионира.

Дилън се изсмя подигравателно.

— Не би освободил този стол току-така.

— Е, имахме разправии — призна Сканлън с лицемерно съжаление. — Изненадан съм, че не си прочел във вестниците.

— Бях зает с прехвърлянето на семейството си. Какво стана?

— Фирмата, за която сега работиш, реши, че с наличните авоари може да извършва повече дейности, отколкото при господин Пайлът.

— С други думи, било е насилствено отнемане на властта. Конгломератът е избутал Форест Г. — Очите на Дилън се присвиха. — Чудя се кой ли им е доставял информацията отвътре.

Усмивката на Сканлън бе противна като скърцане на нокът върху черна дъска.

— Направих каквото можах за новите собственици.

— Не се и съмнявам — озъби се Дилън. — Целувал си им задниците, докато са се подули устните ти.

Сканлън скочи от стола, очите му запримигнаха яростно, бузите му се издуваха като на пепелянка. Дилън се наведе над бюрото.

— Хайде, Сканлън, удари ме! Моля! Дай ми повод да те пребия от бой.

Сканлън се дръпна.

— Ако ти е мила службата, по-добре внимавай как ще се обръщаш към мен, господин Бърк. Още никой не сме уволнили от

поemanето на фирмата, но не е невъзможно. Нямам нищо против ти да си първи.

Дилън се изкушаваше да каже на Сканлън да си го начука и после да си обере крушите. Но къде щеше да отиде? Благодарение на премията от Форест Г. имаше пари, но преместването струваше скъпо. В Талахаси нямаше много свободни места, а не му се искаше да моли Дебра и Чарли, току-що установили се, отново да се местят.

Бяха решили да не купуват къща, докато не опознаят добре града. Наеха една в чист и уважаван квартал. Дворът бе по-малък, отколкото на него му се искаше, и имаше само едно дърво. Но Дебра беше доволна.

Глупаво бе да хапе в момента ръката, която ги хранеше.

— Каква работа имаш за мен? — измърмори Дилън.

Сканлън повдигна ръбовете на панталоните си и седна. Взе една папка, отвори я и прокара показалец по колона от цифри.

— Ето, има свободна кабинка на втория етаж. Номер 1120. Днес можеш да си донесеш нещата и от утре да започнеш.

— Връщаш ме отново на чертожната дъска, така ли? — извика Дилън. — Какво целиш, по дяволите?

— Това е единствената работа, която имам в момента. Или я приеми, или напусни.

Дилън измънка под носа си поредица от френски ругатни.

— Няма нужда да ти обяснявам — добави Сканлън, — че чертожникът не е така платен, както инженерът на даден обект, и затова заплатата ти ще се понижи според съответната работа.

— Кой знае колко се наслаждаваш от това.

Сканлън се усмихна самодоволно.

— Изключително много.

— Не мога да се върна към чертането. Няма ли нещо друго?

Сканлън го изгледа, завъртя стола си и изтегли папка от вградения шкаф зад него.

— Всъщност току-що се сетих. Наскоро се сдобихме с един имот в Мисисипи, който се нуждае от основна реконструкция, преди да можем ползотворно да го използваме. Интересува ли те?

Дилън обясни на Дебра с две думи:

— Или трябва да поема работата в Мисисипи, или отново да чертая.

Удари с юмрук в дланта си.

— Не знам защо не цапардосах дребното копеле и да си тръгна.

— Знаеш защо. Вече не си уличен побойник. Сега си семеен, професионалист и няма да позволиш на раболепни типове като Сканлън да те победят.

— Да, но в момента този гаден тип държи козовете и дяволски добре го знае. След като си тръгнах, се опитах да потърся работа. Обадох се поне на двайсетина места. Отговорът бе един същ. Няма. Никой не приема нови хора.

— Какво друго искаш, освен да отделиш тялото на Сканлън от главата му?

— Не знам, Дебра. — Отпусна се на дивана и уморено потри очи. — Със сигурност не желая да се връщам към чертането.

— Тогава приеми другата работа и ще се преместим в Мисисипи. Дилън взе Чарли от скута на Дебра и го положи на гънката на лакътя си. Бебето здраво хвана показалеца на баща си.

— Имам и друго предложение. Не е много добро, но имай предвид, че е временно.

След като изложи плановете си, тя го попита:

— Къде ще живееш?

— Във фургона на обекта. Мога да карам само с кушетка, малък хладилник и котлон.

— А баня?

— Има на строежа. Сканлън ми даде да проуча скиците, преди да реша.

Лицето ѝ не изразяваше ентузиазъм.

— Нали ще си идваш вкъщи през почивните дни?

— Няма да пропусна нито ден. Кълна ти се!

— Не разбирам защо не се преместим всички в Мисисипи?

— Защото Сканлън ще ми отнеме работата веднага щом се установим. Може да ни разиграва безкрайно.

— Но и сегашното положение е неопределено — отбеляза тъжно Дебра. — Възможно е да те остави там завинаги.

Дилън поклати упорито глава.

— Сега не съм емоционално обвързан с работата, както бях на строежа във Версай. Ще напусна веднага щом се отвори нещо ново. Оставил съм молби из целия град. Все нещо ще се появи.

— Сканлън така и не ми прости за скандала във Франция. Отмъсти си на Форест Г., а сега кара мен да избирам между гадната командировка и връщането в една от онези проклети стъклени кутийки. Той очаква да избира второто, защото е по-лесно. Не искам да доставям удоволствие на мръсното копеле.

Държеше Чарли облегат на едната си ръка, а с другата придърпа жена си и я целуна по слепоочието.

— Повярвай ми, Дебра. Това е най-добрият вариант. Седмиците ще се изнизват толкова бързо, че няма да усетиш липсата ми.

За съжаление пътуванията насам-натам не се оказаха така временни и лесни, както се бе надявал Дилън. Жилищните условия в Мисисипи бяха мизерни, но той не се оплака на Дебра, защото тя явно полагаше усилия да погледне положително на въпроса.

Не му се виждаше краят. Изключително дъждовната есен причини замразяването на строителните обекти по целия Юг. Последваха масови разпускания на работници. Никой не искаше да наеме строителен инженер, независимо колко талантлив, амбициозен и решителен е.

Докато бяха в Атланта, Дилън купи нова кола, но я остави на Дебра, а той пътуваше от и за Мисисипи с един стар мотор. Пристигаше вкъщи късно вечерта всеки петък и тръгваше обратно в ранните неделни следобеди. Почти нямаше време да отдъхне от изморителните дни.

Самата работа беше доста еднообразна — главно подновяване на интериора. Подменяше срутващи се стени, укрепваше падащи тавани, препокриваше подове. Сградата бе стара и грозна и когато привършеше ремонта, пак щеше да си остане такава. Въпреки всичко, изискваше същото качество, както при нови обекти. Ръководеше работниците строго и настояваше да влагат в работата най-доброто. Беше въпрос на чест. Освен това нямаше намерение да даде на Сканлън повод за заяждане. Можеше да го понижи или уволни напук, но не и заради некачествена работа.

Ситуацията обтегна отношенията в семейството на Дилън. Бяха непрекъснато заедно през почивните дни, с цел да компенсират

останалото време и това отнемаше част от удоволствието. Домакинските задачи, с които Дебра не беше се справила, падаха върху Дилън. При обикновени условия той не би имал нищо против тях, но всяка съботна сутрин прахосваше в черна работа ценни часове, когато му се искаше да поспи, да се люби с жена си или да се радва на бързото порастване на сина си.

Макар че съседите им бяха все млади семейства, те не контактуваха с тях. Това започна да се отразява на Дебра. Прекарваше всяка седмица сама с бебето. Беше отдадена на Чарли, отлична майка, но нямаше възможност за самоизява и не изглеждаше предразположена да се включи в обществения живот. Дилън започна да забелязва признаци на прогресивна депресия и се плашеше.

Една неделна привечер, както се гласеше да тръгне за Мисисипи, той притисна Дебра в обятията си.

— Следващият петък ще си взема почивен ден и ще си дойда порано. Смяташ ли, че ще можеш да ме изтърпиш?

Усмивката ѝ бе невярваща, но лъчезарна.

— О, Дилън, така ли? Ще бъде чудесно!

— Не успях да изпълня всичко от списъка ти. Следващия път ще имам много време за задачите и дори ще помързелувам. Наеми гледачка за бебето в събота вечер. Ще се издокараме и ще излезем. Вечеря. Танци. Кино. Каквото искаш!

— Обичам те! — каза тя и зарови нос в яката на ризата му. Целуваха се прегърнати, докато в един момент той или трябваше отново да я люби, или да тръгне. Неохотно взе каската. Дебра го изпрати до вратата с Чарли в ръце, който вече можеше да маха за довиждане.

Дилън не посмя да поиска от Сканлън официално почивен ден, но се споразумя с един от доставчиците да наглежда работата, докато го няма. Това му струваше само каса бира.

В четвъртък вечерта телефонира на Дебра.

— Нали не се обаждаш да ми кажеш, че няма да дойдеш? — попита тя с тревога в гласа.

— Колко си недовърчива! Разбира се, че ще си дойда. — Сниши гласа си и добави като имитира Гручо Маркс: — Смятам да се потрудя този уикенд. — Тя се засмя закачливо. — Какво правиш?

— Приготвям няколко изненади за теб.

— Хъм, не мога повече да чакам. Синът ни ли се обажда там отзад?

— Хленчи, защото знае, че говоря с теб.

— Кажу ми, че ще съм при вас след няколко часа.

— Внимавай, Дилън! Времето тук е отвратително.

— Ще пристигна, преди да си разбрала.

Бурята не можа да го спре да отложи пътуването, но доста го забави. Крайбрежието на Флорида чупеше рекорда за най-студено време. Валеше проливен дъжд. От време навреме лапавицата удряше по козирката на каската. Пръстите му в кожените ръкавици замръзнаха около кормилото. Когато най-после пристигна в Талахаси, градът никога не бе му изглеждал толкова приветлив.

Щом отвори входната врата на къщата, лъхна го гъделичкаща миризма от кухнята. В средата на масата за хранене имаше ваза със свежи цветя и шоколадов кекс с името му върху глазурата. Във фурната къкреше печено.

— Дебра? — Пусна каската и ръкавиците си на един стол и отиде към спалните. — Във ваната ли си? — надзърна в стаята на Чарли, но кошчето беше празно.

— Какво правите вие двамата? Това част от изненадата ли е?

Дилън отвори вратата на спалнята и се спря, за да се полюбува на жена си и Чарли, спящи кротко на леглото. Синът им се беше сгушил в прегръдката на Дебра. Златистата ѝ коса бе красиво разпиляна по възглавницата. Сърцето на Дилън преля от любов. Тя се бе изморила да приготви този специален уикенд за него. Отиде до леглото, седна на ръба и я помилва по гладката буза.

Тогава осъзна, че те не спяха.

Хаскел Сканлън често работеше до късно, преследвайки успеха, но една вечер остана много по-дълго от обикновено. Когато излезе от фирмата, беше се стъмнило. На паркинга стоеше само неговата кола.

Висока тъмна фигура се появи и изпречи на пътя му. Преди Сканлън да успее да изрази изненадата си, един юмрук със силата на пилононабивачка го прасна в лицето и изкърти всичките му предни зъби до венците, а главата му се килна назад така рязко, че след това го боля два месеца. Преди да падне на земята, мъжът го хвана за яката и

го удари отново. Този удар му счупи челюстта. Третото попадение бе в коремната област и разкъса далака му.

Лежа в полусъзнание цяла седмица в болницата, преди да проговори и да съобщи на полицията кого подозира за бруталното и безпричинно нападение.

Полицейската дежурна кола спря пред посочения адрес. Никой не отвори на позвъняването. Двата полицаи се обърнаха към съседката.

— След погребенията — каза им тя — той остана тук само няколко дни.

— Какви погребения?

— Съпругата и синът му починаха преди три седмици от задушаване. Помните ли необичайната снежна буря? Преди да легне да подремне, госпожа Бърк пуснала камината за първи път през сезона. Но вентилацията не работела правилно и те починали в съня си. Господин Бърк ги намерил, като се прибрал вкъщи.

— Знаете ли къде е сега?

— Не съм го виждала повече от седмица. Предполагам, че се е върнал на работа.

Полицаяте взеха заповед за обиск и влязоха в къщата. Доколкото личеше, нищо не бе пипнато от деня на фаталната злополука. На масата имаше букет от повехнали цветя във вазата с миризлива, застояла вода. До нея бяха останките от шоколадов кекс, нападнат от мравките.

Никой на строителния обект в Мисисипи не беше виждал господин Бърк след четвъртък вечерта, когато си тръгнал за вкъщи. Колегите изразиха съжалението си за смъртта на семейството му.

— Беше луд по детето — каза един от тях. — Непрекъснато говореше за него.

— А какви бяха отношенията му със съпругата?

— Снимката ѝ още виси във фургона. Не ѝ изневеряваше, ако за това питате.

Не беше регистрирано обвинение за нападението над Хаскел Сканлън. Единственият заподозрян беше изчезнал. Изглежда, че просто бе зарязал всичко.

16.

Палмето, Южна Каролина, 1987 г.

— Педито му с педи! Можете ли да повярвате? — Нийл Пачет тръсна учудено глава и сръбна от бърбъна с юда.

Хъч Джоли също беше шокиран от новината за Ламър. Само че не бе така открит.

— Последните няколко години рядко се виждах с него — отбеляза той. — Не му бях близък като теб.

— Какво искаш да кажеш? — попита отбранително Нийл.

— По дяволите, нищо, освен че бях настрана. Ти не забеляза ли някакви промени в него през всичките тези години.

— Не, и това означава само едно.

— Какво?

— Че си е бил винаги такъв — каза Нийл. — През цялото време, докато се влачеше с нас, е бил обратен. Ща не ща, си мисля за това. Живял съм с педи! Господи!

До този момент Дона Ди се въздържаше да се включи в разговора.

— Жалко е, че оплювате някой, който току-що е починал. Все ми е едно дали Ламър е бил педераст, беше просто човешко същество. Беше наш приятел. Мъчно ми е за него.

Нийл се изкикоти.

— Хъч, трябва да поговориш с женичката си. Обясни й някои неща. Както се е закахърила за педитата, може би ще трябва да се премести като Ламър в Сан Франциско.

— Знаеш ли — продължи той, — това трябваше да ми отвори очите. Първо се изнесе от къщата, където живеехме, а после веднага след дипломирането замина за Калифорния. Кой нормален човек би искал да живее сред разни хомота, ако и той не е такъв? Още тогава трябваше да разбере, че е с обратна резба.

Дона Ди си отвори устата да каже нещо, но Хъч я стрелна предупредително с поглед.

— Остана ли от мидения сос, скъпа?

Тя се запъти сърдито към кухнята. Често се вбесяваше от най-малкото. Напоследък мрънкаше за по-голямо жилище. Бяха купили това след завръщането от Хаваите. Не беше по-добро от къщата в базата, но не можеха да си позволят друго.

Дона Ди използваше дома им за безброй предпоставки, с които обясняваше лошото си настроение. Хъч не обърна внимание на шума от тракането на съдове и блъскането на врати, долитащ от кухнята. Наля още питие на госта си.

Нийл продължаваше темата за скорошната смърт на Ламър Грифит.

— Знаеш ли болестта, от която умря? Как ѝ викат?

— СПИН — намеси се Дона Ди, носеща поднос със сос и пържени картопки.

— Баща ми казва, че само педерастите я хващат. Идва от чукане отзад. Как ли става?

Хъч си топна в соса. Повечето мускули от футбола се бяха отпуснали и натрупали около корема, но той продължаваше да задоволява апетита си на атлет.

— Във вестниците пише, че е умрял от пневмония — изсумтя той с пълна уста.

— На Майръджейн ѝ се иска всеки да им вярва — отбеляза Нийл. — Дори не го зарови тук в парцела на Кауънови, с който толкова много се гордее. Кремиран е в Калифорния. Купчината пепел сигурно не е била по-висока от това — посочи той с ръце пространството около пет сантиметра. — Чух, че накрая тежал петдесетина килограма.

Засмя се.

— Боже, можете ли да си представите що за погребение е било? Групичка от подсмърчащи педита: „О, мили мой, не зная какво ще правя без скъпоценния ми Ламър“ — имитира ги Нийл с напевен фалцет.

Дона Ди скочи на крака.

— Ти си и винаги си бил лайно, Нийл Пачет! Извинете ме. — Отново излезе от стаята.

Секунди по-късно чуха вратата на спалнята да се затръшва. Нийл изду с език бузата си.

— Твоята старата ме съсипва от смях, Хъч.

Хъч погледна по посока на гневното излизане на Дона Ди.

— Трябваше да работя извънредно, а тя не обича да остава нощем сама.

След като се уволни от флотата, единствената работа, която Хъч успя да намери, беше в завода за соя. Дона Ди ненавиждаше зависимостта му от Пачетови и той не искаше да го споменава пред Нийл. Никога не бяха обсъждали евентуалното му завръщане в колежа. Дори и да имаше пари, липсваше му инициатива.

Дона Ди работеше като секретарка в гинекологичен кабинет. Едно от предимствата бе, че получаваше безплатни прегледи и лечение. Бяха женени почти от десет години, но все не можеше да забременее. Бореше се с безплодието с необичаен за Хъч фанатизъм.

Беше се опитвал да я успокои. „Ти не разбираш, викаше му тя. Ако нямаме дете, няма смисъл да живеем заедно“. Той не виждаше логика в това, но не продължаваше спора, защото винаги завършваха със скандал и се чувстваше потиснат. Сигурно мъжете не разбираха този хормонален женски инстинкт. Майка му беше страдала от същото нещо, тъй като искаше повече деца.

Поне веднъж седмично Дона Ди се връщаше от работа със статия за нова технология на зачеване, предназначена за бездетни двойки. Поредният революционен метод за оплождане постоянно му го представяше по някакъв унизителен и конфузен начин.

Или се любеха, докато го заболят тестисите, или трябваше да еякулира в пластмасова торбичка, или пък тя се разхождаше наоколо с термометър в уста и когато температурата бе подходяща, казваше: „Сега“, и той трябваше да действа, независимо дали беше средата на нощта, или по време на обедна в неделя. Веднъж дори го хвана, докато бе в тоалетната, почука на вратата и нареди: „Не си прави труда да си вдигаш гащите. Време е“. Считаше, че тактиката ѝ е доста далеч от романтиката.

Хъч не се смяташе виновен за нейната идея фикс. Вършеше си добре работата, спермата му бе качествена. Всички лекари, които ги преглеждаха, казваха едно и също — Дона Ди не може да роди. Но тя беше твърдо решила, че не е така. Сякаш трябваше да докаже на света, на него и на самата себе си, че може. Той се опасяваше, че манията ѝ за дете имаше връзка с инцидента с Джейд Спери. Не искаше да знае със

сигурност дали експлозивът на Дона Ди бе нейната вина и никога не заговори за това.

Нийл пресуши чашата си с бърбън и я сложи на ръба на масичката.

— Ожени се много рано, Хъч. Не ти ли казвах? Но не ме послуша. Сега си вързан вкъщи с жена — лепка, а аз все още си живея. — Млясна доволно с устни. — Ела с мен довечера. Ще си направим кефа както едно време. Не ми идва на ум по-добро изпращане на нашия приятел Ламър.

— Не, благодаря. Обещах на Дона Ди да отидем на кино.

— Лошо — Нийл стана с въздишка и тръгна бавно към вратата. Хъч го последва. — Между другото — вметна Нийл — моят старец ме помоли да попитам за майка ти. Как е тя?

— Както би могло да се очаква. Най-после продаде къщата и взе по-малко място. Работи в църквата, за да си запълва времето, откакто татко го няма да се грижи за него.

Преди година шериф Фриц Джоли бе на оглед на изгоряла сграда, когато една греда падна върху него и счупи таза му. Месеци наред лежа в болницата. Дори след като се прибра вкъщи, никога не възстанови първоначалното си здраве. Болестите следваха една след друга и накрая почина от инфекция.

— Предай й, че татко каза да се обади, ако има нужна от нещо.

— Благодаря, Нийл, ще й предам. Тя ще се зарадва.

— Най-малкото, което би могъл да направи, е да се погрижи за нея. Твоят баща вършеше доста услуги на моя. Знаеш ли... — той се пресегна и потупа джоба на ризата му, — не е лошо в шерифската служба да има човек с по-широки възгледи. Харесва ли ти да работиш във фабриката?

— Страшно смърди.

Нийл се подсмихна и тупна леко Хъч по рамото.

— Нека да видя какво мога да направя.

Хъч хвана Нийл за ръкава, когато той се опита да си тръгне.

— Какво имаш предвид?

Нийл му бутна ръката.

— По-добре върви да видиш жена си. Извини й се заради лошия си приятел. Досега не съм срещал жена, която да не се размаже при извинение.

Хъч тръсна голямата си червенокоса глава като раздражено куче.
— Кажи ми какво искаше да кажеш за работата ми в завода.

Нийл се намръщи, сякаш му бе неприятно да разкрие тайната.
Понижи глас:

— Време е някой истински да помисли за теб, Хъч. Шерифът, който пое службата след смъртта на баща ти, е толкова тесногърд, че чак скърца като върви. Баща ми смята, че отделът се нуждае от свежа кръв. Разбираш ли сега накъде бия?

— За мен ли? — попита Хъч тихо в унисон със съзаклятническия тон на Нийл.

Нийл се усмихна широко.

— Знаеш ли колко приятно ще стане на тъгуващата ти майка, ако поемеш пътя на баща си.

— Кандидатствах за мястото на помощник-шерифа, когато напуснах флотата. Но не ме приеха.

Нийл сложи ръце на хълбоците си и тръсна глава, като че ли се дразнеше от глупостите на дете.

— Твоят проблем, Хъч, е, че нямаш вяра. Нима Пачетови някога са се проваляли, когато искат да постигнат нещо? Една дума тук, друга там — и всичко се урежда.

— Ако имам по-добра работа, нещата у дома наистина ще се улеснят. — Хъч погледна към задната част на къщата, където се цупеше Дона Ди. — Бих направил всичко, за да се добера до шерифската служба.

Нийл му се усмихна хитро и го плесна леко по бузата.

— Точно на това разчитаме, Хъч. Точно на това.

Иван си почиваше в кабинета си с чаша „Джак Даниелс“, когато Нийл се прибра вкъщи. Влезе и се запъти направо към барчето. Държеше го в неизвестност, докато си приготвяше питие.

Иван го търпя до едно време, после хвърли вестника настрани и попита:

— Е, как го прие той?

— Татко, ухапа въдицата веднага като огладняла риба.

Иван удари с длан по облегалката на коженото канапе.

— По дяволите! Това се казва добра новина! Нямам търпение лично да изритам онова копеле на мястото. Но, разбира се, трябва да

уредим нещата бавно. Хъч ще започне като помощник-шериф и постепенно ще напредваме. След година, да кажем най-много осемнадесет месеца, ние ще поемам местните закони и прокарването им.

Нийл вдигна чаша за на здраве.

— Може и да си стар, но все още можеш да се биеш на бързея.

— Ами, стар! — изрева Иван. — Все още лавирам, надпявам и слагам в малкия си джоб мъжете, с двадесет години по-млади от мен.

— Може би само някои от тях — ухили се Нийл.

Иван го погледна.

— Чуй ме, момче. Що се отнася до пиенето и хойкането, справяш се добре. Но не забравяй лавирането. А и не работиш много-много. Трябва да поставяш бизнеса над уискито и жените, в противен случай ще затънеш, преди да посмееш да нагазиш във водата.

— Но аз се трудя — отвърна начумерено Нийл. — Тази седмица ходих в завода три дни.

— А през останалите износваше гумите на новата кола, която ти купих.

— Каква полза има да се престаравам във фабриката. Ти си все още шефът. И отхвърляш всяка моя идея.

Раздразнен, Иван побутна напред празната си чаша.

— Налей ми още уиски! — Нийл се подчини, но не изпълни поръчката с удоволствие. Иван отпи и продължи: — Засега не виждам нужда да харча повече пари за подобряване или разширяване на производството. Но напоследък мислих доста върху нашето бъдеще и реших, че е време да се ожениш.

Нийл тъкмо вдигаше чашата си с разрежено уиски. Спря се и погледна баща си.

— Решил си какво?

— Че е време да се ожениш.

— Що не се таковаш!

— Няма да ти търпя безочиято! — извика Иван и удари с юмрук по облегалката. — Засега те бива само да караш бързо, да пиеш много и да тичаш след леки жени. — Насочи показалец към сина си. — Ако искаш да те уважават и да се страхуват от теб, първата стъпка е да се ожениш.

— Защо си мислиш, че умирам някоя хленчеща съпруга да увисне на врата ми? Този начин на живот е за глупави копелета като Хъч. На мен ми харесва, както си живея.

— Значи не се притесняваш от клюката за теб и Ламър.

Реакцията на Нийл беше бърза и остра.

— Каква клюка?

Сега, когато бе сигурен, че е ангажирал вниманието на сина си, Иван се облегна по-удобно на канапето.

— От деца сте заедно. Хората трудно ще повярват, че не си знаел какъв е. — Изглежда го изпод вежди. — Аз самият малко се чудя.

— Продължавай, старче! — обади се заплашително Нийл.

— Живеете сами. Сега перверзията на Ламър стана публично достояние и е само въпрос на време да започнат да спекулират с теб.

Яростта на Нийл се изразяваше единствено в тясно присвитите му очи.

— Който ме вземе за педераст, е пълен идиот. Има поне сто жени само в този град, които много добре знаят, че съм нормален. Ти просто раздухваш нещата, за да ти се покоря.

Гласът на Иван остана спокоен.

— Самият ти ми каза, че Ламър спял с жени, докато сте били в колежа. Хората могат да предположат, че и твоите флиртове са само за прикритие. — Отпи от уискито, без да сваля пронизващите си очи от Нийл. — Момчето на Майръджейн бе по-разгонено от козела на Хоуган. Не искам да се говори същото и за моето момче. — И кимна сериозно: — Една съпруга би спряла клюката. Още по-добре ще стане, ако се появи и бебе девет месеца след сватбата. — Пое самодоволно дъх, огледа стаята и добави: — Момче, не ми се иска да умирам, по дяволите. Не желая да се отказвам от нищо, което ми принадлежи. — Острите му очи отново се спряха върху Нийл. — Бих си отишъл много по-спокоен, ако знам, че оставям след себе си наследници. — Цялата му злоба се изля като порой. — Единственото нещо, което стои между мен и сигурността за безсмъртие, си ти. Поне се потруди да направиш син — наследник.

— Бог ми е свидетел какъв богат опит имам.

Иван прие комичната забележка на Нийл като отстъпление. Взе притурката на „Поуст енд Куриър“ от Чарлстън, която четеше при

влизането му. Подхвърли я към сина си. На първата страница имаше снимки на млади дами в бели рокли на волани.

— Ето реколтата от дебютантки през този сезон — каза кратко Иван. — Избери си една.

Марла Сю Пикенс беше подходяща: руса, със сини очи и баптистка. Родословието на майка ѝ бе безукорно. Бащата и неговият партньор бяха натрупали състояние от производството на тръби от стари желяза. На Иван му харесваше съчетанието на аристократизъм и груб комерчески дух в произхода ѝ.

Марла Сю бе третото дете и единствената дъщеря. По-големият брат бе очевидно наследникът на бизнеса с тръби. Другият бе практикуващ лекар в Чарлстън.

Що се отнася за самата Марла Сю, тя бе млада жена с уравновесен характер и приемаше за естествени влиянието на нейното семейство и природната си красота. Нямахме големи амбиции, освен да се ожени сполучливо, да бъде любезна домакиня и да възпита още едно поколение в Южна Каролина, безупречно като самата нея.

Този план за нейното бъдеще бе продиктуван не толкова от суета или наивност, колкото от липса на интелигентност, въпреки псевдоизтънчеността ѝ. Иван отчиташе факта като положителен. Искрено одобряваше избора на Нийл, направен единствено по външния ѝ вид. Марла Сю неволно им помогна, защото се влюби в Нийл още първата вечер.

Известен в обществото на Чарлстън познат на Иван му дължеше услуга.

— Ще анулирам дълга ти, ако можеш да уредиш покана за мен и сина ми за един от баловете на дебютантките.

В началото на вечерта Пачетови наблюдаваха отстрани. Не беше трудно човек да забележи Марла Сю. Тя блестеше, както огърлицата от диаманти около тънката ѝ благородна шия. С приповдигнато от шампанското настроение Иван потупа Нийл по гърба, докато гледаха Марла Сю да валсира покрай тях.

— Е, момче, какво ще кажеш?

Нийл отправи към момичето тежък поглед, който беше стопявал много целомъдрени скрупули.

— Няма никакви цици.

— Хей! Щом ти каже „да“, ще можеш да й купиш чифт големи.

Нийл покани Марла Сю на танц и вложи целия си чар, с който се славеше. Всяка сричка от ухажването му падаше на място. Тя се усмихваше превзето, изчервяваше се и чистосърдечно му повярва, когато той каза скромно:

— Бих искал да ви се обадя някой път, но сигурно сте много заета, за да разговаряте с провинциалист от Палмето като мен.

— О, не, не съм! — възкликна искрено тя. После наведе очи и много тихо добави: — Искам да кажа, че ако желаете, ще се радвам да се чуем някой път, Нийл.

— Аз съм твърде възрастен за вас.

— Не съм на същото мнение. Десет години са нищо.

На другия ден получи две дюзини бели рози, последва и телефонно обаждане. Определиха си среща за обяд. След това не я потърси цяла седмица.

— Част от стратегията ми — увери той баща си, нетърпелив поради протакането.

Нийл се оказа прав. Марла Сю беше трогателно развълнувана, когато най-после го чу, и веднага го покани на неделен обяд със семейството си в Чарлстън. Нийл се държеше превъзходно и отговаряше почтително на въпросите на бащата. Ласкаеше майката и снахите и скоро те се разтопиха от удоволствие.

Запази пълно самообладание. Неговият старец беше прав — нямаше нищо по-приятно от манипулирането на хора. Е, освен секса, но той не очакваше това от Марла Сю.

Иван го беше предупредил да внимава с нея.

— Това момиче е девствено със сигурност. Не го закачай до първата брачна нощ.

— За толкова глупав ли ме смяташ? — попита обидено Нийл. — Тя е убедена, че много я уважавам, за да я примамя в леглото, преди да се оженим. Главозамайва се и си мисли, че упражнява над мен контрол.

За да се облекчи от напрежението на ухажването, Нийл си намери в Палмето една жена с неутолим сексуален глад, чийто съпруг често пътуваше в командировки.

С Марла Сю се срещаше, доколкото позволяваха училищните ѝ ангажменти. Телефонната му сметка ужасно набъбна, похарчи цяло

състояние за цветя. Но инвестициите си заслужаваха. Беше поканен да прекара цял уикенд в Чарлстън. Въръжен с трикаратов диамант и скромно поведение, Нийл помоли Марла Сю за честта да му стане съпруга. Както очакваше, тя каза „да“ веднага.

Сватбата щеше да бъде събитието на годината. Нийл не можа да повлияе единствено на тъща си, която искаше всичко да стане според техните обичаи. До деня на разписването той бе готов за целия ритуал и новото си положение.

За сватбените тържества се настаниха с баща си в един хотел в Чарлстън. Те започваха в петък с обяд, даван в чест на младоженците в дома на родителите на тъщата.

— Представи си само — прошепна на ухото му Марла Сю, — утре вечер ще бъдем двамата. Сами.

— Не ми говори за това, скъпа, защото ще се възбудя още сега в приемната на баба ти.

Въпреки консервативното си възпитание, тя харесваше приказките му.

Хвана я и плътно я притисна към себе си. Тогава зърна младата жена в другия край на стаята. Гледаше го дръзко, хладнокръвно и той веднага прочете поканата в очите ѝ. Докато я наблюдаваше, тя потопи във виното си пръст, пхна го в уста и бавно го изтегли навън. Той се възбуди.

— Нийл! — изписка Марла Сю и приятно се изчерви. — Дръж се прилично.

— Тогава спри да ме съблазняваш — каза той, като я остави да се заблуждава, че тя е причината за възбудата му.

Няколко минути по-късно младата жена дойде при тях.

— Кога ще се запозная с младоженеца, Марла Сю?

— О, Нийл — моята приятелка от детинство. Тя е шаферката ми.

Той не разбра как се казва, но това нямаше значение. Улови предизвикателния ѝ поглед.

— Радвам се, че най-после се запознахме — каза бавно тя. Ръкуваха се и докато си пускаха ръцете, средният ѝ пръст погали дланта му.

В здрача на петъчната вечер всички от празненството се събраха за репетиция в храма на голямата баптистка църква, където нахакан декоратор подреждаше вече кошници с цветя и свещници. Всеки път,

щом Нийл погледнеше към шаферката, той се убеждаваше, че функцията ѝ е определена погрешно, ако тя беше девствена, той би трябвало да може да лети. Погледите, които му мятеше, съвсем не бяха почтени. По-късно научи, че баща ѝ бил партньорът на господин Пикенс. Възхищаваше се от момиче, с дързостта да флиртува толкова открито, и достатъчно умно, за да не го забележат.

От църквата кордонът от коли се отправи през няколко пресечки към ресторанта, където Иван даваше официална вечеря. Не се скъпеше и щедро пръскаше пари. Използваше случая да се покаже като отличен домакин. С високо вдигната чаша шампанско и навлажнени очи се обърна към гостите.

— Да можеше само майката на Нийл да бъде с нас тази вечер и да празнува хубавия повод. Сине, надявам се ти и скъпата ти булка, Марла Сю да бъдете така щастливи заедно, както бяхме ние с Ребека.

Докато Нийл смирено отпиваше от виното си след сантименталния тост, а шаферката го милваше по чатала под салфетката в скута му.

Когато официалната част от вечерята приключи, всички се поотпуснаха. Сред гостите бе и наскоро избраният шериф на Палмето, Хъч Джоли, кръстникът на Нийл. Танцуваше със съпругата си под звуците на поръчаното трио.

Марла Сю отваряше сватбените подаръци и пискаше от радост при разопаковането на всеки един. Шаферката мина покрай Нийл.

— Извинете ме — прошепна тя съблазнително и излезе от салона.

Нийл изчака около шестдесет секунди, наведе се към булката и се извини.

— Имам малко работа.

— Каква?

Взе лицето ѝ в шепа.

— Булките не трябва да задават много въпроси, иначе ще развалят сватбените изненади.

Сините ѝ очи заблестяха.

— Толкова много те обичам!

— Аз също.

Целуна я леко, преди да си проправи път в тълпата. Беше почти до вратата, когато го спряха Хъч и Дона Ди.

— Тя изглежда симпатично момиче — каза Дона Ди. — Много по-добро, отколкото заслужаваш.

— Знаеш ли, Дона Ди, цяло чудо е, че с този твой остър език все още не си нарязала на парчета члена на Хъч.

— Да се задавиш дано!

Хъч се опита да ги помири.

— Наистина се сродяваш с чудесно семейство, Нийл. Роднините й са луди по теб.

Някъде из коридорите го чакаше копнееща млада жена. Опасността да ги хванат засилваше желанието му. Не можеше да устои на интригата. Гореше от нетърпение да бъде с нея.

— Чувствайте се като у дома си. Татко доста се поохарчи за празненството. Почерпете се.

Преди да успеят да го задържат, той излезе. Пред ресторанта имаше фойе. Вдясно започваше къс коридор. Нийл почти го подмина, когато вратата на дамската тоалетна се отвори. Шаферката му се усмихваше подканващо.

— Какво те забави толкова? Започнах да си мисля, че няма да дойдеш.

Вмъкна се и заключи вратата. Сумрачната стаичка напомняше за скъп будоар с кретон на цветя и огледала в позлатени рамки. Едва бе влязъл и тя го прегърна. Отворените им устни се сляха в страстна целувка.

— Ти си луда — мърмореше той, докато я хапеше по шията. — Сигурно много мразиш Марла Сю.

— Обожавам я! — Тя се триеше в него, разкопча копчетата на ризата му и замилва гладкия гръден кош с острите си маникюри и влажен, пъргав език. — Просто ми е хоби, това е всичко. Някои момичета събират музикални кутии или антични бутилки. Аз колекционирам младоженци.

Вдигна полата й, хвана я отзад и тогава разбра, че беше само с жартиерен колан и чорапи. Притегли я нагоре и по-плътно до възбуждения си член.

Тъй като ръцете му бяха заети, тя разкопча коприненото си бюстие и отпусна гърдите си върху колосаната му риза. Триенето втвърди зърната й. Нийл наклони глава и лапна едното. Тя разкопча панталона, бръкна в бельото му и извади твърдия му член.

— Мм — изстена тя, докато го галеше.

— Искаш ли го, скъпа? — изпъшка той. — Твой е. Сложи ръце на раменете ѝ и я побутна на колене пред него. Тя го пое изцяло в устата си. Той зарови пръсти в косата ѝ и тласна бедрата си напред. Отметна глава назад към вратата, загубил контрол от чувствеността на устните ѝ.

Жената успя да се освободи от хватката му.

— Съжалявам. Нямаме много време. — Приседна на тапицираното канапе, облегна се назад и вдигна колене. Нийл залитна и падна върху нея. Зарови лице между гърдите ѝ, мачкаше ги грубо и проникваше в тялото ѝ. Колкото по-усърдно помпеше, толкова по-доволна ставаше тя. Еякулираха едновременно. Захапа гърдата ѝ, за да не извика.

Няколко секунди лежаха запъхтени. Когато Нийл се изправи, тя седна, отметна косата от лицето си и погледна ухапаното по бюста си.

— Кучи син!

Хилейки се, той оправи тоалета си, отиде до умивалника, изми си ръцете и приглади перчема си назад. На вратата се спря и се обърна към нея, все още лежаща на канапето.

— По-добре се измий, преди да се върнеш на тържеството — каза Нийл и кимна към интимната ѝ област. — Вдигаш смрад до небесата.

Когато отключи вратата и отвори, чакаше го неприятна изненада. На прага стоеше баща му с убийствена физиономия.

— Долен скапан минетчия! — изрева Иван.

Още от обяда той започна да мърмори на Нийл за недискретността му. Вярно, беше дивашко и влудяващо, доставяше огромно удоволствие. Младоженец, но не бе педал. Никой нормален мъж под деветдесет години не би устоял на такова свободно и директно предлагане.

Другите не бяха разбрали. Дори не бяха забелязали отсъствието им. Нийл се присъедини отново към празненството, прегърна булката си и я целуна, а приятелите и семейството ѝ се усмихваха снизходително. Шаферката щеше да си мълчи. Какво толкова бе станало? Гневът на неговия старец беше неоправдан, избухването му започваше да играе по нервите на Нийл.

— Всъщност, татко, тя е минетчийка — отбеляза той цинично.

Иван пусна кормилото на колата и го удари през устата. Нийл не успя да се предпази.

— По дяволите! — извика той. — Недей да го правиш никога повече!

— А ти недей да изглупяваш отново! Да чукаш шаферката, докато булката и семейството ѝ са в съседната стая — измърмори Иван. — Къде ти е акълът? Можеше да провалиш цялата работа с този проклет щур номер.

— Но нищо не стана — озъби се Нийл. — Така че млъкни!

— Поръчал съм три курви за ергенската ти вечер. Не можеше ли да почакаш малко?

— Разбирам желанието ти да пръскаш средства, но бас лоя, че наетите проститутки не могат да направят нещо толкова вълнуващо като чукането на шаферката вечерта преди сватбата.

Иван беше готов пак да го удари. Вместо това сграби здраво кормилото и натисна газта. Отиваха в хотела, където шаферите на Нийл бяха поканени да отпразнуват последната му ергенска нощ.

— Ти сам реши да се жениш за нея. Ако исках само майка за внучетата ми, можеше да намерим достатъчно почтено момиче и в Палмето. Но избрахме тази жена, защото джобовите на баща ѝ са подплатени със стодоларови банкноти. На двадесет и пет години тя ще наследи купища пари, а повечето от тях ще са твои. Но ако продължаваш да чукаш приятелките ѝ по тоалетните, много се съмнявам дали ще ти се повери и цент.

— Почакай малко, почакай! — обади се разгорещено Нийл. — Нали не очакваш да променя начина си на живот след сватбата? Избий си го от главата.

Иван погледна сина си, без да намалява скоростта.

— Пет пари не давам дали ще се мандахерцаш с всяка фуста от Чарлстън до Маями и обратно. Но бъди разумен. Отнасяй се със съпругата си като с фин порцелан, използван само за специални случаи.

— Носи ѝ от време на време малки подаръци. Направи ѝ деца да се занимава с тях. После можеш да чукаш, която си поискаш и тя няма да го прави на въпрос. Но, за Бога, не излагай на показ кирливите си ризи.

Нийл възнегодува срещу конското на баща си. Ако познаваше нещо добре, това бяха жените.

— Чуй ме, старче, знам как да се държа с една жена, окей?

— Само така си мислиш.

— Не е нужно да ми казваш... Татко!!!

Но Иван нямаше късмет. Изобщо не видя товарния влак.

17.

Лос Анджелис, 1991 г.

— Грейъм? Аз съм.

— Здравсти, мамо. Видя ли вече някоя филмова звезда?

Джейд, седнала на една страна върху краката си, се усмихна в телефонната слушалка. Можеше да си представи четиринадесетгодишното лице на Грейъм — кичури чуплива тъмна коса над веждите, а под тях блестящи сини очи.

— Още не, но днес ти купих подарък — и погледна към пуловера с емблемата на футболния клуб в Лос Анджелис.

— Какъв?

— Ще трябва да почакаш да го видиш.

— Хубав ли е? Ще го харесам ли?

— Върховен е, ще ти хареса.

Попита го как са нещата вкъщи. Той я увери, че няма фалове в отлично организираната им програма. Кети Хиарън беше роден ръководител.

— Още ли вали в Ню Йорк?

— Да-а — отговори тъжно Грейъм. — Като из ведро.

— Лошо. А тук е чудесно и слънчево.

— Ходи ли да плуваш?

— Много съм заета.

— Мамо, трябва ли да се преместим в онова място в Южна Каролина?

Усмивката на Джейд изчезна. Много се тревожеше от нежеланието на сина си да напусне Ню Йорк.

— Знаеш отговора, Грейъм. Защо непрекъснато ме питаш?

— Никого няма да познавам там — измърмори той унило. — Ще трябва да зарежа всичките си приятели тук.

Колкото повече приближаваше времето на преместването, толкова по-често водеха този разговор. Грейъм знаеше колко важно е за

нейната кариера да живеят на новото място. Но нищо не подозираше за личните мотиви — както всички останали.

Лесно се справяше с предишните промени. Но вече беше юноша и приятелствата му означаваха много за него. Не му харесваше идеята да ги изостави.

— Ще си намериш нови приятели, Грейъм.

— Няма какво да се прави там.

— Не е вярно. Палмето е близо до океана. Ще можеш да ходиш на плаж, когато пожелаеш. Ще ходим за раци и риба.

— Не обичам раци.

— Има училищен отбор по футбол, вече проверих. Ще продължиш да тренираш.

— Но няма да е същото.

— Не, няма да е същото. Много по-различно е от големия град.

— Забутана провинция!

Така си беше. Излишно бе да спори. В сравнение с Ню Йорк, Палмето наистина представляваше село. След кратката пауза Джейд продължи развълнувано:

— Утре ще се срещна с предприемача, заради когото бих целия този път. Пожелай ми успех.

— Наслука. Надявам се, че ще можеш да го наемеш. Мамо, и внимавай. В Калифорния има наистина много особняци.

— А в Ню Йорк няма ли?

— Тук поне лесно се разпознават.

— Ще внимавам — обеща тя. — Предполагам, че след два-три дни ще приключа с работа и ще се върна вкъщи. Ще излезем заедно и ще си организираме нещо специално. Разбрано?

— Разбрано.

Обзе я тъга, като затвори телефона. Имаше дни, когато той бе твърдоглав, но като цяло беше идеален син. С годините започна да се отнася към нея собственически и покровителствено, което за Джейд бе вълнуващо и забавно.

Вече бе по-висок от майка си. Трябваше да свикне с това — силен, атлетичен, невероятно енергичен. Джейд тайно се гордеше с физическата му привлекателност, но когато някой споменеше нещо за красотата му, тя подчертаваше неговата интелигентност и характер.

Той имаше развито чувство за хумор и чувствителност, която на нея лично ѝ харесваше.

Джейд не преставаше да мисли за неохотата му да напусне приятелите си и училището и да се премести в друг щат, в друг свят. Той щеше да дойде след няколко месеца, след като завърши текущата година. Надяваше се, че дотогава психически ще е подготвен, въпреки че отдавна знаеше за идеята.

Джейд си спомни за онзи зимен ден миналата година, когато бе одобрен проектът за Палмето. Представянето ѝ пред съвета на директорите беше безупречно. Темата бе толкова детайлно проучена, че тя ги засипа със статистики, подкрепящи аргументите ѝ. Отговори на забиващите въпроси на членовете на съвета точно и кратко — искаше да спечели доверието им, но да не звучи подкупващо. Нищо не им обеща, просто остави фактите и цифрите сами да говорят.

Джордж Стайн, главният изпълнителен директор, бе последният от основателите на фирмата Джи Ес Ес. Въпреки че беше почти на осемдесет години, държеше кормилото на конгломерата, основан по времето на бума на Чарли Чаплин. Бяха започнали с един стоманолеярнен завод и през десетилетията постепенно се разрастваха. Сега осигуряваха чадъри за фирми по целия свят и обхващаха безброй предприятия — търговски и технически.

За Джи Ес Ес бе обичайно да купуват закъсали компании, като закриваха или реорганизираха производството им, с цел да ги направят печеливши. В началото Джейд бе наета да анализира три купени от фирмата завода. Нейният обширен доклад ѝ проправи път в кариерата.

Препоръката ѝ към съвета бе да закрият съществуващите три завода и да построят нов, по-голям и технически по-добре оборудван. Няколко директора се съгласиха веднага. Господин Стайн, чиито жълтеникави ръце и гола глава бяха покрити със старчески петна, дълго се взира в Джейд. Тялото му бе изхабено от възрастта, но очите му бяха пронизателни като на двадесетгодишен младеж.

— Изглеждате безкомпромисна в позицията си, госпожице Спери.

— Да. Сигурна съм, че това е единственият начин Джи Ес Ес да направи пари в текстилния бизнес. И Палмето, Южна Каролина, е идеалното място за такъв завод поради близостта си до плавателния

канал. Така ще използваме нашите собствени корабоплавателни интереси и ще достигнем до чуждите пазари.

— А какво ще кажете за ръководния състав на заводите? Да ги разпуснем ли?

— Не. Нека им предложим да се преместят в Палмето, а ако откажат, тогава да им дадем шестмесечно обезщетение.

В края на съвещанието Стайн обяви гласуване. Планът на Джейд бе единодушно одобрен.

— Отлично, госпожице Спери — каза Стайн, след като преброи ръцете. — Проектът е ваш. ТексТил, нали?

— Да — отговори тя, опитвайки се да прикрие силното си вълнение чрез професионална въздържаност. — Бих искала да се нарича ТексТил.

Разработваше ТексТил вече повече от година. Адвокатите на Джи Ес Ес тихомълком купуваха земя. С малко спекулации зоната бе одобрена от градския съвет на Палмето. Работейки заедно с Дейвид Сефрин, който проучваше терена под егидата на Джи Ес Ес, Джейд подкрепи архитекта и вече имаше готовия проект.

Сега беше в Лос Анджелис, за да наеме главен инженер. След като се уредеше съществената работа, всичко щеше да си легне на мястото, ще се премести в Палмето, което без съмнение щеше да шокира жителите му. Нямаха причини да я свързват с откупването на огромния парцел земя. После ще започнат изкопните работи за основата на сградата. Ще уреди разместването на останалия ръководен състав.

Когато Джейд постъпи в Джи Ес Ес, сред изпълнителните среди на фирмата настъпи смут. Малко мъже, още по-малко жени се назначаваха за вицепрезиденти. Не мина много време и нейната находчивост убеди колегите ѝ, че младостта и хубостта не пречеха на компетентността ѝ. В началото мъжете, на които съперничеше, я избягваха, заобикаляха я внимателно, душеха подозрително и се опитваха да разберат докъде се простират амбициите ѝ и дали представлява заплаха за личните им аспирации.

Бяха любопитни и в друга насока. Обсъждаха краката ѝ на чашка или в мъжката съблекалня на гимнастическия салон към фирмата. Някои от колегите ѝ, свободни или женени, проявиха интерес към

дължината на елегантните ѝ бедра и отвъд тях. За съжаление желаещите да пробват водите не успяха дори да нагазят.

През цялата си кариера в света на бизнеса Джейд бе пренебрегвала дребнавите клюки и сексуални инсинуации по неин адрес. Ревниво пазеше личния си живот. Не обръщаше внимание на вътрешнослужебните интриги. Не предразполагаше към доверяване и самата тя не споделяше с никой. Отнасяше се към всички приятелски, но сдържано. Концентрираше се върху работата, а не към колегите.

За кратко време Джейд доказва способностите си в Джи Ес Ес и беше щедро възнаградена, като ѝ повериха завода ТексТил. Никой, нито Джордж Стайн, нито някой друг разбра колко важно за нея е това преместване. Тя искаше добра работа и, разбира се, искаше да изпита новия завод, да постигне с него търговски успех. Не можеха да допуснат, че желанието ѝ да замине за Палмето е повече лично, отколкото професионално.

— Време е — прошепна тя, докато ставаше от фотьойла, в който си почиваше, говорейки с Грейъм.

Отиде до прозореца. Не беше избрала този хотел случайно. Срещу него имаше голям строителен обект. Другите гости сигурно приемаха факта като недостатък, но тя специално бе попитала за това при резервирането на стая.

От три дни наблюдаваше строежа и си отбелязваше подробности и впечатления. Не беше номер, просто здрав бизнесменски усет. Ако искаше да успее в опустошаването на несправедливата икономика на Палмето, не трябваше да се осланя на шанса.

Беше особено важно да намери подходяща предприемаческа бригада за ТексТил. Главният инженер не трябваше да бъде някой, който да реши по средата на работата, че Палмето не му харесва, или (от това най-много се страхуваше, защото ѝ се бе случвало) да не иска да си сътрудничи с жена. И тъй като Джейд възнамеряваше да следи за всеки заводски детайл, трябваше да има силни съюзници. Изискванията ѝ към самата нея бяха строги — необходимо бе да бъде максимално съобразителна и непреклонна. Същото се отнасяше и за хората около нея, особено за строителния инженер. Дълго време щяха да са единствените представители на Джи Ес Ес в Палмето.

Преди да тръгне от Ню Йорк, Джейд беше взела силно увеличителен бинокъл. Сега го използваше да наблюдава строителната

работа през улицата. Искаше да научи как се справяха с всекидневните си задачи. Прилагаха ли мерките за безопасност? Прахосваха ли материали? Бяха ли екипите работливи или мързеливи?

Насоченият към обекта от стаята ѝ на шестнадесетия етаж автоматично фокусиращ механизъм доближи строителните работници на педя разстояние. Беше време за обяд. Мъжете се шегуваха помежду си, докато отваряха термоси и развиваха сандвичи. По всичко личеше, че бригадата е весела, което бе добър белег и плюс за предприемача. Някакво движение извън полезрението привлече окото ѝ и тя премести малко бинокъла. Беше той.

Този мъж привлече вниманието ѝ още първия път, когато вдигна бинокъла и го насочи към недовършената постройка. Три дни подклаждаше любопитството ѝ. За разлика от останалите, той не обядваше. Изглежда никога не почиваше и не общуваше с колегите си. Работеше непрекъснато и самостоятелно, с наведена глава, концентриран върху изпълняваната задача.

Както беше клекнал сега над някакви чертежи, лек ветрец духна целофанена торбичка от чипс към краката му. Тя видя как устните му се раздвижиха, после ритна торбичката към работниците. Един от тях я вдигна и набързо я натъпка в чантата си.

„Браво!“, помисли си Джейд. Поддържането на чиста работна площадка бе едно от изискванията ѝ.

Вече беше видяла всичко необходимо, но съвсем неоправдано не ѝ се искаше да свали бинокъла. Неговият сепаратизъм я заинтригува. Брадясалото му лице никога не се усмихна. Никога не го видя без тъмните слънчеви очила. Носеше дрехи, подобни на тези от вчера и онзи ден — стари джинси „Левис“, избеляла червеникава грейка, ботуши и работни ръкавици. Кожата му бе с бронзов загар, ръцете — гладки и мускулести. Времето беше меко, типично за Южна Калифорния, въпреки това можеше да види със силния бинокъл потта по косматия му гръден кош и навлажнената предница на грейката.

Видя как той си махна каската, за да отметне кичур изсветляла от слънцето кестенява коса, стигаща почти до раменете му. Точно тогава той обърна глава и погледна към хотела. Сякаш му беше дала знак — вираше се право в нейния прозорец. Изненада се.

Джейд пусна виновно бинокъла и се дръпна настрана от прозореца, макар че отвън стъклото бе потъмнено и огледално. Беше

невъзможно да я е видял, но тя се почувства неловко. Ако погледът му зад тъмните очила е така напрегнат, както стойката, явно не е човек, който обича да го наблюдават.

Дланите ѝ бяха влажни. Обърса ги в полата си. Усети безтегловност в корема си. Наля си бързо чаша вода и я изпи. Не можеше да си обясни какво я завладя. Години наред за нея двата пола бяха равнозначни. Опитът ѝ да започне романтична връзка с Ханк бе завършил с разбитите им сърца. Професионалните сеанси не бяха помогнали. След няколкомесечна терапия психоложката беше казала:

— Знаем каква е причината за състоянието ви. Зависи от вас как ще се справите. За да ви излекувам, госпожице Спери, трябва и вие да участвате в процеса.

Откровеният отговор на Джейд бе:

— Не мога. Опитах се, но само нараних човека, на когото много държа.

— Страхувам се, че сме в безизходно положение. Трябва да съберете кураж и да започнете сексуална връзка.

На Джейд не ѝ липсваше смелост, а по-скоро страх да не разбие още едно мъжко сърце. Тъй като нямаше гаранции, че ще се „излекува“, отказваше да се възползва за чужда сметка. Ето защо истинската ѝ физическа реакция спрямо мъжа от строежа я шокира. Седна на малкото бюро и си отбеляза нещо в тетрадката. Нейната енергия не се възпроизвеждаше от мощен сексуален импулс. Ограбена от възможността да обича някой напълно или да приеме неговата любов, тя бе повече от всякога решена да търси възмездие. Никой в Палмето нямаше да се примири с несправедливостта на семейство Пачет. След всичките тези години тя бе близо до реализирането на целите си.

Времето ѝ в Лос Анджелис не бе изгубено. След наблюденията и анализа през трите дни, Джейд беше убедена, че Дейв Сефрин е намерил предприемач за ТексТил. Утре щеше да излезе иззад бинокъла и да се представи.

Джейд стоеше пред огледалото на вратата на хотелската си стая и се разглеждаше обстойно. Преди две години навърши тридесет. Времето не беше я променило много. Запази младежката си елегантност, без да губи от женствеността. Бузите ѝ бяха естествено

румени. Нямаше бели косми в тъмната и лъскава коса. Сините очи продължаваха да бъдат най-атраktivната ѝ особеност.

Любимият цвят на Джейд бе черният. Често го носеше. Избраният за днес елегантен костюм също беше черен, но достатъчно тънък, за да се чувства удобно при климата на Южна Калифорния.

Излизайки от хотела, Джейд си мислеше за всичките години след завършването на колежа, довели я до този момент. Беше останала в Шарлътн, Северна Каролина, докато се появи по-добра работа в Бирмингам, Алабама. Задълженията ѝ бяха в областта на продажбите, но я назначиха в управата на средно ниво. Последваха и други постове, но тя настояваше да остане в производството на текстил и облекло, прилагайки познанията си дори от обучението при госпожица Дороти Дейвис.

С Грейъм и Кети, вече член на тяхното семейство, се местиха няколко пъти. Джейд усещаше интуитивно кога бе изчерпила всичко от текущата работа и е време за промяна. Нейните началници винаги съжаляваха при напускането ѝ. Имаше само едно изключение — бе заплашила шефа си, че ще го обвини в сексуално посегателство. Тъй като той не прие думите ѝ насериозно, тя напусна само след шест месеца.

В повечето случаи опитът ѝ помагаше. Практиката я научи как да се справя с техническата страна на бизнеса, пазарната стратегия и максималното увеличаване на производствената ефективност. Но нейната крайна цел излизаше от границата на тези насоки. Диапазонът ѝ бе доста по-широк. Когато се появеше истинската възможност да действа, тя щеше да е подготвена.

Учеше непрекъснато. Преглеждаше стриктно бизнес — списанията и бе запозната с Джи Ес Ес доста преди да прочете в „Уолстрийт Джърнъл“ статията, оказала основно влияние върху нейното бъдеще. Вече знаеше, че фирмата е един от най-големите и разрастващи се конгломерати в света. Във фокуса на статията бе последната придобивка на Джи Ес Ес — три текстилни завода, които, според интервюирания вицепрезидент, бяха пред банкрут.

Джейд я прочете няколко пъти и в главата ѝ се очерта план за действие. По това време работеше за фирма в Атланта, но вече знаеше къде иска да се премести. Вечерта поръча междуградски разговор с Ню Йорк.

- Ханк? Здравей. Джейд ти се обажда.
- Здравсти, какво става? Как си? Как е Грейъм?
- Непрекъснато расте. Скоро ще е висок като теб.
- Кети добре ли е?
- Да. Безценна за мен, както винаги.

След срещата на Джейд с Ламър Грифит на погребението на Мич тя разговаря сериозно и откровено с Ханк. Обясни му, че въпреки предприетата психотерапия, не може да започне физическа връзка с него. Въпреки риска да пожертва приятелството му, тя искаше той да разбере, че взаимоотношенията им ще останат напълно платонически.

Окуражен от взаимната целувка сутринта, той беше първоначално озадачен, а после се ядоса на внезапната промяна в поведението на Джейд. Избухна и тя не го видя месеци наред. После една вечер неочаквано се появи в дома им, сякаш нищо не беше се случило. Приятелството им се възстанови отново. Вместо обяснение Ханк каза просто:

- По-добре да съм ти приятел, отколкото нищо.

Докато тя се местеше от град на град и от работа на работа, те поддържаха връзка, като си пишеха и често се обаждаха по телефона. Така че той не се изненада, когато тя му позвъни в Ню Йорк, където се бе установил веднага след като получи степен по изкуство и дизайн. Приключиха с личните новини и тя го попита:

- Ти не работи ли по едно време за фирмата Джи Ес Ес?
- Да, миналата година. Днес има статия за тях в „Джърнъл“.
- Затова се сетих.

— Бяха ми поръчали да модернизирам канцелариите на корпорацията. Изчислих, че те се нуждаят от стабилно намаляване на данъците. Цената, която им представих, бе така надута, че дори аз се засрамах да искам толкова много.

- Съмнявам се.

Той се засмя.

- Както и да е, платиха я.

Ханк се беше справил доста успешно с кариерата си. След като работи няколко години за една търговска фирма по украсата, той се отдели самостоятелно, привличайки повечето от клиентите. Техните препоръки му осигуриха солидна и доходна клиентела. Сега проектираше интериори за нови търговски сгради или подновяваше

стари. Голяма част от черната работа бе оставил на двама чираци, а той се наслаждаваше на творческото си свободно време, в което главно рисуваше.

— Струва ли си човек да работи за тях?

— Старецът Стайн, първото му име е Джордж, ръководи фирмата с желязна ръка. Всеки се бои до смърт от него.

— Ти познаваш ли го лично?

— Естествено. Той се консултира по моите проекти, за да види дали съответстват на идеята му за продуктивна работна среда. Покъсно стана запален почитател на изкуството ми. Извини ме, моля те, за нескромността.

Джейд се бореше с нерешителността си. Колебаеше се дали да помоли Ханк за тази услуга. Досега не беше включвала никой друг в търсенето на възмездие. Дори Кети, която знаеше за изнасилването и ужасните последици, си мислеше, че напредването на Джейд в кариерата е нещо естествено. Изобщо не подозираше скритите ѝ подбуди.

Ханк би се съгласил с всяка нейна молба, но тя не искаше да го използва. От друга страна, нищо нямаше да му струва. Просто щеше да се възползва от уникалната възможност.

— Ханк, можеш ли да ме запознаеш?

— С Джордж Стайн? — попита той, явно изненадан.

— Ако от него се страхуват всички, значи точно с него трябва да разговарям.

— Мога ли да попитам защо?

— Искам да работя за тях.

— Имаш предвид тук, в Ню Йорк? Боже, ще ми се да сте всички около мен, но по-добре да те предупредя, че хората говорят наистина много бързо. Никъде не можеш да намериш дори една свястно изпържена риба в града, а Джордж Стайн не е от най-приятните мъже.

— Напълно осъзнавам недостатъците, но е време да започна трудната игра с големите асове.

— Джи Ес Ес имат личен състав във всичките си филиали. Защо не подходиш по нормалния начин?

— Колко души кандидатстват за работа всекидневно? Моето резюме изглежда добро, но ще минат месеци, преди да го разгледат. Освен това искам да пробия във върховете, не в средния мениджмънт.

Ханк изсвири учудващо.

— Не можеш ли да ме помолиш за нещо по-лесно? Да остържа по пладне Емпайър Стейт Билдинг например.

— Знам, че искам много, Ханк. Ако е трудно да го уредиш, напълно те разбирам.

— Да не би да съм казал, че не мога? Проблемът е, че Джордж е капризен старец, към който трябва да се подхожда предпазливо, в противен случай изгаряш. Дай ми няколко дни да помисля откъде да го подхвана.

— По-добре да се запознаем в приятна, отморяваща обстановка, далече от фалангата на подчинените му. Съгласен ли си?

Ханк успя да се справи. Покани господин Стайн да види току-що завършена негова картина. Прилъга възрастния човек, като му подхвърли, че модерната творба би изглеждала фантастично зад бюрото му.

Джейд чакаше в ателието на Ханк, когато шофьорът на Стайн го докара. Беше представена като приятелка от друг град. Мъжът хареса картината, попари се с Ханк за цената и я купи за кабинета си. Беше в чудесно настроение.

Докато си пийваха, Стайн учтиво попита:

— Вие също ли сте художничка, госпожице Спери?

Ако Джейд го бе нахвърляла предварително, пак нямаше да отговори по-добре:

— Не, работя в производството и търговията на текстил.

— Тя е вицепрезидент на асоциация в Атланта за серия от работно облекло — добави Ханк.

— Четох, че наскоро Джи Ес Ес е купила трите завода Келсо — отбеляза Джейд.

— Точно така. — Стайн надуши клопката и се намръщи.

— Хм. — Джейд показва незаинтересованост. Отпи от виното си. — Ханк, трябва редовно да поливаш онова растение в ъгъла. То...

Джордж Стайн я прекъсна:

— Запозната ли сте с тези заводи, госпожице Спери?

— Носи им се славата.

— По-точно?

Тя се поколеба.

— Предполагам, че Джи Ес Ес може да ги направи печеливши, но...

— Но? — подтикна я старият човек.

— Без съмнение ще е необходима цялостна реорганизация на производството като се почне от управата и се стигне до долу. Модернизирването на трите завода ще бъде скъпо. — Тя сви рамене и го остави сам да стигне до заключението.

— Ще си струват ли всичките тези разходи?

— За да се отговори на въпроса ви, са нужни месеци изчисления, господин Стайн. Аз едва ли съм в състояние да ви предлагам мнението си.

— Нали аз ви питам?

Ханк умираше от смях, който прикри като пъхна в устата си коктейлната малинка. Джейд добави:

— Познавам бизнеса от станове до фактурите. Мога да разпозная добре организирания завод от пръв поглед. Както и проблемите, които трябва да се решават. Убедена съм в способността си да се справям с тях. Но не предлагам мненията си току-така, освен като подхвърлена клюка от индустриалния свят. Няма ли някой от вашата фирма, който може да ви предостави по-аргументиран анализ? — Още, преди да попита, тя знаеше, че няма. Иначе Стайн не би я подпитвал.

Преди да си тръгне от студиото на Ханк, той я помоли да му изпрати резюмето си.

— Предполагам, че ще ви е интересно да работите при нас.

— Ако предложението е достатъчно привлекателно, господин Стайн.

Джейд се засмя сама на себе си, като се сети за това чудато интервю. Маранята на Лос Анджелис беше още по-гъста поради праха, идващ от строителния обект отсреща. Врявата бе оглушителна, но Джейд не й обръщаше внимание. Имаше само две преки до фургона на предприемача. Реши да отиде пеш.

Първата ѝ среща с Джордж Стайн предизвика спомени, нямащи нищо общо с работата.

— Почти си назначена — каза Ханк, след като Стайн си тръгна. — Хайде да празнуваме.

Отвори бутилка изстудено бяло вино. Докато седяха на големите възглавници, служещи за мебели, той се протегна и я помилва по ръката.

— Джейд, срещнах един човек — започна Ханк.

— Имаш предвид жена?

— Ъ-хъ. Видях я в магазина за обзавеждане Мъкей. Опитваше се да продаде най-грозното канапе, което някога съм виждал, на също толкова грозна, лековата жена. Разменихме си погледи, а тя продължаваше да изтъква предимствата на тапицирания ужасен предмет. През цялото време, докато клиентката извади кредитната си карта, не можех да се стърпя да не се разсмея.

Джейд се наведе напред, нетърпелива да разбере повече.

— Как се казва?

— Диъдри. Има диплома за вътрешен дизайн и работи при Мъкей, докато намери нещо по-добро.

— Значи имате общи интереси.

— От малко градче в Небраска е, с нос на лунички, хубавичко задниче и заразителен смях.

— Доста я харесваш.

Той се взря в очите на Джейд, сякаш търсеше нещо.

— Да-а. Още по-чудно е, че и тя ме харесва.

— Изобщо не смятам, че е изненадващо. Как сте в секса?

Той се усмихна доволно.

— Явно в Небраска не се занимават само със земеделие.

— Радвам се, Ханк — каза Джейд и притисна ръцете му в своите. — Много се радвам.

— Мисля да се оженя за нея. — Погледна я колебливо, после многозначително. — Какво ще кажеш, Джейд? Да се оженя ли?

Не я питаше за съвет. Искаше да разбере дали да се откаже от надеждите си спрямо нея и да се насочи към друга жена.

— Ожени се за нея, Ханк — отговори тя с дрезгав глас. — Това ще ме направи щастлива.

Преди да тръгне за командировката в Лос Анджелис, Джейд се бе отбила при Ханк и Диъдри да види близначките им. Бяха на шест седмици. Ханк продължаваше да бъде най-добрият ѝ приятел. Беше го ангажирала като дизайнер на канцелариите на завода ТексТил в Палмето.

Джейд се върна към реалността и видя, че беше стигнала. Адреналинът ѝ се повиши, нещо характерно за всяко професионално начинание, особено когато е съпроводено от изненадваща атака. Дейвид Сефрин бе уредил срещата ѝ с предприемача, но по нейна молба не бе уточнил деня и часа.

— Ще видя каква е програмата ми в Лос Анджелис и сама ще му се обадя — бе му казала тя. Искаше да разбере нещата такива, каквито са, а не каквито биха ѝ ги представили.

Влезе дръзко във фургона, без да чука. Вътре имаше две бюра. На едното секретарката пишеше на компютър. На другото мъжът говореше по телефона. Беше с гръб към Джейд.

Жената вдигна алените си маникюри от клавиатурата.

— Мога ли да ви помогна?

— Искам да се срещна с господин Матиъс.

Секретарката погледна към другия край на фургона.

— Имате ли уговорен час?

— Не, но господин Сефрин е разговарял с него от мое име. Моля ви, предайте му, че госпожица Спери от Джи Ес Ес в Ню Йорк е тук да види...

— Госпожица Спери?

Колелцата на стола му изскърцаха и той се завъртя към нея. Джейд се обърна с хладно изражение.

— Господин Матиъс? Аз съм Джейд Спери. Приятно ми е.

Той я гледаше развълнуван и приключи набързо разговора по телефона. Стана, закопча сакото на костюма си и тръгна към нея с протегнатата ръка.

— Не знаех, че имаме уговорка за днес. — Хвърли на секретарката си озадачен поглед.

— Нямаме. Не бях сигурна как ще си организирал времето, докато съм тук в Лос Анджелис. Оказа се, че днес съм свободна. В случай, че нямате планове за обяд, реших да се отбия.

— Обяд? Днес? Ама разбира се.

— А господин Хемфил? — попита секретарката.

— Отложи срещата! — отрязва я шефът неучтиво. — Вижте, кога бихте искали да тръгнем? — обърна се той към Джейд.

— Още сега.

— О! Аз... ъ-ъ... си помислих, че първо ще поразгледате наоколо.

— Вече разгледах, господин Матиъс.

— Добре тогава. Вижте, имате ли транспорт? Ако не, можем да вземем моята кола. — Втурна се напред и ѝ отвори вратата на фургона.

След като се настаниха на кожените седалки на неговия ягуар и се уточниха за ресторанта, тя го попита:

— Прочетохте ли изпратената ви от господин Сефрин информация?

— Разбира се. Отначало докрай. Аз съм подходящият човек за проекта в Южна Каролина, нали?

— Какво ви кара да мислите така, господин Матиъс.

Джейд го слушаше, докато той, след забележка и фалшиво скромничене, изброяваше изключителните квалификации. Човек можеше да разчита на един добър служебен обяд поне от два часа. Въпреки натовареното улично движение на Лос Анджелис Джейд и господин Матиъс се върнаха пред фургона доста преди това време.

Тя отказа да продължат разговора вътре.

— Благодаря за вниманието, господи Матиъс.

Обърна се да си върви. Той я заобиколи и застана на пътя ѝ.

— Вижте, почакайте. Кога ще ми се обадите?

— С господин Сефрин трябва да се срещнем с още няколко предприемача — излъга тя.

По време на обяда се бе опитвала да погледне трезво на въпроса, но всяка негова дума потвърждаваше първоначалното ѝ отрицателно впечатление. Помисли си, че той сигурно сам беше написал отзивите в пресата и препоръките си, защото наистина имаше прекалено високо мнение за себе си.

Колкото повече се хвалеше, толкова по-малко се харесваше на Джейд. Много ѝ се искаше да започне работата по проекта, но се изправи пред тъжния факт, че пътуването беше безсмислено и тя все още нямаше главен предприемач.

— Ще минат седмици, дори месеци преди да вземем окончателно решение — отбеляза уклончиво Джейд.

— Вижте, чуйте, нали не се сърдите за това, което стана там, в ресторанта?

— Имате предвид поканата ви да отидем за десерта във вашия апартамент? — попита студено тя, зарязвайки всякаква следа от професионализъм. — Не, господин Матиъс, не съм сърдита. Аз съм отвратена.

— Вижте, но вие сте първокласна дама. Струваше си да опитам — подхвърли той и глупашки се усмихна. — Не можете да вините един мъж, че ви сваля.

— О, мога, господин Матиъс!

— Тогава вие сте от онези феминистки — мъжемразки. Бутни колиба, така ви викам аз. Сигурно вече сте били решили преди още да излезем на обяд.

— Прав сте. — И тъй като той не бе й спестил нито дума, тя не виждаше причина да запази мнението си само за себе си. — Вашата канцелария е в пълен безпорядък. Не говоря за безредието, нормално при усилена работа, а за препълнените пепелници, празните разхвърляни кутии от сода, калния под.

— Второ, пристигнах без уговорена среща, за да видя как ще се справите със ситуацията. Предишният ви ангажимент заслужаваше лично обаждане и обяснение за отлагането. Освен това, не бих могла да работя месеци наред с човек, който започва почти всяко изречение с „вижте“. И последно, разбрах, че не сте подходящ за работата, щом видях ръцете ви.

— Какви са ми ръцете?

— Меки, с маникюри.

— Вижте, госпожице, откъде падате?

Сирената на приближаващата полицейска кола накара Матиъс да млъкне. Тя спря на метър-два от тях.

— Какво става по дяволите? — Забравяйки за Джейд, Матиъс се отправи към един от полицаите и го хвана за ръкава. — Какво правите тук?

— Кой сте вие?

— Уейн Матиъс. Аз съм шефът тук.

— Имаме оплакване. Очевидно един от работниците ви се е разярил и е нападнал друг някъде там горе — обясни полицаят и кимна към крайните етажи на недовършената сграда.

— Мамка им! Само това ми липсваше! — измърмори Матиъс и отпусна възела на вратовръзката си. Събра се тълпа от минавачи,

любопитни да видят какво се е случило. — По-добре дръжте хората настрана. Не искам да ме съдят, ако някой пострада.

Джейд беше подбрана заедно със зяпачите, но се почувства заинтригувана да остане и разбере какъв проблем бе дал основание да се вика полицията. Стоеше сред тълпата и безмълвно очакваше бавния служебен асансьор да слезе. Когато спря, дрънкащата метална врата се отвори и отвътре избутаха мъж към чакащите да го арестуват униформени полицаи.

— Пак ли ти! — озъби му се Матиъс с отвращение. — Трябваше да се сетя, че си ти.

Беше мъжът, когото Джейд бе наблюдавала с бинокъла.

18.

Полицаяте избутаха Матиъс настрани и се изправиха срещу мъжа, чиито ръце бяха вързани отзад с кожения колан на някой от работниците. Другите двама също излязоха от асансьора, но стояха на разстояние.

Джейд забеляза, че не беше се предал доброволно. Челото над веждата му кървеше, но по лицата на другите мъже имаше повече рани. Той погледна хората наоколо презрително, особено Матиъс. Един от полицаите попита:

— Добре де, какво стана горе?

— Можеше да ни изтрепе всички — замънка един строител. — Почти го направи, преди да го хванем и да му вържем ръцете.

Полицаят кимна към колегата си:

— Махни колана и му сложи белезници. — После се обърна към строителя: — А ти кой си?

— Аз съм бригадирът. Бяхме горе и работехме по въздушните тръбопроводи. Той започна да ругае лошото качество на материалите. Отговорих му, че не е негова работа, а да си гледа задълженията. Отказа и настояваше да се срещне с господин Матиъс. Казах му, че шефът пет пари не дава за неговото мнение. Заплаших го, че ще го уволня, ако не работи. Тогава хвърли щангата към мен. — Той попипа подутината на брадата си.

— Така ли е? — обърна се ченгето към италианския работник, слязъл заедно с тях с асансьора.

— Да. Започна да удря всички.

— Крещеше и назоваваше господин Матиъс с мръсни имена.

— Мене ли? — попита Матиъс и пристъпи напред. — Какво да правя? Аз дори не бях там.

— Ти си поръчал тези лайна! — Тихият, треперещ глас на обвинения мъж, обаждат се за първи път, слиса всички наоколо. — Твоята сграда ще изгори като лист хартия, ако някой пръдне силно в скапания тръбопровод.

Матиъс псуваше под носа си.

— Той не е с всичкия си. Разбрах го веднага щом го наех, но го съжалих, знаете ли — баламосваше той полицаия. — Върти ми червата още от първия ден, но... — Дъхът му изсвистя от устата, когато юмрукът на мъжа се стовари в корема му и той се преви на две.

Полицаят едва бе развързал ръцете на работника и той нападна Матиъс. Изненаданият служител се опита да го хване отново, но беше гневно бутнат настрана. Мъжът сграби Матиъс за яката и го метна към верижната ограда. Двамата полицаи се впуснаха да ги разтърват и да спасяват задъхания шеф. После поставиха белезници на побойника. Уведомиха го за правата му, заведоха го до патрулната кола и го натикаха на задната седалка.

— Ще ти надупча задника заради това! — крещеше Матиъс и размахваше бледите си пухкави юмруци към мъжа. — Ще те съдя за физическо насилие, копеле такова!

— По-добре такъв, отколкото убиец като теб! — извика той през прозореца на колата.

— Ще трябва да дойдете до полицията да попълните жалбата — обърна се полицаят към Матиъс. — Вие също — каза той на работниците. — Налага се да запишем показанията ви.

Те потвърдиха с глави и зашушукаха помежду си, а служителят влезе в колата и потеглиха.

Тълпата се разпръсна, но Джейд се помота тайно наоколо още два часа, преди Матиъс да запали ягуара си и да тръгне. Секретарката продължаваше да пише на компютъра, когато тя влезе за втори път във фургона, без да чука.

— Какво желаете? — попита грубо жената.

— Малко информация, моля.

— Господин Матиъс вече си замина.

— Сигурна съм, че можете да ми помогнете.

— С какво?

— Интересува ме мъжът, когото арестуваха следобед.

Лицето ѝ стана по-приветливо.

— И вие ли смятате, че е симпатяга?

— Съжалявам.

— Голям сладур е, нали?

— Ще ми помогнете ли, или не? — попита мило Джейд.

Секретарката сви рамене, завъртя стола си и натисна клавиша за досиетата.

— Наистина се зарадвах, когато той дойде и попълни молба за работа.

— Как се казва?

— Дилън Бърк. Брадите винаги са ме вълнували. Една приятелка казва, че те са метли за утробата. Не е ли страхотно? — Тя се изкиска.

— Правят мъжете толкова загадъчни, нали?

— Всъщност повече се интересувам от миналото му.

Данните се появиха на екрана.

— Започнал е работа при Матиъс на двадесет и осми април миналата година.

— А преди това?

— Не се знае. Вижте сама. Това е всичко, което имаме за него. Няма дори и адрес.

Жената обърна екрана към Джейд и тя погледна оскъдната информация. После откъсна лист от тефтера си и записа името и единния му граждански номер.

— С какво точно се занимава?

— С всичко. Не му личи, но е много умен и знае какво прави. Матиъс непрекъснато се допитва до него, но никога не си признава.

Джейд се замисли върху думите ѝ.

— Значи изявленията му са верни?

— Изявления? О, имате предвид това за използването на скапани материали?

— Вярно ли е?

— Вижте, не разбирам какво ви влиза в работата. Вече ви казах повече от...

— Той флиртуваше с мен. — Джейд подозираше нещо и реши да пробва. — По време на обедата Матиъс ми пусна ръка под полата и ме покани да прекараме остатъка от деня в апартамента му.

Секретарката присви очи. Яркочервените маникюри се забиха в дланите ѝ.

— О, това двулично, слизесто, разгонено, малко лайно!

Джейд гледаше как въвеждат Дилън Бърк през вратата, посочиха му едно бюро и го накараха да се разпише, че си е получил обратно

вещите. Докато си слагаше часовника, сержантът му каза нещо и той се обърна. Погледна Джейд със същата смущаваща я напрегнатост, която беше забелязала първия път през бинокъла.

Под гъстите вежди светлокафявите му очи се взираха в нея подозрително. Огледа я от глава до пети, спря се на черните високи обувки от змиорка, после погледът му се плъзна обратно нагоре. Трябваше да вложи цялата си воля, за да не се смути.

— Сигурни ли сте? — чу го да пита полицейския сержант, когато се обърна към него.

— На подарен кон зъбите не се броят, човече. Върви, махай се оттук, преди да ни е дошъл друг акъл.

Джейд се изпъчи, изненадана от факта, че коленете ѝ се подгъваха. Не обичаше полицейските служби. Те ѝ напомняха за онази нощ, прекарана в стаята за разпити в полицията на Палмето. Не беше много учудена, когато прочете, че Хъч заема сега мястото на баща си.

— Господин Бърк? — каза тя и приближи. — Моля, елате с мен.

Той наведе скептично глава на една страна, дългата му коса се разпиля по рамото, и попита:

— Защо? Коя, по дяволите, сте вие?

— Казвам се Джейд Спери. Моля — посочи тя към вратата. Сините ѝ очи не трепнаха под твърдия му поглед, въпреки че беше объркана. — Сержантът е прав, могат да си променят решението и да ви задържат през нощта. Насам, ако обичате.

Тя се отпрати към изхода, създавайки погрешно впечатление за сигурността си, че Бърк ще я последва. Но знаеше как той може да кривне навън и никога да не го види отново. За нейно успокоение, мъжът вървеше по петите ѝ.

Заведе го до лимузината, паркирана до бордюра. Шофьорът побърза да им отвори задната врата. Тя го остави да мине пред нея. Той се поколеба няколко секунди, преди да се настани на плюшената седалка. Джейд осъзнаваше екстравагантността на колата, но не искаше да го сащиса и унижи посредством лукса, който по чудо го бе заобиколил. Много ѝ се искаше той да приеме предложението ѝ.

Джейд се пресегна към електрическия бутон и вдигна разделителното стъкло между шофьора и задната седалка. Бърк нищо не каза, само следеше внимателно движенията ѝ.

Лимузината се вля в уличния поток и безшумно се плъзгаше като сребриста змия. Джейд кръстоса крака и съжали. Чорапите ѝ издадоха стържещ звук в тишината. Бърк погледна към тях, после любопитно заби очи в лицето ѝ.

За да прикрие нервността си, Джейд отвори чантата и извади пакет цигари и нова запалка.

— Цигара?

— Не пуша.

— О! — засмя се тя и сложи цигарите върху малкия вграден бар на колата. — Значи съм гледала прекалено много филми.

— Филми?

— Когато някой затворник излиза на свобода, най-напред му предлагат цигара. Купих ги, като си мислех... това е първият ми път, когато изкарвам човек от затвора.

Той огледа цинично интериора на лимузината.

— За мен също е първи път.

— Били ли сте в затвора и преди?

Обърна се рязко към нея, изненадвайки я с движението си.

— А вие?

Той бе толкова огромен и така близо, че тя изведнъж се усъмни в разума на своята импулсивност. Сети се колко бързо нападна Матиъс, щом махнаха колана от ръцете му. Безусловната физическа сила на мъжа до нея я плашеше, но тя не се отдръпна, защото допускаше, че той точно това целеше. Опитваше се да я извади от равновесие, може би и той самият бе неспокоен.

— Не, никога не съм била вътре — отговори безразлично тя.

Изглежда я още веднъж от горе до долу.

— Не съм убеден.

— Боли ли ви раната над окото? — Не кървеше, но не беше още засъхнала.

— Ще оживея. — Отпусна се на седалката и се загледа в преградното стъкло между тях и шофьора. — Къде отиваме?

— Сигурно сте гладен. Мога ли да ви поканя на вечеря?

— Вечеря? — попита той с тъжна усмивка. Погледна работните си дрехи и ботуши. — Не съм подходящо облечен за подобно място.

— Това притеснява ли ви?

— Не. А вас?

— Ни най-малко.

Мълчаха няколко минути преди любопитството му отново да се обади.

— Кога ще ми кажете какво става, по дяволите? Ако Матиъс ви е изпратил като подкуп или нещо друго, тогава...

— Уверявам ви, не. Ще ви обясня всичко след вечерята, господин Бърк. Освен това пристигнахме.

Лимузината спря пред малък ресторант. Джейд се беше консултирала с портиера на хотела, преди да реши къде да отидат, и даде адреса на шофьора. Семейният частен ресторант предлагаше здравословна храна на приемливи цени. Не бе елитен, интериорът бе най-обикновен. Голямата трапезария бе сумрачна, освежавана само от златистата светлина на фенерите, висящи от тавана.

Джейд беше доволна от избора си. Домакинята, облечена в кожена пола на ресни и ботуши стил уестърн, ги придружи до масата им в ъгъла. Господин Бърк щеше да се чувства тук по-свободно, отколкото в някой скъп ресторант.

Той си поръча наливна бира, а тя помоли за сода с лимон. Когато сервираха напитките, той благодари сдържано. Отпи от бирата, а Джейд тайно го наблюдаваше и се чудеше как ли ще изглежда без брада. Избърса ловко пяната от бирата по мустаците си, които покриваха горната устна и падаха малко и над долната.

Тя забеляза, че ръцете му не бяха меки. Ръце на работник, с мазоли по дланите. Ноктите бяха изрязани и чисти, но не и лъскави. Работните ръкавици бяха оставили граница по китките. Силните му бицепси, впечатлили я през бинокъла, отблизо изглеждаха още по-силни. Днес бе с фланелена риза, незакопчана догоре. Ръкавите бяха навити. Сервитьорката бе забелязала внушителния му гръден кош.

— Кога ще дойде моят ред?

Джейд вдигна поглед към лицето му.

— Моля?

— Ще ми дойде ли редът и аз да ви огледам така старателно, както вие мен? Може да стане много лигаво, ако си отправяме влюбени погледи по едно и също време.

Приближаването на сервитьорката не ѝ даде възможност да отговори. Поръча набързо:

— Моят гост ще вечеря голяма пържола, средно опечена, пържени картофи и салата. За мен — филе миньон. Десерт ще поръчаме по-късно. — Подаде менюто на жената и се обърна към събеседника си.

Той стискаше халбата толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели. Гласът му трепереше от гняв.

— Аз съм голямо момче, госпожице Еди-коя си. Мога да чета менюта и сам да си поръчвам.

Тя не му ограничаваше правата, поне не по начина, който той си въобразяваше. Забележката за нейното влюбено оглеждане я бе вбесила.

— Извинете ме за грубостта. Понякога го правя, без да се замисля. Лош навик.

— Няма ли най-после да ми кажете какво пратя тук с вас?

— След вечеря.

Той измърмори дума, не особено прилична за цивилизован разговор на маса.

— Между другото, мога ли да изпия още една бира?

— Разбира се.

Докато донесат храната, той пресуши и втората халба. Нахвърли се върху яденето лакомо и Джейд се почуди откога не беше опитвал хубава пържола. Използваше приборите бързо, но правилно.

— Желаете ли още една пържола? — попита внимателно тя, облягайки се на масата към него. В момента, в който чу съчувствения тон в гласа си, разбра, че е допуснала груба грешка.

Погледна я студено и отказа.

Не искаше по-скоро от гордост, колкото от липса на апетит, но Джейд не се задълбочи по въпроса. Отнесоха чиниите. Отказа десерт и просто вдигна рамене, когато тя предложи кафе.

— Две кафета, моля — обърна се Джейд към тяхната сервитьорка. Започна обяснението си веднага щом им ги донесоха.

— Бях на строителната площадка днес следобед при арестуването ви, господин Бърк. — Наблюдаваше очите му за някаква реакция, но нямаше такава. Гледаха я безизразно. Очакваше пламъче на изненада или интерес. Липсата му я обезпокои.

— Бях впечатлена от няколко факта. Първият, че вие не се страхувате да говорите открито и да държите на своето, въпреки че

вашето мнение не се споделя и приема. Това показва убеденост и смелост, а аз търся точно тези качества. Нуждая се от твърд човек.

Ниско и дълбоко в гърдите му забоботи смях.

— Проклет да съм. Сигурно сте имали доста проблеми с мен.

— Да, вярно е.

Мъжът опря лакти на масата, облегна се напред и ѝ заговори спокойно над двете чаши забравено изстиващо кафе.

— Вече схванах. Вие търсите приключение, тъй като вашият богат преуспял съпруг е работохолик, прекалено зает в бизнеса си, за да ви обръща внимание. А може би сте разбрали, че чука секретарката си и сега искате да му отмъстите.

— Днес случайно сте присъствали на инцидента, развълнували сте се и фантазията ви е заработила. Накарали сте вашия шофьор да ви закара до кметството и, понеже сте богата, властна и деспотична кучка, дръпнали сте конците тук-там и сте ме освободили от затвора. Така ли е?

Облегна се самодоволно назад.

— Окей, чудесно. Не ми се иска да сте си правили целия този труд за нищо. Хиляда долара и ще ви чукам цяла нощ.

19.

Побиха я тръпки.

— Как се осмелявате?

Той се пресегна през масата и леко обви китките ѝ с големите си ръце.

— Добре, петстотин. Днес загубих работата си и не мога да се пазаря.

Джейд си дръпна ръцете. Първият ѝ импулс бе да му удари плесница, както няколко часа по-рано бе направила с Матиъс заради сексуалните му намеци, далеч не толкова обиждащи като на Бърк. В сравнение с мъжа срещу нея, дори мазният Матиъс печелеше, съдейки по първите им действия.

Но Джейд имаше вътрешен инстинкт, че Дилън Бърк притежава нещо, невидимо с просто око. Неоформената брада, дългата коса и грубостта бяха защитни средства. Не осъзнаваше как знае това. Просто знаеше. Вместо да си тръгне с укорни слова, тя остана, понеже не искаше да се откаже от него. Защо, чудеше се Джейд. Какво странно стечение на обстоятелствата я заведе на обекта точно когато го арестуваха? Дни наред го наблюдаваше с бинокъла от прозореца на хотела. Сякаш съдбата ѝ го беше посочила.

Продължаваше да я гледа предпазливо, но нахакано. Ако бе на негово място, щеше ли да се чувства объркана? Във всеки случай заводът ТексТил заслужаваше да му даде правото да се съмнява.

Джейд повика сервитьорката.

— Сигурен ли сте, господин Бърк, че не желаете десерт?

Отговори безцеремонно:

— Ябълков сладкиш.

— Два — поръча тя на жената. — И нови кафета. Може веднага да ги сервирате. Няма да се бавим.

След като сервитьорката се отдалечи, Джейд се вгледа в непоколебимите светлокафяви очи на Дилън.

— Желая нещо толкова силно, че дори го вкусвам нощем в съня си. Можете да ми помогнете да го постигна, но няма нищо общо със секса. Знаейки това, интересувате ли се от моето предположение?

Погледът му се задържа на Джейд дори когато се облегна назад, за да сервира сладкиша и кафето. Взе малката виличка и каза:

— Докато си изям десерта, имате достатъчно време да ме заинтригувате.

— Вашите обвинения са верни. Матиъс е използвал лошокачествени материали и е подкупвал държавния инспектор да ги одобрява.

— Кучият му син! — прошепна той. — Знаех си! Виждах неща, които не са за вярване, но при всяка проверка Матиъс получаваше печат за качествен контрол.

— Таксувал е клиентите с цената на стандартните материали и е присвоявал разликата.

— Не ми пука за парите. Проклетата сграда може да се срути, особено при трус. Как го открихте?

— Чрез секретарката. Разприказва се, щом ѝ подхвърлих, че е флиртувал с мен по време на служебния ни обяд.

— О, чудесно! — възкликна Дилън. — Значи сме в един кюп с Матиъс.

— Едва ли, господин Бърк.

— А вие каква сте? Следовател? Да не искате да свидетелствам срещу Матиъс в съда?

— Не. Вече не се интересувам от Матиъс. Направих фотокопия на фактурите му за продажби и други инкриминиращи документи, после му се обадох по телефона. Заплаших го, че ще ги дам на прокурора, ако не оттегли обвиненията си срещу вас.

— Не беше нужно лично да идвате в затвора.

— Напротив.

— Защо?

— Защото ще ви предложи работа, която бе предназначена за Матиъс. Свършихте сладкиша си. Да продължавам ли?

Той не отговори, но бутна настрана празната чинийка и отпи от кафето.

Джейд си позволи да се усмихне и му каза коя фирма представлява. Той беше само чувал за Джи Ес Ес.

— В продължение на тринадесет месеца нашият правен отдел тайно изкупува земя в Палмето, Южна Каролина. Ще строим завод там.

— Какъв завод?

— Текстилен. Освен платове, ще произвеждаме облекло на скромни цени. Икономиката в този район на щата е бедна. Преди около десетина години индустриалното развитие беше спряно заради курортите по крайбрежието.

— Замърсяване на околната среда?

— Точно така. Но след формирането на контролен съвет по екология, проблемът вече не е актуален. Лобистите позагубиха влиянието си. Министерството по благоустрояването чистосърдечно ни подкрепя, защото Джи Ес Ес пази околната среда.

— Бас ловя, че пази и възможността да трупа пари — подхвърли цинично Дилън.

— Да трупа за всички. Част от ръководния състав ще е от фирмата, но заводът ще наеме стотици местни хора за специализираната работа. Обликът на икономиката напълно ще се промени.

— Никога не съм чувал за Палмето.

— Разположен е близо до крайбрежието между Савана и Чарлстън. Населението на самия град е малко над десет хиляди души, но хиляди живеят в околностите. Целият район ще има полза от намесата на Джи Ес Ес.

— Какъв е вашият пост?

— Аз съм инспекторът на обекта.

Той повдигна учудено вежда.

— Значи шефът?

— И така може да се каже.

— И минахте целия този път до Южна Калифорния да намерите изпълнители? — попита той скептично.

— Дойдох да търся генерален предприемач.

— Обикновено строителният техник се занимава с това.

— Джи Ес Ес има технологичен филиал. Дейвид Сефрин е отговорникът на ТекСтил. Той ме изпрати да се срещна с Матиъс, който има много добри препоръки, въпреки че сега се съмнявам в тяхната автентичност.

— Ако това е работа на Дейвид Сефрин, защо се занимавате вие с нея?

— Предприемачът на обекта трябва да отговаря на моите изисквания. Заводът е бебето ми, господин Бърк. От самото начало. Ще бъда в тесни взаимоотношения с предприемача много дълго време, затова е особено важно да имам доверие в него. — Тя се наведе леко напред и каза: — Вярвам, че вие сте подходящ.

Острият му гръмогласен смях привлече вниманието на другите посетители в ресторанта.

— Да-а, точно така. — Той се огледа и промуши пръст в скъсана дупка на коляното на джинсите си. — Имам ли вид на истински шеф? Можете да намерите човек като мен под път и над път.

— Не ме интересува външният ви вид.

Дилън поклати твърдо глава.

— Не съм за вас. Съжалявам, че ви разочаровам.

— Вие сте от Юга, господин Бърк. — Той я погледна любопитно. — Един южняшки акцент може да разпознае друг — поясни тя. — И сте запознат със спора между промишлеността и туризма.

— И вие ме наемате заради южняшкия ми акцент?

— Не, наемам ви на базата на вашата квалификация.

— Нямам такава.

— Не ме заблуждавайте! — Веждата му отново се изви учудено. — Можете да ми откажете, но не ме лъжете. Сигурна съм, че имате основателна причина да се криете зад брадата и дългата коса, но сте квалифициран за тази работа.

— Секретарката не говори само за Матиъс, а и за вас. Нещата са били оплетени, когато сте започнали. Много скоро сте прозрели в проблемите и сте давали съвети на Матиъс. Той не е правил нито крачка, без да се консултира с вас. Не наема помощник-предприемачи без мнението ви. Не е ли вярно?

Взря се в нея студено.

— Тя каза, че сте експерт по всичко — от разчитането на чертежи за стоманена конструкция до инсталирането на електромрежата. Матиъс се сърдел, когато сте се карали с него за долнокачествени материали, но не смеел да ви уволни, защото се нуждаел от вас. Вярно ли е?

Той хапеше края на мустака си.

— Имам единния ви граждански номер — добави тихо тя. — Ще проверя всичко. Така че не си правете труда да ме лъжете.

Дилън изръси поредица от ругатни, после каза:

— Преди време бях квалифициран, но не съм се занимавал с нищо друго, освен с черна работа повече от седем години. Не исках. Не искам. Просто ми се ще да ме оставите на мира.

— Защо?

— Не е ваша работа.

Разгневеният му глас отново накара останалите хора да погледнат към тях.

— Смятам, че трябва да ставаме. Готов ли сте?

— Отдавна.

— Къде да ви закарам? — попита тя, вече седнали в лимузината.

— На обекта. Пикапът ми е там. Поне се надявам да е все още там.

Джейд каза адреса на шофьора, после се облегна назад.

— Въпреки че сте му нужен, Матиъс едва ли ще ви върне отново на работа. Какво ще правите утре, господин Бърк?

— Предполагам, че ще спя до късно.

— А след това?

— Ще си търся работа.

— Просто някаква работа?

— Точно така. Каквато и да е. Където и да е. Няма никакво значение.

— Не съм съгласна. — Той изви глава и я изгледа. — Мисля, че е от значение за вас повече, отколкото си признавате. — Тя се пресегна и вдигна от пода дипломатическото си куфарче. Отвори го. — Това е изготвената от господин Сефрин програма за завода ТексТил. Моля ви, задръжте я и я прегледайте. — Подаде му плана в прозрачна найлонова папка. — Утре се връщам в Ню Йорк. Има ли номер, на който да мога да ви се обадя след няколко дни?

— Не. Преглеждането на плана няма да промени решението ми.

— Заплатата е пет хиляди долара на месец от деня на подписване на договора. Ще има премия от двадесет и пет хиляди долара при качествено приключване на работата. — В програмата не се споменаваше премия. Джордж Стайн щеше да вдига пара, но тя се нуждаеше от всички възможни стимули.

— Пет пари не давам за парите.

— О, така ли? Искяхте хиляда долара, за да прекарате нощта с мен — припомни му тя.

— Опитвах се само да ви унижа.

— Успяхте.

Той прокара ръка по дългата си, рошава коса.

— Благодаря ви, че ме измъкнахте от затвора, но си загубихте времето.

— Аз не мисля така. — Лимузината се плъзна до бордюра на тъмната изоставена работна площадка. — Знаете къде да ме намерите, ако си промените решението, господин Бърк.

— Не ме слушате, нали? Решението ми е твърдо. Отговорът ми е не. — Шофьорът заобиколи и му отвори вратата. Дилън стъпи на тротоара, обърна се и попита:

— Как ви беше малкото име?

— Джейд.

— Благодаря за вечерята, Джейд, но обичам да ям препечени пържоли. — Внезапно я хвана за тила и я привлече към себе си. Целуна я силно. Езикът му се плъзна между устните ѝ, проникна надълбоко, но бързо се върна.

— Извинявай за грубостта ми. Понякога го правя, без да се замисля. Лош навик.

Излезе и я остави безмълвна, с влажни и пулсиращи устни.

Дилън стоеше на прага на нейния кабинет и се чувстваше непохватен, не на място, с отеснели дрехи. След години работа на открито имаше клаустрофобия от административни сгради.

Джейд Спери седеше зад бюрото си и говореше по телефона. Беше с гръб към вратата. Тъмната ѝ коса бе опъната назад на конска опашка, прихваната със златиста шнола, но тя несъзнателно увиваше около показалеца си един кичур.

— Още нещо, Кети. Моля ти се, обади се в училището на Грейъм и ми уреди среща с директора. Искам да го видя, преди да тръгна... Ъ-ъ-ъха... Не, няма да забравя, благодаря, че ми напомни. Ще се върна около шест. Чао.

Остави слушалката и се завъртя със стола. Малко се стресна, като го видя да стои на вратата.

— Съжалявам. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Колко бързо хората забравят.

Изненадата промени чертите ѝ — очите станаха по-големи и по-искрящи, устата — по-мека.

— Господин Бърк?

Той повдигна смутено рамене.

Тя стана бързо и заобиколи бюрото. Носеше бяла блуза, права черна пола и същите черни обувки с високи токчета, с които беше преди две седмици в Лос Анджелис. Краката ѝ отново му харесаха.

— Не ви познах без брадата — каза тя. — И косата е по-къса, нали?

— Учтив начин да се отбележи, че най-последен съм се подстригал. И дори съм се издокарал. — Той разпери присмехулно ръце. Беше с най-добрите си джинси и нова риза. След като бе поразмислил малко, купи си и вратовръзка от същия магазин, откъдето си взе ризата. Толкова отдавна не беше връзвал такова нещо, че направи три опита и изрече безброй ругатни.

Огледал се бе и решил, че е постигнал максималното във външния си вид. Ако за нея не беше достатъчно добро, много жалко. Но кой се нуждаеше от всичко това? Той самият.

Дилън бе дошъл до това заключение след няколкодневно терзание на душата. Дяволите да я вземат! Джейд Спери успя да го развълнува с нещо за първи път от седем години насам. Жената беше побъркана, за да повери проект от такава величина на един пропаднал, занемарен скитник като него, но... Господи! Предизвикателството бе завладяващо.

— Извинете за погледа ми — каза тя и възвърна самообладанието си. — Изглеждате толкова различен. Седнете, моля.

Настани се в посочения стол.

— Може би трябваше да се обадя първо. — Всъщност не беше посмял. Страхуваше се да не му съобщи, че мястото вече е заето. Щеше да бъде съкрушителен удар. Самата мисъл накара гласа му да прозвучи дрезгаво. — Надявам се, че не идвам в неподходящо време.

— Не. — Тя отново седна зад бюрото си.

Той огледа кабинета ѝ с интерес. Всичко беше лъскаво и модерно, но уютно. В саксии по первазите на прозорците цъфтяха

теменужки, а рисунки на аматьор, поставени в рамки, украсяваха стените. Всяка бе подписана с „Грейъм Спери“.

— Моят син — поясни тя, след като проследи погледа му. — Сега е на четиринадесет години. Малко се притеснява, че пазя рисунките му още от началните класове.

— Четиринадесетгодишен — измънка Дилън. Чарли щеше да навърши осем, ако беше жив. Приглади с ръка тежките мустаци, които бе решил да остави, когато избръсна брадата си.

— Желаете ли кафе или безалкохолно?

— Не, благодаря.

— Кога тръгнахте от Лос Анджелис?

— Преди седмица. Шофирах.

— О, разбирам. Сигурно е било голямо преживяване.

— Нормално — отговори той лаконично. Тя увърта и не иска да му каже, че е намерила друг, много по-добър, помисли си той.

— За първи път ли сте в Ню Йорк?

— Да.

— Какво е впечатлението ви?

— Харесва ми.

След кратка пауза тя попита:

— Носите ли ми добра новина?

— Работата все още ли е свободна?

— Да.

— Добре, вече не е.

Очите ѝ се озариха, но тя овладя гласа си.

— Много се радвам да чуя това, господин Бърк.

— Защо? Вие ме намерихте в затвора. Не знаете как работя. Нямам собствен бизнес.

— Докато бях в Калифорния реших, че не искам фирма. Заплахата от сам човек е по-малка, отколкото от голяма компания.

— Не ви разбирам все пак.

— Искаме ТексТил да принадлежи на обществото на Палмето. Използването на местни конструктори и помощник — предприемачи ще бъде първата крачка в правилната насока. Споделих идеята си с господин Сефрин и той се съгласи. Фактът, че вие нямате собствена работна ръка, е в действителност положителен. Освен това — добави

тя, подчертавайки южняшкия си акцент — говорите техния език. Няма да звучите като чужд човек, а ние точно към това се стремим.

— А този Сефрин...

— Доверете се на инстинктите ми, въпреки че трябва да ви кажа, че през този период търсихме и на други места. Но вие сте първият ми избор, така че се радвам да ви видя тук. А сега ми обяснете вашия стил на работа. — Тя сложи ръцете си върху бюрото и се приготви да слуша.

— По принцип съм работил от всичко по даден строеж, но най ми харесва да обобщавам процесите и да ги сглобявам в едно цяло.

— Преди да разбера, че е отявлен мошеник, най-напред в Матиъс ме отблъснаха ръцете му. Бяха пухкави — явно ръководи от бюрото си. Имам нужда от човек, който да следи за всеки детайл на обекта, да работи заедно с помощниците си и работниците.

— Нямам проблеми. Така обичам да върша нещата и аз.

— Добре. За предприемач е необходим някой, отдаден на строежа. От началната копка до последната стъпка — най-малко две години.

— Нямам за къде да бързам.

— Няма ли да ви затрудни преместването в Палмето?

— Абсолютно не. Както предположихте, отраснал съм в Юга и съм завършил Техническият институт в Джорджия.

— Желаете ли да обсъдим още нещо, преди да поръчам на отдела по договорите да приготви нашето споразумение?

— А помощниците?

— Какво помощниците?

— За всяка работа ще получа не по-малко от три предложения. Трябва ли да приемам офертата с най-ниска цена?

— Не, щом нещо не е наред...

— Понякога най-евтиното предложение се оказва най-скъпо, особено ако работата се поправя.

— Мисля, че се разбираме, господин Бърк. Сега, ако мога да видя и препоръките ви, всичко ще бъде наред.

Той се размърда на стола неспокойно. Опасяваше се точно от този въпрос.

— Не мога да ви дам такива.

— О-о? Защо?

— Последните няколко години се местих много. Изгарях мостовете след себе си. Или се сбивах, или се напивах, или пък ми писваше от некомпетентността на шефа и си тръгвах. — Сви рамене. — Препоръките не са приоритет. Както и да е, нямам.

— А как аз да съм сигурна, че няма да се сбиете, напиете или да ме зарежете?

— Ще трябва да повярвате на честната ми дума.

Дилън притаи дъх. След като беше стигнал до тук, не знаеше как ще понесе разочарованието на отказа ѝ. Искаше тази работа. За него бе важно. Очертаваше се границата между новия му живот и безличното съществуване.

Тя стана отново и заобиколи бюрото.

— Трябва да сте в Палмето преди първи май. Насрочила съм градско събрание, на което ще съобщя нашите планове, и е хубаво да присъствате.

— Искате да кажете, че съм назначен?

— Да. От този момент до първи май работният ви ден ще се състои от срещи със Сефрин, архитекта, дизайнера и мен. Имате достатъчно задължения, господин Бърк. Ще се опитам да намеря свободен кабинет за вас.

Беше назначен! Бе прекалено шокиран, за да реагира.

Тя протегна ръка.

— Договорихме ли се?

Дилън стана и се ръкуваха. Имаше голяма разлика между ръкостискането с Джейд Спери и някой друг. Ръката ѝ бе малка, хладна, суха и мека. Сякаш не беше създадена за този жест, но той продължи да я усеща дълго след като я пусна.

— Извинете ме. Няма да се бавя.

Остави го сам в кабинета си. Той отиде до прозореца и се загледа навън. Трудно му беше да повярва. Когато го покани на вечеря, Дилън постави много бариери пред нея и предложението ѝ. Но след това не престана да мисли по въпроса.

Накрая отстъпи и отвори останената папка. Прочете я няколко пъти и заводът ТексТил на Джи Ес Ес се заби в съзнанието му, както неговата дългогодишна мъка.

Непрекъснато бягаше от вината си. В протокола на следователя се посочваше, че Дебра и Чарли са починали при нещастен случай, но

Дилън знаеше, че той е отговорен за смъртта им. След като линейките откараха телата им, мотаейки се из къщата и обезумял от скръб, той намери списъка със задачи за него от последния уикенд. Най-отдолу прочете: провери камината.

Напусна Талахаси и се заскита безцелно, влачейки вината със себе си. Тя го следваше по замръзналите брегове на Аляска и в гъстите джунгли на Централна Америка. Беше се опитвал да я удави в десетки галони уиски, да я оскърби с безразборен секс, да я убие в безчет рисковни ситуации. Но не можеше да се отърве от нея! Тя се възстановяваше като жива тъкан, неразделна негова отличителна черта.

След дни на размишление върху предложението на Джейд Спери, на него му хрумна, че би могъл да го съчетае с гузната си съвест. Ако приемаше работата и я вършеше достатъчно добре, вероятно щеше да изкупи вината си за смъртта на съпругата и сина.

— Готово.

Дилън скочи импулсивно при влизането на Джейд. Носеше договор от три страници. Той го прочете внимателно, попълни липсващите данни и се подписа.

— Щом се установите на постоянен адрес в Палмето, моля да се обадите за досието — каза тя.

— Ако нямате нищо против, бих искал да живея на мястото.

— На строителния обект ли?

— Ще наема достатъчно голям фургон за канцелария и квартира.

— Както желаете. — Джейд стана и тръгна към вратата.

Дилън я последва.

— Уведомих господин Сефрин. Кабинетът му е в друга сграда, но е на път за насам. Господин Стайн разбра, че сте тук и също помоли да се срещне с вас. Но преди това бих искала да се изясним по един друг проблем.

Тя наведе очи. От неговия ъгъл черните ѝ извити мигли изглеждаха като нарисувани с фина четка върху нежните страни.

— Не трябваше да ме целувате онази нощ в Лос Анджелис. Това не бива да се повтаря. Ако ви е трудно да работите под ръководството на жена, по-добре отсега да знам.

Той нарочно изчака с отговора, докато тя вдигне поглед към него.

— Трябва да съм сляп евнух, за да не забележа, че сте жена. Красива жена. Но няма значение, дори и да бяхте с мустаци като

моите. Искам тази работа. Не оставихте в мен никакви съмнения на кого ще се подчинявам. Равнодушен съм към факта. Нямам сексуални претенции и не съм заплаха за вас. Когато ми се прииска жена, ще си намирам за една нощ. Не желая да разговарям и да я виждам на сутринта.

Чу се дълбокото ѝ преглъщане.

— Разбирам ви.

— Не, не ме разбирате, но няма значение. Уверявам ви, че не влизам в романтични връзки с колежките и шефките си.

— Тогава защо ме целунахте?

Дилън се засмя кисело, повдигайки едната половина на мустаците си.

— Защото ме вбесихте.

— Как?

— Да започна с това, че имах лош ден — каза той саркастично. — После се появявате вие — истинска, хладнокръвна, бляскава и убийствена. Аз съм голям човек. Не обичам да ми поръчват, така както и вие не желаете да ви унижават само защото сте с парфюм и чорапогащник. Не познавам мъж, който да иска да бъде покровителстван от жена.

— И обратно.

— Тогава трябваше да ми ударите плесница след целувката.

— Не ми дадохте възможност.

Разговорът продължи десет пъти по-дълго от самата целувка. Не му харесваше темата. Караше го да се чувства неудобно. Не знаеше какво го подтикна да я целуне. Беше напълно сигурен, че не искаше да знае. Не можеше обаче да приключи въпроса, без да я попита:

— Ако целувката ви тормози толкова много, защо ме наемате?

— Защото съм си посветила живота на успеха на този обект, господин Бърк. Съпоставена с моята цел, целувката е маловажна. — Очите ѝ потъмняха и не за първи път Дилън се зачуди какви ѝ бяха мотивите. — Но не трябва да се повтаря.

— Както ви обясних, не беше сексуален подтик.

— Добре. — Усмивката ѝ показа, че и за нея бе облекчение да завършат разговора. — Преди да отидем да се срещнем с господин Стайн, имате ли въпроси?

— Да. Кой е той?

20.

Палмето, май 1991 г.

Градският салон бе препълнен до краен предел в ароматния майски ден. Джейд седеше на един от столовете, подредени на сцената. Любопитната тълпа шумеше възбудено.

Постепенно се разнесе слух, че голям парцел земя е откупен и определен за индустриални нужди. Дилън беше в Палмето няколко седмици, да получи необходимите права за строеж и да уреди обществените услуги на обекта, но той вършеше всичко дискретно и не приказваше излишно.

Клюките нямаха граници. Разпространяваха се мълви, че в Палмето ще се строи какво ли не — от парк до ядрен реактор. Дори членове градския съвет не бяха наясно какви са плановете на Джи Ес Ес. Затова Джейд бе помолила да се свика това събрание, за да уталожить страховете, да ентузиазира и запали обществеността.

Речта ѝ беше напълно подготвена, но стомахът ѝ се свиваше. За да се поуспокои, тя си мислеше за наетата къща, където щеше да живее с Кети и Грейъм, докато са в Палмето. Бе стара, с просторни стаи, дървени подове и вентилатори по таваните. Собствениците я бяха подновили изцяло и модернизирани, преди да подхванат възстановяването на друга къща в Чарлстън. Джейд беше подписала договор за наем чрез посредник веднага щом домът бе готов.

Кети щеше да хареса слънчевата кухня и задната веранда, която несъмнено ще ѝ напомня за нейната къщи в Моргънтаун. Големият заден двор с дървета беше ограден с азалии. Джейд определи една от горните спални за Грейъм. Вградените полици щяха да му свършат работа за стереосистемата.

Тя му описа възторжено стаята по телефона.

— Има три широки прозореца с изглед към предния двор и вграден гардероб. Ще разполагаш с много повече място, отколкото сега. Ще ти хареса.

Той все още не бе сигурен и убеден в това.

— Не звучи зле. Далечно ли е от строежа?

— На няколко мили. Защо?

— Просто питам. Дилън ми каза, че бих могъл да дойда там някой път.

Дилън бе представен на Грейъм в Ню Йорк, когато той се отби в кабинета ѝ един следобед след училище. Видяха се още веднъж, но Грейъм често го споменаваше. Ханк беше единственият мъж, с когото момчето бе близко. Джейд си мислеше, че подчертаното му уважение към Дилън не е вредно, стига да не го идеализираше. Въпреки че Бърк бе подходящ за построяването на ТексТил, тя не беше сигурна, че става за образец на чувствителния ѝ син, особено като имаше предвид, че и мъжът търсеше заместител на починалия си син.

Джейд знаеше много повече за него, отколкото той предполагаше. Освен нея, предприемачът щеше да бъде най-важният човек на обекта. През двете седмици между тяхната среща в Лос Анджелис и появяването му в Ню Йорк тя използва възможностите на Джи Ес Ес за достъп до информацията и се порови в неговото минало. Надяваше се да докаже, че предчувствието ѝ спрямо него е било правилно.

Вече знаеше за трудното му детство, поправителното училище и студентските години. Бе научила за Пайлът Инженеринг Индъстрис и проблемите му с новото ръководство. Трагичната смърт на жена му и детето обясняваха неговия цинизъм. Предишните му работодатели го помнеха като изключителен, но пропилян талант.

Беше го попитала за препоръки, за да провери честността му. Откровеността на Дилън я убеди, че е направила точен избор. Имаше лични причини той да се заеме с този проект. Не бяха толкова силни като нейните, но бяха основателни. Ако той не беше дошъл в Ню Йорк, тя щеше да се върне в Лос Анджелис и да го потърси.

Бяха решили, че Грейъм и Кети ще останат в Ню Йорк, докато приключи учебната година. Ако желанието на Грейъм отново да види Дилън го правеше по-благосклонен към преместването, тя нямаше нищо против. Но не искаше синът ѝ да възприема мъжа като другар в игрите. Беше сигурна, че щом започне училище в Палмето през есента, ще си намери нови приятели и бързо ще свикне.

Макар че израсна с две жени, Грейъм бе нормално момче без двусмислици относно своята сексуалност. Беше на четири години,

когато за първи път попита:

— Мамо, къде е моят татко?

Току-що се бяха преместили от Моргънтаун в Шърлот и Джейд го бе записала в детска градина. Той беше умен и любознателен и нямаше нищо чудно, че след няколко седмици сред децата бе забелязал липсата на другия пол в семейството им.

— Ти нямаш татко — обясни му внимателно тя. — Нямах нужда от него. Имаш мен, Кети и преди да почине имаше Попи. Трябва да се радваш, че има толкова хора около теб, които много те обичат.

Настъпи временно спокойствие, но темата отново дойде на дневен ред след едно посещение на Ханк.

— Ханк ли е моят татко?

— Не, скъпи. Той просто е близък приятел, който те обича.

Упоритостта на Грейъм растеше пропорционално с него. Веждите му се свиха, сините очи потъмняха непокорно.

— Кой е тогава баща ми? Не може да нямам!

— Имаше, но той е без значение.

Но за седемгодишното дете да имаш баща бе особено важно. За разлика отпреди сега темата не се отминаваше лесно.

— Разведени ли сте?

— Не.

— Не може ли да дойде някой път да ме види?

— Не.

— Да не би да не ме е харесал, когато съм се родил?

— Имаше го. Бях само аз. А аз те обичам за десетима. Не, за сто души.

Той беше във възрастта, когато милувките не се приемаха с охота, но тази нощ ѝ позволи да го държи в обятията си дълго време.

По-късно започна сам да се справя с проблема, понякога не съвсем почтено. Джейд се сети как Грейъм разказваше за баща си, геройски загинал при спасяването на бебе от горяща сграда.

— Защо го направи, Грейъм? — беше го попитала тя тактично, без да го мъмри.

Той сви рамене. Беше нацупен, но в очите му блестяха сълзи, които не биваше да пророни — вече бе на десет години.

— Дразнят ли те децата в училище задето нямаш баща?

— Понякога.

Надеждите ѝ, че Грейъм няма да се чувства непълноценен, се оказаха нереалистични. Имаше значение дали си с един родител. По-голяма част от младежките си години тя също бе прекарала в едночленно семейство, но в детството присъстваше баща ѝ. След смъртта му Джейд запази снимките и спомените от него. Никога нямаше да забрави тихите им разговори, топлите му прегръдки, целувките за лека нощ и прошепнатите думи: „Не се страхувай, Джейд“.

Обмисляше варианта да каже на Грейъм истината. Ако той знаеше, че е резултат от изнасилването, вероятно щеше да се укорява. Тя не искаше да стовари тази вина върху детето си, още повече, като си спомняше безмилостната отговорност, която ѝ прехвърли Велта, преди да се разделят.

Кети не бе на същото мнение. Всеки път, щом Грейъм повдигаше въпрос за баща си, тя насърчаваше Джейд да му разкрие истината, но напразно. Трудностите от липсата му бяха достатъчни, за да натоварва с допълнителни подробности сина си. Позволи му да лъже, с цел да облекчи конфликта, но направи следната уговорка:

— Мразя лъжите, Грейъм. Знаеш много добре. Но понякога те могат да помогнат да се защити някой човек, стига да не си ти самият. Така че, когато приятелите ти питат за твоя баща, можеш да ги накараш да се чувстват по-свободно, като им кажеш просто, че е починал. Разрешавам ти само това — починал е, преди да се родиш. Окей?

Очевидно я послуша, защото Грейъм не подхвана темата отново. Беше стигнал до едно ниво на зрялост и се оправяше сам. Сега, като си помислеше колко бързо минаваха годините, сърцето на Джейд се сви от мъка. Трудно щеше да изчака до юни, когато и той ще пристигне в Палмето.

— Привлякла си доста хора.

Джейд се откъсна от унеса си и изви глава към тихия глас до ухото ѝ. Дилън седна на свободното място до нея.

— Добро утро, Дилън. Изглеждаш много красив.

— Благодаря — отговори той смутено.

Беше с нов костюм за случая, а косата му бе подстригана.

Тя също се беше облякла с вкус. Щеше да има познати в тълпата, които помнят скандала преди напускането ѝ. Много хора се

интересуваха за бъдещата промишленост на Палмето. Но така или иначе, тя щеше да бъде в центъра на вниманието днес. Искаше да ги заслепи.

— Снощи идвах до фургона ти, но те нямаше.

— Съжалявам.

— Изглежда, че вече си се настанил.

— Не беше трудно. Готов съм да започна работа.

— Не знаех, че имаш и куче.

— Куче?

— Лежеше на горното стъпало на фургона.

— О, то ли? — каза Дилън и се намръщи. — Появи се преди няколко дни и сгрехих, като го нахраних с трохите от масата.

Тя наклони глава и се засмя закачливо.

— И то те синови.

— Не за дълго. При първа възможност ще го закарам в приюта за бездомни кучета.

— Имаш предвид след оздравяването на крака му. Беше превързвано с бинт — отбеляза тя със същата усмивка. Дилън още повече се навъси.

— Беше се било и имаше лоша рана. Промих я с кислородна вода и я привързах. Това е всичко.

— Не знам, Дилън, но смятам, че си се сдобил с домашен любимец завинаги — подхвърли тя шеговито.

Той смени темата, като кимна към аудиторията.

— Очакваше ли толкова много хора?

— Да. Вчера моето име се появи за първи път в местния вестник вчера.

Погледът му бързо се върна към нея.

— А защо твоето име трябва да предизвика такъв интерес тук?

— Има защо. Отраснала съм в Палмето.

Реагира, сякаш го разтреса електрически ток. Лешниковите му очи я фиксираха остро.

— Странно как си пропуснала досега да споменеш това.

Преди да може да му отговори, кметът на града се приближи.

— Госпожице Спери, нека дадем на хората още пет минути да си намерят места и тогава да се представите. Колко смятате, че ще трае всичко?

— Приблизително десет минути. После ще им дам думата за въпроси.

— Много добре. Имате на разположение колкото искате време. Днес е забележителен ден. Още не мога да се съвзема.

Тя прекъсна прочувствените му слова и представи Дилън. Докато двамата мъже се ръкуваха, Джейд успя да види сред хората една жена. Устните ѝ инстинктивно се задвижиха: Дона Ди!

Бившата ѝ приятелка не беше си оправила обратната захвапка. Малкото ѝ лице продължаваше да се събира в една точка над горната устна. Косата бе вързана на къса опашка, все така безмилостно права като клечки.

Въпреки всичко имаше промени във външния ѝ вид. Не изглеждаше комично оживена, а безчувствена. Очите бяха хлътнали и погледът изглеждаше по-плах от всяка. Приличаше на недоверчиво животно, надничащо бърлогата си към света.

Нейните очи бяха необичайно неподвижни, фиксирани в Джейд. Времето бе очертало остри бръчки от двете страни на издадената ѝ напред уста. Джейд и Дона Ди бяха връстнички, но Дона Ди изглеждаше поне с десет години по-стара.

Джейд почувства угризение на съвестта, че не бе способна с умиление да си спомни за прекараните заедно нощи у тях или в дома на приятелката ѝ, за кикота и мечтите им, които неизменно се въртяха около бъдещите съпрузи — Гари и Хъч. Поне едната сватба бе станала. Мислите на Джейд сигурно се изписаха върху лицето ѝ, защото Дона Ди първа отмести поглед. Наведе очи към скута си.

Беше странно, че Хъч не присъстваше. Имаше няколко помощник-шерифа за внасяне ред в тълпата, но той не бе сред тях. Хъч винаги е бил силен и едър, но по душа — страхливец. Без съмнение се опитваше да избегне първата им среща след петнадесет години.

Няколко лица от публиката ѝ бяха бегло познати. На други помнеше и имената. Не забеляза Майръджейн Грифит, но тя не беше човек, който би общувал с останалите, за нея те бяха паплач. И естествено, нямаше го и Ламър. Джейд го видя още веднъж след срещата им в Моргънтаун. Както и преди, молеше я за разбиране. Тя съжаляваше за трагичната му смърт, но твърдостта ѝ не бе се смекчила и той умря неопростен.

Кметът отново се приближи. Погледна часовника си и важно подръпна края на сакото си.

— И така, госпожице Спери, когато сте готова, дайте ми знак да започнем.

Тя почувства прилив на енергия и каза:

— Готова съм.

Той се изправи патетичен пред микрофона и изчака докато аудиторията се смълчи. Най-послед представи Джейд.

Ръкоплясканията бяха учтиви, но резервирани.

— Дами и господа, благодаря ви, че дойдохте тази сутрин тук. Вашият брой показва, че Джи Ес Ес е направила отличен избор за завода ТексТил. Палмето бе избрано по няколко причини. Между тях са наличието на суровини за строеж и достъпът до корабостроителниците, които ще осъществяват транспортирането на стоки, сравнително евтини, до нашите и чужди пазари.

— Основната причина да изберем това място обаче е взаимната полза, която ще имаме от предприятието. Заводът ТексТил ще осигури стотици работни места. Той ще оживи слабата икономика и ще просперира благодарение на силната, добронамерена и находчива работна сила, тоест вие.

Джейд си пое дъх. Както и предполагаше, последваха плахи ръкопляскания, засилиха се до мъртво вълнение и постепенно отмряха в претъпканата зала. Тя се усмихна вътрешно, знаейки, че ги е завладяла. Тактично не започна речта си с опит да ги впечатли с богатството и мощта на Джи Ес Ес. Това щеше да породи само негодувание. По-скоро поласка региона и хората му.

Промяната на настроението беше осезаемо. Аудиторията стана по-сърдечна, не толкова подозрителна към фирмата на янките, която щеше да нахълта и залее областта с външни хора. Тя им говореше за производствените процеси, от пристигането на почистения памук, до експедирането му във вид на готови облекла, предназначени за световните пазари.

— Този завод ще принадлежи на обществото — подчерта Джейд. — Колкото повече влагате в него, толкова повече ще получавате. Годишно ще се дават хиляди долари само за местни данъци, които могат да се използват за нуждите на обществото. А за всеки един

поотделно заводът ще означава по-добри възможности за работа в многобройните му и разнообразни отдели.

— Каква работа? — извика някой отзад.

— Монтаж, товарене и разтоварване, поддържане и инженеринг, администрация. Списъкът от работни места е наистина безкраен. В самото начало ще се нуждаем строителни работници. Сега е моментът да ви представя господин Дилън Бърк. Той е нашият генерален предприемач.

Тя се обърна към Дилън и му даде знак. Той приближи катедрата. Появяването му ги посплаши, ако не по други причини, то заради внушителната физика, която заедно с гъстите големи мустаци и властен поглед накараха жужащата тълпа да млъкне. Джейд му се усмихна окуражително и подаде микрофона.

След няколко изречения той се извини и се върна с архитектурен план на завършения завод. Когато го видяха, хората ахнаха.

— Така ще изглежда ТексТил, като го построим — обясни Дилън. — Както виждате, ще бъде великолепен и ще ни отнеме години. Ще насърчавам моите помощници да наемат местни работници.

Подпря чертежа на катедрата и се върна на мястото си.

— Благодаря ви, господин Бърк. — Джейд се обърна отново към слушателите. — Бих искала да чуя въпросите ви за...

Задната врата на салона се отвори с такава сила, че се блъсна в стената. Всички обърнаха глава да видят какво става. Настъпи пълна тишина при вида на двамата влизащи мъже.

Без да поглеждат настрани, те се придвижиха по пътеката между столовете към сцената. Джейд почувства сърцето си в гърлото, но не обърна внимание на грубото прекъсване.

— Чакам вашите въпроси.

Няколко ръце се вдигнаха, но тя нямаше възможност да ги посочи.

— Аз имам въпрос към вас, госпожице Спери — обади се познат глас от нейното минало. — Откъде, по дяволите, взехте това нахалство да се появите в нашия град?

Джейд запази самообладание, но изражението ѝ стана леденостудено, когато погледна към мъжа пред катедрата.

Иван Пачет се взираше в нея от инвалидната си количка.

21.

Притеснен, кметът се намеси. Не искаше да рискува, като обиди жител номер едно. Но внимаваше и за Джейд. Както и да погледне човек, ситуацията беше напечена. Единственият начин да се измъкне бе бързо да закрие събранието.

Преодолявайки врявата, Джейд обяви по микрофона, че на въпросите ще бъде отговорено чрез поредица от статии във вестника.

— Дяволите да го вземат, какво става тук? — настояваше да разбере Дилън. — Кой е този дядка?

— Ще ти обясня по-късно. Сега искам просто да се махна оттук.

— Не, отговори на въпроса ми!

Шумът не възпираше Иван. Въпреки че събранието беше закрито, тълпата не бързаше да се разпръсне. Повечето стояха и чакаха да видят какво ще стане. Усещаха, че ще има фойерверки и както обикновено Иван ги разиграваше.

Джейд би избрала друго място и време за първата си среща със семейство Пачет, но Иван я притискаше сега и тя нямаше намерение да се предаде. Слезе от подиума и се изправи пред него.

— Имам право да съм в този град или където пожелаея. Системата на частната стопанска инициатива е все още действаща в Америка.

— Не е и в моя град!

— Добре, добре, Джейд Спери. Значи ти си мистериозната личност зад всичко това. Кой би помислил? — Нийл стоеше зад количката на Иван.

Джейд погрешно бе смятала, че е имунизирана срещу влиянието му. Явно не беше. Ярост и омраза се надигнаха в нея и замъглиха усмихнатото му лице. Търпение, каза си вътрешно тя. Няма дълго да носиш самодоволната си усмивка!

През всичките тези години тя продължаваше да получава вестника на Палмето и знаеше за катастрофата на прелеза Чарлстън. Двата крака на Иван бяха отрязани над коленете. Тазът на Нийл бе

премазан, имаше счупени кости, рани и контузии, които го задържаха в болницата няколко месеца. Сватбата му с Марла Сю Пикенс не се състоя. Причините останаха неизяснени.

Външният вид на Нийл не беше пострадал нито от възрастта, нито от злополуката. Арогантен и красив, както винаги.

— Помислих си, че има нещо гнило в молбите за преразпределяне на земята още първия път, като се появиха в дневния ред на градския съвет. Естествено, гласувах срещу тях. Опитах се да разубедя и останалите, но някои са коне с капаци и не разбират кое е добро за града. — Той се усмихна хитро. — Да ти кажа ли, Джейд, възхищавам се на потайния ти начин на действие.

— Недей да я хвалиш! — изръмжа Иван и насоча пръст към Джейд. — Страшно съм вбесен от теб, млада госпожичке! Сигурно си мислиш, че си много умна. Сигурно смяташ, че като съм прикован към този проклет стол, аз съм слаб и неспособен!

Завъртя количката напред и ампутираните му крайници почти се допряха в коленете ѝ. Тя не отстъпи, въпреки че гледката я отвращаваше и самата мисъл да го докосне беше противна.

— Чуй ме сега, малката — изсъска той, — по-силен съм от всякога! Онзи скапан влак не повреди ума мм. Очите му се присвиха злобно. — Можеш да си сигурна, проклетият ти завод никога няма да бъде построен на моя територия.

Бастунът му лежеше през скута му. Той го грабна, хвърли по архитектурния план, все още подпрян на катедрата. Планът падна на пода. С периферното си зрение Джейд видя как Дилън се втурна напред, но тя вдига ръка към гърдите му и го спря.

Гласът ѝ бе изненадващо спокоен.

— Ще призная, че едно време бяхте страшен, господин Пачет. — Очите ѝ го пронизваха хладнокръвно. — Сега сте просто трогателен.

Тя заобиколи количката му и профуча покрай Нийл, без да го удостои нито с дума. Навън хората продължаваха да се мотаят наоколо. Всички я погледнаха в очакване, когато се появи пред сградата. Очевидно искаха да разберат как се е справила с Иван.

Със самоуверена походка Джейд крачеше по тротоара към новия си джип чероки. Отвори вратата към шофьорското място. Метна куфарчето си и тъкмо щеше да седне зад кормилото, когато някой я хвана за ръката.

Дилън беше сложил тъмните си слънчеви очила, но и без да вижда очите му, тя усети, че е бесен. За да не предизвика любопитството на минувачите, той попита тихо, но твърдо:

— За какво беше целият този цирк?

— Не е мястото и времето да го обсъждаме.

Приближи лицето си към нейното:

— По дяволите, не е! Преди да съм обърнал първата лопата, искам да зная целят ли се в гърба ми, или не. Кое беше онова дърто копеле в инвалидната количка?

— Казва се Иван Пачет и по-рано не бе инвалид. — Тя вдигна ръка и отметна от лицето си кичур коса. Трепереше. Надяваше се, че Дилън не забелязва. — Но винаги е бил копеле.

— Пачет? Човекът със соята?

— Точно така. Сега ме пусни, моля те. Достатъчно се показвах пред хората тази сутрин. Не искам да се ангажирам в мач по борба с теб тук, на главната улица.

Той погледна към ръката си, стиснала нейната. Очевидно чак сега осъзна, че я докосва. Веднага я пусна.

— А другият синът му ли беше?

— Нийл.

— Какво общо имаш с тях?

— Това си е моя работа. — Опита се да влезе в колата, но той отново я стисна като в менгеме.

— Когато ме освободи от затвора в Лос Анджелис, ти я направи и моя. — Произнасяше всяка дума през зъби, без да мърда мустаците си. — Ти ме накара да повярвам, че всичко тук ще бъде наред, че местните хора стопроцентово ще подкрепят проекта, че ще се редят на опашка за работа при мен. Очевидно нещата съвсем не са такива. Искам да знам срещу какво съм изправен.

— В момента си изправен срещу мен, господин Бърк. — Въпреки минувачите по тротоара, тя си изви ръката и се освободи. — Твоите задължения не включват обществените взаимоотношения. Това е мой приоритет. Отсега нататък ще ти бъда благодарна да не се опитваш да разгадаваш моите мотиви. Ще те уволня, ако дръзнеш да се намесиш.

Пъхна се в колата и затръшна вратата. Не погледна назад, докато я изкарваше от паркинга, и отпътува.

Джейд знаеше, че Дилън има право да се интересува от общественото мнение и подкрепа, защото работният му график можеше да се наруши. Но нейните сметки с Пачетови не влизаха в работата му, занаят — също. Освен това сигурно нямаше да се зарадва, ако разбере, че играе, макар и малка роля, в заговора на отмъщението. Във всеки случай не възнамеряваше да му казва повече от необходимото.

Влезе в дома си и чу наскоро инсталирания телефон да звъни.

— Ало?

— Събранието свърши ли вече?

— Господин Стайн! — възкликна тя. — Да, току-що.

— Защо не ми се обади? Нали ти казах?

— Щях да ви позвъня. Тъкмо влизам.

— Е, как мина?

— Чудесно. Не можеше да бъде по-добре. — Разказа му набързо, без да споменава Пачетови.

— Все още ли държиш на търговските възможности на този регион?

— Безусловно.

— Добре. Тогава нека да ти кажа няколко мои идеи, които ми се въртят из главата.

Джейд седна и заслуша.

— Още ли си тук? Не разбираш ли от забележки? С върха на новата си обувка Дилън побутна бездомното куче и отключи вратата на фургона.

— Махай се! — Помиарът го погледна с тъжни очи, легна отново на стъпалото и сложи глава на предните си лапи. — Както искаш. Но недей да очакваш да продължавам да те храня.

Затръшна вратата толкова силно, че фургонът се разтресе. Взе една сода от хладилника в тясната кухничка, застана срещу хладния въздух, и отпи половината. Сложи студената кутия върху челото си.

— По дяволите!

Не обичаше нещата в живота, които го караха да мисли или чувства. Преди седем, години бе престанал да мисли. Тогава погребва съпругата и сина си. А също и чувствителността си. Само тялото му

продължи да съществува. Вътрешно беше кух и празен. Така му харесваше и възнамеряваше така да продължава.

Бе си тръгнал от къщата, където починаха Дебра и Чарли, оставяйки всичко зад себе си. От този ден той се откъсна от света. Не притежаваше нищо, освен вещите от първа необходимост, които караше в пикапа си. Стана безразличен към другите хора. Не се задържа никъде и не се сприятели с никой. Не желаше.

На свой гръб усети, че независимо колко добре се справяш със задълженията си, независимо колко справедлив се опитваш да бъдеш, винаги получаваш ритник. Наказан си за грехове, които никога не си извършил. Дълговете стриктно се събират, а тарифата е смъртта на обичани и близки хора.

От този жесток урок Дилън си изработи логична философия: Не обичай!

Животът му беше безопасна, безболезнена празнота и той държеше на това. Не се нуждаеше от привързаността на кучето. Не искаше толкова да се вживява в работата си, че да я приема покровителствено и собственически, да мисли за „моя завод“. Най-малко имаше нужда жена да му влезе под кожата.

Ругаейки, затръшна вратата на хладилника. Това е животът. Едно глуповато псе се гуши на предното стъпало и му близва ръката при всяко минаване през вратата. Вече се чувства майка — закрилница на завода ТексТил, а изкопите още не бяха започнали. Сърдеше се на Джейд Спери, а ядът бе емоция. Не искаше да намесва никакви чувства спрямо нея.

След седмици на конференции и срещи в Ню Йорк с мъже в делови костюми, които никога не са имали мазоли по ръцете си, той беше нетърпелив да се започне истинската строителна работа. Сега, както изглежда, точно когато си позволяваше емоционално да се ангажира със задълженията си, за първи път от години насам, проектът можеше да се провали.

Само глупак би си помислил, че Пачет няма да се намеси решително при нахлуването на друга промишленост в града със заплахата да прати неговия бизнес на втора позиция. Джейд Спери не беше глупава. Предварително е знаела, че ще се окаже враг на Пачет. След думите, които се размениха на градското събрание, на Дилън му стана ясно, че те отдавна са врагове, също и със сина му.

Старият Пачет беше казал: „Откъде, по дяволите, взехте това нахалство да се появявате в града?“ — това предполагаше скандал. Да не би Джейд да е напуснала Палмето в немилост?

Дилън доизпи содата и смачка в юмрук кутията. Не можеше да си представи компетентната, спокойна, хладна и съсредоточена госпожица Спери да бъде въввлечена в скандал, особено от безнравствено естество. Не искал и да си мисли за нея, по какъвто и да е повод, но тя често нахлуваше в представите му.

Естествено е, успокояваше се той, тя е началник. Щеше да си мисли за шефа, дори и да беше мъж. Но през главата му нямаше да минават фантазии, както и Джейд.

Почти цяла година бе физически верен на Дебра след смъртта ѝ. После, в една студена самотна вечер в безличен щат — Монтана или Айдахо, подбра в бара жена и я заведе в мотелската стая. След това беше отвратен от себе си и по-самотен отпреди. Плака за Дебра със сухи, мъчителни ридания. Въпреки неговата емоционална неангажираност, физиологичните му апетити се възстановиха и засилиха. Втория път не беше толкова трудно да се справи с положението, а третия бе направо лесен. Вече си беше изградил уменията да не свързва физическия акт със съвестта си. Тялото можеше да се възбужда, без чувства някаква вина. Той успяваше да постигне облекчение, без да намесва сърцето и съзнанието си.

Неговото резервирано държание караше жените да го харесват още повече. Намираха непроявената му враждебност вълнуваща. Ранното му поведение събуждаше в тях майчински инстинкти. Но никоя не утоли нещо друго, освен сексуалния му глад. Духовете продължаваха да го обитават. В паметта му не се задържаха нови имена и лица.

Сега едно име и лице често занимаваше ума му. И това доста го безпокоеше.

Кучето отвън започна да лае.

— Млъкни! — извика Дилън през вратата. После чу двигател на кола и отвори. Джейд Спери скочи от лъскав нов пикал с изписан надпис ТекстТил на вратата.

— Хапе ли? — попита тя и кимна към животното.

— Не знам. Не е мое.

— Едва ли го осъзнава. Вече теб пази.

Тя се наведе и започна да примамва кучето, като му пращаше звучни въздушни целувки.

— Ела тук, пухчо.

То спря да лае, изскимтя няколко пъти и слезе по стъпалата към нея. Тя си подаде ръката и кучето я близна. Почеса го зад ушите.

— Какъв пазач! — отбеляза иронично Дилън.

Джейд се изправи и му хвърли връзка ключове от пикала.

— Надявам се, че ти харесва. — Той хвана ключовете във въздуха с една ръка. — За теб е, ще го караш, докато работиш тук.

— Аз си имам.

Тя погледна към очукания му пикап.

— Той е за лично ползване. Когато представяш ТексТил, моля те, вземай служебния.

— Да, госпожице. Нещо друго?

Тя се качи по стълбичката на фургона. Кучето я последва, махайки дружелюбно с опашка. Извади кредитна карта за бензин от чантата си и я подаде на Дилън.

— Можеш да я използваш.

— Благодаря.

— Квитанциите ще бъдат изпращани директно на мен.

— Има си хас.

Той беше груб и неприятен, но не обичаше да получава подаръци от жени. Напомняше му как едно време госпожа Чандлър го учеше да прави любов. Направи това, направи онова. Не толкова силно. По-силно. По-бавно. По-бързо. Дилън бе добър ученик и не след дълго изгради собствена техника. Харесваше му повече той да има надмошье.

Разбираше, че отношението му беше ненавременно и не се възприемаше, но не можеше да го спре. Изпитваше перверзна наслада, че е едно стъпало над Джейд и я трябваше да си вдига главата, за да разговаря с него. Това, че бе шеф и има възможност да купува нови камиони не можеше да нарани неговата мъжественост.

— Ще трябва да ме закараш вкъщи.

— Разбира се.

— Но първо искам да видя канцеларията ти. — Той не помръдна. Тя му се усмихна престорено мило. — Ако е удобен моментът, господин Бърк.

Той я погледна и разбра, че съществува необявена война на желаниа. Най-после отстъпи и я въведе във фургона. За да не влезе и кучето, затвори вратата, но съжали. Пространството бе твърде малко за двама души, особено сега, когато беше сам с Джейд.

Никога не бе я виждал облечена с нещо друго, освен деловите ѝ дрехи. Беше се преоблякла след градското събрание в джинси и бял пуловер. Ако не знаеше, не би предложил, че е носила в утробата си бебе цели девет месеца. Бедрата и тазът ѝ бяха стегнати и слаби. Стомах — плосък. Гърдите...

Покашля се леко.

— Телефонните линии ще бъдат прокарани утре.

— Добре — каза тя и се отдалечи от бюрото му. Площта за живеене бе превърната в компактен офис. Единствените лични вещи бяха радио и малък портативен телевизор. — Няма много място за теб самия.

— Нямам нужда.

— Сигурен ли си, че не искаш да наема секретарка.

Дилън поклати глава.

— Ако реша по-късно, ще те уведомя. — Погледът му блуждаеше зад него, към кухнята и спалнята. — Желаш ли да провериш и леглото ми?

Очите ѝ бързо го фиксираха. Готов бе да обзаложи следващата си заплата, че на върха на езика ѝ беше унищожителен коментар, но тя реши да му го спести. Каза само отсечено:

— Интересува ме единствено къде ще изпълняваш служебните си задължения.

Все пак нейната жилавост имаше предели. Не включваше закачки между половете. Тук изтънчеността ѝ се проваляше. Бе забелязал взаимоотношенията на Спери с мъжете от кабинетите на Джи Ес Ес в Ню Йорк. Тя се чувстваше неудобно и се сковаваше дори когато на шега ѝ правеха предложение. Не ставаше за флирт. За нея съществуваше само или работата, или нищо.

Стигна до заключението, че не е омъжена. Никога не бе споменавала и думата бивш. Веднъж един от младите служители на Джи Ес Ес се беше промъкнал до него пред машината за кафе и попитал:

— Да не би да чукаш Джейд?

Дилън не одобряваше самохвалството между мъжете, особено между непознати.

— А на теб какво ти влиза в работата?

— Заложих петдесет долара на бас.

Дилън спокойно отпи от горещото кафе, докато гледаше заплашително с присвити очи другия мъж.

— Знаеш ли какво, ако искаш да говориш за секс, защо не идеш да си го начукаш и после да се върнеш да ми кажеш как е било?

Явно Джейд бе осуетила плановете на някои свои колеги и те спекулираха със сексуалността ѝ. Самият Дилън беше любопитен относно бащата на детето ѝ, но не се осмеляваше да подхване темата.

— Може би трябва да се вземе още един фургон — обади се тя, инициативна както обикновено.

— За какво ни е?

— Аз също имам нужда от канцелария. Ще бъде по-удобно да е тук, на обекта, а не в града. Освен това ще има къде да се срещаш с помощниците си, да се съвещаваме и така нататък. Какво ще кажеш? Някой, достатъчно голям за моето бюро и заседателна площ.

— Парите са твои.

— Утре ще видя.

— Добре.

— Е, мисля, че това е всичко.

Вече беше на вратата, ръката ѝ на бравата, когато той мина отпред и препречи пътя ѝ.

— Не съвсем, Джейд.

Инстинктивно тя направи крачка назад. Внезапното му движение като че ли я стресна, даже доста, предположи той. Сякаш се страхуваше от него.

— Какво искаш?

Не можеше да си обясни нейната задъханост. Тя ръководеше всичко. Защо трябваше да се страхува от него? Засега отложи личното любопитство и се захвана с практичните въпроси.

— Каж ми за Иван Пачет.

— Какво да ти кажа?

— Разбирам защо е разтревожен за завода ТексТил. Ще намали властта и влиянието му. Палмето е негово царство и той го е управлявал дълго време.

— Сигурно може да се погледне и по този начин — каза тя.

— Смятам, че ти си погледнала точно така.

— Тоест?

— Знаела си, че заводът ще засегне Пачетови и затова си решила да бъде построен тук.

— Ти прочете проекта. Разбрал си, че Палмето е идеалното място.

— Но можеше да избереш над десет други градове на югоизточното крайбрежие и те щяха също да бъдат идеални места. Защо точно Палмето?

— Защото ми е познато.

— Което ме подсеща за втория ми въпрос. Защо Пачет мисли, че е нахалство от твоя страна да се показ тук?

Тя отметна глава и оправи падащите по раменете ѝ тъмни къдрици.

— Аз не напуснах Палмето при нормални обстоятелства.

— И в тези „обстоятелства“ са замесени Пачетови?

— И те.

— Особено младият Пачет.

— Защо питаш?

Той се загледа в лицето ѝ за момент и изстреля:

— Кой е бащата на сина ти, Джейд?

— Грейъм няма баща.

— Не може да бъде! Не се е случвало от времето на Витлеем. Беше бременна като напусна Палмето, нали?

Джейд само го погледна със студени сини очи.

— Забременяла си от Нийл Пачет, а той е отказал да се ожени за теб. Така ли е?

— Абсолютно не. Презирам Нийл Пачет и винаги съм го презирала. — Бутна го настрани, отвори вратата и излезе. Кучето скочи на крака и силно замаха с опашка, жадуващо за още благи думи. Тя не му обърна никакво внимание, слезе по стъпалата и се обърна към Дилън от най-долното:

— Виж, знам, че прекалих с теб тази сутрин в града и съжалявам. Трябваше да те успокоя и уверя, че ние владеем положението.

— Наистина ли владеем положението?

— Напълно. Мога да се справя с всички трудности, които се изпречат, а ти сигурно осъзнаваш, че такива няма да липсват, докато не завършим строежа. Трябва да се ангажираш само със засягащите самия обект.

— И моля те, запази предположенията си за моя син и мен само за себе си. А още по-добре — не се замисляй за нас изобщо. След като почне веднъж строежът, ще бъдеш толкова зает, че няма да имаш време за нищо друго, освен за текущите задачи.

Дилън бе по-заинтригуван отпреди. Нейната променлива реакция на въпросите му само подсилваше любопитството му. Градът беше малък. Хората приказваха. Рано или късно щеше да научи за тъмното й минало. Благоразумно реши засега да спре до тук. Заклучи фургона и я последва до новия пикап, където тя се бе настанила вече на мястото до шофьора. Той седна зад волана и запали.

— Много е хубав — отбеляза Дилън и огледа кабината.

— Джи Ес Ес е първокласна фирма — категорично заяви Джейд.

Подкара камиона по черния път към магистралата.

— Ще трябва да ме насочваш към дома си. — Знаеше коя къща е наела, но не желаше тя да разбере, че е така.

Следваше кратките й инструкции и караше през града. Скоро установи, че не го направляваше към къщата.

— Изненадан съм, че живееш толкова далече — вметна той неангажиращо, щом излязоха от очертанятията на града.

— Не отиваме направо вкъщи. Искам мнението ти за нещо.

Той я погледна изненадано, но тя не поясни. Продължи да шофира по двупосочното шосе, водещо към Атлантическото крайбрежие.

— Завий надясно на следващото отклонение. — Взе остър завой и се задрусаха по тесен, чакълест път.

— Може да спреш някъде тук. — Щом спряха, тя скочи от пикала. — Бих искала да дойдеш с мен.

Дилън слезе и я последва до ограда от бодлива тел. Ръждясала табелка „Не влизайте“ беше зачукана на един от коловете. Без да й обръща внимание, тя го помоли да разшири и държи двете телта, докато се промуши.

— Знаеш, че е частна собственост — обади се той.

— Да, знам. — Преминала вече от другата страна, Джейд натисна с крака долната тел и опъна максимално нагоре следващата. — Хайде. Няма да ни хванат.

Поради височината си Дилън бе по-предпазлив при промушването между двете бодливи жици. След като преодоля, сложи ръце на хълбоците си и я погледна.

— Е, сега какво? Какво можем да видим от тази страна, невидима от шосето?

Стояха сред разорана нива. Ако тя смяташе, че мястото е чудесно за разходка в природата, да го беше поне предупредила да се преоблече. Беше с дрехите от сутринта без вратовръзката и сакото.

— Искях само да поразгледаме. — Пое през угарите. — Не ми се идваше сама.

— Да дойде сам човек тук трябва да е истинско забавление — пошегува се той. Както и очакваше, тя не реагира.

Половин час трамбоваха из пущинаците. Джейд крачеше край оградата, после го помоли да измери с крачки мястото. Дилън не разбираше причината за странното ѝ желание, но го изпълни. Тя извади бележник от чантата си и отбеляза нещо в него.

Излезе вятър, но тя не го забелязваше, въпреки че развяваше косите ѝ през лицето и устата. Надвиснаха тъмни буреносни облаци. Дилън чу в далечината гръмотевица. А те продължаваха безцелно да се мотаят насам-натам.

Накрая Джейд хвана разпиляната си коса и я задържа здраво на тила си. Вдигна глава към него и попита:

— Какво мислиш?

В тази поза, с широко разкрасени крака, ръка зад главата и мушамата, ясно очертаваща формата и размера на гърдите ѝ, той бе обзет от похотливи помисли.

— Какво да мисля — повтори той дрезгаво. — Мисля, че може да се измокрим.

Тя погледна към небето с очи, по-тъмносини от облаците.

— Сигурно си прав. Но какво ще кажеш за мястото?

Дилън прокара ръка през разрешената си коса и попита нетърпеливо:

— Затова ли тъпчем наоколо половин час? За да чуеш мнението ми за това окаяно парче земя? Можех да ти го кажа, без да си калям

новите обувки.

— Не смяташ ли, че е ценно?

— Ценно? — извика той срещу вятъра. — Мисля, че нищо не струва. Вероятно половината е блато.

— Възнамерявам да го купя за Джи Ес Ес.

След това се завъртя кръгом и пое през неравната нива обратно към оградата. Объркан, Дилън тръгна след нея.

— За какво ти е, по дяволите?

— Бъдещо разширение. Моля те, внимавай с бодлите, Дилън.

Минаха успешно през телта и приближиха камиона. Той затвори вратата ѝ и заобиколи отпред на бегом. Тъкмо се вмъкна и седна, когато едри дъждовни капки заудряха по стъклото.

Той изруга мръсните си обувки, после подхвана старата тема.

— Сигурно се шегуващ за покупката на мястото.

— Защо не. Господин Стайн се обади днес. Обсъдих ме няколко евентуални парцела в района. Има благоприятна възможност да купя земя за корпорацията. Всъщност предложението му беше повече под формата на заповед за изпълнение.

— Преди да можеш да построиш нещо по-голямо от барака върху мястото, ще са ти необходими милиони да го подготвиш.

— Ние ги имаме.

Нейното пренебрежение адски го вбеси.

— След като знаеш всички отговори, защо ме доведе?

— За закрила.

Дилън я изгледа ядосано, премести лоста на скоростта на задна, подпря лакът на облегалката, обърна главата си на една страна и бавно потегли към отклонението. Пръстите му на подпряната ръка усещаха косата на Джейд. Беше влажна и мека, а фактът, че забелязва тези неща, го влуди. Искаше му се да я сграби с пълни шепи и да я трие по лицето си. Проливният дъжд охлади стъклата и те се запотиха. В задушния и спарен въздух можеше да вдъхне парфюма на Джейд.

Нейната коса. Нейният парфюм. Беше прекалено осезаема.

Търсейки нещо да го разсее, мярна му се пощенска кутия, закрепена едва-едва на изгнил стълб. Дилън успя да прочете в дъжда името, написано преди години върху назъбената тенекия. Бе избеляло, но все още се виждаше: О. ПАРКЪР.

— Искам да знам какво ще прави малката кучка. — Иван отпъди раздразнено прислужничката, която се опитваше да му сервира допълнително от сладките картофи. Преди четири години Ойла се беше пенсионирала. Дъщеря ѝ я замести, поемайки и грижите за инвалида.

— Донеси ми бутилка коняк! — заповяда той грубо. Когато тя се оттегли да изпълни поръчката му, Иван се загледа в Нийл, който се бе прегърбил в стола си и си играеше с останалата в чинията храна. — Хей, да не си оглушал? Каж ми нещо!

Нийл не се помръдна, само вдигна поглед към баща си.

— Колко пъти трябва да го повтарям? Не знам нищо повече от това, което вече ти казах.

Иван грабна шишето от жената и си наля значително количество алкохол в чашата. Нийл кимна, че е приключил с яденето, и тя отсервира чинията му. Върна се в кухнята и те останаха сами в трапезарията — двама души на маса, която би побрала двадесет.

— Предприемачът Бърк вече даде изкопната работа на една бригада от Колумбия. Те започнаха да превозват машините — обясни Нийл.

— Както са започнали, така могат и да ги върнат обратно — намръщи се Иван и си сипа още коняк.

Завъртя количката от масата и я подкара към кабинета си.

— Ела тук! — извика той през празните стаи на къщата. Интериорът не беше променен, освен необходимото за инвалидната количка на Иван.

Нийл влезе след баща си с чаша коняк в ръка.

— Не можеш да ги спреш само с желанието да изчезнат, старче. Вече се изкара голям глупак на градското събрание с ръмженето си като ранен алигатор. Не трябва да се подхожда по този начин, татко.

Нийл се отпусна на коженото канапе.

— Трябва да надвием Джейд чрез нейните хитрости. Бяхме заспали в началото, докато тя купуваше земя за завода. Сега ще бъдем нащрек.

— Какво имаш предвид? — Конякът бе повлиял на киселото настроение на Иван и той беше поомекнал.

Напоследък тираничната му сила се бе постопила. Тъй като катастрофата с влака сериозно повреди здравето му, повечето от

задълженията паднаха върху гърба на Нийл. По-рано той отбягваше работата, но после приятно се изненада, че тя беше като игра. Винаги играеше за победа и трудно губеше.

— Следя наоколо какво прави Джейд — обясни той на баща си. — Отвори магазин на строителната площадка в подвижна постройка точно до фургона на Бърк. Единственото любопитно нещо е, че два пъти ходи до мястото на Паркър.

— Не може да бъде!

— Поне аз знам за два пъти — добави Нийл намръщено. — Веднъж с Бърк, а след това сама. Не ги посещава, разбираш ли, само слухти наоколо. Втория път дори не слезе от колата си, просто обиколи оградата на Отис и пак се върна. Вчера ходи в съда и поиска да види плановете.

— Сигурен ли си, че са за мястото на Паркър?

— Разбира се. Направих комплимент на Грейси Дел Фъргъсън за дебелия ѝ задник — каза Нийл, като имаше предвид служителката в съда. — Беше готова да ми изпее всичко. Джейд пожелала да види всички скици на мястото на Паркър и околните парцели.

— Повечето са моя собственост.

— Точно така, татко, твои са. Грейси Дел подчерта това, след като се увери, че съм забелязал и големите ѝ цици.

— Казала ли е Джейд на Грейси Дел защо се интересува от плановете?

— Не.

Докато Нийл наливаше още коняк, Иван попита:

— Защо мислиш, че тя се интересува от фермата на Паркър?

— Не знам, но не ми харесва — измърмори Нийл. — Искам да разбера какво ѝ се върти в главата.

— Едва ли ще го съобщи в близко бъдеще. Рано или късно ще открие, че я следиш и разпитваш.

— Няма проблеми. Намерил съм две горе-долу умни момчета, които знаят да си затварят устата. Наблюдават я на смени и ми докладват. А междувременно аз я ухажвам — усмихна се Нийл самодоволно. — Самото очарование съм. Вчера ѝ изпратих цветя.

Иван изглежда сина си отракано.

— Тя изглежда по-добре като жена, отколкото като момиче.

— Значи и на теб не ти е убегнало? — засмя се Нийл. — Тя влетя в града и направи голям удар, но под служебния си имидж Джейд е просто жена. Могат да реват за равенство колкото си искат, но когато ножът опре до кокала, стават единствено за това, което е между краката им.

— По принцип съм съгласен с теб. Но тази жена ме тревожи. Не е забравила какво се случи, преди да завършите училище. — Иван заби тъпия си пръст в пространството между тях. — Тя е тук да ни погребее, момче. Знаеш, че не беше глупаво момиче. Сега е още по-интелигентна. Дошла е за кръв! Нашата кръв!

Очите на Нийл заблестяха над ръба на чашата с коняк.

— Всичко, което знам, е, че ако има нова промишленост в Палмето, тя ще принадлежи на Пачетови.

Иван се изкикоти.

— Аз съм те научил така да разсъждаваш. Става ми драго на сърцето да видя, че уроците ми не са били напразни. Никой не може да дойде и просто да ни измести.

— Не, но Джейд би могла със сигурност да оплеска временно работите. За начало може да предизвика бунт за надниците. Ако предложи цент повече на час на нейните работници, за кого си мислиш, че ще искат да се трудят хората?

— Нашите работници са лоялни.

— Лоялни, вятър! — каза Нийл презрително. — Това е новият Юг, татко. Събуди се. Новото поколение е просто боклук. Ако тя им обещае да им плаща повече от нас, ще ги загубим. За тях няма значение дали дядовците им или прадедовците са работили при нас. По дяволите! Всеки път като си помисля ми се иска да я бях удущил.

Иван изгледа Нийл изпод вежди.

— Може би трябваше да продължите и да я убиете онази нощ. После щяхме да обвиним чернилките или бялата сган.

— Да-а. Де да бях на този акъл тогава.

— Тя дойде да си отмъсти. Аз самият съм го правил много пъти и разпознавам признаците. — Премлясна с устни. — Като се размисля, онова хлапе на Майръджейн умря. Нашият многоуважаем шериф също не е в състояние да се справи с положението. Кой остава?

Нийл стисна рамото на баща си.

— Не се тревожи, татко. Ние сме достатъчно.

Джейд вкара джипа чероки в двора, който изглеждаше за съжаление удивително по същия начин, както преди години. Няколко поколения пилета и кокошки се бяха изредили, но и тези, като тогава, кълвяха из двора. Една свиня грухтеше от калната си кочина.

През прозореца на кухнята тя видя госпожа Паркър да си трие ръцете в кърпа и да наднича кой е пристигнал. Джейд усети зловещо чувство на повторемост. Можеше да дойде по друго време на деня, което да не напомня така ясно онзи здрач, когато откри ужасната гледка в плевнята. Но беше сигурна, че може да хване Отис вкъщи само преди вечеря.

Приблужи предната врата и почука. С метната на рамо кърпа госпожа Паркър отвори и се взря в Джейд през мрежестата врата, като засенчваше с ръка очи срещу залязващото слънце.

— Какво обичате?

— Здравейте, госпожо Паркър. Аз съм Джейд. Джейд Спери.

Чу я да си поема бързо дъх. Кокалестите ѝ гърди се надигнаха. Опря ръката си до веждите и я погледна по-отблизо.

— Какво правите тук?

— Ако може да вляза да поговорим.

— Няма какво да си казваме.

— Моля ви, госпожо Паркър. Ако не беше важно, нямаше да съм тук. Моля ви!

Джейд чакаше неспокойно в безкрайната за нея тишина, после мрежестата врата изскърца силно и госпожа Паркър кимна с посивялата си глава. Джейд влезе и предверието на къщата. Тапицерията на дивана беше толкова изпокъсана, че на места памучният пълнеж се показваше. Облегалката на фотьойла бе зацапана. Килимът се беше разнищил по краищата. Нямаше никакви подобрения в стаята от последния път. Бе мрачна, с избелели тапети, неподдържани мебели, неприятно тиктакащ часовник и снимка в рамка на Гари с шапка и роба на абитуриент, какъвто не дочака да стане.

След завръщането си Джейд ходи на гроба му. Виждайки сега усмивката на Гари от евтината снимка, сърцето ѝ трепна и решителността ѝ се засили. Обърна се към майка му, доста състарена през тези петнадесет години. Косата ѝ бе отгъняла и разрошена, дрехите висяха по тялото. Беше само кожа и кости.

— Къде са по-малките ви деца, госпожо Паркър? Какво стана с тях?

Тя разказа накратко, че две от момчетата се омъжили и имат деца. Едно от момчетата живеело в града с жена си и работило в завода на Пачет, друго било във флотата, а едно ги напуснало, без да каже къде отива. Последната картичка, която получили от него, била пусната от Тексас.

— Бебето е само у дома — приключи тя уморено. — Ще завърши училище догодина.

Джейд си спомни с тъга как Гари искаше да проправи път за неговите по-малки братя и сестри. Чу да се затваря врата на друга стая.

— Трябва да е Отис — разтревожено съобщи госпожа Паркър. — Няма да се зарадва, като ви види.

— Искам да се срещна с него.

Отис Паркър беше остарял още повече от жена си. Прегърбен, а малкото останала коса бе напълно побеляла. Стихиите, умората, отчаянието, мъката бяха набраздили дълбоко лицето му. Сепна се малко, като я видя.

— Имаме посещение, Отис. — Госпожа Паркър бе махнала кърпата от рамото си и я усукваше в ръцете си.

— Коя е тя? — Тръгна напред с кривата си походка и спря на две-три крачки пред Джейд с присвити късогледни очи.

— Аз съм Джейд Спери, господин Паркър.

Дъхът изхриптя бавно от тялото му. Джейд се уплаши, че ще се строполи. Вместо това той се изправи в цял ръст.

— Вече мога да ви разпозная. Какво правите тук?

На Джейд ѝ се искаше да ги прегърне. Сякаш щеше да се докосне до Гари. Устоя на изкушението. Беше се опитала да сподели скръбта им на погребението на сина, но бе отпъдена. Те смятаха, както всички останали, че нейната изневяра е причина за самоубийството му.

— Чух, че сте се върнали в града. Какво искате от нас?

— Може ли да седнем?

Мъжът и жената взаимно се спогледаха. Отис се обърна и седна на стола със замазаната облегалка. Госпожа Паркър ѝ посочи дивана, а тя се настани на обикновен стол с тръстикова седалка.

— Вие сте чули, че съм се върнала в града — започна Джейд, — знаете ли защо?

— Да строите нов завод или нещо подобно.

— Точно така. — Обясни им накратко. — Моята фирма вече обмисля допълнителни начини за влагане на капитали. За да се разширяваме, ще ни е нужна повече земя. Затова съм дошла да говоря с вас тази вечер, господин Паркър. — Пое дълбоко дъх. — Искам да купя вашата ферма от името на Джи Ес Ес.

Госпожа Паркър вдигна ръка към устните си, но не пророни нито звук. Отис продължаваше да гледа Джейд с присвити очи.

— Това място? За какво ви е?

— Има няколко възможности — отговори Джейд уклончиво.

— Например?

— Нямам право да ги обсъждам, господин Паркър. Бих желала също да ви помоля да запазите предложението ми в абсолютна тайна. — Погледна към госпожа Паркър, после отново Отис. — Надявам се, че ме разбирате. Никой не трябва да знае.

— Няма значение. Не я продавам.

— Осъзнавам, че фермата е собственост на семейството много отдавна, господин Паркър. Сигурно има и сантиментални причини, но все пак...

— Не е за продан.

Джейд прехапа устни. Тя им причиняваше болка, извикваше тъжни спомени. Самото ѝ присъствие в дома им напомняше за обичния син, когото бяха загубили така трагично. Изкушаваше се да си тръгне и да облекчи нещастieto им. Но вместо това, се насили и остана.

— Бихте ли ми разрешили поне безпристрастна трета страна да направи оценка на имота ви? Обещавам да стане при пълна дискретност и без да ви безпокоят. След като видя оценката, ще ви бъда благодарна да ми дадете възможност още веднъж да разговарям с вас.

— Няма да ни навреди, нали, Отис? — попита госпожа Паркър. Той изгледа с ненавист Джейд.

— Вие наранихте момчето ми. Пречупихте духа и сърцето му!

Тя наведе глава.

— Не мога да ви обясня какво се случи онази пролет, но повярвайте ми, обичах Гари с цялото си сърце. Ако имах избор, никога не бих му причинила зло.

— И сега си мислите, че като купите това място, ще облекчите гузната си съвест? — попита господин Паркър.

— Нещо подобно.

— Нито вие, нито бомбастичната ви фирма има достатъчно пари да компенсира смъртта на нашия Гари.

— Напълно сте прав. Неговият живот не може да бъде оценен с пари. Но вашата ферма лежи на пътя на нашия прогрес. Джи Ес Ес е готова да ви плати допълнителна цена за нея.

— Няма да я продавам. Не и на вас. — Стана и излезе от стаята.

След секунда и Джейд стана с неохота. Госпожа Паркър я изпрати до вратата.

— Мислите ли, че мога да направя оценка на собствеността?

Жената погледна разтревожено назад.

— Той не каза твърдо не, нали?

— Не, не каза.

— Е, значи може.

— Да дойда ли след това да говорим отново?

Устните ѝ затрепериха.

— Джейд, ние много го обичахме. Никога няма да се примирим с постъпката му.

— Нито пък аз.

— Това почти уби и Отис. — Тя изтри носа си в кърпата. — Той е много горд, разбираш ли, както повечето мъже. Аз мисля, че нещо трябва да изкупи дълбоката ни скръб към Гари. Някой трябва да плати.

Джейд се пресегна и я потупа по ръката.

— Благодаря ви. Скоро пак ще се обадя. И моля ви, пазете го в пълна тайна.

22.

— Виж, мамо?

— Виж какво?

Грейъм вдигна поглед от спортното илюстрировано списание, което прелистваше. Беше се прострял по корем на пода на всекидневната.

— Звучи смешно от твоята уста. Използват го главно негри помежду си.

— Веднъж срещнах мъж, бял, който започваше повечето си изречения с „виж“, и това толкова ме дразнеше, че го пратих в затвора.

Грейъм се претърколи по гръб, после седна.

— Шегуваш ли се?

— Не се шегувам.

Тъмната му коса беше разрошена, очите — греещи. Джейд го боготвореше съвсем открито. Откакто пристигнаха с Кети миналата седмица в Палмето, тя не можеше да му се нарадва. Много ѝ липсваше през шестседмичната раздяла. Тя бе най-дългата досега и на Джейд ѝ домъчня страшно за сина ѝ.

— Ако не ми вярваш — добави тя, — питай господин Бърк, като го видиш следващия път. Той знае по-добре от мен, че мъжът е в затвора.

— Господин Бърк е супер.

— Супер?

Джейд се опита да върже жаргонната дума към мъжа. Той работеше непрекъснато и приемаше като лична обида всяко закъснение, било то поради лошо време или повредена машина. Проявяваше съзнание, граничещо с фанатизъм. Построяването на завода бе неговият кръстоносен поход. Беше вманиачен в обекта като нея.

— Мисля, че можеш да го наречеш „супер“ — каза го нарочно с уклончив глас.

Дилън нямаше пороци, крито да са ѝ известни. Никога не бе пиян или махмурлия в нейно присъствие. Ако се срещаше с жени, то

не ставаше във фургона. Никога не беше водил жена на строителната площадка.

— Когато го видях за първи път, помислих си, че е малко надут — каза Грейъм.

— Надут?

— Не се усмихва често, нали?

— Не, наистина — отвърна тя. В малкото случаи, когато го бе виждала с усмивка на лице, тя бе самокритична.

— Първия път, като ме взе с теб на обекта, той ми се развика, щом се покатерих на булдозера.

За краткото си време в Палмето Грейъм бе успявал да я убеди да го взема на строежа три пъти. Беше очарован. Сега се чудеше дали изкопите го привличаха, или Дилън.

— Радвам се, че ти е викнал. Нямах работа покрай тези машини. Опасно е.

— И Дилън ми каза същото. Каза, че хората, които флиртуват с опасността, са лайнари.

— Грейъм!

— Той го каза, мамо, не аз. Просто ти цитирам.

— Какви други необикновени изрази си научил от господин Бърк?

Той се ухили.

— Смятам, че вече ме харесва, но съвсем се отърва, когато с Лонър се покачихме върху купчината пясък.

— Кой е Лонър?

— Неговото куче. Така го нарича господин Бърк. Както и да е, тъкмо се катерех както по обикновен хълм, когато той изтича от фургона и се развика да слизам, по дяволите, оттам — така каза, мамо. После ме хвана за ръката, разтърси ме и попита дали имам капка разум и не зная ли, че непрекъснато в купчини пясък се задушават деца.

Отговорих му, че не съм дете. Той отвърна: „Но не си и голям. И докато си тук, ще правиш каквото аз кажа“. Беше доста страшен, защото като говореше така тихо и строго, не можех да видя устата му под мустаците, знаеш как е.

— Да, знам. — Бе виждала Дилън ядосан. И тя като Грейъм се е хващала да търси някакво движение в устните и мустаците му.

— Не те заболя, нали?

— По дяволите, не. Исках да кажа, не, разбира се. По-късно ми се извини, че ме е сграбчил за ръката. Каза, че когато ни видял с Лонър горе на купчината, изкарал си акъла да не потънем целите. — Тя се намръщи на езика му. Грейъм отново се ухили невинно. Забавляваше се да използва думи, които обикновено му бяха забранени да изрича. — Неговата хватка би могла да ми изпочупи кокалите.

Никога не бе се съмнявала в силата му. Неведнъж Джейд го бе наблюдавала от прозореца на канцеларията си, докато работи и не знае, че някой го гледа. Крачката му беше дълга и стабилна, обикаляше и ръководеше изкопаването на основите. Дори от разстояние можеше да го различи от останалите работници, защото винаги носеше бяла каска и защитни слънчеви очила... и, разбира се, беше с мустаци.

— ... ако можех. Мога ли?

— Съжалявам, Грейъм. Можеш ли какво?

Той извъртя очи, както всички тийнейджъри, когато родителите демонстрират невероятна глупост.

— Да дойда на строежа с колелото си. Знам пътя.

— Но до там са няколко мили.

— Моля те, мамо.

— Тук май се водят големи преговори — намеси се Кети. Тя влезе в стаята с голям поднос сладки и напитки. Имаше чаша мляко за момчето и кафе за Джейд и нея.

— Ще се нуждаете от подхранване, за да продължите.

За кратко време след пристигането Кети бе вече проявила уменията си да превърне всяка къща в уютен дом. Джейд не бе осъзнавала до тези шест седмици без нея колко жизненоважна е възрастната жена. Тя пазаруваше, готвеше, подреждаше къщата. Харесваше ѝ да го прави и се справяше отлично. Без грижите си за тях Кети щеше да смята живота си безсмислен.

Тя постави подноса на масичката и седна до Джейд на дивана.

— Каква е темата на дебата тази вечер?

След първата си домашно приготвена шоколадова курабийка Грейъм обясни:

— Господин Бърк ми каза, че мога да ходя на обекта, когато поискам. Какво лошо има да дойда с колелото си, мамо?

— Първо, много е далеко за колело. Второ, строежът не е детска площадка. Пречиш на работниците, а можеш и да се нараниш. И

накрая, трябва да се сприятеляваш с хора на твоята възраст.

— Вече се запознах с няколко момчета наоколо.

Тя се надяваше, че новите приятелства ще му помогнат наесен, като започне училище. Да прекарва времето си с деца на неговата възраст, щеше да бъде по-полезно, отколкото да се размотава около саможивия главен предприемач.

— Работата на господин Бърк не е да те разнообразява времето.

— Но той ми каза, че мога да идвам, мамо. Ти не искаш да ми е приятно — мърмореше Грейъм.

Кети, вечният дипломат, се намеси:

— Бих ли могла да поканя господин Бърк на вечеря тези дни?

— Чудно! Ще бъде върховно! — възкликна Грейъм усмихнат.

— Не съм толкова сигурна — отговори Джейд припряно.

— Защо не, мамо?

— Ако не вечеря навън, той се храни сам в онзи фургон вечер след вечер — отбеляза меко Кети. — Убедена съм, че ще му хареса домашното ядене.

— Щом иска да живее като отшелник, смятам, че трябва да уважаваме неговото уединение.

Това бе неоснователно извинение. Дори и техните изражения да не го показваха, тя сама си го знаеше. Истината беше, че тя и Дилън прекарваха заедно голяма част от деня. Той бе компетентен по много въпроси и Джейд установи, че се допитва до мнението или съвета му при повечето свои решения. Бяха любезни, но стриктно професионални взаимоотношения и трябваше да си останат такива.

— Още не си ми отговорила дали мога да карам колелото си до там — напомни й Грейъм. — Моля те, мамо. Палмето не е Ню Йорк. Нищо не може да се случи тук.

Джейд си върна чашката и чинийката на подноса с треперещи ръце. Кети бързо я подкрепи:

— Дай й ден-два да помисли, Грейъм. След като излапа сладките, би могъл да ми помогнеш да почистим кухнята. Занеси подноса, моля те. Аз ще дойда след минутка. Хайде, по-бързо.

Грейъм стана с нежелание и се понесе към кухнята. Кети потупа ръцете на Джейд, здраво стиснали коленете й.

— Той не знае какво по-убедително да ти каже, Джейд.

— Разбира се. Преди да ме изнасят, аз също никога не бях допускала, че нещо лошо може да стане в Палмето.

Следващите си думи Кети подбираше много внимателно.

— Знам, че никога не си искала Грейъм да разбере как е бил заченат.

— Не съм си променила становището.

— Но ако узнае от някой друг? — попита разтревожено Кети. — Ами ако някой го приближи и любопитства кой от тримата мъже е баща му?

— Хората, които знаят за изнасилването, няма да му кажат. Те дори не предполагат, че Грейъм е заченат онази нощ.

— Враговете ти са най-влиятелните в града — Пачетови и шериф Джоли. Когато чуят за Грейъм, лесно ще съберат две и две.

— И какво? Ще признаят изнасилването? Едва ли.

Кети се загледа в младото лице на приятелката си.

— Джейд, досега не съм ти се месила в личните работи. Ако беше така, преди години щях да ти кажа да се омъжиш за Ханк Арнет. Никога не съм си позволявала да те съветвам какво трябва да направиш.

— И защо сега да променяме нещата?

Възрастната жена не обърна внимание на сарказма и настоятелно прошепна:

— Зарежи това.

— Какво да зарежа?

— Джейд, не съм толкова глупава. Ти не си избрала Палмето за завода ТексТил току-така. Защо ще се връщаш към мястото с неприятни спомени, ако не искаш отмъщение?

Тя стисна ръцете на Джейд.

— Твоите постижения са достатъчна отплата. Ти преодоля всички пречки по пътя си. Имаш Грейъм, който те обича много. От какво повече се нуждаеш? Остави ги.

— Не мога, Кети! — Тя не се опита да отрича обвинението ѝ. — Чаках години този момент. Сега няма да се оттегля!

— Страхувам се за теб. Тази работа е разрушителна. Може да те съсипе, преди да успееш да ги унищожиш.

— Аз не искам да ги унищожавам. Ако исках, щях да ги убия преди петнадесет години. Минавало ми е през ума. — Поклати глава.

— Но това би било по-лесния начин. Не, ще ми се да загубят най-скъпото си нещо, както аз загубих невинността и любимия си. Да ги лиша от мечти, както те ме лишиха.

— Освен всичко, искам отмъщение за смъртта на Гари. Те го убиха, Кети! Все едно че поставиха пистолет до главата му и натиснаха спусъка. Няма да се успокоя, докато не платят скъпо за живота му.

Тонът ѝ се смекчи, стана тъжен.

— Той беше такъв идеалист! Мечтаеше един ден да разгроми Пачетови, да спре икономическата им тирания в Палмето. Те ограбват бедни, беззащитни и слаби жертви, каквато бях и аз преди петнадесет години. За тях няма закон и съвест и ще продължават да измъчват и потискат хората от този град, докато някой не ги спре. — Лицето ѝ отново придоби суров и решителен израз. — Работих през цялото време за тази кауза. Не мога да се откажа!

Кети замълча, после погледна Джейд умолително.

— Разкажи на Грейъм какво ти се е случило. Ако те са толкова подли наистина, ще се отбраняват. Могат да те манипулират чрез него. Обясни му, преди някой да те изпревари.

Джейд осъзнаваше мъдростта в думите на Кети, но помнеше как Велта ѝ прехвърли отговорността за самоубийството на баща ѝ. Ако разкажеше на Грейъм за изнасилването, той можеше погрешно да поеме върху себе си вината за съществуването си. Не желаше да обременява сина си за цял живот.

— Не, Кети! Той не трябва никога да разбере!

Въпросът дали Грейъм има право да кара колело до обекта и обратно бе временно отложен, защото Дилън замина да търси няколко сигурни помощник-предприемачи.

— Той ме помоли да наглеждам дали Лонър има вода и храна, докато отсъства — обясни Джейд на сина си, като се върна вечерта от работа. — Няма смисъл да ме питаш можеш ли да идваш, или не. Ще обсъдим темата, щом господин Бърк се върне.

Грейъм беше съкрушен.

— И кога ще стане това? След сто години?

— Той каза две седмици.

— Сто години — предъвкваше той мрачно.

Не беше доволен от развитието на събитията, но Джейд тайно се радваше. Не можеше лесно да се отърве от вниманието на Кети. Тя бе толкова всеотдайна в плановете си и същевременно простодушна, че не можеше да предвиди какви контраатаки предприемат Пачетови и Хъч. След градското събрание се бяха покрили. Самият факт бе подозрителен. Без съмнение крояха нещо. Докато не разбере какво, не можеше да се отпусне за момент дори. Не й се щеше Грейъм да се разхожда насам-натам из града.

Въпреки отсъствието на Дилън, работата на обекта продължаваше. Беше определил багериста за временен ръководител. Тъй като критериите на Дилън бяха високи, Джейд се доверяваше на точната работа на човека, но се чувстваше по-сигурна и спокойна, когато Бърк бе наоколо.

Бяха се превърнали почти в туристически обект, привличайки стотици любопитни зяпачи. Почти не минаваше ден, без Джейд да даде интервю за пресата. Лола Гарисън, журналистка на свободна практика от Чарлстън, прекара почти цял ден при нея. Пишеше статия за завода ТекстТил за неделното издание, разпространявано от няколко основни вестника по целия Юг.

Пролетта постепенно преминаваше в лято. Дните нарастваха. Една вечер Джейд реши да поработи, след като изкопните бригади изключиха машините и си тръгнаха. Задълбочена в работа, тя загуби представа за времето и вдигна глава чак когато Лонър започна да лае отвън.

Радостни тръпки преминаха по тялото ѝ. Дилън се връща, помисли си тя. Но стъпките не бяха много тежки, а и Лонър не лаеше като за приятел. Вратата на фургона се отвори.

— Здравей, Джейд.

— Дона Ди! — Беше шокирана да види старата си приятелка, но се успокои, че посетителят не е опасен.

Кучето още стоеше на прага и яростно се зъбеше.

— Спокойно, момче — обърна се към него Джейд. Заобиколи бюрото, пресече стаята и затвори вратата. Застана срещу Дона Ди.

— Изглеждаш отлично, Джейд. — Усмивката ѝ бе примесена с горчивина и завист. — Но ти винаги си изглеждала така.

— Благодаря.

— Не си прави труда да ми връщаш комплимента. Ще бъде пълна лъжа.

Джейд нямаше какво да каже. Годините не бяха благосклонни към Дона Ди, която и без това не беше симпатична. Нейният чар винаги се криеше в оживения ѝ бодър дух. Но днес ѝ липсваше. Чувството за хумор се бе превърнало в ненавист.

— Защо дойде да ме видиш, Дона Ди?

— Мога ли да седна?

Джейд кимна към един стол и се върна на бюрото си. Дона Ди седна, като опъна подгъва на полата си над коленете, което показваше нейната нервност. Тя по принцип не беше срамежлива и пет пари не даваше дали се виждат, или не. Нещо друго я тревожеше. Може би вина...

— Ходих в дома ти — каза тя. — Обясниха ми, че работиш до късно.

— Обясниха ти?

— Старата жена и момчето... Грейъм?

— Да, Грейъм.

Дона Ди погледна настрана. Джейд забеляза, че стискаше дръжката на чантата си с две ръце, сякаш се страхуваше от крадци.

— Аз... ъ-ъ... не знаех, че имаш син допреди няколко дни.

— Беше в Ню Йорк до завършването на учебната година. Ти как разбра за него?

— Знаеш как се разнасят клюките тук.

— Да. Твърде добре.

Дона Ди наведе бързо глава и опъна зад ухото си кичур коса.

— Хубаво момче, Джейд.

— Благодаря.

— Прилича на теб.

— И на баща ми.

— Да, спомням си неговите снимки. — Пръстите ѝ шареха по дръжката на кожената чанта. — На колко години е... Грейъм?

— На четиринадесет.

Двете жени се взираха една в друга през стаята, през годините на горчицина. Дона Ди наруши напрегнатата тишина.

— Ще ме накараш да те питам, нали?

— Какво да ме питаш?

— Дали е резултат от онази нощ?

— Имаш предвид нощта на изнасилването ми? — Джейд стана внезапно. — Ето ви пикантна тема за обсъждане с Хъч, докато вечеряте, нали?

Дона Ди също стана.

— Хъч и аз няма да вечеряме заедно. Няма дори и да разговаряме. Хъч е в интензивното отделение на болницата в Савана, Джейд. Той умира! — Думите ѝ отекнаха в пространството. За секунда се изгледаха, после Дона Ди се отпусна на стола си и хвана челото си с ръка. — Той умира!

Както Фриц, така и Хъч беше само фигурант зад шерифската значка. Той бе марионетка в ръцете на Пачетови. Преди завръщането си, Джейд го знаеше само на теория. Но още през първия си ден в Палмето тя го провери и на практика. Нарочно превиши скоростта при шофиране и беше спряна от патрулен полицаи.

Когато се опита да ѝ състави акт, тя се опъна.

— Господин Пачет няма да се зарадва, като разбере. Аз съм негова приятелка. Беше ми казал да не се тревожа, ако карам бързо. Щял да се обади на шерифа и да оправи всичко. Защо да намесваме толкова много хора? Безсмислено е, нали? — Ненавиждаше ролята си, но свали слънчевите си очила и порази полицая с усмивка.

— Е, добре че ми казахте, мила госпожо. — Той пъкна кочана с документи обратно в джоба си. — Шериф Джоли щеше да ми трие сол на главата, ако обидех приятеля му господин Пачет. За Нийл ли говорите, или за стареца?

— Когато си изберете — отговори тя и запали колата.

— Не ви познавам. Как казахте, че е името ви?

— Нищо не съм ви споменавала. — Отдалечи се самодоволно, защото бе потвърдила предположението си.

Сега се обърка. Не би изпитала никакво удоволствие да излага Хъч като корумпиран страхливец, който се бои от подигравките на Пачетови повече, отколкото от проклятието.

— Не знаех, Дона Ди. Съжалявам.

Дона Ди изпухтя пренебрежително.

— Да... бас държа, ако Хъч умре, ще бъде два на един за теб, нали?

— Внимавай! Все едно признаваш, че общото между тримата е моето изнасилване.

— Те са тримата, обвинени от теб. — Изглежда Джейд необичайно. — Знаеш ли, и Иван е почти мъртъв. Никога няма да се възстанови напълно след катастрофата. Нийл също не беше в добра форма. В началото всички си мислехме, че е кастриран. Голям сеир щеше да бъде, ако суперменът на Палмето не ставаше вече, нали? Но се оказа, че е само гаден блъф. Много жени се кълнат, че го бива да се възбужда, както по-рано.

— Наистина не ме интересува.

Дона Ди продължи, сякаш Джейд нищо не бе казала.

— Фриц и Ламър са мъртви. Иван е сакат. Хъч умира. Господ почти изравни резултата за теб, Джейд. Трябва да си доволна.

— Не съм отговорна за тяхното нещастие. И няма значение какво си мислиш, Дона Ди, но не искам Хъч да умира.

— Едва ли ще заплачеш на погребението му, нали?

— Не. Изплаках всичките си сълзи на погребението на Гари.

Дона Ди си пое дълбоко дъх и отговори отбранително:

— Хъч няма пръст в тази работа. Нийл съобщи на Гари, не Хъч.

— Съобщи на Гари какво?

— Че си бременна и си отишла при Джорджи за помощ.

Безцеремонно разкритата информация парализира Джейд. Макар че не помръдна, умът ѝ работеше на бесни обороти. Кръвта ѝ закипя във вените с шеметна скорост.

— Значи Нийл е казал на Гари, че съм отишла да правя аборт? — гласът ѝ стържеше като пила. Въпросът, който я преследваше години наред, най-последно получи отговор. Дона Ди не съзнаваше, че е поставила последното липсващо парче от мозайката.

Джейд се бе молила да научи какво е подтикнало Гари към самоубийство. Сега вече знаеше. Казали са му, че е бременна, и така са я изкарвали не само невярна приятелка, но и лъжкиня.

Беше без значение как е разбрал Нийл — вероятно Патрис Уотли му се бе доверила. А той не си е губил времето, веднага го е съобщил на Гари. Напълно разочарован от нея, приятелят ѝ се беше обесил. Подлостта на Нийл нямаше предели.

Джейд склучи ръце и се обърна към Дона Ди.

— По-добре си върви!

— Не си направила аборт тогава, нали?

— Моля те, върви си!

— Твоят син е онова, същото бебе, нали? Чуй ме, Джейд! — Тя въздъхна, като че ли да се стегне. — От година насам Хъч не се чувства добре. Дълго време се опитваше да не обръща внимание на симптомите. Знаеш колко твърдоглави са мъжете за тези неща. Никога не си признават, че са я закъсали.

— И така — продължи тя — не открихме причината, докато не получи бъбречна криза. Оттогава е на диализа. Никой в града не знае. Пазехме го в тайна, за да не загуби работата си. Но дори и тя не е важна вече.

Извади книжна кърпичка от чантата и попи сълзите си.

— В крайна сметка бъбреците му изсъхнаха. Диализата не функционира. За да оцелее, трябва да му присадят нови органи.

— Съжалявам ви и двамата.

— Джейд — каза умоляващо Дона Ди, — най-голямата надежда за Хъч е твоят син.

— Какво?! — не повярва на ушите си Джейд.

Дона Ди стана от стола и се приближи до нея.

— Никога не сме имали деца с Хъч. Опитвахме всичко, но не забременях. Дора почина преди две години и Хъч остана без роднини.

— Ще мине доста време, докато намерим случаен донор, Джейд — проплака тя и се пресегна, за да я хване за ръката, — ако Хъч е бащата на Грейъм, той би могъл да му бъде донор.

Джейд си дръпна рязко ръката и отстъпи назад, сякаш тя бе заразоболна.

— Да не си си загубила ума? Никога, Дона Ди!

— За Бога, говорим за човешки живот!

— Да, точно така — за живота на Гари! Той умря заради постъпката на Хъч, независимо колко се опитваш да я омаловажиш. Ти дяволски добре знаеш, че аз казвах истината онзи ден в службата на шерифа. Знаеше, Дона Ди! А после увековечи разказваните за мен лъжи.

— Бях само на осемнадесет години! — извика тя. — Бях бясна, защото момчето, което обичах, пожела най-добрата ми приятелка, а не мен!

— Това едва ли е оправдание. Дребнавата ти ревност също допринесе за самоубийството на Гари.

Дона Ди покри ушите си с ръце, но Джейд ги дръпна.

— Няма да пожертвам нито капка от кръвта на сина си заради изключителната възможност да спася живота на Хъч!

— Самодоволна надута кучка! — нападна я Дона Ди. — Винаги си била такава.

— Най-важното на света за мен сега е моят син. Моят син, Дона Ди! Той не принадлежи на никого, освен на мен. И няма да позволя на никого да го докосне!

Наглият поглед на Дона Ди бе пълен с толкова омраза, че ако решителността на Джейд не беше така силна, сигурно би я стъпкал. Дона Ди се обърна, отвори вратата и излезе. Джейд заключи след нея и се втурна към телефона.

Кети вдигна слушалката на второто позвъняване.

— Кети, Грейъм там ли е?

— Разбира се. Вечеря. Ти ни каза да почваме без теб.

— Да, да, добре. — Коленете й трепереха. Отпусна се в стола зад бюрото си. — Слушай, Кети, не ми се иска Грейъм да излиза тази вечер. Дори да не кара колелото си, скейтборда или да вкарва кошове.

— Смятаме да гледаме филм след вечеря.

— Чудесно.

— Какво има?

— Нищо.

— Има ли връзка с отбиването днес на госпожа Джоли?

— Да, но не казвай нищо за това на Грейъм.

Усети неодобрението на Кети чрез последвалото мълчание.

— Той иска да те чуе.

— Дай ми го.

— Здравсти, мамо. Кога ще си дойдеш?

— Скоро. Изчакай ме.

— Какво...

Дилън кривна, за да не блъсне кучето. Лонър се беше изстрелял от канавката край шосето и пресече точно пред пикала. Дилън натисна спирачки, свистейки с гумите няколко метра.

— Глупаво псе! — извика той през стъклото.

Като чу познатия глас, Лонър се закова на място. Вдигна глава, погледна пикала и се втурна, побеснял от радост. Дилън отвори вратата. Кучето скочи в скута му, близна лицето му и замята опашка по кормилото.

— Махай се. Боже, как смърдиш! Кога си се къпал за последен път? Избута Лонър и включи на скорост отново. След като тръгнаха, той погледна косо към животното. Лонър бе любвеобилен. Беше изплезил език и дишаше запъхтяно.

— Хиляди пъти съм ти казвал да не ме обичаш, но ти просто не ме слушаш, нали?

Дилън си призна, че му бе приятно да го посрещнат вкъщи след дванадесетдневно отсъствие, макар да бе липсвал само на глупавичкия помиар, който пресичаше пътя пред двутонен пикап. Въпреки всичко беше се привързал към кучето. Оглеждаше се за него, ако не се прокрадваше около фургона и се тревожеше до следващото му появяване.

Почеса животното зад лявото ухо.

— Накъде се бе запътил? Или се прибираще у дома? На среща ли ходи? — Лонър спря да пъхти и го погледна. — О, да? Намери ли нещо? — Кучето изскимтя и Дилън печално добави: — Чувството ми е познато.

С лявата ръка направляваше камиона, а с дясната продължи да потупва кучето. По това време на нощта почти нямаше движение. Шофираше нехайно, съзнанието му не бе заето с пътя.

Беше му липсвала.

Съкрати пътуването с два дни. Не бе нужно да шофира шест часа, за да се прибере още тази нощ. Можеше да го свърши и утре. И откога бе започнал да приема това място — или което и да е друго, за свой дом?

Откакто имаше някой, когото жадува да види.

Страшно се плашеше, толкова много, че почти си бе казал, че ще зареже пикала на ТексТил в Ноксвил и просто ще изчезне отново. Но не беше се борил дълго с решението, преди да го отхвърли.

— Все пак — обърна се той към Лонър, — да избягаш от проблемите е доста страхлив начин да се справиш с тях, нали?

Какво направи пренебрежението му към обществото след смъртта на Дебра? Времето го успокои, давайки му възможност да

продължи да живее, когато бе абсолютно индиферентен към живота. След като намери телата, единственият му стимул беше наказанието за Хаскел Сканлън. А после му бе все едно дали ще продължи да живее.

Но нещо го подтикваше към живот. Нещо като компютърен чип, дребно, но активно, загнездено дълбоко в съзнанието му се погрижи да оцелее. Сега вече знаеше защо. Текстил. Трябваше да построи завода. Усещаше го с всяка фибра на тялото си.

— Е, налага се да го довърша. Необходимо е да докажа на самия себе си, че съм способен да издържа до края. Разбираш ли? — Лонър изскимтя и сложи глава на бедрото му. — Да-а, знам, животът е гаден.

Не желаше да се сприятелява с кучето, но ето че му присядаше в гърлото, защото глупачето се радваше на завръщането му. Не искаше да се сближава с Грейъм, но момчето бе точно такова, каквото му се искаше да бъде Чарли. Любознателен, умен, възпитан и достатъчно палав, за да не е скучен.

— Как е Грейъм? — попита той Лонър. — Виждал ли си го? Вероятно при следващата командировка ще го помоля да те къпе. — Кучето метна опашката си на другата страна, сякаш не одобряваше идеята. Не си падаше много по хигиената. — Бих могъл да му предложа няколко долара. Момчетата на неговата възраст трябва да спестяват вече.

Преди да замине Джейд му се бе извинила за размотаването на Грейъм по работната площадка. Тя си мислеше, че момчето досажда на Дилън, като му се пречка и задава въпроси. Но в действителност той се чувстваше поласкан, когато Грейъм се влачеше подире му. Понякога въпросите и забележките на детето бяха смешни, друг път — проницателни. Очакваше с нетърпение отново да го види.

Отбягваше да мисли за това през шестчасовото си пътуване, но сега бе на няколко минути от къщи и беше принуден да признае истинската причина за бързането си — гореше от желание да се срещне с Джейд.

Естествено, имаше много за разказване и отчет. Сигурно и тя щеше да обсъди с него какво се е случило на обекта, докато го нямаше.

Но само работата ли бе причината да иска да я види? Молеше се на Бога да е така, защото в противен случай би бил непочтен към Дебра и просто би изглупял. Трябваше да си намери някоя жена, докато отсъстваше от града. Ако бе прекарал поне една вечер с нежна,

любвеобилна жена, сега нямаше да е толкова нервен. И нямаше да очаква Джейд с такова нетърпение. Нямаше да е така възбуден само от спомена как е изглеждала, изправена срещу надигащата се буря.

Вкара пикапа по чакълестия път към фургона. Лонър усети къде бяха, изправи се на седалката и се разтrese целият. Дилън се захили, но смехът му секна, като видя светлината от съседния фургон и паркирания джип на Джейд.

— Какво прави тя тук по това време на нощта, дяволите да го вземат?!

Спря пикапа и слезе. Лонър се плъзна покрай него и се затича към паничката си. Дилън се опита да отвори вратата на канцеларията. Беше заключено.

— Джейд? — Извади своя ключ от джоба на джинсите си и го пъкна в ключалката. Вратата тихо се отвори.

Главата ѝ лежеше върху бюрото — тя спеше. Дилън отиде на пръсти до нея.

— Джейд?

Не се помръдна. Едната ѝ ръка служеше за възглавница. Загледа се в нея. Имаше много тънки пръсти. Ръката бе нежна и в съня изглеждаше чуплива. Косата ѝ падаше на вълни по ръката и разпилените наоколо листи хартия. Беше мастиленочерна и отлично контрастираше на бледото ѝ лице.

Горната ѝ буза бе леко зачервена. Веждата — гладка и лъскава, сякаш боядисана върху порцеланова кукла. Спеше дълбоко. Дишаше леко през отворените устни.

Почувства вътрешна болка от желанието си да я докосне.

Почуди се какво да прави. Нямаше да се зарадва, че я намира в това уязвимо положение. Щяха да се почувстват и двамата неловко и служебните им взаимоотношения можеха да се развалят, а той не искаше да рискува, при каквито и да е обстоятелства. Тя очевидно бе много уморена и не ѝ бе неудобно.

Като премисли, реши, че е най-добре да я остави както си беше. Ако се събудеше и забележи, че той се е върнал, можеше да дойде в неговия фургон и да поговорят при желание от нейна страна. Така или иначе, утре ще се видят. Не виждаше смисъл да оставя лампата да блести право в лицето ѝ и се наведе през бюрото да я угаси.

Щом стана тъмно в канцеларията, тя се събуди.

— Не! — скочи от стола си и почти си блъсна главата в неговата.

— Джейд, аз съм.

— Не ме докосвай! — Опипа разпилените по бюрото вещи.

— Какво правиш?

— Ако ме докоснеш, ще те убия!

Озадачен от бурната ѝ реакция, Дилън погледна към протегнатите ръце на Джейд и забеляза студения блясък на метал.

— Джейд — каза той спокойно, — аз съм Дилън. — Протегна се към ключа на лампата.

— Не! — Опита се да забие ножа за отваряне на писма в корема му.

— Господи!

Явно продължаваше да спи или бе толкова объркана, че не осъзнаваше какво върши. Преди някой от тях или двамата да бъдат наранени, той се метна през бюрото и я хвана за ръцете. Телефонът падна на пода. Документи се разпръснаха като есенни листа при силен вятър. Джейд изпищя. Бореха се кой да се докопа до ножа. Тя се блъсна в стената зад нея и събори календара.

Той се усуква в ръцете ѝ, но тя не изпускате ножа. Изглежда бе обладана от свръхчовешка сила, но все пак Дилън разбираше, че ѝ причинява болка. Щеше да се извини по-късно. Първо трябваше да я възпре да не прободне стомаха му.

Най-после хвана здраво двете ѝ китки и ги вдигна над главата ѝ. Блъсна я с тяло и я притисна в стената. Тя мятеше диво глава насам-натам.

— Първо ще трябва да ме убиеш!

— Джейд!

— Няма да ти позволя! Само през трупа ми!

— Джейд!

Сякаш нахлу в кошмара ѝ и ѝ зашлеви плесница. Веднага спря да се съпротивлява. Главата ѝ се закова на място. Беше запъхтяна и гърдите ѝ бурно се надигаха и отпускаха.

— Кой е?

Чувстваше дъха ѝ в лицето си.

— Аз съм Дилън.

— Дилън?

— Точно така.

— Дилън?

— Да.

Изтощен, той наведе глава над нейната, опря я в челото ѝ и пое дълбоко въздух. Отпусна китките ѝ, ръцете ѝ паднаха безжизнено от страни.

— Добре ли си? — попита той пресипнало.

Тя кимна. Той отстъпи назад и включи лампата. Ножът, все още в ръката ѝ, бе с назъбено острие. Можеше да бъде смъртоносен.

— Боже! Какво се опитваше да направиш с това проклето нещо?

Джейд го остави на бюрото и едновременно се отпусна на стола си.

— Да се защитя.

Беше бледа, трепереща и бездиханна, но не и безсилна. Виждайки, че нищо ѝ няма, Дилън си позволи да се ядоса.

— Ти почти ме наръга с ножа!

Джейд се подпря на лакът върху бюрото си и отметна шепа коса от лицето си.

— А ти не трябваше да се прокрадваш така!

— Не съм се прокрадвал! Вдигнах голям шум навън. Извиках името ти два пъти.

— Защо не ме събуди?

— Не исках да те стресна.

— О, и затова се надвеси над мен, като че ли ще ме душиш.

Той изруга.

— И какво все пак правиш тук? Колко е часът? — попита тя, очевидно още обърквана от рязкото събуждане.

— Не е чак толкова късно — отговори той. — Малко след единадесет.

— О, Господи! — тя вдигна телефона от земята. Докато се обаждаше вкъщи, Дилън застана на ръба на бюрото и се загледа в нея.

— Радвам се, че се върна, независимо кога. — Остави слушалката. — Кети беше разтревожена, но не обича да ме прекъсва, докато работя.

— И какво, да му се не види, си мислиш, че правиш, като оставаш тук сама вечер? — попита той ядосано. Имаш късмет, че аз влязох през вратата, а не някой друг.

— Беше заключено.

— Като че ли това е пречка, ако си решил...

— Добре де, нищо лошо не се случи, нека просто забравим всичко, окей?

Този подценяващ неин тон никога не успяваше да задържи езика му зад зъбите. Тя заобиколи бюрото и той ѝ се изпречи.

— Ще го забравим, когато аз кажа, че е време за това! Не е безопасно за една жена да замръква сама тук, на няколко мили от града. Не го прави отново!

— Мога ли да ти припомня, че нямаш власт над мен?

— По дяволите, нашите позиции в момента са без значение. Това няма нищо общо с работата. Забелязал съм, че изтъкваш ранговете ни само когато усещаш, че не си права.

Очите ѝ заблестяха срещу него.

— Ако беше някой друг, Лонър щеше да лае и да ме предупреди за опасността.

Дилън наведе глава към нея.

— Така ли?

— Точно така.

— За твоя информация, Лонър не беше тук — каза той меко. — Бе тръгнал по кучки. Ако бе намерил нещо, вероятно нямаше да се върне преди зазоряване.

Раздразнена и объркана, тя погледна настрани.

— Оценявам високо загрижеността ти за моята безопасност.

— Не се ласкай. Не съм загрижен. Просто се опитвам да вразумя някой, който очевидно има лайна вместо мозък.

Бързо завъртя глава.

— Радвам се, че използва тази дума. Тя ми напомни да те предупредя да не използваш мръсни изрази пред сина ми.

— Да не би да си подслушвала разговорите ни с Грейъм?

— Разбира се, че не. Той те цитира. И мисли, че си „адски готин“.

Страшно се зарадва. Видимо му стана приятно.

— Настина ли?

— Да. Затова внимавай какво му приказваш.

— Не казвам нищо по-различно от това, което чува по кабелната телевизия и вероятно в класната стая.

— Изместваме въпроса, нали?

— Не. Точно на темата сме. Ако не искаш Грейъм да бъде мамино детенце, отпусни го малко и му позволи да изрича някоя друга мръсна дума. Прекалено много е заобиколен от жени. Прекараното време тук сред мъжете ще му подейства добре.

— Това ме подсеща и за нещо друго. Не го окуражавай да идва с колелото си до тук.

— Не съм го карал.

— Така ми каза.

— Не съм!

— Никога не сте говорили да идва с колелото си тук?

— Стана дума. Но аз го уверих, че ти трябва да решиш.

— Добре, все пак аз съм му майка. Много ти благодаря.

Тогава разбра, че ще я целуне отново. Беше върховно безумие, но щеше да го направи каквото и да става. След като реши, нищо не бе в състояние да го спре.

Плъзна пръстите си в косата ѝ и наклони главата ѝ назад, после наведе устата си към нейната. В изненадата си тя въздъхна дълбоко. Почувства дъха ѝ върху устните си, вкуси го и всички останали мисли изхвърчаха от главата му. Последниците от целувката нямаха значение — въпросът бе предрешен, щом тя свършеше, той щеше да бъде уволнен. Не мислеше и за Дебра. Главата му беше празна. Просто се отдаде на чудесния еротичен подтик да целуне Джейд.

Върхът на езика му мина през устните ѝ се плъзна в устата ѝ. Със сигурност тя беше шокирана. Тялото ѝ се вдърви като кол и спря да диша. Но нейната пасивност не му попречи. Той приложи упражняваната с години своя техника и бавно правеше любов с устата ѝ. Езикът му влизаше навътре, после се оттегляше, отново и отново, докато тя възстанови дишането си, вдигна ръце и го хвана.

— Не! — прошепна тя. — Моля те!

Нямаше предвид вероятно да го моли да спре. Молеше го да продължи. Защото въпреки предхождащото отрицание, той чувстваше нейното вълнение. То се наслаждаше в нея. Възпроизвеждаше топлина, която Дилън усещаше през дрехите. Дишането ѝ бе учестено и леко — дишане на възбуден човек.

Обхвана с дългите си пръсти главата ѝ и я наведе. Потърка с нос опънатата ѝ шия и целуна меката ѝ благоуханна кожа под ухото.

— Не, Дилън! — изхлипа тя.

— Но ти ме искаш!

Отново се насочи към устата ѝ и я целуна още по-дълбоко. Усети в слабините си топлина и сладост. Стенеше от болка, от силата на удоволствието. Пусна едната си ръка по гърба ѝ надолу и я повдигна към себе си. Ерекцията му попадна точно между бедрата ѝ. Потри се в нея и Джейд изпъшка.

Другата му ръка се премести към гърдите ѝ. Бяха твърди, едри, прекрасни. Зърното ѝ отговори на погалването на палеца му. Искаше му се да го засмуче, макар и през блузата, и си наведе главата.

— Не!!!

Дръпна се от него толкова рязко, че се олюля, загуби равновесие и се килна към далечната стена. Сгъна ръцете си пред гърдите си и ги триеше една в друга, сякаш се опитваше да изчисти мръсотия по тях. Очите ѝ бяха разширени — имаше бяло навсякъде около ужасените електриковосини ириси.

— Казах не! — извика тя остро. — Повторих ти, не! Не! Не! Не разбираш ли? Не!

Дилън пристъпи към нея поразен.

— Джейд, аз...

— Не ме докосвай! Недей! Не! — Гласът ѝ бе истеричен. Опъна ръка пред себе си, за да го отблъсне.

Той вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре, добре, няма да те пипам. Кълна се!

Никога по-рано не беше поставян в подобна ситуация. Понякога жените оказваха малка съпротива от свенливост, но никоя не стигна до истерия. Тя не се преструваше. Ако той смяташе, че Джейд преиграва и му прави номера, щеше да се вбеси. Но това не бе игра. Без съмнение тя беше ужасена от него.

— Не трябва да се страхуваш от мен, Джейд — каза той нежно. — Няма да те насилвам за нищо.

— Не мога.

— Сега разбирам.

— Не мога — повтори тя.

— Всичко е наред, окей? Моля те, не ме гледай като че ли съм Джак Изкормвача. Няма да те нараня!

Постепенно паниката ѝ отмина. Престана да си трие ръцете, но не ги смъкна надолу. Очите ѝ загубиха уплахата на диво, заловено в

капан животно, но останаха неуловими. Поглади с ръка гърдата, която той беше помилвал. Този женствен, самозащитен жест го накара да се почувства долен, като изнасилвач на деца.

Отбягвайки погледа му, набързо си взе чантата и ключовете.

— По-добре да се прибера вкъщи, преди Кети да започне да се тревожи отново.

— Джейд, какво...

Тя безцеремонно тръсна глава, като спря евентуалните му намерения да попита за странното ѝ поведение.

Тичешком излезе навън и се качи в джипа. Дилън стоеше на прага, гледайки след нея озадачен. Остана там, докато мракът погълна дори и червеното трептене на задните ѝ фарове.

23.

Идеята, която Джордж Стайн обсъжда с Джейд на първи май, се отнасяше за построяване на допълнителна сграда за корпорацията Джи Ес Ес в околностите на завода ТексТил. Тя щеше да приютява не само висшия ешелон изпълнителни кадри на фирмата, но и съдружниците ѝ, свързани с транспортирането, снабдяването с течни горива и други индустрии, разположени в Югоизтока. През следващия месец той ѝ се обаждаше почти всеки ден и искаше отчет относно придобиването на земя. Тя задържаше нещата, като му казваше, че е много предпазлива и придиричива. Напоследък той ѝ намекна, че ако работата ѝ е твърде натоварена да се справи сама, вероятно ще изпрати някой да ѝ помага.

Тя усети, че той само я заплашва, но не можеше вечно да увърта. Идеята за сградата беше примамлива, но Джейд искаше да бъде част от... но всичко с времето си. За съжаление господин Стайн бе много нетърпелив и настояваше да види работата задвижена веднага.

Сутринта след завръщането на Дилън тя реши да наобиколи отново Отис Паркър. Колкото се може по-дискретно бе получила оценка на фермата му, заедно с още няколко парцела в и около Палмето.

Пристигна във фермата рано, Отис тъкмо се качваше на трактора, за да се отправи към нивите.

— Няма да ви отнема повече от минута, господин Паркър — каза тя, докато се приближаваше към него.

— Ако сте дошли да купувате мястото, губите си времето.

— Моля ви, изслушайте ме. — Изчака и той неохотно слезе от трактора. Тя продължи: — Трудно ми е да повярвам, че вие и госпожа Паркър не желаете да прекарате остатъка от живота си в лукс. Бихте могли да си купите красива къща в града и да се оттеглите. Няма да е нужно да работите дори и ден повече, освен ако не пожелаете. Помислете какво ще можете да направите за вашите деца и внуци.

Погледна я с омраза.

— Всичко звучи чудесно, наистина. Но ако реша някога да продавам, няма да бъде на вас.

— Какво имате предвид?

Извади избеляла, червена кърпа от задния джоб на панталона си и се престори, че поправя нещо по трактора.

— Не ви дължа обяснение.

— Господин Паркър, помолих ви да не споделяте интересите ми с никой.

— Не съм казвал нищо. Но вие по-добре трябва да знаете как се разпространяват новостите в малкия град. Приказват хората. Наеният от вас оценител беше тук цели два дни. Възбуди любопитството на някои.

Тя отвори бързо куфарчето си.

— Ето какво ви предлага за мястото и къщата ви Джи Ес Ес.

Подаде му приготвения и узаконен договор и посочи сумата най-отдолу на страницата. Премигвайки, той се взря в цифрата и ченето му увисна.

— Петстотин хиляди долара? Вие будалките ли ме?

— Не, господин Паркър, съвсем не. Трябва само да се срещнем следобед при нотариуса и да подпишем договора.

— Няма да дойда — тръсна той с глава.

— Уверявам ви, че никой друг няма да ви предложи такава сума за имота ви, господин Паркър. Тя е доста над оценката.

Той я изгледа за момент подозрително, после поклати глава.

— Е, няма защо да бързам. Както ви казах, не съм решил да го продавам.

Обърна се, качи се на трактора отново и запали. Метна сламена шапка и изкара возилото от двора. Джейд остави договора на верандата и го затисна с един камък. Тъкмо си тръгваше, когато чу мрежестата врата да се отваря, вдигна очи и видя госпожа Паркър.

— Добро утро.

— Чувам хората да приказват, че имаш момче. — Жената изрече думите бързо, сякаш ѝ бе трудно да ги произнесе.

— Точно така. Казва се Грейъм.

— Просто се чудех, знаеш ли... дали не е дете на моя Гари?

Обзе я тъга. Отчаяната надежда, която съзря в умореното грозновато лице, разкъса сърцето ѝ. Изкушаваше се да излъже и да

обяви Гари за баща на Грейъм, но това в края на краищата нямаше да бъде услуга за семейство Паркър и сина ѝ.

— Не, госпожо Паркър, не е — отговори тъжно тя. — Но желях да е той още от първия ден, когато разбрах, че съм бременна.

Без да каже и дума повече, измършавялата жена си влезе вкъщи. Вратата хлопна зад гърба ѝ.

След минути Джейд стигна до магистралата. Точно тогава бонбоненочервената кола Ел Дорадо премина покрай нея.

Караше към строежа и се бе замислила за Паркърви. Не забеляза Ел Дорадото, докато то не се изравни с нея. Очевидно бе обърнало и я следваше. Нийл Пачет бе на кормилото.

Усмивайки се, той ѝ направи знак да спре.

— Върви по дяволите!

Все още с усмивка на уста Нийл я изпревари достатъчно, за да завие остро и почти да се блъсне в черокито на Джейд. Тя инстинктивно натисна спирачката. Нийл паркира напреко пред нея и двете коли застанаха Т-образно на тясната магистрала.

Джейд отвори вратата и слезе.

— Какво си въобразяваш, че правиш?

— Помолих те любезно да спреш. — Неговият тон, неговата наперена походка, подкупващата усмивка, докато се приближаваше — всичко ѝ беше прекалено познато.

По ирония на съдбата бяха почти на същото място, където преди петнадесет години я бе отвлякъл от колата на Дона Ди.

— И както обикновено, ако не мине на твоята, ти се налагаш.

Той направи нисък, галантен поклон.

— Виновен съм.

— Ако искаш да ме видиш, трябваше да си уговориш час.

— Опитвах се, нали? Не получи ли съобщенията, които ти оставях на телефонния секретар?

— Получих ги, но не им обърнах внимание.

— Освен това ми затваряше телефона всеки път, като се обадох. Никога не ми благодари за изпратените от мен цветя по случай завръщането ти в града.

— Изхвърлях ги в момента, в който ги получавах!

— Джейд, Джейд, замина на север и загубя — изцъка той. — Присвоила си много лоши навици от янките там. Какво стана със

сладкото момиче, което всички познавахме и обичахме?

— Беше изнасилена от трима.

Той трепна, но това бе отрепетирана реакция.

— Виждам, че все още ми имаш зъб. Внимавай, Джейд. Горчивината ще те състари преждевременно, ще набръчка лицето ти. Какъв е смисълът? Ламър е мъртъв и погребан. Хъч е на път. Аз... аз идвам при теб като стар приятел, предлагам ти лулата на мира и се надявам да забравим нашето малко недоразумение.

Да омаловажава нейното изнасилване и самоубийството на Гари до малко недоразумение, беше безкрайно нагло! Наложил се да събере цялата си воля, за да не издере самодоволната усмивка на лицето му.

— Ти идваш при мен като подплашен човек, Нийл. Моята фирма е заплаха за феодалната икономика наоколо. На път си да загубиш властта си и го знаеш. Още повече, че и аз го знам.

— Не бързай да елиминираш Пачетови, Джейд.

— Никога не съм го правила. Но този път няма да се наложите.

Влезе в колата си и затвори вратата. Той се наведе и пъкна глава през отворения прозорец.

— Сигурна ли си?

— Ще се погрижа за това.

Попритвори клепки и каза:

— Знаеш ли, Джейд, не можех да повярвам на ушите си, че имаш син, при положение, че нямаш съпруг. Вдигнах си чукалата онзи ден и се замъкнах до твоя дом. И какво да видя — един младок играе баскетбол на алеята, както аз правех навремето.

Тя не можа да прикрие уплахата си. Като я забеляза, Нийл продължи със същия благ, невъзмутим глас.

— Хубаво момче, Джейд. Прилича на мен, когато бях на неговата възраст. — Наведе се още повече. — Е, само си помислих, че вероятно Джорджи не е премахнала бебето онзи ден — видяхме те да влизаш в нейната къща.

— Видяхме?

— Да, Гари и аз. Отидохме да си купим ракия от нея. Колко се изненадахме, като те видяхме да припкаш по тротоара със стиснати в юмрук петдесет долара!

— Не сте отишли да купите ракия! Патрис Уотли ти е казала, че ще бъде там. И ти си завел Гари да ме види.

— Той направо се побърка — засмя се ехидно Нийл.

Цялата трепереше от гняв и едва можа да каже:

— Исках да те убия, но се разубедих. Сбъркала съм. Трябваше наистина да те убия преди петнадесет години!

Той се изхили равнодушно.

— Знаеш ли какво си мисля, Джейд? Мисля си, че си тръгнала от Джорджи с петдесетте долара в ръка и бебе в корема. — Пресегна се през прозореца и нави на пръста си кичур от косата ѝ. — Мисля си още, че бебето е мое, че аз съм го направил. А когато Пачетови решат, че нещо е тяхно, те просто си го вземат.

Тя тръсна назад глава и в същото време премести лоста на заден ход. Колата потегли, почти откъсвайки ръката на Нийл, преди да успее да я извади от прозореца. Джейд подкара джипа и натисна газта. Черокито се изстреля, минавайки на косъм от задницата на последния модел Ел Дорадо. Пръстите на Джейд бяха стиснали кормилото. Стискаше зъби, за да не закрепси. *Дяволите да ги вземат!* Докога Пачетови ще имат привилегията и силата да я тероризират?

Страх и подозрение все още я измъчваха, когато пристигна на строителната площадка и паркира пред канцеларията си. Вътре беше задушно. Объркана и уплашена, тя включи климатичната инсталация и съблече сакото си. Докато го закачаше на закачалката, вратата зад нея се отвори.

Едрият силует на Дилън се очерта срещу ярката сутрешна слънчева светлина.

— Добро утро — поздрави Джейд.

— Добро утро.

Беше ѝ трудно да го погледне след снощната случка. Бързо насочи вниманието си към правенето на кафе. Ръцете ѝ още трепереха от срещата с Нийл. Тромава и мудна, тя разпръсна зърна от кафе навсякъде.

— Нямах възможност снощи да те попитам как беше пътуването.

— Мисля, че бе резултатно.

— Не те очаквах да се върнеш преди четвъртък.

— Успях да се срещна с всеки от списъка по-скоро, отколкото очаквах.

— Подписа ли договора?

— Исках първо да обсъдя с теб основните кандидати.

— Добре. След като си изпием кафето.

— Значи ли това, че все още съм на работа тук?

Тя се обърна внезапно към него. Въпреки че бе с работно облекло, той не беше влязъл вътре. Стоеше на прага, като че ли чакаше разрешение.

— Разбира се. Ако обичаш, затвори вратата. Хладният въздух излиза.

Той влезе и затвори.

— След случката снощи не бях сигурен, че ще продължа да работя тук. Помислих си, че ще ме изпратиш да си събера багажа.

Понякога ѝ се искаше той да носи по-затворени дрехи. Особено сега. Едва поглеждаше към разголените му гърди, а още по-трудно към изпитателните му очи.

— Няма да е честно да те уволня, нали? Заради една глупава целувка.

Тя нарочно омаловажаваше целувката, защото това бе единственият бърз, безопасен и трезвомислещ начин да се справи със ситуацията — с други думи, тя се примиряваше. Ако не отхвърлеше значението ѝ, трябваше да го подложи на изпитание. Но това щеше да я принуди сама да се измъчва с неопределеността на целувката. А тя не бе подготвена за такова нещо.

Да, неговата постъпка я беше разтърсила. Със сигурност я бе ужасила. Но заедно с тези нормални за нея реакции, имаше допълнително объркване, идващо от дълбоко залегнало любопитство какво щеше да стане, ако не го беше го спряла.

През безсънната нощ бе разигравала различни варианти. Какъв щеше да бъде изходът, ако нейното „не“ не беше достатъчно твърдо да потисне желанието му? Независимо как си задаваше този предполагаем въпрос отговорът винаги бе един и същ. Милувките му щяха да станат по-настойчиви. Много скоро дрехите щяха да са излишни и накрая той щеше да очаква от нея да допусне в себе си онзи твърдост, която бе усетила в долната част на корема си. Щеше да я опознае отблизо, тя щеше да разбере същността, силата и въздействието му. Самата мисъл я вълнуваше изцяло, но това не беше отвращение и страх. Оттам идваше и объркването ѝ. Защо не се чувстваше обидена? Защо не ѝ бе противно?

Опитите на Ханк да я ухахва, след като разбра нежеланието ѝ за това, бяха нежни и мили. Нямаше нищо отстъпчиво в начина, по който устата на Дилън се наложи над нейната, нищо мило в зажаднялото опипване на езика му. Не беше целувана така от времето на Гари. А ако бе напълно откровена, трябваше да признае, че изобщо не беше целувана по този начин.

Реакцията ѝ спрямо настойчивостта на Дилън бе традиционна. Беше отговорила симптоматично съгласно психическия си проблем. Но въпреки всичко, не бе отговорила с обичайната за нея бързина и непреклонност. Даде му време и пространство за ход. Защо? Защото неговата прегръдка я бе възпламенила на места, които смяташе за сексуално непревземаеми. Туптенето на сърцето ѝ не бе от страх, а от особено вълнение, плашещо я с неизвестността си. Необичайната ѝ реакция беше толкова смущаваща, колкото и самата целувка.

Ето защо не бе готова да се справи с нея сега. Срещата с Нийл и заплахите му я уплашиха и уязвиха. Кети беше предчувствала, че ще я атакуват чрез Грейъм. Тя се закле да удвои усилията си да го предпази от тях.

Но най-болният въпрос бе възстановяването на служебните взаимоотношения с Дилън. Трябваше да се оправят веднага, за да върви работата.

Изостави временно грижата за Грейъм и се обърна към Дилън.

— Седни, моля те. Разкажи ми за предприемачите, които имаш предвид.

Той се настани, а тя наля кафе. Вече знаеше, че го пие без мляко, затова му подаде горещата чаша и седна зад бюрото си.

— Съкратих ги до трима — каза той и ѝ подаде папката, която носеше. — Не са в някакъв специален ред.

Тя хвърли поглед на трите получени от Дилън оферти, върна се на първата и започна да я чете по-задълбочено. Той се въртеше неспокойно на стола си. Тя усещаше, че ще я заговори, преди да беше произнесъл и звук дори.

— Чувствам, че трябва да ти се извиня, Джейд, но не съм сигурен защо и за какво.

— Не е необходимо.

— Виждам, че си разтревожена.

— Вярно е, но няма връзка с теб.

Тя продължи да гледа листите пред себе си, но възприемаше много малко от прочетеното. Не можеше да се концентрира — мисълта ѝ се връщаше към усещането за мустаците му върху нейните устни.

— Ти ми обясни веднъж положението, с целувките имам предвид.

— Спомням си разговора.

— Онзи път, когато те целунах в лимузината... добре де, искам да знаеш, че то беше съвсем различно от снощи. Снощи...

— Не желая обяснения!

— Въпреки всичко не ми се ще да си мислиш, че съм си въобразил нещо поради твоето приятелско отношение.

— Нищо не си мисля.

— Не си ме поощрявала за секс.

— Приятно ми е да го чуя.

— Нямах намерение да те целувам, Джейд. Беше спонтанно.

— Разбирам.

— Ако по-навреме ми беше казала, че не ти харесва...

— Не съм казвала, че не ми харесва.

Едва когато чу собствените си думи, тя осъзна какво бе признала. Погледнаха се безмълвно, конфузно. Тя въздъхна дълбоко. Нямахше оръжие срещу силата на погледа му.

— Значи ти е харесало? — попита той с дрезгав глас.

— Не. Имам предвид... — Сведе очи отново. — Всъщност казах, че не мога... не мога да го направя, Дилън.

— Не можеш да целунеш партньор в бизнеса?

— Никого не мога да целуна!

Чу го как слага чашата си от кафето на края на бюрото. Дрехите му се потриха във възглавницата на стола, когато се наведе напред.

— *Никого* не можеш да целунеш?

— Да.

— Защо?

— Това е моя работа.

— А сега е и моя — каза той с повишен тон.

Тя вдигна смело глава и го погледна, но веднага ѝ се прииска да не беше го правила. Той бе подпрял лакти на бюрото ѝ, леко приведен. Лятното слънце бе прошарило косата му на ивици. Голите му ръце, широкият гръден кош, лицето с мустаците и непроницаемите

светлокафяви очи излъчваха мъжественост, която, както и целувката му, едновременно я очароваше и отблъскваше.

— Темата е приключена — каза тя рязко.

— Засега.

Тя се загледа в документите по бюрото си и се покашля леко.

— Бих искала да обсъдим офертите, за да можеш да решиш.

— Добре — съгласи се бавно той.

Въпреки това Дилън продължи да я пронизва с непоколебимия си твърд поглед през цялото време. Тя се чувстваше смутена. Той вършеше всичко с тази негова проклета напрегнатост — работа, поглед и... целувка.

— Мътните да го вземат, писна ми вече от това! — Иван нямаше предвид нито своята недъгавост, нито инвалидния стол, макар че биеше с юмруци по облегалките му. Беше провокиран от лежащия в скута му договор, който Нийл беше измъкнал от госпожа Паркър.

— Кой с всичкия си би дал половин милион долара за онова жалко парче земя?

— Не съм аз — отговори мрачно Нийл.

— За какво ли ѝ е притрябвало?

— Може би просто иска да прокара железопътна линия. Според документите, заводът ще изнася стоки през океана от Порт Роял. За каквото и да ѝ трябва, новината е лоша за нас.

Нийл гледаше към договора с навъсено чело.

— Това вероятно е само първото предложение на Джейд. Джи Ес Ес са червиви с пари. Тя ще продължи да наддава, докато Отис се предаде.

— Налей ми питие! — изръмжа Иван.

Нийл наля бърбън и за себе си. Тази сутрин бе издигнал добър фронт пред Джейд. Всъщност тя бе улучила целта. За първи път в живота му неговата увереност беше накърнена.

Не бе лесно да манипулират Джейд, както той и Иван глупаво се бяха надявали да направят. Очевидно пренебрегваше телефонните му обаждания. Заяви, че е изхвърляла изпратените от него рози. Разпалваше сред обществеността подчертан интерес към новия завод. Той имаше лошото предчувствие, че тя щеше да се справи с тях.

Баща му бе стар и недъгав. Гласът му се чуваше, но дали хората се вслушваха наистина в него? Каква власт можеше да упражнява Иван при новото положение? Славеше се с машинациите си спрямо хората, предлагайки им работни места. Не след дълго сигурно той щеше да ги моли да работят за него.

Нийл огледа обстановката около себе си. Персийски килими, фин порцелан, ръчно изработен кристал — всичко беше наследено от рода на майка му и не им струваше никакво усилие. Притежаваха най-голямата и красива къща в областта. Всяка година караше нова кола. Обичаше името си Нийл Пачет и влиянието му в града. Нямаше никакво желание животът му да се променя точно сега.

Погледна прегърбения си баща в инвалидната количка и разбра, че не може да остави тяхното бъдеще в ръцете на стареца. Той вече не бе в състояние да води битката, но беше научил сина си как да воюва мръснишки. Време беше Нийл да напрегне мишци.

— Ето какво смятам да направя, татко. Ще отида в банката и ще изтегля петстотин хиляди долара.

Иван го изгледа остро.

— И какво ще използваш за гаранция?

— Декар-два тук, декар-два там. Ще събера достатъчно имот да покрия кредита.

— Не ми харесва да продаваме земята.

— Никога не си харесвал и идеите ми за влагане на капитали. Затова сега сме обвързани само с една фабрика, която е на път да бъде засенчена от ново предприятие. Ако беше ми разрешил да модернизирам и разширявам, да осъществя някои от желанията си, нямаше да сме в това положение — каза сърдито Нийл. — Затова сега млъкни и ме слушай!

Иван се намръщи, но замълча. Нийл продължи:

— Джейд проявява интерес към няколко места, но фермата на Паркър е най-голямото и следователно, най-важното за нея. Ето какво ще преследваме: ще се докопаме до имота на Отис.

— Банката може да не ти отпусне толкова голям заем.

— Защо не, ако е краткосрочен! Трябва само да осигуря фермата на Паркър! Тогава госпожицата ще дохвърчи при мен с договор на Джи Ес Ес. И бас лоя, че цената на собствеността ще се е повишила

изведнъж. Не само на земята на Паркър, но и на нашите парцели наоколо.

Ако тя може да предложи половин милион, сигурно ще наддава и още. Ще купува от нас и ще изплатя банковия заем. Нищо няма да ми струва, а междувременно ще постигна значителна печалба.

— Какво ще кажеш на банката? За какво са ти парите?

— Ще измисля нещо. Не искам да се разчува из града. Ще ми се да шокирам Джейд изневиделица.

Нийл имаше вече планове как да използва печалбата, но не желаше да ги обсъжда с баща си, преди да отмени цялата акция. Надяваше се, че Иван ще се съгласи да обнови и разшири собствения им бизнес. Години наред се караха по този въпрос. Старецът упорито се придържаше към традицията и пренебрегваше модерните технологии. Вероятно сегашното положение щеше да промени становището му. След злополуката с влака Нийл движеше работата, въпреки че Иван държеше властта в свои ръце. Крайно време беше всички, включително и баща му, да започнат да го приемат като шеф.

Доизпи остатъка от питието си.

— Искаш ли да ти доведе момиче за довечера, татко?

Очите на Иван заблестяха.

— Онази, червенокосата, която ми подари за рождения ден, имаше голяма уста.

— Ще проверя дали е още в града.

— Но не тази вечер. Имам много да премислям, за да се занимавам с жени. — Потри си замислено брадата. — Все ми се струва, че пропускаме нещо. А Отис? Какво ще му кажеш?

— След като всички се връщате толкова назад, ще те оставя ти да се оправяш с него.

Иван се закиска.

— Той е по-тъп от боклука, който обработва. Ще му припомня колко добре съм се отнасял с него през всичките тези години. Ще му кажа, че ако продава мястото си, то нека бъде на приятел. — Помисли малко и продължи. — По-добре да помолиш банката за шестстотин хиляди. Няма да е лошо да подсладим сделката. Онази кучка Спери може да бъде дяволски убедителна.

— Хубава идея.

Нийл се надигна да върви, но Иван го задържа.

— Покажи ми снимката на момчето още веднъж. Иван също беше изненадан, като научи, че Джейд има голям син. Нийл го бе снимал и донесъл на баща си снимката да го види. Подаде му я, въпреки че беше я разглеждал с часове.

— Сутринта минах покрай къщата им. Той косеше тревата. На точната възраст е.

— Ти ми каза, че тя ходила при Джорджи.

— Да, но не го е махнала.

— Откъде знаеш? Джорджи е мъртва, не можем да я попитаме.

— Днес посрещнах Джейд с този въпрос. Тя не отрече. Но и да беше, знам, че съм прав. Аз ѝ пукнах черешката. Не беше спала с Гари Паркър.

— Страшен си, сине! — Иван се наведе напред, облиза се алчно и размаха снимката. — Помисли си само какво би означавало за нас, ако момчето е твое.

— Няма нужда да мисля. Сигурен съм, че е мое. — Изражението на Нийл бе лукаво и заплашително. — Искам го, татко!

— И тримата сте я имали онази нощ — отбеляза Иван намръщен. — Може да е на Хъч. Дори на Ламър.

— Но той не прилича на тях!

— Също и на теб! — извика баща му. — Одрал ѝ е кожата! Защо, по дяволите, си толкова сигурен, че е твой син?

— Мой е!

— Иска ти се да вярваш, че е твой син, нали? — попита Иван с гадна усмивка. — Защото знаеш, че е единственият евентуален твой наследник, който можеш да имаш.

Нийл прокара ръка по горната си влажна устна. Катастрофата бе отнела краката на Иван и възможността на Нийл да продължи рода. Товарният влак беше премазал предната трета на колата им. Нийл бе приклещен сред частите няколко часа, преди да пристигне спасителният отряд и да разреже огънатия метал, за да го освободи. Притокът на кръв до тестисите му бе прекъснат дълго време и той получи стерилитет завинаги. Не обичаше да мисли за това.

Слава богу, че остана поне потентен. Щеше да се самоубие, ако и това го беше сполетяло. Но всеки път му прилошаваше, щом станеше дума за наследник. Още от детската люлка му бе втъпявано, че едно

от задълженията му е да осигури мъжка рожба. Очакваха го от него. Единствено то имаше значение.

Нийл тупна Иван по гърба.

— Остави всичко на мен, татко. Той е мой син и аз ще се бия за него. Но първо трябва да поставим майка му на колене.

По пътя за града той си тананикаше тихо. Имаше вече подготвен план и се чувстваше добре. Дразнеше се обаче от факта, че Джейд се отнасяше към него с пълно презрение. Още преди години го бе отхвърлила заради Гари Паркър. Гледаше на него като на нещо от задния двор. Не можеше да понася жена, която си мисли, че го превъзхожда. Преди да приключи с нея, Джейд Спери щеше да проклина деня, в който го е избрала за противник.

Джейд вкара колата в алеята за паркиране. Грейъм беше на предната полянка и подритваше футболната топка.

— Здравсти, мамо!

— Здравсти.

— Виж! — Дриблираше с топката през двора. На няколко крачки от майка си я ритна силно, право в ствола на един бор. — Гол! — извика той и вдигна победоносно юмруци над главата си.

— Не е толкова трудно без вратар.

Той отметна няколко потни черни къдрици от челото си.

— Какво?

— Опитай пак, но аз ще пазя на вратата.

— Добре. — Оттегли се с топката в другия край на двора.

Джейд събу високите обувки и зае защитна стойка пред дървото.

— Готова съм.

Вместо да тръгне отново направо, Грейъм лъкатушеше през тревата, изкусно маневрирайки с пета. Джейд стоеше пред „вратата“, но той успя триково да я изтегли встрани и преди тя да се усети, ритна топката право в дървото.

— Гол!

Джейд се настърви, втурна се напред, бутна го и се строполи след него на земята.

— Фаул! Фаул!

Тя го гъделичкаше в ребрата. Но той я изненада, като се извъртя на една страна и се освободи. Тя седна задъхана.

— Кога се научи да правиш всичко това? Само преди няколко месеца те надвихах.

— Раста.

Тя го изгледа с майчинска гордост.

— Наистина.

— Колко тежиш, мамо?

— Колко нетактично!

— Кажу ми де, колко?

— Около петдесет и седем килограма.

— Аз съм по-тежък от теб!

— Какво правите вие двамата там? — Кети ги наблюдаваше от верандата.

— Играхме футбол и аз загубих — оплака се Джейд.

Грейъм стана и ѝ помогна да се надигне.

— Търсят те по телефона. Да кажа ли да изчакат до края на полувремето?

— Много смешно — отбеляза Джейд, тътрейки се по стълбите.

Кети се засмя.

— Ще ти наля една кола.

— Благодаря — каза Джейд през рамо и се запъти по чорапи към телефона в хола.

— Ало?

— Госпожице... ъ-ъ... Джейд?

— Да.

— Аз съм Отис Паркър.

Мина повече от седмица, откакто тя остави договора у тях. Беше устояла на изкушението да му позвъни и сега се зарадва, че най-после той се обажда. Отговори с престорено спокойствие.

— Здравейте, господин Паркър.

— Един мъж вдигна слушалката на номера от визитната ви картичка. Той ми даде този номер.

— Сигурно е бил господин Бърк. Надявам се, че се обаждате да ми съобщите, че приемате предложението ми.

— Не, не съвсем. Трябва още да помисля.

Хвана слушалката с две ръце и кимна, за да благодари на Грейъм за студеното питие.

— Господин Паркър, готова съм да повиша офертата. — Трябваше да внимава, защото не бе наясно с причината за неговото увъртане. — Какво ще кажете за сумата от седемстотин и петдесет хиляди долара?

Той закри с ръка слушалката. Джейд долови приглушен разговор. Консултираше се с някой. Госпожа Паркър? Нейното мнение и съвет ли го интересуваха? Или се намесваше трета страна?

— За да предлагате такава цена, сигурно мястото много ви трябва.

— Наистина.

— За какво?

— Не съм упълномощена да ви кажа.

— Хмм, добре. Аз...

— Преди да ми дадете отговор... бих искала да ви съобщя, че ще имате осемнадесет месеца да освободите мястото. С други думи, Джи Ес Ес ще стане собственик след подписването на нотариалния акт, но ние няма да се намесваме година и половина. Така семейството ви ще има достатъчно време да се изнесе. Не сте задължен да използвате периода, но имате право на избор.

Джейд си пийна от кока-колата, преди да завърши този разговор. Пръстите ѝ бяха студени като чашата с лед.

— Ще ви се обадя допълнително — каза най-после господин Паркър.

— Кога?

— Когато реша.

— Господин Паркър, ако трета страна...

— Това е всичко засега. Дочуване.

Джейд дълго се взираше в телефона, след като затвори, и ѝ се искаше да бе казала повече неща, по по-различен начин. Трябваше да се справи със ситуацията с бели ръкавици. Беше заложила не само гордостта си, но и бъдещето си в Джи Ес Ес.

Отис Паркър остави слушалката и се обърна към гостите си.

— Е, Отис, какво ще ѝ кажеш, когато се обадиш отново? — гледаше го Иван изпод вежди.

Отис се почеса по главата и погледна с неудобство към жена си, която седеше на дивана, мълчалива и скована.

— Не знам точно какво да правя, Иван. Тя ми предлага седемстотин и петдесет хиляди и ми отпуска повече от година да се изнесем. Ти едва ли можеш да предложиш такава сделка.

— Можем и ще го направим! — Челюстта на Нийл сякаш бе изваяна от гранит, очите бляскаха твърдо. През цялата среща с Паркърви стоеше прав. Донесе Иван, сложи го на фотьойла с мазната облегалка и се подпря небрежно на стената, преструвайки се на спокоен.

Седмицата беше ад за него. Желаяше сделката и колкото по-бързо я реализираше, толкова по-добре. Не обичаше да е затънал до гуша в дългове. Но бе стигнал до тук и трябваше да продължи до края. Ако се наложеше, щеше да ипотектира лодката и къщата на плажа в Хилтън Хед. Едва забележимо кимна на баща си.

— Дай ни няколко седмици да си премерим силите с нея — обърна се Иван към Отис. — Дължиш ми го след всичките кредити, които съм ти отпускал. — Продължи, прилагайки най-добрата си тактика, тактиката на страха. — И няма да скрия от тебе, Отис, че ме разочарова. Трябваше да дойдеш и да ми кажеш още първия път, когато Джейд ти е предложила да купи мястото. Нямахте да разбера, ако не бяха шпионите ми, които се грижат за моите интереси. Най-напред си помислих, че ме лъжат, като ми съобщиха, че си замесен в заговора на Спери да ме разори.

— В никакъв заговор не съм замесен, Иван.

— Да, но на мен така ми изглежда. Моята оферта все още лежи недокосната на масата. Ето ме мен тук. Считам, че сме приятели, ще повиша сина ти, който работи при мен. Да, ще го направя бригадир и ще му вдигна заплатата заради нашето приятелство. Ще могат с допълнителните пари да си покрият нуждите за бебето. — Той изсумтя и остави Паркър да си мисли по недоизказаното.

Нийл схвана намека му.

— Готов ли си да тръгваме, татко?

— Смятам, че да. Както ми изглежда, няма да сключим сделка тази вечер. — Кимна към сина си да го вдигне. — Уморих се от това разтакаване, Отис. Готов съм вместо теб да взема решение, чуваш ли?

Отис тръсна отчаяно с глава.

Нийл взе Иван на ръце и го понесе. Отис тръгна към вратата, отвори я и я задържа да минат. На прага Нийл се обърна към него и

каза:

— Не мога да повярвам, че ще правиш бизнес с Джейд, след като Гари се обеси заради нея. Ако ѝ продадеш мястото, той ще се обърне в гроба.

Госпожа Паркър издаде тих скръбен стон. Той изгледа и двамата презрително, изнесе баща си по скърцащата веранда и го завърза на предната седалка на Ел Дорадото.

Когато се отдалечиха от къщата, Иван се обади:

— Хубава работа свърши. Последните ти думи могат да преобърнат нещата.

— Но не можем да разчитаме само на това.

— Какво искаш да кажеш?

— Парите са по-добра причина от чувствата. Вместо да се противопоставяме на офертата на Джейд, трябва да се върнем с по-изгодно предложение.

— Защо, по дяволите?

— Тя чака той да ѝ се обади с отговора си, нали? Бихме могли да я надскочим, да сащисаме стареца и да напишем името му, преди да е успял да се съвземе. Играта може да продължи безкрайно. С якия си гръб тя ще вдига цената до второто пришествие. И сигурно има защо, иначе не би увеличила сумата толкова много за толкова кратко време.

— Прави каквото трябва, момче — избоботи Иван и потри разсеяно гърдите си. — Няма да мога да се наспя като хората, докато тази кучка ми се пречка в живота.

24.

— Мислиш ли, че трябва да се заема с професионален футбол, господин Бърк?

— Казах ти да ме наричаш Дилън.

— Знам, но не мога да свикна.

— Само Дилън. Направи добър ход с пешката, Грейъм. Да отговаря на въпроса ти. Да, би могъл да се занимаваш с него, ако достатъчно много искаш това.

— И мама така казва. Мога да се захвана с всичко, стига да го желая силно.

Джейд се усмихна от коридора, където стоеше, без да я виждат.

— Майка ти е умна жена.

— Ъ-хъ. Видя ли снимката ѝ в неделния брой?

— Разбира се. Хубава статия. Трябва да се гордееш с нея.

— Да. — Ентусиазмът на Грейъм постепенно отслабна. — Но все още не е съгласна да дойда на обекта с колелото си.

— Сигурно има причини.

— Неоснователни.

— Не и за една майка, която се грижи за детето си.

Може би идеята да поканят Дилън на вечеря не бе чак толкова лоша, помисли си Джейд, докато слушаше разговора им по време на партията шах. Кети беше продължила да настоява и тя го покани следобеда. Постара се да прозвучи спонтанно и естествено като подхвърли:

— Защо не дойдеш на вечеря довечера? Грейъм иска да поиграе шах с теб.

Той се поколеба няколко секунди, преди да приеме.

— Добре. Ще дойда, щом се преоблека.

— Чудесно. До довечера. — Отношението ѝ бе неангажиращо и весело. Не искаше той да придава някакво специално значение на поканата.

Вечерята беше приятна. Държаха се като стари семейни приятели. Закачаха се и се шегуваха и на нея ѝ бе трудно да повярва, че само преди няколко седмици неговите устни я бяха целували страстно, че ръцете му бяха галили гърдите ѝ, че тялото му беше се трило в нейното в сексуална възбуда.

Никога не беше предполагала, че след толкова много дни ще си спомня така ясно прегръдката му, че самите спомени ще предизвикат същите двойнствени и чужди за нея усещания, каквито бе причинила и целувката.

— Какво правиш тук?

Тя се стресна гузно, когато Кети я приближи отзад и я хвана да подслушва. Обясни шепнешком:

— Задълбочили са се в мъжки разговор и не искам да ги прекъсвам.

Кети я погледна разбиращо и влезе пред нея във всекидневната, където шахматната дъска бе отворена върху масичката за кафе.

— Има още от кайсиевото вино, Дилън, желаш ли?

— Благодаря, Кети, не. Вечерята бе много вкусна.

— Благодаря ти.

— Мамо, Дилън каза, че наесен може да отидем двамата на футболен мач в Клемсън.

— Ще видим.

Грейъм тъкмо се канеше да настоява за по-точен отговор, когато на входната врата се позвъни.

— Ще отворя — скочи той. — Един мой приятел сигурно ми носи новата си електронна игра. Дилън, ако искаш, ще те науча как се играе.

Дилън направи гримаса с уста и се усмихна.

— Неумението ми да играя ме кара да се чувствам стар и глупав.

— Едва ли повече от мен самата — добави Джейд, смеейки се. —
Още не мога да ги държа правилно.

В очите му проблесна палавост.

— Чувал съм, че е въпрос на практика.

Грейъм извика от входа:

— Ма-а-мо-о! Онази жена пак е дошла. — Джейд стана и тръгна към коридора, стъписвайки се леко, когато Грейъм въведе в стаята Дона Ди. — Тя идва вече веднъж да те търси — обясни той.

Дона Ди погледна бегло Дилън, преди да види Джейд.

— Може би трябваше да телефонирам първо, но... Мога ли да говоря с теб за малко?

Джейд бе заявила категоричното си мнение още при първата им среща. Не искаше сцената да се повтаря, особено пред Кети, Грейъм и госта им.

— Нека да излезем на верандата.

Щом затвориха вратата, тя се обърна към Дона Ди:

— Трябваше да се обадиш. Можеше да ти кажа да не си губиш времето да идваш втори път.

Дона Ди заряза всички претенции за възпитание.

— Недей да си толкова гадна с мен, Джейд. Видях ти снимката в списанието от миналата неделя. Сега си голяма работа. Както го е написала онази флърца Гарисън, човек ще си помисли, че ти си най-добрият ни шанс в региона. Не бих дошла за нищо на света да се влача пред теб, ако не беше последната ми надежда.

— За какво?

— За Хъч. Влоши се, положението е критично. Ако не се намери донор на бъбрек до няколко дни, ще го загубя.

Джейд сведе поглед към боядисания дървен под на верандата.

— Съжалявам, Дона Ди, но не мога да ти помогна.

— Трябва! Грейъм е единственият изход за него.

— Не е сигурно. — Гласът ѝ бе тих, но изпълнен с гняв. — Възразявам срещу пълното прехвърляне отговорността за живота на Хъч върху плещите на моя син.

— Не върху неговите, а твоите. Как е възможно да оставиш един човек да умре, без да му помогнеш?

— Той не е случаен, Дона Ди! Той ме изнасили! Ако Хъч бе в пламъци, щях да го изгася с вода, но ти искаш много повече от това. Няма дори да подложа Грейъм на необходимите тестове. — Тръсна непреклонно с глава. — Не! Твърдо не!

— А ако той е негов син?

— Шшт! Ще те чуе. По-тихо!

— Какво ще кажеш на сина си, когато поиска да научи кой е баща му? Нима ще му кажеш, че си го оставила да умре заради едното отмъщение?

— За Бога, по-тихо!

— За теб по-тихо нали? Едва ли ти се ще Грейъм да разбере, че си убиец. Смяташ ли, че ще те обича, когато научи как си зарязала баща му да умре, без да си мръднеш пръста да го спасиш?

— Какви са тези викове тук?

Джейд се обърна. Дилън ги гледаше през мрежестата врата.

— Къде е Грейъм? — попита тя, уплашена, че и той може да е чул ругатните на Дона Ди.

— Кети го подбра нагоре. — Излезе и се присъедини към тях. — Какво става?

— Дойдох да се моля за живота на съпруга ми — обясни му Дона Ди. — Вие сигурно нищо не знаете. Джейд би могла да го спаси, стига да иска.

— Не е вярно.

— В този момент Хъч умира в болницата. Защото Джейд не позволява техният син да стане донор на бъбрек. Отказва, не желае Грейъм да узнае кой е баща му.

Дилън погледна към Джейд питащо, пронизателно. Тя поклати мълчаливо глава.

— Добре — погледът му отново се спря на Дона Ди. — Казахте каквото имахте да казвате. Довиждане.

Тя го изгледа високомерно, но неговото изражение бе неподатливо. Перченето ѝ се запъна. Обърна се към Джейд.

— Ако някога синът ти разбере, никога няма да ти прости. Надявам се да те намрази. — Тръгна си, забърза се по тротоара и се качи в колата си. Тъкмо се отдалеча ваше от бордюра, когато Грейъм влетя през вратата, а Кети тичаше подире му.

— Мамо, за какво сте се развикали всички?

— Няма нищо, Грейъм. Не се отнася за теб — отговори тя, като отбягваше острия, прикован в нея поглед на Дилън.

— Идва втори път тук и сигурно е важно. Кажи ми какво иска тя от теб?

— Това е личен въпрос, Грейъм.

— Можеш да споделиш с мен.

— Не, не мога и не желая да споря! Забрави го!

Високият заповеден тон го сконфузи пред идола му Дилън.

— Ти никога нищо не ми казваш! — извика той. — Третираш ме като малко дете! — Втурна се нагоре по стълбите.

Кети сякаш щеше да се намеси, но тактично се въздържа.

— Ако имате нужда от мен, аз съм в стаята си.

Оттегли се, а Дилън предложи:

— Искаш ли да поговоря с Грейъм?

Тя се обърна рязко и го изгледа гневно, прехвърляйки яда си върху единствения удобен обект.

— Не, благодаря! — отговори хладно Джейд. — Тази вечер доста подочу, нали? Заповядвам ти да забравиш всичко!

Той я сграбчи за раменете и я притегли към себе си.

— Големият шанс! — След този кратък, саркастичен коментар, Дилън я пусна така внезапно, както я бе хванал. Подметна ѝ през рамо: — Знаеш къде да ме намериш, ако мога да направя нещо за Грейъм. Лека нощ.

Нямаше нужда от тази бъркотия.

Дилън не бе в настроение, докато караше собствения си очукан пикап. Паркира го пред фургона и изключи двигателя. Очевидно Лонър беше на една от кучешките си разходки. Не го посрещна. Още по-добре, помисли си Дилън, и влезе. Не бе подходяща компания, дори и за куче.

Вътре беше горещо и спарено, като в тенджера под налягане. Включи климатичния уред и застана пред ледения въздушен поток, докато си събличаше ризата и разкопчаваше джинсите. Подпря лакти на стената над климатика и положи чело на ръцете си. Въздухът обдухваше влажната му кожа и космите по тялото.

Изобщо не разбираше Джейд. Всеки път, щом решише, че е прозрял същността ѝ, получаваше неочакван удар, както тази вечер например. Никога не би допуснал, че някоя жена ще се появи в дома на Джейд след вечеря и ще обяви Грейъм за син на болния си съпруг.

Тя бе споменала Хъч. В местния вестник от края на седмицата имаше статия за шерифа на Палмето, Хъч Джоли, който е в болницата на Савана и чака трансплантация на бъбрек. Ако не беше странно съвпадение и в града имаше двама души с име Хъч, нуждаещи се от донори на бъбреци, то тогава Хъч Джоли бе бащата на Грейъм. Но момчето не подозираше факта и Джейд не възнамеряваше да му каже.

Беше ли наясно тя с болестта на Джоли, преди да се върне в Палмето? Нарочно ли се перчеше със сина си пред критично болния

човек? Ако той му бе баща, къде оставаха Пачетови? Къде е тяхното място в интригата? Съпругата на Джоли мразеше Джейд, но не поради обяснимата причина. Обикновено жените отричаха незаконното бащинство на съпрузите си.

Но опитът му го беше научил, че при Джейд Спери нищо не бе обикновено.

Очевидно тя се нуждаеше от помощ. Но когато той ѝ я предложи, Джейд извади ледената си защитна броня и категорично я отхвърли. Кой глупак би отказал помощ, когато толкова отчаяно се нуждае от нея?

Дилън прокара пръсти през косата си.

— Господи!

Дилън познаваше безразсъдството на Джейд, защото и той го бе усетил на гърба си. На погребението на Дебра и Чарли беше крайно груб със семейство Нюбъри и всичките им приятели. Отблъсна искрените им съболезнования и отхвърли предложението им за помощ, защото самото присъствие на познати и обичани от Дебра хора засилваше болката му. Беше се отдалечил от тях с надеждата, че ще намери лек в самотата си.

Едва след като прие сегашната си работа, се свърза с Нюбърови. Написа им писмо да се извини за седемгодишното си мълчание и им съобщи къде се намира. Вече можеше да споменава името на Дебра, без да чувства, че го дълбае в сърцето си с бръснарско ножче. Семейството ѝ му отговори, изразявайки радостта си да чуят новини от него и сърдечно го канеха да ги посети в Атланта.

Чак сега бе в състояние да си спомни живата Дебра, мила и весела, а не мъртвата, лежаща със сина им на ръце. Въпреки упоритите си опити да задържи нещастieto в себе си, той се беше излекувал.

Регулира термостата на прозореца и отиде в спалнята. Събу ботушите, джинсите и бельото си и се мушна гол между чаршафите. Сложи ръце под главата си и се загледа в тавана. Също като него преди седем години, Джейд не можеше да приеме помощта му, защото не понасяше конфронтацията със собствения си проблем.

— Но какво? — Дилън не усети, че говори на глас, докато не чу собствените си думи. — Какво? Какво я кара да се страхува от доверието в хората и от сексуалността си?

Преди да срещне Джейд, той си мислеше, че думата „фригиден“ бе банален синоним за свенливост. Във второстепенните филми наричаха невинните момичета фригидни, преди да се пуснат по сладкодумните мъжкар. Дума, антоним на „нимфоман“, с безброй приложения, но без реална дефиниция. За съжаление тя отлично подходеше на Джейд Спери. Плашеше се от всяко мъжко докосване.

Да не би Хъч Джоли да бе ограбил Джейд от правото ѝ на задоволяваща сексуалност? Ако е така, то Дилън презираше копелето, въпреки че не беше го виждал. Тя бе интелигентна, умна и красива, но дълбоко в съзнанието си пазеше ужасна тайна. Щеше да продължава да я преследва, ако някой не я прогонеше.

— Спри да мислиш за това! — негодуваше в тъмното Дилън. — Ти само работиш за нея — припомняше си той. — Не си ѝ олтар или любовник или дори бъдещ такъв.

Но Дилън остана буден часове наред, мислейки как да отвори сърцето на Джейд и да пропъди страховете ѝ.

Спящото тяло в болничното легло бе човешка фигура, поддържана жива чрез машини, програмирани да удължават нечий безсмислен вече живот.

Джейд погледна към бившия си съученик и нападател. Хъч никога не е бил хубав, но сега грозотата му предизвикваше състрадание. Костите на лицето му бяха гротесково изпъкнали, бузите му — хлътнали. Бледността контрастираше на рижавата коса. По-рано беше силен, набит атлет, сега вкарваха кислород през ноздрите му. Медицинските уреди извършваха за него функциите, които тялото му вече не можеше.

Докато неговите признаци на живот електронно се записваха и излъчваха на монитор, докато той се бореше със смъртта, две дежурни медицински сестри обсъждаха задуха навън и новия филм за Гражданската война, сниман недалеч оттук, с Мел Гибсън.

— Само две-три минути, госпожице Спери — каза едната и се оттеглиха.

— Да, благодаря.

Сигурно се беше борила подсъзнателно с решението си цяла нощ, защото сутринта се събуди с убеждението, че ще пътува за Савана и ще се срещне с Хъч. Тя не се съмняваше в сериозността на

неговото състояние. Нито пък бе променила становището си относно пробите на Грейъм за донорство. Просто се почувства принудена да дойде и да се изправи срещу него — това вероятно беше последната ѝ възможност.

Наприказва разни глупости в болницата. Добре че Дона Ди не бе там да оспори твърдението ѝ, че е роднина, пристигнала чак от Ню Йорк, за да се сбогува с братовчеда Хъч.

Радваше се, че дойде. Омразата изискваше енергия. Понякога ненавистта ѝ към тримата мъже, причинили самоубийството на Гари, я поглъщаше до пресита. След днешната среща щеше да е по-енергична, защото е трудно да изпитваш омраза към човек на легло.

Внезапно той се размърда и отвори очи. Необходимо му беше време да я види и осъзнае коя е тя. Сухите му тебеширенобели устни се отвориха и едва произнесе името ѝ.

— Здравей, Хъч.

— Господи! Мъртъв ли съм вече?

Тя отрече с глава. Той се опита да навлажни устните си, езикът му бе побелял.

— Дона Ди ми каза, че си се върнала.

— Отдавна.

Хъч я изгледа за момент.

— Виждам, че си страхотна, Джейд. Същата, както преди.

— Благодаря ти.

Последва неудобна пауза. Най-после Хъч се обади.

— Дона Ди ми каза, че имаш син.

— Точно така.

— Юноша.

— Ще навърши петнадесет.

Той затвори очи и направи болезнена гримаса. Погледна отново, без да се напруга да търси лицето ѝ.

— Мой ли е?

— Откъде да знам, Хъч, нали тримата ме изнасилихте? — Той изпъшка мъчително. — Момчето е мое — подчерта Джейд. — Не ме интересува кой е баща му.

— Не мога да те виня. Просто исках да разбера, преди да умра.

— Няма да стане, дори и да живееш още петдесет години.

Изхриптя безжалостно:

— Няма опасност да се случи.

— Госпожице Спери, ако обичате, напуснете вече.

Джейд направи знак, че я разбира. Тихо каза:

— Довиждане, Хъч.

— Джейд? — Той вдигна ръка със забита в нея система, за да я задържи. — Дона Ди има една вятърничава идея. Иска да моли сина ти да ми стане донор с бъбрека.

— Идва два пъти при мен.

Той погледна разтревожено.

— Казах й да не го прави. Дяволите да го вземат, по-скоро бих умрял, отколкото да намесвам момчето. Ако той е мой син, не бих го подложил на такова изпитание. Не я допускай да те убеждава. Не я оставяй да безпокои момчето.

Неговата сила и жар я изненадаха. Сълзите в очите му бяха в разрез с мъжественото му лице. Преглътна конвулсивно няколко пъти.

— Ако той е мой син, не искам никога да разбере за мен... за това, което ти причиних. — Сълзи се стичаха по мършавите му страни.

— Как ми се ще да върна нещата, но не мога. Мога само да кажа, че съжалявам, Джейд.

— Не е толкова лесно, Хъч.

— Не очаквам да ми простиш. Не желая съжалението ти. Искам просто да разбереш, че нашият живот се промени след оная нощ.

— Татко осъзнаваше вината си спрямо теб и не успя да я преодолее. Не говорехме за това, но аз го чувствах. Ламър беше наказан. Дори и влакът отмъсти на Иван и Нийл за теб.

— На Нийл ли?

— Стерилен е. Не може да има деца. Никой не знае. И Дона Ди даже. Една нощ той се напи и сподели с мен. — Млъкна за момент да поеме дъх и събере сила. — Казвам ти всички тези неща, Джейд, за да ти докажа, че пострадахме до един.

— Вие пострадахте, а Гари умря.

Кимна, изпълнен с разкаяние.

— Да-а, ще умра и с тази тежест на съвестта си. — Сълзите му продължаваха да капят. — Не бях и помислял да те нараня така, Джейд. Съжалявам за всичко.

Изгледаха се продължително.

Тишината беше нарушена от връхлитането на Дона Ди в болничната стая, зачервена и задъхана. Спря се объркана, като видя Джейд до леглото на съпруга си.

— Ако си дошла да злорадстваш, нямаш късмет — каза тя предизвикателно. — Хъч има вече донор!

Мина от другата страна на леглото и вдигна бледата ръка на Хъч до гърдите си, милвайки я.

— Двадесетгодишен младеж катастрофирал с мотора си тази сутрин на зазоряване. — Усмихна се на съпруга си през сълзи от радост. — Тъканта е запазена добре и твоят лекар даде ход на операцията. След малко ще дойдат да те подготвят. О, Хъч! — прошепна тя, наведе се и го целуна по челото.

Той също изглеждаше развълнуван от новината. Дона Ди се изправи и погледна Джейд.

— Нямаме нужна от сина ти! — Малките ѝ очички проблеснаха злобно. — Много се радвам. Никога няма да се налага да ти благодаря, че си спасила живота на съпруга ми.

Дълго време през нощта Дилън се опитваше да осъзнае новите факти, които научи. Когато най-после заспа, сънищата му бяха по-неспокойни от чувствата и определено еротични. На утрото реши, че съботните му задачи и поръчки могат да почакаат, а той се отправи към Савана.

Не търсеше само промяна на обстановката. Беше жаден за информация. Щом не успяваше да я получи от Джейд, щеше да пробва с Дона Ди Джоли.

На практика личният живот на Джейд не бе негова работа. Тя можеше да го уволни, ако продължаваше да се бърка в него. Но беше стигнал до положение, където не желаше да спре. Волю или неволю, вече бе замесен с нея, дори и да беше само едностранчиво отношение.

Пристигна в болницата точно когато Джейд излизаше от реанимацията. Щом го зърна в коридора, видимо ѝ стана неприятно.

— Какво правиш тук?

Лицето ѝ изглеждаше бледо под луминесцентното осветление. Имаше сенки под очите ѝ, но те само подсилваха големината и цвета им. Беше с къса, права дънкова пола, бяла ленена блуза, червен кожен колан и червени сандали. Отличаваше се от всички.

— И аз бих могъл да ти задам същия въпрос — отговори той. — След думите ти снощи човек би помислил, че това е последното място, където ще бъдеш днес.

— Имам причина да съм тук. За разлика от теб.

— Приеми ме като любопитен наблюдател. — Забелязвайки суматохата около реанимационното отделение, Дилън надникна през рамото на Джейд. Коридорът се изпълни със забързан медицински персонал.

— Какво става?

— Хъч има донор.

Стомахът му се сви на топка.

— Не е...

— Не, не е Грейъм. Жертва от катастрофа.

Джейд погледна назад, после се отправи към изхода. Дилън вървеше до нея.

— Хъч Джоли ли е бащата на Грейъм?

Тя продължи да крачи със същото темпо.

— Не знам.

— Боже Господи! — Изпречи се пред нея раздразнен. — Той ли е, или не?

— Защо се бъркаш в личния ми живот? Твоето болезнено любопитство наистина ме отблъсква.

— Каква ти е Дона Ди?

Тя затаи дъх за момент, много ядосана, после въздъхна, предавайки се.

— Дона Ди и аз бяхме най-добрите приятелки.

— Докога Джейд? Кога престанахте да бъдете такива? Когато забременя от Хъч ли? Бяха ли вече женени?

— Разбира се, че не! Как смееш... — Стисна устни, за да не продължи.

Беше очевидно, че въпросът му я вбеси. Време беда се оттегли и спре. Хвана я за ръка и я насочи към изхода. Каза ѝ със смекчен глас:

— Ако беше честна и открита спрямо мен, нямаше да си пъхам носа.

— Това не е твоя работа!

— Смятам, че е.

— Защо?

Той отново спря и я погледна. Край на въздържанието! Подпря се на най-близката стена и прошепна бурно:

— Защото искам да знам поради каква причина се сковаваш всеки път, щом те докосна. Дяволите да те вземат, Джейд, но ти ме караш да те желая! Не мога повече да търпя да ме гледаш, сякаш ти си човешко жертвоприношение, а от моите ръце се стича кръв.

— Не искам да слушам!

— Може да не искаш, но така стоят нещата и ти дяволски добре разбираш всичко. Начинът, по който те целунах, ти показва, че те желая.

— Не! Не казвай нищо повече!

— Джейд...

— Запомни! — подчерта тя. — Не може да има нищо интимно между нас!

— Защото ми подписваш чековете за заплатата ли?

В мрачните сини очи проблесна за кратко гняв.

— Това също. Но главно заради неща, с които не си наясно.

— Какви неща, Джейд? Опитвам се да ги разбера. Кажи ми какви неща!

Тя поклати глава. Упоритостта ѝ бе непроницаема. Дилън изруга под нос, отстъпи и я пусна да мине пред него.

Следобедът преваляше, когато Джейд наближи покрайнините на Палмето. Забеляза в огледалото, че Дилън продължаваше да кара след нея. През целия път от Савана той не пропускаше повече от една кола между тях. Плътно я следваше.

От двете страни на криволичещото второкласно шосе се простираха гъсти гори. Пътят свършваше пред изоставена плантаторска къща. Табелката „Продава се“ стоеше отдавна и почти се скриваше от високата трева около колчето. Буквите бяха избелели с времето. В архитектурно отношение къщата беше внушителна, но се нуждаеше от сериозен ремонт. Боята по колоните се лющеше. Капаците на прозорците висяха или липсваха. Част от покрива бе пометен от последния крайбрежен ураган.

Но вечнозелените дъбове наоколо бяха оцелели. От клоните им висеше мъх, неподвижен във влажната мараня, оживяващ само при повей на океанския бриз. Птици чуруликаха сред величествените борове и пиеха вода от покрития с лишеи каменен фонтан. Миртите

бяха толкова отрупани с надиплени цветове — обички, че клоните им се поклащаха като глави на дремещи стари моми.

Джейд слезе от джипа.

— Хубаво място — отбеляза шеговито Дилън, скачайки от пикапа си.

— Не е ли чудесно? Смятам да го купя.

Без да обръща внимание на незаинтересоваността му, Джейд отиде до къщата и внимателно се заизкачва по стълбата към верандата. Тя опасваше сградата от три страни. Стъпките ѝ отекваха глухо, докато оглеждаше и надничаше през прозорците. Където имаше стъкла, те бяха зацапани от соления вятър. Брегът бе само на половин миля оттук.

— Сигурно се шегуваш — каза Дилън, когато се качи на верандата.

— Нищо подобно.

— Не е ли малко голяма за трима ви?

— Не е за нас. Искам да я купя за Джи Ес Ес.

Той се засмя грубовато.

— Първо някаква пиклива ферма, а сега и съборетина. Надявам се, че Джордж Стайн не ти е дал картбланш с чековата книжка на компанията.

Без да се обижда, тя слезе от верандата и отиде към източната страна на къщата, където едно време бе имало цветна градина. Пътеките от натрошени мидени черупки сега бяха обрасли с бурени, а в лехите с грижливо отглеждани растения избуяваше дива трева.

В далечния край на градината имаше още един вечнозелен дъб. От клоните му висеше люлка. Въжетата бяха по-дебел и от китките ѝ, възлите под дъската — по-големи от коленете ѝ. Джейд седна внимателно и засили люлката с върха на сандала.

Отметна глава назад, затвори очи и подложи лицето си на пъстрата слънчева светлина. Вдишваше дълбоко знойния въздух, напоен с орлови нокти и гардения.

— Била си тук и по-рано.

Тя отвори очи. Дилън стоеше с пъхнати в задните джобове на джинсите си ръце и я наблюдаваше. Светлокафявите му очи отразяваха листата на дървото и изглеждаха необичайно зелени.

— Няколко пъти. Сериозно ти казвам, че искам да я купя. Ще бъде спортен комплекс на фирмата с удобства за преспиване и закуска.

— Мислех, че вече си определила място за почивен дом.

— Това ще бъде допълнение към него. Представи си само колко хубаво ще е да забавляваме нашите клиенти и висши служители тук. Взех план на къщата от търговския посредник и го изпратих на Ханк. — Дилън вече го беше срещал в Ню Йорк. Бяха обсъждали завода ТексТил. — Казах му, че бих искала къщата да се модернизира, но да се запази южняшката ѝ елегантност и очарование. Ако излезем на чуждите пазари, както се надяваме да стане, ще водим представителите им тук на официални вечери. Можем да ги караме с конски двуколки и да им сервираме ментови коктейли на верандата. Ще им хареса.

Той застана зад нея, хвана въжетата над ръцете ѝ и засили лекичко люлката, колкото вятърът да развее косите ѝ.

— Подхвърли ли вече тази буреносна идея на Джордж?

— Още не. Нека първо Ханк да направи скици на къщата.

— Ти и Ханк изглеждате доста близки.

— Приятели сме от колежа.

— Хмм.

Тя не обърна внимание на предположението в гласа му.

— Искам Ханк да проектира, и павилион на плажа за приеми, пикници и веселби на фирмата. Когато не го използваме, можем да го даваме под наем на други компании. Така ще намалим разходите по поддържането.

— На Джордж ще му хареса. И може би, докато чуждестранните гости седят на верандата и сърбат ментови коктейли, негри ще припяват спиричуъли от робските памукови ниви.

Тя заби крака и изрови около метрова ивица в земята, преди люлката да спре. Отметна глава силно назад, за да може да го погледне в очите. Темето ѝ почти докосваше корема му.

— Ти ми се подиграваш.

Той не помръдна, въпреки че щяха да водят по-лесно разговора, ако пуснеше въжетата и застанеше пред люлката.

— Права си.

— Благодаря ти, че поне си признаваш.

— Няма защо.

— Като че ли се поувлякох. Смяташ ли, че съм луда?

— Мисля, че си... интригуваща — призна той след кратка пауза, търсейки точната дума. — Всъщност, Джейд, ти страшно ме объркваш.

Гласът му бе прекалено напрегнат, за да я успокои. Тя реши да не придава значение на думите му и да обърне разговора към него.

— Ти самият не си лек характер.

Мустаците му се разтегнаха в усмивка.

— Аз?

— Да, да. Живееш сам, но не излизаш много.

— Какво толкова странно. Взискателният ми шеф не ми оставя свободно време да се отдам на удоволствия.

— Не се срещаш с жени.

Повдигна въпросително вежди.

— Да не би да ме следиш?

— Просто те определих като мъж, който често се нуждае от дамска компания.

— Имаш предвид секс.

— Да — повтори тя смутено.

Внезапно почувства тихия следобед по-летаргичен отпреди. Дори насекомите бяха престанали да бръмчат. Беше твърде задушно. Усещаше дрехите си и влажността на кожата под тях. Гъстата й коса запарваше шията. Земята пулсираше тежко под жежкото слънце и маранята обгръщаше всичко наоколо. Сякаш бяха в напарфюмирана сауна, но облечени.

Тогава осъзна колко близо зад нея е той, колко близо до бедрата му са нейните рамене. Ръцете й държаха въжето на сантиметри от неговите. Мирисът му се смесваше с безброй други, но тя го отделяше от тях.

— Искан да кажа — задъхано обясни тя, — че може би липсата на активен обществен живот при теб се дължи на загубата на съпругата и детето ти.

Усмивката му се изпари. Пусна въжето и се отдалечи от люлката. Все още с гръб към нея, попита:

— Откъде знаеш за това?

— Научих няколко дни след срещата ни в Лос Анджелис.

— Оставям на теб да проучиш всичко останало — каза той напрегнато и се обърна с лице към Джейд.

— Текстил беше жизненоважен за мен. Не можех да си позволя да правя лош подбор. Проверих те колкото се може по-подробно.

Той я гледаше гневно няколко секунди, после раменете му постепенно се отпуснаха.

— Всъщност няма никакво значение дали знаеш, или не.

— Какво се случи? — попита внимателно тя.

— Нали вече си разбрала.

— Само основните неща.

Дилън откъсна клонче от дървото и го уви около пръстите си.

— Живеехме в Талахаси. Аз работех за онзи мазен кучи син, който ме назначи на обект далечно от града. Ходех си вкъщи само през почивните дни. Дебра ненавиждаше работата ми. Аз още повече. Но по това време няха друг избор.

— Тя беше потисната и затова решихме да си организираме специален уикенд. Прибрах се у дома късно, в студена влажна нощ. Тя се бе приготвила. — Гласът му стана монотонен, вървеше с Джейд из къщата и й разказваше как ги бе намерил на леглото в голямата спалня.

— Изглеждаха толкова хубави! — скърбеше и сега той. — Нямаше следи, кръв, нищо... — Направи жест на недоумение. — Помислих си, че са заспали.

— Какво направи после?

Очите му охладнях.

— Най-напред пребих от бой гадняра, който ме откъсна от семейството ми.

— Добре.

— След това не изтрезнях няколко месеца, отрекох се от всичко, зарязах хората, дори и компанията, която ти спомена преди малко. Когато започнах отново, свалях всяка жена, която се съгласяваше. Дебели, тънки, грозни, хубави, стари, млади... Нямаше никакво значение, разбираш ли? — Джейд поклати глава. — Е, може би, ако беше мъж, щеше да ме разбере.

— Може би.

— Както и да е, местех се непрекъснато и бях сам, докато ти не ми предложи тази работа. — Прониза я с поглед. — За първи път от седем години имам нещо, заради което живея. Благодарение на теб, Джейд!

— Не ми дължиш нищо, освен упорит труд за парите, които ти плащам. Досега не си ме разочаровал.

Той пусна клончето и издуха ръцете си.

— Трябваше да съм си у дома с тях...

— Защо? За да се задушиш и ти в съня си? По-добре ли щеше да бъде?

— Трябваше да проверя камината!

— А тя не трябваше да я пали, преди да е проверена.

— Не бъди свадлива.

— А ти не говори глупости, Дилън! Било е трагична злополука и никой не е виновен. Не можеш да продължаваш да живееш, опитвайки се да изкупиш ничия вина. — Погледна го за момент. — Сега, като те слушам, си обяснявам много неща. Знаех, че заводът ТексТил е важен за теб. Но не осъзнавах доколко.

— Възприемам го като втори шанс. Не искам да го пропиляя. — Плъзна гърба си по ствола на дървото и се подпря на петите си. — Вече знаеш какви са мотивите ми. А твоите?

— Фантастична заплата. Положение и респект в мъжкия свят.

— Хмм. Имала си всичко това и преди, защо се върна в Палмето?

— Защото Джи Ес Ес се нуждаеше от града, градът се нуждаеше от завода. Както си наблюдателен, не може да не си забелязал колко слаба е икономиката тук. Някои от жителите наоколо нямат вътрешна канализация. Препитават се, с каквото отгледат.

— ТексТил ще наеме на работа стотици хора. Преди да го пуснем в действие ще организирам курсове за обучение. Които са записани, ще получават процент от заплатите си по време на лекциите. Към завода ще има детска градина, така че и двамата родители ще могат да работят при нас. Ще има...

— Това са глупости, Джейд!

Тя зяпна изненадана.

— Какво?

— Казах, че всичко това са глупости. Звучи страхотно. На повърхността ти си абсолютен алтруист — отбеляза той и се изправи. — Но ако разровя по-дълбоко, ще открия истинската причина, за да построиш завод точно тук. Тя не е съчувствието ти към бедните и икономически неоправданите.

Разкрачи краката ѝ със своите, хвана въжетата на люлката и застана над нея, говорейки към обърнатото към него лице.

— Има връзка с бившата ти най-добра приятелка и шерифа, за когото се е омъжила. Той може да е, а може и да не е, бащата на Грейъм. Някъде по средата са замесени и Пачетови. Няма голяма любов между теб и главните в града.

— Става късно. Трябва да тръгвам.

Изправи се, въпреки близостта до неговото тяло. Мушна се под ръката му и почти успя да избяга, но той я хвана здраво и я върна обратно.

— Не си убедителна, Джейд!

— Причините, които ти изтъкнах за построяването на завода тук, са единствените.

— Не се съмнявам в тях.

— Защо не ги приемеш тогава и да ме оставиш намира?

— Защото не се връзват! Ако някой е просмукан от съчувствие към земляците си, той щеше да предложи необходимия бъбрек!

— Няма да позволя на никой да разтвори Грейъм и да му вземе бъбрека.

— Разбира се, особено ако получателят е женен за бившата ти най-добра приятелка и е евентуалният баща на сина ти. — Пристъпи към нея. — Да не би Джоли да те е зарязал все още влюбена и бременна и да се е оженил за Дона Ди?

— Аз го ненавиждам!

— Вече е по-ясно. Защо?

— Остави ме, Дилън!

— Няма, преди да разбера какво става.

— Не можеш да разбереш!

— Защо се плашиш всеки път, щом някой мъж те приближи?

— Не се плаша!

— Ами, как не — каза той по-меко. — Почти припадна преди малко, когато гърдите ти се приближиха към моите. И не мога да опиша изражението на лицето ти, щом усети, че съм възбуден.

— Нищо не съм усетила.

— Лъжеш. Хъч Джоли ли те направи фригидна?

— Не съм фригидна.

— Не? Не можеш да ме заблудиш.

— Може би просто не ми харесваш.

Той склочи пръсти на тила под косата ѝ, където кожата беше влажна от горещината.

— Още една лъжа, Джейд. — Наведе глава и потри мустаците си по устните ѝ. — Ти сама каза, че си харесала целувката ми.

— Не съм.

— Лъжкия.

Докосна ъгъла на устните ѝ с език. Беше едновременно вълнуващо и ужасяващо. Дразнещата му милувка я сгорещи и замая. Сви ръце отпред на ризата му и усети стегнатите мускули под плата. Ръстът и силата на Дилън я завладяха и смутиха. Беше мъжествен. Отблъскваше я и едновременно я привличаше. Бореше се и срещу притегателната му сила, и срещу собствения си ужас.

— Не го прави, Дилън — молеше се тя въпреки търсещите му устни. — Не мога да я заменя. Никоя жена не може.

Той вдигна рязко глава.

— Какво каза?

— Няма да бъда една от онези жени, които си свалял в мъката по съпругата си.

— Това ли смяташ, че си? Още един лесен път към забравата?

— Възможно е, нали?

Дилън възкликна:

— Слушай, ако искам само това, докато се стъмни, мога да имам вече гола жена в леглото си.

— Но ще има ли тя и пораснал син?

— О-о, разбирам! — каза той рязко. — Грейъм би трябвало да замести мъртвия ми син.

— Ти се опита да се сближиш с него.

Яростта му беше осезаема, както и горещината. Кипеше в тялото му и се предаваше на нейното. Огледа я грубо отгоре до долу, спря се на гърдите и горния край на бедрата ѝ, после отново се взря в лицето ѝ.

— Не разбираш достатъчно добре цената си, Джейд. С или без Грейъм, пак щях да искам да спя с теб.

Обърна се и закрачи към паркирания си пикап.

Джейд, също ядосана, се спусна след него. Настигна го, когато се качваше в колата.

— Ако продължаваш да ми говориш такива неща, нямам друг избор, освен да те уволня!

— Хайде, давай! — повдигна войнствено брадичка той.

Дилън вероятно искаше само да я сплаши и успя. Мисълта за неговото напускане на обекта я отрезви. Къде щеше да намери толкова добър предприемач? Какво извинение щеше да даде на Джордж Стайн, който говореше с възхищение за Дилън? Джейд опита друг начин.

— Все още съм убедена, че ти си най-подходящият за тази работа, Дилън.

— Благодаря.

— Не смяташ ли, че няма да е много добре за нас да бъдем любовници, дори ако аз... ако аз можех.

— Никога не съм твърдял, че ще бъде.

— Неизменно ще се променят добрите ни служебни взаимоотношения. Никой от нас не желае това, нали?

— Не.

— Текстил е твърде важен и за двамата ни. Не можем да си позволяваме личните конфликти да влияят на нашата работа.

— Щом така казваш.

— Значи разбираш становището ми?

— Да.

— Означава ли, че няма да продължаваш по този начин?

— Няма как.

Дотогава беше отбягвал да я поглежда в очите. Когато заби поглед в нея, тя го усети като лек удар в стомаха си. После си сложи тъмните слънчеви очила и Джейд не можеше да види очите му изобщо.

25.

— Копеле мръсно! — Грейъм ритна спуканата гума на колелото си. — По дяволите, скапан лайнар такъв!

Той се наслаждаваше да изброява всички чути от строителните работници думи, употребявани понякога от Дилън, когато не знаеше, че момчето е наблизо. Само да не го чуеше майка му — щеше да му мели сол на главата най-малко седмица. Но нямаше никой наоколо и той изреди още една серия вулгарни изрази.

Най-после бе получил разрешение от Джейд да отива до строежа с колелото си. Трябваше да й телефонира, преди да тръгва и да не се отбива или спира по пътя. Беше пропътувал маршрута няколко пъти, после времето се развали. Валя цяла седмица. Докато се проясни, някакъв стомашен вирус го свали и повръща цял ден. На следващия ден лежа неподвижен и отпуснат.

Няколко дни след това майка му намали всяко физическо усилие.

— Ако има летен грип, може да те повтори.

— Но, мамо, сега се чувствам отлично.

Не беше в състояние да й въздейства. И така, след две седмици прекъсване, сега получи първото си разрешение да посети обекта, а гумата му взе, че се спуска.

Грейъм я погледна с неприязън. Ако продължи да кара, щеше да я съсипе. Ако се върнеше обратно, това означаваше да не отиде днес на строежа. Можеше да тика колелото дотам, но щеше да му отнеме доста време и майка му ще вдигне врява.

Каквото и да направеше, все лошо.

Една кола профуча край него, вдигайки облаци прах. Въпреки дъждовете напоследък, през последните дни бе толкова горещо, че земята отново изсъхна. Грейъм избърса прахоляка по лицето си и показа на шофьора среден пръст.

Стоповете на колата веднага светнаха.

— О, Господи! — прошепна уплашено той. За негов ужас колата започна да се движи назад. — О, майната му! — Облиза пресъхналите

си устни и изтри запотените си длани в късите панталони.

Бонбоненочервеното Ел Дорадо спря до него. Тъмното стъкло на прозореца се смъкна автоматично.

— Здравей, младежо.

Грейъм преглътна нервно.

— Здравейте.

— Ако не се лъжа, покажете ми пръст.

Коленете му се разтрепериха — лошо му се пишеше.

— Да, сър.

— Как така?

— Аз, ами, почти се задуших от праха, който вдигнахте. — Не желаяйки да се представя като пълен мърморко, добави: — Мисля, че карахте с превишена скорост.

Шофьорът се засмя.

— Прав си, момче, винаги бързам. Трябва да посетя много места и хора. — Кимна към колелото. — Май си закъсал.

— Спуках гума.

— Накъде си се запътил?

— Към строежа на завода ТексТил.

— Хм. — Мъжът смъкна слънчевите си очила и го погледна над рамките. — Аз отивам в обратната посока, но мисля, че мога да те закарам до там.

— О, не! Благодаря. Аз ще...

— Колелото ти ще се хване в багажника.

— Благодаря ви все пак, господине, но не смятам...

— Ти си синът на Джейд, нали?

Грейъм моментално се дръпна.

— Да, господине. Откъде знаете?

— Как се казваш?

— Грейъм.

— Правилно, Грейъм. Ние с майка ти се познаваме от училище. Може да ме е споменавала — Нийл Пачет.

Името му се стори познато. Беше сигурен, че майка му е говорила за някакви хора Пачетови.

— Тя познава ли и баща ви?

— Точно така — отговори Нийл с широка усмивка. — Той се казва Иван. Знаеш ли, че товарен влак му отрязва краката като с брадва?

Типично за момчетата на неговата възраст Грейъм също беше впечатлен от жестокостта.

— Брей! Не се шегувате, нали?

— Вярно е. Точно над коленете. Истинска касапница. — Той натисна бутон под жабката и капакът на багажника се отвори. — Сложи колелото вътре и се качвай! Ще ми бъде приятно да те закарам.

На Грейъм му бе забранено да го возят непознати, но той знаеше вече кой е този мъж, а и майка му го познаваше. Ако не се качеше, щеше да виси на пътя и да се чуди какво да прави. Като си помислеше, това бе най-добрият вариант.

Изтика колелото си и го пъкна в багажника. Наложил се да пренареди рибарските такъми и две ловджийски пушки. След като всичко беше наред, затвори капака.

Луксозните кожени седалки го подсетиха за мръсните му кецове. Потните му боси крака залепнаха към кожата. След горещината навън, тук той се почувства добре.

— Готов ли си?

— Да, господине.

— Стига с това „господине“ и „вие“, окей? Наричай ме просто Нийл.

— Благодаря.

Нийл го попита харесва ли Палмето. Грейъм отговаряше учтиво на въпросите му. Бяха минали почти два километра, преди да забележи притеснено:

— Господин Пачет, трябва да обърнем. Обектът е в другата посока.

— Разбира се. Знам, но реших да оправим първо гумата. Познавам тук един механик, който ще я залепи безплатно. Докато го чакаме, ще пийнем нещо студено. Не звучи ли примамливо?

— Наистина.

Една напитка би му се отразила добре. Изгаряше от жажда. Може би щеше да закъснее за майка си с няколко минути, но се успокои, че оправянето на гумата нямаше да трае по-дълго от преминаването на останалия път с колелото. Щом си тръгнаха от сервиза, щеше да помоли господин Пачет да побързат. Разкошният кадилак ще ги закара за нула време, много по-светкавично, отколкото, ако трябва да върти педалите.

— Ще се обадя от сервиза на мама и ще я предупредя, че ще закъснея — внезапно му хрумна на Грейъм.

— Ако смяташ, че е необходимо — погледна го Нийл. — Тя продължава ли да ходи до мястото на Паркър?

— Не знам.

— О, виждал съм я там и си помислих, че ти е споменавала.

— Знам, че ще купува някакъв парцел за нейната фирма — каза услужливо Грейъм.

— Тя е много предприемчива, нали?

Грейъм прие думите му като комплимент и се усмихна щастливо.

— Вярно е.

Когато стигнаха работилницата, мъж в работен омаслен комбинезон ги посрещна и поздрави. Усмихна се на господин Пачет, откривайки пожълтелите си от тютюн зъби. Покани ги в канцеларията да си починат, докато той поправи гумата.

Грейъм последва Нийл в разхвърляното помещение. Вътре беше малко по-хладно и вонеше на препълнени пепелници, грес и машинно масло. Щеше да му бъде неприятно, ако не беше се заплеснал по лъскавото голо момиче на стенния календар. Не бе предполагал, че зърната на женските гърди могат да са толкова големи и червени, а интимните косми — буйни и тъмни.

— Има телефон, ако искаш да се обадиш на майка си.

Грейъм не вършеше в действителност нищо лошо, но се почувства неудобно да разговаря с нея точно в този момент. Не му се искаше Нийл Пачет, за когото мислеше, че е страхотен, да го смята за пъзльо.

— Няма да звъня. Всичко е супер.

Нийл целуна върховете на пръстите си и потупа отзад момичето от календара.

— Страхотна е, нали? Когато бях на твоите години, идвах тук да оглеждам календарите. По-късно си купувах и „гумите“ оттук. По-бързо е от аптеките. Има автомат хей там, в тоалетните, ако имаш спешна нужда.

Безмълвен, Грейъм откъсна поглед от календара и зяпна Нийл.

— Знаеш за какви гуми говоря, нали, момчето ми?

Грейъм кимна глуповато, прочисти гърлото си, премига и каза:

— По дяволите, да, знам.

— Предполагам. Между другото, на колко си години?
Беше му приятно, че господин Пачет разговаряше с него като мъж с мъж. Обяви гордо:

— Ще навърша петнадесет.

— И кога?

— На двадесет и седми ноември.

Нийл го изгледа за момент, после се усмихна широко.

— Около деня на Благодарността.

— Пада се точно в Деня на всеки седем години.

— Представи си само. Е, какво ще пиеш? — Отвори хладилна машина за напитки, каквато Грейъм не беше виждал по-рано. Представляваше шкаф със студен въздух, а бутилките бяха наредени в метална решетка.

Нийл удари чекмеджето на касата и то се отвори. Загреба пълна шепа с монети. Грейъм погледна парите, а после нервно през прозореца.

— Няма ли да се сърди?

— Баща ми му е правил твърде много услуги. Не се тревожи. Какво ще пиеш?

Момчето потърси нещо познато из редовете с бутилки.

— Има ли „Доктор Пепър“?

— „Доктор Пепър“? Като че ли не. Има Грейп, Портокал, Голямо Червено и „Шоколадов войник“.

— „Шоколадов войник“? Какво е това?

— Да не искаш да кажеш, че вече си на четиринадесет години и още не си опитвал „Шоколадов войник“?

Скептичността на Нийл го накара да се почувства недодялан, но се защити:

— Ние в Ню Йорк пиехме яйчни кремове. Купувахме ги от улични автомати.

Нийл пусна две монети в процепа на машината.

— Яйчни кремове? Бас ловя, че е типично питие само за янките.

„Шоколадовият войник“ беше вкусен. Господин Пачет му предложи още един, но той отказа. Тревожеше се за часа.

— Колко ли време ще чакаме още за гумата?

— Изглежда, че привършва. — Нийл отвори вратата и излязоха от канцеларията.

Грейъм се успокои, че скоро ще тръгнат.

— Трябваше вече да съм там... Ако закъснея, мама ще се побърка.

— Добре де — каза бавно Нийл. — Знаеш ги какви са жените. Правят скандали за най-дребното нещо.

И тупна приятелски Грейъм по рамото.

— Спри да ми даваш същите банални извинения като на останалите ти клиенти — усмихна се Джейд в телефонната слушалка. — Кога ще можеш да ми покажеш нещо готово?

— Би трябвало да знаеш какво е да притискаш един художник — отговори Ханк Арнет. — Принудата задушава творчеството.

— Кога? Не искам да предлагам нищо на приятеля ти Джордж, преди да се аргументирам с твоите рисунки и чертежи.

Джейд продължаваше да мечтае как ще купи плантаторската къща за Джи Ес Ес. Изгуби часове наред да води междуградски разговори по телефона с Ханк. Идеята му хареса от самото начало, но каза, че не може да се ангажира, докато не види снимки на обекта. Джейд бе уредила с посредника да влезе в къщата. Полароидните фотографии бяха вече при Ханк. Той сподели, че му се въртят няколко идеи. Тя бе нетърпелива да ги види реализирани.

— С цялата ми скромност, някои от акварелите ми ще получат допълнителна премия — призна той. — Както знаеш, Джордж е луд по картините ми.

— Тогава се запретвай и ги почвай.

— Дай ми още две седмици.

— Десет дена!

— По-заядлива си и от Дриъдри — оплака се той.

— Жена ти е истински ангел. А как са двете ми кръщелнички?

Дилън влезе в канцеларията ѝ точно като оставяше слушалката.

— Изглеждаш радостна.

— Говорих с Ханк.

— Той винаги ли е поводът така да се усмихваш? — попита кисело Дилън.

— Понякога.

Дилън се засмя саркастично. След проливните дъждове, които превърнаха строителната площадка в опасно блато, той беше винаги в

лошо настроение. Най-после бе отстъпил и спрял изкопната дейност, докато времето не се оправи и земята не изсъхне.

Закъснението бе довело до разбираеми промени в работното разписание. Само той не можеше да приеме факта и сега назорваше себе си и всички останали до краен предел, за да компенсират изгубеното време. Усмиваше се още по-рядко отпреди. Особено днес беше много опърничав.

Имаше потно петно на гърдите си. Ботушите и джинсите му бяха прашни. Бе оставил каската си вън, но не и слънчевите очила. Въртеше ги за рамката. Това движение не показваше леност или спокойствие, а по-скоро насъбрало се безсилие. Устните бяха здраво стиснати под мустаците.

Не беше я докосвал от деня в плантаторската къща. Разговорите им бяха стриктно служебни. Независимо какво бе казал той, преди да се разделят тогава, Джейд продължаваше да мисли главно за фирмата. Ако някога се бе съмнявала в решението му, изразено в думите „Няма как“, трябваше да го погледне сега в очите.

— Да не би да ме търсиш по някакъв въпрос, Дилън?

— Да. Вечеря...

— Моля?

— Вечеря. Хайде да вечеряме!

— Чудесно! Ще се обадя на Кети. Сигурна съм, че няма да има нищо против.

— Не говоря за такава вечеря. — Той приближи бюрото ѝ. — Да вечеряме заедно, само ти и аз.

— Имаш предвид нещо като среща?

— Именно, среща.

— Кога?

— Сега.

— Защо?

— Защо не?

Изгледаха се многозначително.

Джейд вдигна ръка към шията си и започна да си играе с брошката на яката си. Той се подпря на юмруци на ръба на бюрото ѝ и се наведе напред.

— Е? — попита сърдито. — Има ли нещо лошо, ако вечеряме заедно? Или не обичаш, когато мъжът черпи?

Тя се обиди от думите му. Гласът ѝ бе определено леден, когато каза:

— Ще проверя и ще попитам Кети коя вечер ще ѝ е най-удобно да остане с Грейъм. После ще... — Млъкна и се изправи. — Дилън, Грейъм тук ли е вече?

— Мисля, че не.

— Не си ли го виждал?

— Днес не. Всъщност, откакто се разболя. Очакваш ли го?

Тя заобиколи бюрото, спусна се към вратата на фургона и я отвори. Лонър дремеше под стъпалата. Вдигна глава и я изгледа апатично. Ако Грейъм беше наоколо, независимо колко е горещо, кучето щеше да е с него, а не да лентяйства на сянка. Тя огледа района, но нямаше следа от момчето и колелото му.

— Колко е часът? — Беше заобиколена с часовници, включително и нейния на ръката ѝ. Въпросът бе условен.

— Минава пет. Защо?

Върна се до бюрото си и вдигна телефона.

— Вече повече от час, откакто Грейъм ми се обади. — Набра номера вкъщи. — Трябваше досега да е тук.

— Може би не е тръгнал веднага.

Тя поклати глава.

— Бързаше да дойде преди работниците да си разотидат... Здравей, Кети. Грейъм там ли е? — Като чу отрицателния отговор, пръстите ѝ стиснаха здраво телефонния кабел. — Да, знам, че се обади, но още го няма.

— Какво каза тя? — попита Дилън след разговора.

— Точно каквото се опасявах. Тръгнал веднага. Кети била там и му махнала за довиждане. Сега ще вземе колата и ще тръгне за насам да провери да не е някъде по пътя.

— Вероятно някой от приятелите му го е задържал.

— Той е съвестен. Знае, че го очаквам. Щеше да е пристигнал... освен ако нещо не му се е случило.

Дилън я хвана за раменете, когато тя отново се втурна към вратата.

— Джейд, той е вече на четиринадесет години! Момчетата на тази възраст лесно се заплесват и губят ориентация за времето. Грейъм може да се грижи за себе си. Не се паникьосвай.

— Страхува се да не му отнема правото да идва тук и не би си губил времето. Станало е нещо!

Тя се освободи от него и излезе. Не знаеше какво да предприеме. Не я свърташе на едно място, искаше да открие Грейъм веднага.

— Къде отиваш?

— Да го търся! — Качи се в черокито.

— Не можеш да караш без посока — упрекна я той. — Ако Грейъм се появи, как да ти съобщим?

— Нека първо да го намерим.

Затваряйки вратата на джипа, тя забеляза Ел Дорадото да се отбива от главния път. Разпозна го веднага и скочи от колата.

Преди Нийл да спре напълно, Джейд хвана дръжката и отвори вратата.

— Грейъм!

Коленете ѝ се подкосиха от радост. Издърпа го от кожената седалка и го прегърна. Лонър тичаше лудешки около тях и лаеше весело, докато Дилън не го укроти.

— Мамо, задушаваш ме — измънка Грейъм притеснен.

Държейки го за раменете, тя го отдалечи малко от себе си и попита:

— Къде беше?

— Спуках гума по пътя. Господин Пачет ме взе, закара ме до сервиза да я залепим и веднага тръгнахме насам.

Тя хвърли убийствен поглед на Нийл, който ѝ се усмихваше над колата си.

— Трябваше да ми телефонираш от сервиза, Грейъм!

— Не се сетих — смотолеви той.

— Къде е колелото ти сега — попита Дилън.

— В багажника. — Нийл отиде отзад и го отвори. Лонър го душеше подозрително.

Дилън го извади и му благодари лаконично.

— Недей да му благодариш! — злобно изсъска Джейд, почти задавяйки се от гняв.

— Мамо, той ме докара!

Искаше ѝ се да разтърси силно Грейъм заради защитата му на Нийл. Въздържа се, стисна ръцете си в юмруци и заби болезнено нокти в дланите си.

— Много добре знаеш, че не трябва да се качваш при непознати, Грейъм.

— Но той не е непознат. Ти го познаваш, той също. Помислих си, че всичко е наред.

— Бъркаш!

— Джейд!

— Дилън, млъкни! Това си е моя работа! Аз ще се оправям.

— Добре, но оплескваш нещата.

Кети прекъсна спора, форсирайки с колата си. Скочи набързо от нея.

— Изкара ни акълите с майка ти, Грейъм Спери! Къде беше?

Джейд каза:

— Ще ти обясни всичко по пътя за вкъщи.

— Вкъщи? — оплака се Грейъм. — Трябва ли да се прибирам веднага?

Джейд го погледна строго и прекъсна всякакви пазарлъци. Дори Кети не посмя да се обади. Прегърна Грейъм през раменете и го поведе към колата.

Щом се отдалечиха, Джейд се обърна към Нийл:

— Трябва да се оплача и да те арестуват.

— Веднъж вече ме заплаши с това, но си скъса нервите. Не помниш ли? Кога най-последно ще разбереш, Джейд, че ако се изправиш срещу мен, нямаш шанс да спечелиш?

— Стой настрана от сина ми! Ако му направиш нещо, ще те убия!

— Да му навредя? — попита той сладникаво. — Та той е моя плът и кръв.

— Какви, по дяволите, ги говориш? — пристъпи заплашително Дилън към Нийл. Усещайки промяната в настроението на господаря си, Лонър започна да ръмжи.

Но Нийл не се стресна от никой.

— Аз съм бащата на момчето. Джейд не ви ли е казвала?

— Не е вярно! — изкрещя тя.

— Да се обадя ли в службата на шерифа, или сам да се справя с него? — попита я Дилън.

Нийл ѝ се присмя.

— Да-а, Джейд. Какво избираш? Искаш ли той да остане и да чуе всички жалки подробности от едновременната ни любовна връзка? Ако той е настоящето ти гадже, сигурен съм, че ще му е интересно.

— Долно копеле! — Дилън бе готов да го удари, но Джейд застана между двамата.

— Не, Дилън! Той нарочно те предизвиква. И по-рано правеше така. Остави ме сама с него!

— Как ли не! — озъби се Дилън и се насочи към Нийл.

— Моля те, недей да ми противоречиш!

Прониза я с поглед, изобщо не можеше да разбере какво става. Запъти се ругаейки към нейната канцелария и затръшна вратата след себе си.

— Накарай това глупаво животно да млъкне — помоли Нийл.

Лонър дебнеше наоколо озъбен. Тя го успокои.

— Какво имаш да ми казваш, Нийл?

Той се пресегна и я помилва по бузата, преди тя да успее да му блъсне ръката, а той се ухили на реакцията ѝ.

— Ти не се страхуваш, че ще направя нещо на момчето. Уплашена си, че ще предявя претенции към него, и то към мене.

Нийл беше стерилен. Пачетови се нуждаеха от династия. В този ужасен, обезпокоителен момент Джейд осъзна колко важно за тях е присъствието на Грейъм. Те щяха да се опитат да го приобщят към себе си. Прикривайки страха си, тя отговори:

— Няма никаква опасност това да стане.

— Няма? Грейъм ме хареса, Джейд. Попитай го!

— Не се съмнявам, че си го очаровал. Момчетата на неговата възраст лесно се примамват от порочното.

Той се изсмя.

— Защо не ни улесниш всички? Само една дума да кажеш и веднага ще ти предложи брак, което трябваше да направя още преди петнадесет години. Можем да бъдем голямо щастливо семейство под покрива на родната ми къща — три поколения мъже Пачетови и новата господарка на дома.

— Стой настрана от сина ми! — изсъска тя монотонно и зловещо. — Предупреждавам те, Нийл!

— Джейд — изгука той, — ти знаеш по-добре от всички, че в Палмето единственото предупреждение, което заслужава внимание,

идва от Пачетови.

Пристъпи към нея и я хвана за брадичката.

— Сега аз да те предупредя: не заставай на пътя ми! Ще си взема сина с твое или без твое съгласие. — Усмихна ѝ се многозначително. — Искане ми се да бъде глобална сделка. — После ѝ намигна. — Веднъж ме притежава и не беше лошо, нали?

Тя се отскубна от него и се отдалечи.

— Това е всичко засега — каза Нийл, все още усмихнат. — Закъснявам за среща.

Отпрати ѝ въздушна целувка, качи се в колата си и подкара. Джейд запази смелата си поза, докато той не изчезна от погледа ѝ, след това се отпусна тежко на външната стена на фургона. Дилън се показа на вратата.

Лицето му беше сатанинско мрачно, свирепо и ядосано.

— Е, бях послушен. Бях търпелив. Но дотук с цялата тази мръсотия! Настоявам да науча какво става и защо. Няма да си тръгнеш, докато не ми разкажеш!

26.

Хвана я за ръка и я поведе по стълбичката. Заклучи вратата, откачи телефона и посочи към канапето.

— Седни!

— Имам работа, Дилън.

— Край за днес! Не ме интересува какво още имаш да вървиш. Ще поговорим. Хайде, седни.

Тя се отпусна на канапето, покри лицето си с ръце, подчинявайки се по-скоро поради емоционалното си безсилие, отколкото поради сляпо покорство.

— Да ти наля ли нещо за пиене?

Джейд поклати глава. Дилън придърпа метален сгъваем стол, сложи го на сантиметри от коленете ѝ, седна и подпря лакти на облегалката.

— Окей, да започваме.

— Какво?

— Господи! — възкликна той раздражено. — Докога ще си играем на криеница?

— Ти си играеш, не аз! Искам да се прибера.

— Преди минута искаше да работиш.

— Престани да ме тормозиш!

— Тогава започни да говориш!

— Какво да ти кажа?

— За начало можеш да ми обясниш защо двама души заявяват, че Грейъм е техен син.

— Всеки от тях има сметка той да му е дете. Хъч би получил бъбрек. А Нийл — наследник. — Дилън повдигна въпросително вежди и тя добави: — Той е стерилен след катастрофата с влака, отнел краката на Иван.

Дилън се замисли, но не беше доволен от обяснението.

— Не се връзва, Джейд. Мъжете обикновено не се натискат да признават бащинство. Точно обратното.

— Техните обстоятелства са необичайни.

— И с двамата ли си спала?

— Не.

— Тогава твърденията им са неоснователни.

Тя нищо не каза.

— Кой е бащата на Грейъм, Джейд?

— Не знам!

— Значи все пак си спала и с двамата.

— Не!

— По дяволите! — извика той. — Обясни ми!

— Те ме изнасилиха!

Думите ѝ отекнаха силно в малкото помещение. Ехтяха в главата на Дилън, докато той я гледаше безмълвен шокиран. Тя отново скри лицето си в шепа.

— Изнасилиха ме — повтори по-меко Джейд. — Изнасилиха ме.

Дилън прокара пръсти през косата си и я задържа опъната назад няколко секунди. После смъкна ръцете си и потри длани нагоре-надолу по бедрата си. Беше настоявал да разбере. Беше я преследвал да му каже. Но не беше си представял истината така.

Очакваше да чуе признанията на влязло в правия път своенравно момиче или на срамежлива саможивка, търсила внимание чрез свободно поведение, или на бунтарка, опълчила се срещу стриктните си родители. Не бе очаквал изнасилване.

— Кога, Джейд?

— През февруари, последната година в училище... В този ден научих, че с Гари получаваме пълни академични стипендии за университета...

— Гари? — Тъкмо си бе помислил, че познава всички участници в драмата, а ето че се появи още един.

— Гари Паркър. Бяхме приятели, повече дори. Щяхме да се оженим и да променяме заедно света.

С тих, угаснал глас му разказа за техните взаимоотношения.

— Очаквахме толкова много от бъдещето. Много го обичах.

— Би ли могъл той да е бащата на Грейъм?

Тя погледна към прозореца, превърнал се вече в здрача в лавандуловосиньо петно.

— Не, бях девствена, когато ме изнасилиха.

— Боже! И на двамата им се размина?

Тя го погледна.

— Всъщност те бяха трима. Третият бе Ламър Грифит. Беше срамежливо, чувствително момче, но се движеше за очи с Нийл.

— И той ли живее в Палмето?

Разказа му за съдбата на Ламър. След дълга пауза, Дилън се обади:

— Предполагам, че е било идея на Нийл.

— Разбира се! — отговори яростно тя. — Той им беше водач. Ако не беше ги подвел, никога нямаше да се случи. Но Хъч и Ламър можеха да го спрат. Вместо това, те също ме изнасилиха и ме зарязаха.

— Зарязаха те?

— Отивахме с колата на Дона Ди при Гари да му кажа за стипендиите. По пътя свършихме бензина.

Дилън изслуша разказа ѝ за онзи ужасен следобед. Тя не пропусна нито един детайл. Споменът ѝ беше се запазил кристалночист през годините.

— Когато подкараха колата, бях бясна. Но започнах да се страхувам, когато видях, че Нийл не зави към дома на Гари. Насочиха се към канала, където бяха ловили риба в ранния следобед. Заповяда на всички да слезем от колата. Аз отказах, но той ме измъкна.

— И другите двама се подчиниха като овце, така ли?

— Трудно е човек да си представи как ги командваше Нийл. Бяха в състояние да изпълнят всяко негово желание. Раздаде бира в кутии. Отказах да пия. Когато свършиха, попитах няма ли да тръгваме. Нийл отговори: „Не още“. „Защо?“, поинтересувах се аз. И тогава той каза...

— Гласът ѝ затрепери. Сведе поглед. — Тогава той каза: „Защото, преди да тръгнем, ще те чукаме и тримата“.

Дилън сви ръцете си в юмруци и покри уста с тях. Затвори очи и си пожела никога да не проявява такава грубост към нея. Прииска му се с всичка сила да разбие самодоволната муцуна на Нийл...

— Нито за миг не се усъмних в намерението му. — Гласът на Джейд звучеше кухо и далечно. Дилън знаеше, че тя не бе сега с него, а се беше върнала в онази студена, дъждовна февруарска нощ. — Обърнах се и побягнах, но Нийл ме настигна и сграбчи за косата. Болеше ме. Извиках и се разплаках. Вдигнах ръце да се отбранявам, но не можех. В този момент той ме хвана с другата ръка през кръста и ме

повали на земята. Беше студено и мокро. — Направи гримаса. — И миришеше лошо... сякаш на умряла риба.

— Хъч извика: „Нийл, какво, по дяволите, правиш?“ А Нийл отвърна: „Точно каквото й казах, че ще направим. Млъкни и ми помогни. Дръж й ръцете!“

— Аз крещях и виках: „Не! Не!“ Не виждах никой, освен Нийл. Ударих го, но Хъч клекна до главата ми и хвана китките ми. Придържаше ги към земята над главата ми. Нийл се бе надвесил над тялото ми и ме удряше да млъкна. Удряше ме и по лицето.

Ламър се обади: „Господи, Нийл, да не си полудял?“ Нийл го изгледа през рамо и каза: „Помогни с нещо и престани да се държиш като девица. Няма да я боли“. Ламър стоеше настрана. Не го виждах, но го чух: „Но тя плаче“. Тогава Нийл наистина се вбеси. „Искаш ли парче, или не? Ако не желаш, махай ми се от очите!“

Нийл лежеше върху мен. Разтвори бедрата ми и заби коляно в мускула от вътрешната страна. Аз изпищях. Той отново ме удари. Опитах се да го ритна. Тогава Ламър ми хвана глезените. Не можех да мръдна. Започнах да им се моля да не го правят.

„Затвори й устата, нареди Нийл. Не мога да понасям увиването й, женска работа“. Хъч държеше китките ми с една ръка, а с другата запуши устата ми. Извих си главата назад и го молех с поглед да ми помогне, но той не гледаше лицето ми. Наблюдаваше действията на Нийл.

Дилън стоеше, без да помръдне. Нищо не казваше. Джейд опипа каишката на часовника си. Беше толкова тихо в стаята, че той чуваше тиктакането му.

— Нийл съдра блузата ми. Сутиенът ми се закопчаваше отпред. Отвори го. Спомням си... спомням си, че ме беше много срам. Стиснах очи. Прехапах езика си и усетих кръв. Той каза: „Не е ли чудесна гледката? Циците на Джейд Спери“.

Тя изхълца.

— Помислих си, че ще умра. Исках да умра. Покрусата от това... от Нийл, когото ненавиждах... — Подложи ръка под устата си, като че ли щеше да повърне, но продължи. Думите й бяха заглушени от ръката. — Хвана ме, стиска ме, дърпа ме. Беше ужасно, болезнено, унижително. После се наведе и засмука лявото ми зърно. Толкова силно, че страшно ме заболя.

Дилън скочи от стола. Пъхна пръсти в задните джобове на изтърканите си джинси и закри из стаята, сякаш търсеше изход. Яростта в него бушуваше и плашеше със силата си. Искеше му се да удари нещо, да го смачка, да го разруши. Очевидно Джейд не забелязваше неговата реакция. Продължи смразяващия си разказ:

— Нийл се смееше, когато коленичи и отвори ципа на панталоните си. Смъкна ги и хвана члена си с ръка. „Хубав е, нали, Джейд? Бас лоя, че жадуваш за него“. Явно Хъч започна да се безпокои. Намеси се: „Нийл, хайде, стига. Позабавлява се. Пусни я сега“. „Да я пусна, учуди се той. Тъкмо започвам приятната част“.

— Вдигна полата ми. Аз се въртях ужасена, опитвайки се да му попреча да свали чорапогачника ми. Много бързаше. Ламър трябваше да му помага, после Нийл...

Дилън стоеше на прозореца и гледаше сляпо притъмняващото небе. Щом тя спря да говори, обърна се към нея. Беше навела глава и разтриваше слепоочията си.

Дилън отиде до стола, обърна го и седна с лице към Джейд. Нищо не каза и устоя на изкушението да я докосне. Самото му присъствие изглежда й вдъхна увереност. Беше сигурен в това. Тя свали ръцете си, навлажни устни и продължи:

— Нийл се изплю в дланта си и разтри слюнката по себе си. Каза ми „Сигурен съм, че го духаш добре. Не смучеш ли на Паркър? Трябва да те накарам и моя...“ — Тя затвори очи сякаш в блажена благодарност и добави с пресипнал глас: — Но не го направи.

Не беше лесно, но Нийл проникна в мен. Мисля, че се изненада, като разбра, че съм девствена, защото ме погледна в лицето и се засмя. Наведе се и прошепна: „Слава Богу! Аз ще ти изям черешката в края на краищата“.

— Това бе шега между учениците. После той... — Тя наведе глава още по-ниско. — ... той натисна силно и наистина много ме заболя.

Халогенните лампи за охраняване навън се включиха автоматично. Синкавобялата им светлина се процеждаше през прозореца, но по-голямата част от канцеларията бе изпълнена с тъмни сенки и шептящия й глас.

— Помислих си, че ще продължи вечно. После осъзнах, че бързо стигна до кулминацията. Отдръпвайки се, той размаза сперма по

стомаха ми. Погледна Хъч и се усмихна: „Смазах спирачката за вас“.

— Смениха си местата. Когато Хъч си махна ръката от устата ми опитах се отново да крещя, но нямах сили. Едва успях да вдигна едната си ръка. Хъч се наведе и аз го одрах. Напсува ме и докосна бузата си. Имаше кръв по пръстите му. Много се ядоса. Изсумтя: „Дръж й ръцете, Нийл“. Той ги стисна от двете страни на главата ми.

— Хъч единствен ме целуна. В началото реших, че ще се задоволи само с това. Почти се задушавях под тежестта му, а той продължаваше да вкарва езика си все по-дълбоко. Повдигна ми се. Виках вътрешно срещу обезчестяването си, но се чуваше като скимтенето на коте.

— Нийл се смееше зад мен: „Няма ли да спреш най-послед, Хъч? Господи! Отново се възбуждам. Дори Ламър се надърви“. Ламър се изкикоти нервно. Изпищях, когато Хъч влезе в тялото ми. Беше доста по-груб от Нийл. Усещах, че ме разкъсва отвътре и започнах да кървя. Чувствах кръвта...

— Гадни копелета! — изсъска Дилън. Едва сдържаше яростта си, блъскаше с юмруци по тялото си.

— Щом Хъч свърши, изви гърба си и нададе животински рев. Спомням си как устните му се извиха и оголиха зъбите. Изглеждаше грозен, отвратителен. Отпусна се върху мен. Не можех да дишам, но чувствах топлия му дъх на врата си. Миришеше на бира и отново ми се повдигна, но се страхувах, че ако повърна, ще се удавя и задуша. Успях да преглътна.

— Ламър беше последен. Вече нямах сили да се съпротивлявам. Помислих, че ще се разплаче, когато ме погледна. Ръцете му бяха на ципа на панталона, но се колебаеше. Нийл се намеси: „Какво става? Хайде да те видим как ще се справиш“. „Не знам дали е необходимо, Нийл“. Гласът му трепереше неуверено. Беше характерно за него.

— След като Хъч се бе доказал, стана много игрив. „Трябваше да се досетим, че малкото педерастче ще го увърта“. „Не съм педераст!“, извика Ламър. Предполагам, че още тогава се е борил със сексуалната си неопределеност. Сигурно разбра, че или трябва да действа, или да стане обект на подигравките им и той... реши да действа.

— Когато смъкна гащите си, другите двама похвалиха ерекцията му. Знаех, че Ламър го прави за първи път. Не усещаше къде да... Забиваше се в мен. Болеше ме, бях натъртена и подута. Щом влезе,

ръгаше бързо и лудешки, като разгонено животно. По лицето му изби пот. Нийл подхвърляше шегички и се подиграваше на „техниката“ на Ламър. Най-последно еякулира.

— Смееше се облекчено, като се надигаше, но щом погледна лицето ми, усмивката му се стопи. Смятам, че той осъзнаваше какво са направили. Очите му безмълвно ми се извиняваха. Но не му простих, нито тогава, нито след години...

— Кога го видя пак? — попита Дилън.

Разказа му накратко за погребението на Мич Хиарън и неочакваното появяване на Ламър.

— Не съм простила на никой от тях и до днес!

След дълга пауза, тя вдигна глава.

— Подай ми, моля те, една кърпичка. — Дилън забеляза кутия с книжни салфетки в края на бюрото ѝ. Протегна се и я подаде на Джейд.

— Благодаря.

Тя не изтри очите си, защото през целия разказ не беше проронила нито сълза. Използва кърпичката да попие потта по дланите си.

— Там ли те оставиха, Джейд?

— Да. — Засмя се горчиво. — Нийл дори запали цигара, преди да тръгнат. Спомням си мириса на сира от клечката кибрит и димящия тютюн. Бях се свила на кълбо, вцепенена от болка и ужас.

— Обсъдиха какво да правят с мен и решиха, че имам достатъчно сили да се върна сама до града. Ламър попита: „Какво ще казваме, ако някой разбере какво е станало?“ Нийл отговори: „Кой ще каже? Ти?“. „Не, по дяволите“. „Тогава защо се безпокоиш?“

— Хъч предположи, че аз мога да се разприказвам. Нийл само се изсмя. Успокой ги, че ще си мълча, защото няма да искам „любимото момче“, тоест Гари, да научи за това. Каза, че съм си го просила и съм флиртувала с тях.

— Естествено, Хъч и Ламър се съгласиха с него, главно защото бяха наясно, че той очаква това от тях, но и за да оправдаят пред себе си своята постъпка.

— Не вярвам Нийл да чувства някакво угризение или вина. Той е безскрупулен. Няма съвест. Искаше да ме накаже, защото обичах Гари, а не него. Искаше да си отмъсти и на него заради победата му в един

глупав побой. С този удар си отмъщаваше за две неща. Той бе Пачет и имаше право на всичко.

— Трябваше веднага да отидеш и да се оплачеш на властите.

Тя отново тъжно се усмихна.

— Дилън, ти не ме познаваш много добре, нали? Пропълзях до магистралата с последни сили. Не ме интересуваше дали ще оживея, или не, исках само да ги видя наказани!

Разказа му за посещенията си в болницата и какво се беше случило на другия ден в службата на шериф Джоли. Дилън не можеше да повярва.

— Значи изнасилват те, всичко се потулва и после се забравя?

— До този момент, да.

— И сега, петнадесет години по-късно, ти се връщаш, за да отмъстиш? За да си платят за изнасилването?

— Не само за това.

— Какво има още?

— Гари.

— О, да, забравих. — Добави внимателно: — Приятелите трудно преодоляват такова нещо, Джейд.

— Особено Гари. И най-вече, когато Нийл и другите ме представиха като блудница. Нийл не го остави на мира. Присмиваше му се с намеци и той не издържа.

Когато му каза, какво бе извършил Гари след посещенията ѝ при Джорджи, Дилън беше потресен. Зарови отново пръсти в косата си и не знаеше какво да каже. Първото нещо, което си помисли, бе, че Гари би трябвало да има повече доверие в жената, която е обичал. Но тя едва ли щеше да се съгласи с мнението му.

— Не можех да остана в Палмето след самоубийството на Гари. Но се заклех един ден да се върна и аз да владея положението.

— Ти вече си притиснала Иван и Нийл до стената. Те разбират до какво ще ги доведе новата промишленост тук.

— Има за какво да плащат. Аз не съм единствената пострадала от тях през всичките тези години.

— Знаеше ли, преди да се върнеш, че Хъч е болен?

— Не. Имах намерение да разкрия корупцията в шерифската служба.

— Корумпирана ли е?

— Бих заложила и последното си пени. Той прикрива следите на Пачетови точно както баща си едно време.

— Здравето му е под въпрос, нали?

— Предполагам.

Първите съобщения бяха, че трансплантацията на бъбрека е успешна. Лекарите бяха скептични, докато не стихнеше инфекцията, но в началото прогнозата бе благоприятна. Бореха се срещу отхвърлянето на органа чрез лекарства. Говореше се, че няма отрицателни странични усложнения. Дори и така, беше съмнително дали някога ще може да се върне на същата служба.

— А Дона Ди? Тя също е виновна, нали?

— Винаги е обичала Хъч. Ако бях изложила неговата продажност, тя също щеше да изпадне в немилост. Оказа се, че се наложи да дойде и да ме моли за живота му, както аз я молах в кабинета на шериф Джоли да не крие истината.

— Не заради това отказах Грейъм да стане донор, но сега и тя усети какво е да си отчаян — да ти отхвърлят и последната надежда.

— Ламър има ли семейство тук?

— Майка. Доколкото знам, и до ден-днешен не е разбрала за изнасилването.

— Значи отмъщение в тази насока би било безсмислено, нали?

— Освен че Грейъм би могъл да е единственият ѝ внук.

— Честно, не знаеш ли кой е бащата?

— Не.

— Грейъм не е чувал...

— Не! И не желая да му казвам:

— Сигурно е питал откъде се е появил или кой е баща му?

— Аз съм омаловажила значението му. Грейъм приема факта, че съм единственият му родител.

Дилън се понамръщи колебливо.

— Може би засега. Но утре, вдругиден? Колкото по-голям става, толкова повече ще настоява да узнае кой го е заченал?

— Ако настъпи този момент, искрено ще му кажа, че не знам.

— Има начини да се установи. Чрез генетични отпечатъци на пръстите.

— Не желая да разбера. Няма значение. Той е мой. Мой! — подчерта тя с треперещ глас. — Ако знаех за болестта на Хъч и

стерилността на Нийл, вероятно щях да задържа Грейъм в Ню Йорк. Не допусках, че той може да стане основен фактор в живота им. Страхувам се, Дилън! Ти сигурно смяташ, че преувеличих нещата днес следобед, но подлостта на Нийл и баща му ми е известна.

Очевидно бе, че е уплашена. Дилън инстинктивно протегна ръка към нея. Тя инстинктивно се отдръпна.

— Дяволите да го вземат, как ми се иска да не те плашех! Просто да те докосна. — Тъмнината сякаш засилваше дрезгавостта в гласа му. — Исках просто да те защитя, Джейд. Само това.

След няколко мига тя прошепна:

— Мисля, че нямам нищо против, ако ме докоснеш.

— Никога не бих те наранил — каза той, стана от стола и седна до нея на канапето. — Никога!

— Вярвам ти.

Обгърна я с ръце и се облегна назад с нея, настанявайки се удобно във възглавниците на канапето. Интимността на ситуацията я разтревожи. Стисна се за бицепсите му.

— Всичко е наред — прошепна той. — Спокойно. Ще те пусна, щом кажеш. Искаш ли?

След напрегнато колебание, тя поклати глава и се отпусна в ръцете на Дилън. Той беше разгърден, но тя не обръщаше внимание на това. Сложи глава на гърдите му. Косата ѝ се разстла по кожата му и той почти изстена от удоволствие. Ръката ѝ доверчиво стискаше неговата.

— Джейд?

— Хм?

— От онази нощ ли не можеш да се любиш?

— Не мога и не желая.

— Не искаш ли да пробваш?

— Опитвала съм. С Ханк.

— Ханк Арнет? — Усети ревност.

— Той беше влюбен в мен. Знаех го и не го желаех. Не исках и да го нараня. Непрекъснато му повтарях, че е безсмислено, че не мога да се променя. Не му давах никакви надежди. Но той е много упорит и не ме слушаше.

— Очевидно накрая се е убедил.

— Минаха години. Исках да възвърна обичта му и започнах да ходя на психолог. Стигнах до положение да го целувам нормално.

— Приятно ли ти беше?

— Доколкото бе възможно.

Ревността на Дилън се поуталожил. Все пак тя не каза твърдо, че целувките му са ѝ харесали, както се бе изпуснала пред него.

— По това време почина Мич — продължи Джейд. — Ламър се появи за погребението. Срещата ми с него възкреси целия ужас. Накрая казах на Ханк, че не мога да имам сексуална връзка с никого. Беше невъзможно.

— Сподели ли му защо?

— Не. Поради това той се разсърди и не се виждахме няколко месеца. Един ден се върна и оттогава сме много добри приятели. Най-после го прие.

Дилън не желал да защитава каузата на Ханк, като ѝ казал, че той е приятен човек и е трябвало да му даде повече шанс. Ханк бе в Ню Йорк, а Дилън — тук, успокоявайки я.

— Защо ми разказа за изнасилването, Джейд? — Когато тя вдигна глава и го погледна, той разбра, че няма основание да ревнува от Ханк или някой друг.

— Нямах да приемеш положението без моето обяснение и...

— И?

— ... и защото... защото за мен бе важно да разбереш защо се държа така.

За да устои на желанието си да я целуне, той притисна главата ѝ под брадата си.

— Това, което се е случило с теб, е престъпление. Било е злобно, подло и насилствено. То няма нищо общо със секса.

— Знам, Дилън.

— Сексуалната интимност между двама души, които са загрижени един за друг...

— ... е нещо съвсем различно — завърши изречението тя вместо него. — Да не мислиш, че психоложката не ми го е повтаряла, докато не се отегчих до смърт? Не, подсъзнателно аз не се виня. Да, сърдех се на законодателната система, както се сърдех и на мъжете. Не смятам, че те всички са варвари. Нито пък имам склонност към лесбийство. Не бих искала да видя всички мъже кастрирани.

— Това ме успокоява.

Тя отново отметна глава и когато погледите им се срещнаха, започна да се смее. Той също. Смехът им продължи няколко минути, пречистваше ги, тъй като не можеха да плачат. Изтощиха се и се прегърнаха да се подкрепят.

Тогава внезапно и двамата спряха да се смеят. За момент бяха безгрижни. В следващия миг се взираха дълбоко в себе си, бездиханни и напрегнати.

Дилън се стегна. Погледът му се спря на устата ѝ. Наблюдаваше как се движат устните ѝ.

— Дилън?

Той затвори бързо очи.

— Господи, как ми се иска да те целуна! Искам да те любя за първи път в живота ти! Искам да ти покажа каква е истинската любов. Искам да ме желаш.

Когато отново отвори очи, нейните бяха учудени, устните ѝ трепереха. Изкушаваше се да притисне неговите към нейните и да разбере защо тя го гледаше с това странно изражение. Надяваше се да я бе възбудил, а не отблъснал.

Погали я по косата. Копнееше да утеша боязливия трепет на устните ѝ и да разтрие бръчката на безпокойството между веждите. Искаше задъханото дишане да беше от страст, а не от страх. Искаше да я дари с откритието на сексуалното общуване, от което бе ограбена.

Ако го направеше сега, можеше да доведе до необратимо лош резултат. Той лекичко я повдигна, стана и ѝ помогна да се изправи.

— Някой друг път.

В къщата беше тъмно. Дилън, който бе настоял да я изпрати, не тръгна, докато тя не влезе. Кети ѝ беше оставила бележка на масата в кухнята, в която пишеше, че си е легнала рано поради главоболие. В хладилника имаше гювеч. Джейд трябваше да си го стопли в микровълновата печка, но тя реши, че не е достатъчно гладна да си прави труда. Заклучи къщата и се качи.

Под вратата на Грейъм се процеждаше светлина. Тя почука и отвори. Той лежеше и гледаше телевизия с не особено голям интерес.

— Мога ли да вляза?

— Къщата е твоя.

Без да обръща внимание на забележката, тя отиде до леглото му и седна.

— Разбирам намека ти. Сърдит си ми.

Той се поколеба дали да продължи да се муси, или да излее яда си. Второто победи.

— А ти нямаше ли да се сърдиш, ако бях те поставил в адски неудобно положение? Боже, мамо, отнесе се с мен, сякаш съм малко дете, и то пред Дилън и господин Пачет!

— Моята постъпка сигурно ти изглежда безразсъдна, но бях много притеснена, Грейъм.

— Вдигна страхотен шум за нищо! Аз дори не бях чак толкова закъснял.

— Проблемът не бе в това, а защото беше с Нийл.

— Но защо? Той е приятен. Ти го познаваш, какво се безпокоиш тогава.

— Познавам го много добре — затова. Той изобщо не е добър човек.

— А на мен така ми се стори — промърмори той войнствено.

— Не се съмнявам. Изглежда очарователен, но е покварен до мозъка на костите, Грейъм. Повярвай ми! Стой надалеч от него! Опасен е! — Той й се присмя. — Не се шегувам. Следващия път, когато те приближи, спомни си за думите ми.

С характерната за възрастта му твърдоглавост, той я изгледа за момент.

— Ти си се променила, мамо.

— Променила?

— Откакто сме се преместили тук, винаги си напрегната.

— Имам много работа, Грейъм. Като допълнение към завода ТекстТил, трябва да купя земя за фирмата, върша и...

— Да не би да се опитваш да купиш мястото на някакви хора Паркър?

Джейд погледна сина си изненадано.

— Откъде знаеш?

— Господин Пачет го спомена днес.

След последния им разговор по телефона Отис Паркър не беше я потърсил. Бе се подвоумила дали да му позвъни и да го притисне, или

да му даде още време да обмисли предложението ѝ. Грейъм потвърди нейните съмнения — Пачетови бяха по петите ѝ.

Мислите ѝ се върнаха отново към Грейъм и тя каза:

— Знаеш колко много съм заета. Хиляди важни задачи са в главата ми. Достатъчно си голям да ме разбереш.

— Но ти и в Ню Йорк имаше много работа. Но беше във форма. Какво става?

Тя се пресегна и го погали по косата.

— Ако съм нервна напоследък, то е, защото искам да се справя с обекта. И защото искам ти да си щастлив тук. Така ли е? Харесваш ли къщата?

— Разбира се. Чудесна е, само...

— Само какво?

— Само дете трябва да обяснявам на новите ми приятели...

— Какво да обясняваш?

— Защо нямам татко и как така не сме роднини с Кети. Знаеш ли, винаги трябва да им обяснявам тази глупост. — Скъса кожичка около нокътя си. — Казвала си ми, че сме специално семейство. Уникално. — Вдигна тъжните си сини очи. — Не искам да сме специални, мамо! Уморен съм да съм уникален. Ще ми се да сме нормални като другите хора.

— Няма такова понятие, Грейъм.

— Да, но повечето са по-нормални от нас. Независимо че беше вече голям, тя го придърпа към себе си и притисна разтревоженото му лице към гърдите си.

— Понякога в живота стават неща, които не можем да контролираме. Трябва да се постараме да направим най-доброто от това, което ни е дадено.

— С цялото си сърце ми се иска да се радваше на „нормален“ семеен живот. Но не се получи. Съжалявам. Вложих усилия. И все още продължавам да се старая — добави тя, мислейки си за съвета на Кети и Дилън да разкаже на Грейъм за изнасилването. Но не можеше. Синът ѝ си имаше достатъчно трудности с приспособяването си към новия дом и пубертетската възраст. Защо трябва да го натоварва и с нейната трагедия.

— Знам, мамо. Забрави какво съм казал. — Отдръпна се и леко ѝ се усмихна.

— Съжалявам, че днес те злепоставях пред Дилън и ти обещавам да не го повтарям.

— С него ли беше тази вечер?

— Да, защо?

— Просто питам.

— Какво? — засмя се тя. — Ухилил си се до уши.

— Нищо, просто смятам, че Дилън те харесва.

— Разбира се. Не можехме да работим заедно толкова добре, ако не се харесваме.

— Хайде, мамо! Нямам това предвид.

— Приятели сме.

— Ъ-хъ. — Той се усмихна с чувство на превъзходство. — Мислиш ли, че ще порасна колкото него? — Грейъм погледна към снимката на бюрото си. — Колко висок беше дядо Спери?

На тринадесетия му рожден ден Джейд му беше дала официално Медала на Честта на дядо му, както и запазената от нея снимка. Още като малък, седящ в скута ѝ, той бе слушал за неговата храброст в корейската война. Тя никога не му спомена, че дядо му е свършил житейския си път със самоубийство.

— Беше един и осемдесет и пет.

— Аз ще порасна най-малко толкова.

— Сигурно. — Тя се наведе и го целуна по челото. — Само че не бързай, окей? Лека нощ.

— Лека нощ. Мамо?

— Хм? — Тя се обърна на прага и го погледна.

— Баща ми беше ли висок?

Като си помисли за тримата си нападатели, Джейд отговори дрезгаво:

— Над средното ниво.

Грейъм кимна доволен, после угаси лампата над главата си.

— Лека нощ.

27.

Джейд работеше на бюрото си, когато Нийл влезе внезапно, без да се е обаждал и без да почука дори. Лонър не я предупреди за присъствието на чужд човек. Грейъм бе отишъл за риба до близката рекичка и вероятно беше взел и кучето за компания.

Нийл ѝ се усмихна, сякаш се бяха разделили като най-добри приятели.

— Здравсти, Джейд.

— Какво правиш тук?

— Доведох баща ми да се срещнете.

— За какво?

— Не бих искал да разваля изненадата му за теб.

Всичките изненади на Пачетови бяха отвратителни.

— Не желая да го виждам!

— Нямах избор.

Подпря с един от сгъваемите столове отворената врата и излезе. Върна се с Иван на ръце. Сложи го на канапето. Джейд стоеше вдървено зад бюрото си. Нийл взе стола от вратата и седна. Самоуверен и нахален, вдигна и положи глезена си върху коляното на другия крак.

— Защо искате да ме видите? — попита тя Иван.

— Няма ли да се поинтересуваш за здравето ми? — подигра ѝ се той. — Никаква учтивост. Никакво правене на вятър.

— Не! — Кръстоса ръце на гърдите си, с жест на нетърпеливост. — Ако ще казвате нещо, казвайте го. Ако не — напуснете!

— Аз не разговарям така с хората.

— Аз пък разговарям така с вас!

Той поглади извитата дръжка на бастуна си.

— Видях снимки на сина ти. Много симпатично момче.

Тя си спомни за навика на Иван да гледа хората изпод вежди. Използваше го и сега, за да я сплаши. Трудно ѝ беше да запази вид на

индиферентност, особено като говореше за Грейъм. Злобното му излъчване се засилваше от физическия недъг.

Тя отговори с хладен и балансиран глас:

— И аз така смятам.

— Прилича на теб. Поне от разстояние. Бих искал да го видя отблизо.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, но външно запази самообладание и нищо не каза.

— Защо не седнеш, Джейд? — предложи Нийл.

— Предпочитам да остана права.

— Разположи се. — Покритата със старчески петна и изпъкнали вени ръка изчезна в джоба на сакото. Извади плик и го подаде на Джейд. Тя го погледна подозрително.

— Какво е това?

— Отвори го и ще разбереш. Защо не го отвориш?

Джейд го взе, разпечата го и извади нотариален акт.

Прегледа набързо съдържанието, спря се на важните редове и на подписите на двете страни, замесени в прехвърлянето на имота.

— Отис Паркър... — прошепна тя.

Официалността на стойката ѝ изчезна.

— Точно така. — Иван облиза устни и ѝ заприлича на кръвожадно животно, току-що разкъсало плячката си.

— Сега ние притежаваме земята му! Сделката беше узаконена вчера.

Испаднала сякаш в транс, Джейд се отпусна на стола зад бюрото си. Поглади сгънатите страници на документа. Имаше подпис и печат от нотариус. Беше официално заверен. Нищо чудно, че Отис я беше отбягвал. Не отговаряше на молбите ѝ, предадени чрез госпожа Паркър, която винаги звучеше объркано. Джейд бе ходила да ги види, но никой не отвори на почукването ѝ, въпреки че беше сигурна, че са си вкъщи.

— Колко му дадохте? — попита тя с пресипнал от вълнение глас.

— Един милион долара.

— Един милион?!

— Точно така. — Нийл се облегна на стола и добави: — Проявихме към Отис същото разбиране като теб. Не е задължен да освобождава мястото до две години, освен ако не иска. Ще може да

получи още две реколти. Макар че едва ли ще се нуждае от такива приходи — засмя се той.

— Как... как успяхте да съберете такъв капитал?

Той ѝ намигна.

— Продадохме някои имоти, ипотекирахме други и взехме краткосрочен заем. Когато си в управителния съвет на банката, можеш да си позволиш подобни сделки. — Нийл си придаде съчувствен вид. — Виждаш ли, Джейд, има какво още да научиш за въртенето на бизнеса от южняшките момчета!

— Ти пристигна в града и си вирна опашката, сякаш си важна клечка — ухили ѝ се злобно Иван. — Онези копелета от Ню Йорк, които представяш, са дребни риби в сравнение с мен — и той се потупа важно по гърдите.

Джейд навлажни разтревожено устни.

— Какви са условията за изплащането?

Нийл погледна баща си и се изсмя.

— Да не мислиш, че сме вчерашни, Джейд. Не ти оставихме никакви възможности за маневриране. Приключихме сделката с чек за пълната сума. Отис почти се напика, когато му дадох чека.

Джейд успя да запази спокойствие. Сгъна внимателно документа, пхна го в плика и го сложи на ръба на бюрото.

— Поздравявам ви.

После, за да подсказе, че срещата е приключила, взе писалката и продължи да пише, както при влизането на Нийл.

— Е?

Джейд погледна Нийл с недоумяваща усмивка.

— Какво е?

— Няма ли да кажеш нещо?

— За кое?

— По дяволите! — изръмжа Иван. — За земята. Какво мислиш?

— Ти я искаш, но ние я притежаваме — обади се Нийл и разпери широко ръце. — Няма смисъл да се подмазваш вече на Отис. Той е извън играта. Аз съм собственикът на имота, който твоята бомбастична фирма желае. От днес нататък ще преговаряш с мен.

Тя остави писалката и сгъна ръце под брадичката си.

— Грещиш! Моята фирма не се интересува от парцела, който принадлежеше на Паркъррови, а сега на теб. — И му се усмихна мило.

Иван се засмя.

— Охо, тя ни играе номера, за да смъкнем цената.

— Нищо подобно, господин Пачет. Искрена съм. Изобщо не проявявам интерес към тази земя. А, сега, ако обичате, извинявайте...

Нийл скочи на крака.

— Лъжлива кучко! Отлично знам, че я искаш! Откакто си в града, пълзиш из нея, мериш я, оценяваш я. Не се опитвай да отричаш! Следях те.

— Да, така си и помислих — каза спокойно тя. — Всъщност на това разчитах.

Белите дробове на Иван изхриптяха, когато се опита да си поеме дълбоко дъх.

— Върви по дяволите! — Той я погледна отмъстително. Злобната му душа вонеше гадно. — Малка лъжлива курво! Мошеничка!

— Млъкни! — озъби се Нийл на баща си. Втурна се към бюрото на Джейд, пресегна се, сграбчи я за ръцете и я вдигна на крака. Заговори през зъби: — Да не искаш да кажеш, че никога не си възнамерявала да купиш мястото на Паркър?

— Правилно. Исках само ти да го пожелаеш!

— Тя ни е разигравала като идиоти! Похарчихме един милион долара за купчина свински лайна! — извика Иван.

Джейд изви глава към възрастния мъж и го погледна със затаена омраза в сините очи.

— Малка компенсация за смъртта на Гари, не е ли така?

Нийл я измъкна от бюрото и я раздруса силно.

— Ти ни разори!

— Както направихте вие с Гари и мен.

Той я удари през устата. Тя извика. Вратата се отвори толкова силно и внезапно, че в помещението се образува вакуум. Стойката на Дилън и свирепото му изражение принадлежаха на бога на гръмотевиците, но гласът му прозвуча убийствено спокойно:

— Ще съжаляваш за това.

Прекося стаята, хвана Нийл за врата и го блъсна в стената. Иван удари Дилън през краката с бастуна си. Той изрева болезнено, обърна се и го изби от ръцете му. Джейд се уплаши да не разбие черепа му с бастуна. Но Дилън стъпи върху единия му край, повдигна другия и го пречупи на две като вейка.

Хвърли парчетата настрани и реагира на уплашения вик на Джейд. Нийл го нападна отзад, но той винаги беше разчитал други да се бият вместо него. А Дилън, се бе научил на улицата да се защитава, за да оцелее. Бързо и ловко ръгна с лакът Нийл в корема, бомбардира го в лицето и му натроши хрущяла, обелвайки кожата му.

Той се олюля назад, блъсна се в стената и се свлече на пода. Дилън се надвеси над него, дишайки тежко.

— Махай се оттук и вземи този окаян, стар кучи син със себе си. Може и да останеш и да ми дадеш възможност да те доунищожа.

Нийл се опита да оближе кръвта от брадата си, но тя продължи да капе от подутия му нос и се стичаше по ризата. Събра цялото си достойнство и се помъчи да стане. След ударите на Дилън му беше много трудно да повдигне и носи Иван.

Джейд ги последва до вратата, осъзнавайки, че моментът, който бе чакала петнадесет години, най-после е настъпил. Пачетови бяха разгромени и унижени!

Нийл закрепил Иван на мястото до шофьора в Ел Дорадото. Джейд стоеше пред полираната хромирана решетка. Когато той я приближи, тя шляпна нотариалния акт в дланта му и каза:

— Надявам се никога да не постигнеш покой до края на дните си!

Той смачка документа в юмрука си.

— Ще съжаляваш за това! Страшно ще съжаляваш!

Седна, пъшкайки, зад волана. Джейд ги наблюдаваше, докато се скрият от погледа ѝ. Дори не покашля от облака прах, вдигнат от свистящите гуми на колата.

Коленете ѝ се подгънаха и тя се свлече на земята. Зарови ръце в пръстта.

— Направих го! Успях!

Дилън клекна до нея.

— Добре ли си?

— Да! Чувствам се прекрасно! — Усмихна му се. Лицето му бе потно и мръсно. През челото му минаваше червена ивица, останала от каската. Под очите му имаше следи от слънчевите очила.

— Благодаря ти, Дилън!

— Видях колата му и дойдох възможно най-бързо. — Докосна нежно устната ѝ. Беше подута, но не кървеше. — Но не достатъчно

навреме.

— Не ме боли. Успях! — прошепна отново тя.

— Какво?

Разказа му за сполучливия си удар.

— Толкова много се опасявах, че няма да клъвнат, че ще разберат колко фалшиви са намеренията ми да купя фермата на Паркърови...

— А ако не се бяха хванали?

— Мич ми остави наследство. Не знаех до прочитането на завещанието му. Ако се бях провалила, щях да го използвам да купя земята им за себе си.

Той поклати глава огорчено.

— Ти ме заведе там и ме накара да меря като последен глупак, само заради шоуто?

— Признавам си, че те използвах. Извинявай.

— След това, което са направили Пачетови с теб, не е необходимо да ми обясняваш мотивите или методите си.

— Ето моята вендета. Не исках да намесвам теб или някой друг повече от нужното. — Погледна към далечината. Денят бе топъл и задушен, въпреки че лятото преваляше. Предстоеше смяна на сезоните.

— Гари ненавиждаше беднотията си — каза тя тъжно. — Мразеше я по отношение на себе си, а също и на семейството си. Обичаше да повтаря, че един ден ще се върне в Палмето и ще изтърси в скута на баща си един милион долара. — Обърна се към Дилън, сияеща от щастие. Протегна се и го хвана за голите му ръце. — Дилън, аз го направих вместо него!

Обърна талията ѝ, стана и я вдигна след себе си. Усмихна се истински под мустак.

— Мисля, че трябва да го отпразнуваме.

Когато прислугата надникна в кабинета на Иван и ги попита в колко часа да сервира вечерята, Нийл я замери с кристална гарафа. Тя се отдръпна за част от секундата, проявявайки достатъчно здрав разум да не ги безпокои отново.

Стаята се изпълни с аромат на коняк, отцеждащ се от ламперията към килима, но и двамата бяха прекалено зашеметени, за да обръщат внимание на изпаренията.

— Кучка! — изсъска Нийл и си наля още алкохол в чашата. — Абсурдно е, че не я биваше дори в оная работа. Въшлива девственица! — Размаха чашата си и се поля по ръката. — Затова е цялата тупурдия. Тогава ние с Хъч и Ламър се позабавлявахме с нея. Как можехме да предположим, че ще го приеме толкова надълбоко или че приятелят ѝ ще се самоубие?

— Седни и млъкни! — изръмжа Иван от инвалидния си стол. Беше си снишил главата до раменете и изглеждаше без врат. Очите му, смалени като топлийки, святкаха злобно под смръщените вежди. — Пиян си!

— Имам причини да съм такъв. — Нийл залъкатуши през стаята към баща си и се наведе над него. — В случай, че си забравил, татко, да ти припомня, че нямаме дори и гърне да се изпикаем. Освен всичко друго, използвахме и евентуалната печалба от следващата година като допълнителна гаранция за заема.

— Чия бе тази брилянтна идея?

— Трябваше да свърши работа — защити се Нийл.

— Но не свърши!

Още от малък се беше научил да се крие зад гърба на баща си. Нийл бе арогантен и дързък, докато загазеше, после се обръщаше към Иван да го измъква.

— Какво ще правим, татко? С какво ще плащаме на работниците? Ще трябва да закрием завода.

Баща му го изгледа с погнуса.

— Защо, по дяволите, си се разтревожил за това? Скоро няма да имаме нито един работник. Всички ще отидат в ТексТил при Джейд Спери! Фабриката за соя на Пачет ще бъде само история!

Съсипаното лице на Нийл се изкриви от болка.

— Не казвай това, татко!

— Тя е планирала всичко отдавна. Искала е да ни смачка, да ни разори. — Загледа се в далечна точка на стената, сякаш щеше да я заличи. — И точно това постигна.

Нийл се отпусна на дивана и притисна тъмните си очи с върховете на пръстите си.

— Не знам какво е да си беден. Не искам да съм беден.

— Спри да хленчиш!

— На теб ти е все едно, старче. Аз ще съм единственият, който ще трябва да се рови в мръсотията. Лекарите казват, че сърцето и белите ти дробове не струват пукната пара. Така или иначе скоро ще умреш.

— Не е необходимо лекарите да ми го казват. — Но той нямаше вид на умиращ. Очите му блестяха сатанински. — Едно нещо е сигурно! Няма да умра, преди да си уредя сметките с нея веднъж и завинаги! Тази Спери няма да се отърве лесно! Не. Нека я оставим да си отпразнува малката победа в замяна на нещо много по-важно и скъпо.

Нийл изведнъж изтрезня и сложи чашата си на масичката.

— Синът й!

— Правилно, момчето ми. Пачетови може да са наранени, но не са погребани. Първото нещо утре е да се обадим по телефона и да поканим... Майръджейн Грифит.

Дилън подклаждаше скарата във вътрешния двор.

— Рибата изглежда добра — обърна се той към Грейъм, който му помагаше.

— Благодаря — отговори той и се усмихна гордо. — Всеки път улавям поне една в тази част на канала.

— Как върви училището?

Беше записан от две седмици в прогимназията на Палмето и досега всичко бе наред.

— Надявам се да ме включат в отбора по футбол. Изпитите са следващата седмица.

— Не се притеснявай. — Дилън метна върху скарата парче от рибата. — Липсва ли ти Ню Йорк?

— Всъщност не. Харесва ми да живея в малък град. А на теб?

Преди да отговори, Дилън погледна към къщата. Грейъм проследи посоката. Виждаха майка му през прозореца на кухнята.

— Да. Тук ми харесва — отговори Дилън и насочи вниманието си отново към печенето.

— Какво ще правиш, като завършите завода? Ще останеш ли в града, или ще заминеш на друго място? — След като бяха започнали темата, Грейъм се възползва от възможността да го попита за бъдещето му. Щеше да бъде чудесно, ако то съвпаднаше с тяхното.

— Има много време до тогава — каза Дилън. — Години. Не съм сигурен какво ще правя. Не планирам нещата толкова отдалеко.

— Защо?

— Разбрал съм, че не е на добро.

Джейд си показа главата през задната врата.

— Всичко е готово! Чакаме само вас, мъже.

— Идваме. Рибата е готова — извика Дилън. — Грейъм, спри, моля те, газта.

— Добре. — Майка му ги прекъсна ненавременно. Последните думи на Дилън го озадачиха, защото противоречаха на твърдението на Джейд, че човек трябва да си поставя определени цели и да ги следва, независимо от трудностите. Искаше му се също да има гаранция, че Дилън ще остане дълго време тук.

— Провери дали си завъртял копчето докрай — предупреди го приятелят му.

— Ще проверя.

Дилън сложи рибата на поднос и го понесе към вратата, а Джейд я държеше отворена. Грейъм видя как тя се наведе и помириса печените парчета, облизвайки в очакване устни. Дилън каза нещо и я разсмя.

На Грейъм отново му стана весело, спря внимателно газта и се запъти навътре. Винаги му беше приятно да канят Дилън на вечеря, но днес в къщата се чувстваше тържествена атмосфера. Не беше сигурен какво празнуват, а и не го интересуваше. Важно бе, че майка му изглеждаше по-спокойна от всеки друг път. Може би се беше вслушала в думите му преди две-три седмици. Тази вечер бе необичайно игрива и радостна.

След работа се преоблече и сега беше в нещо от бяла, мека и пухкава материя. Приятелите му непрекъснато повтаряха, че майка му е хубава и имаха право. Когато седнаха да се хранят, тя изглеждаше изключително красива.

Помолиха го той да каже молитвата преди вечеря. Измърмори я набързо. Докато пълнеха чиниите си, попита:

— Може ли да поиграем на карти след това? Аз и Дилън срещу вас, както миналия път.

— В никакъв случай! — възкликна Джейд. Хвана ножа си и почука с дръжката по масата. — Лъгахте ни и двамата.

— Аз не бих нарекла сигналите им с ръце измама — намеси се Кети дипломатично.

— Не съм съгласна! — непреклонно каза Джейд.

— Обиден съм ти. Вземи си думите обратно. — Дилън се пресегна през ъгъла на масата и плъзна ръката си под косата ѝ, стискайки врата ѝ. Тя инстинктивно повдигна рамо и наклони глава на една страна, като притисна ръката му между бузата и рамото си.

Грейъм забеляза, че изражението ѝ моментално се промени. Нямахше да изглежда по-смаяна, ако Дилън се беше покачил гол на масата и затанцувал. Вдигна глава и се обърна към него.

— Добре, вземам ги обратно.

И гласът ѝ бе смешен — сякаш току-що беше гаврътнала чаша чисто уиски. Поруменяла, тя дишаше учестено, като след гимнастика. Продължиха да се гледат още дълго, въпреки че Дилън бавно си бе махнал ръката от врата ѝ. Грейъм започна да размазва масло по царевичния си кочан, а майка му продължи да е объркана. Бе се втренчила в чинията си и побутваше сребърните прибори, сякаш не знаеше как да борави с тях.

Грейъм се усмихна на себе си. Съвсем ясно бе, че майка му и Дилън искат да правят секс.

— Още не мога да повярвам. Всеки път, като се сетя, ми се ще да се оципя, за да се уверя, че е станало — обърна се Джейд към Дилън, който седеше до нея на люлката на верандата, поставена наскоро. — Истина е, нали? Не е сън?

— Несъмнено е сън за Паркърови. И кошмар за Пачетови. Действително си ги уплашила.

— Цяло страшилище съм — засмя се тя.

— Можеш да бъдеш. Така ме уплаши онази нощ, когато ме изкара от затвора.

— Аз? Ти беше този с дългата брада и навъсеното лице.

— Но ти владееше положението. След смъртта на Дебра бях напълно неуправляем. Твоята хладнокръвна компетентност ме смути. Защо мислиш, че се държах като свиня?

— Реших, че е последица от очарователната ти личност.

Той се усмихна накриво и поклати глава:

— Силен страх.

Тя се загледа към предния двор. През гъстите клони на дърветата лунната светлина хвърляше пъстри сенки по тревата. Свиреха щурци. Бризът миришеше леко на морска вода.

— Иска ми се майка ми да можеше да разбере какво постигнах днес. — Нямаше горчивина в гласа ѝ, само тъга.

— Никога не съм те чувал да споменаваш родителите си. Какво се случи с тях?

— Ще пожелаеш никога да не си ме питал. Следващия половин час Джейд му разказа за трудните взаимоотношения с майка си. За самоубийството на баща си — колко различно бе повлияло на двете жени. Той беше поразен, като разбра, че Велта е обвинила донякъде Джейд за изнасилването.

— Не си права — каза ѝ Дилън, когато тя завърши с бягството на майка си. — Радвам се, че сега знам. А също и че никога не съм имал възможност да се срещна с майка ти.

— Цял живот ми се искаше да ме обича. Но не се получи. Не се е радвала при раждането ми и никога не се промени.

— Да ти кажа честно, сигурно те е ревнувала, Джейд. И макар че не би го признала, сигурно несъзнателно си я респектирала.

— Можем да говорим за това, когато човек е на тридесет. Но на три или тринадесет години... Дори на осемнадесет. Никога не успях да удовлетвори изискванията ѝ.

— Какви бяха те?

— Ами да съм кокетна красавица от Юга, която да се омъжи за богаташ, а в Палмето това означаваше да се докопам до Нийл Пачет.

Дилън изруга.

— Моите намерения не съвпадаха с нейните, тя не можа да го разбере.

— Където и да е сега, тя трябва да научи, че не е била права, Джейд. Сигурно съжалява за постъпката си.

— Де да можех да я видя и да поговоря с нея. Не искам да ми се извинява. Искам просто да разбере как сме се справили с Грейъм. И аз да узная дали най-после е намерила нещо или някой, който да я направи щастлива.

— Струва ми се, че си ѝ простила.

Джейд се замисли за думата прощавам и реши, че тя не е подходяща. Майка ѝ принадлежеше към друг свят. Велта не

притежаваше вече способността и силата да я нарани.

— Искам само да разбере, че съм осъществила целите си. Дали тя съжалява, или аз съм ѝ простила, не е толкова важно. Това е минало. От днес нататък ще гледам само напред, не назад.

Дилън стана и отиде до парапета, ограждащ верандата. Без да забележат, бе станало късно. Къщата беше утихнала. Кети и Грейъм се бяха оттеглили. Дилън като че ли не бързаше да си тръгне. Хвана се за перилата и се наведе напред.

— Аз също мислех доста за миналото напоследък.

— За нещо специално?

— Да. Дойдох до същото заключение като твоето. Време е да го оставя. Да тръгна напред.

Обърна се и застана с лице към нея.

— През целия си живот съм се ръководил от възгледа, че ако човек е достатъчно добър, работи упорито и не нарушава равновесието, той ще бъде възнаграден. Нещата ще му се нареждат.

— Неприятната страна на тази философия е, че ако се престараваш, плащаш скъпо и прескъпо. Лошотиите ти се изсипват на главата. Напоследък започнах да си мисля, че теорията е погрешна.

Тя усети погледа му в сребрилата тъмнина.

— Имаш предвид твоята съпруга и син?

— Да.

— Когато се случи такова нещастие, Дилън, не е ли човешко да търсим обяснение? И не е ли обичайно да виним себе си само защото трябва да обвиним някого?

— Измислих цяла наука за това. Започнах след смъртта на родителите ми. Спомням си, че се поболях да се тревожа с какво съм разгневил Господа, че да ме наказва така. После възпитателят ни обясни, че когато нещата не вървят, децата не са виновни.

Обърна длан и опипа мазолите в основата на пръстите си.

— Ако започнеш да разсъждаваш по този начин още от детска възраст, то продължава през юношеството и зрелостта. Непрекъснато жонглирах, за да балансирам добрите си постъпки с грешките, с цел да не предизвиквам съдбата. Ако направех нещо лошо, чаках чукът да се стовари отгоре ми.

Застана с профил към Джейд.

— Когато Дебра и Чарли починаха, сметнах, че яко съм се издънил. — Засмя се иронично. — Каква самонадеяност да вярваш, че управляваш съдбите на другите хора, нали? През всичките тези години се укорявах за тяхната смърт. Мислех, че е възмездие за моя постъпка или провал.

Джейд прекоси верандата и застана до него, без да го прекъсва. Той поклати глава с огорчение.

— Долно е, но лошите неща просто се случват. Не можем да ги спрем. Трагедиите сполетяват добрите хора. Щастieto се усмихва на скапаняците. — Погледна я. — Не бих могъл да ти обясня колко леко се чувствам, след като се освободих от товара на вината.

— Дебра и Чарли са били жертви на нещастен случай, Дилън. Ти също.

— Благодаря ти, че ми помогна да го осъзная. — Той вдигна ръце от двете страни на главата ѝ, давайки ѝ възможност да разбере, че ще я докосне. Пръстите му пригладиха назад тъмни кичури коса от лицето ѝ.

— Красива си, Джейд.

Тя затаи дъх. Тъй като не чувстваше ехтящата тревога, обземаща я винаги при допира на мъж, не смееше да мръдне. Не трепваше, не преглъщаше, не дишаше — за да не отприщи обсебващия ужас.

Вместо да насочи вниманието към себе си и своите реакции, тя се опита да го концентрира върху Дилън. Какво виждаше той, когато я гледаше с красивите си, изпитателни очи? Пръстите му усещаха ли косата ѝ като коприна? Имаше ли стремително предчувствие, както тя?

Предчувствие за какво, попита се тя.

Обзе я разтърсваща мисъл и тя побърза да я прогони. Разбираше вълнението в момента, но не желаше нищо обезпокоително да се случи.

Той протегна дясната си ръка на нивото на рамото ѝ и се подпря на колоната зад нея. Джейд се озова като в капан и се смути. Но щом Дилън прошепна името ѝ, спокойният му и дълбок глас ѝ вдъхна увереност.

— Джейд?

— Да?

— Ще направя нещо, за което многократно си ме възпирала.

Почувства безтегловност в стомаха си. Усети по лицето си топлия му свеж дъх. Опита се да задържи очите си отворени, но неволно притвори клепки. Мустаците му я погъделичкаха по горната устна. Докосна с върха на езика си средата на устните ѝ толкова леко, че в началото тя си помисли, че само си въобразява.

— Джейд, ще те целуна...

Наклони глава и устните им се изравниха. Изненадващо тя податливо отвори своите. Той издаде страстен звук и плъзна езика си в устата ѝ. Нежно я притискаше и поглъщаше. Езикът му се движеше, но не бе натрапчив.

Топлата нощ я обгръщаше заедно с дълбокото тайнство на неговата целувка. Почувства се замаяна и инстинктивно се пресегна за опора. Ръката ѝ се изви около неговата. Дилън изрече името ѝ с копнеж, подпря лакът на колоната и разстоянието между тях се стопи. Колебливо спусна другата си ръка около кръста ѝ. Устните му леко обхващаха нейните, боцкайки я нежно с мустаците. Стисна гальовно долната ѝ устна между зъбите си. После я целуна по шията. Тя изпъшка тихо.

— Страх ме е!

— От мен ли?

— От това.

— Не се страхувай, моля те!

Джейд затвори очи и се опита да не мисли. Дилън почака.

— Добре ли си? — Вдигна глава и я погледна в лицето. — Джейд?

— Не мога да дишам. — Тя сложи ръка на задъханите си гърди.

— Това добър признак ли е, или лош?

— Не съм сигурна.

— Да го приемем като добър.

— Окей.

— Отпусни се! — Той я опря леко до колоната. — Дишай дълбоко.

Тя го слушаше като дете. Затвори очи и постепенно се успокои. Когато ги отвори, лицето на Дилън бе до нейното и тя отново притаи дъх.

— Чувствам се глупаво.

— Недей. Трябва да преодолееш най-лошия кошмар за една жена.

— Искам да го направя, Дилън — думите ѝ заглъхваха. — Наистина искам.

— Добре. Това е добре — каза той пресипнало. — Ще се опитаме да го постигнем. Имам предвид един уикенд само за двама ни. Без ограничения. Без очаквания. Просто ще се изолираме от всичко познато и ще си починем. Какво ще кажеш?

— Не.

Той отпусна ръце и отстъпи. Лицето му изразяваше смесица от гняв и безсилие.

— Не мога да те целувам повече, Джейд. Защото рано или късно ще загубя разсъдъка си. Желанието ми ще надделее и ще те уплаша. А не искам това.

Обърна се и изтича по стълбите. Тя го настигна до пикала му.

— Дилън, ти не разбираш...

— Разбирам те. Кълна се. Просто... — почеса се по главата. — Господи! Не мога повече да издържам!

Тя го хвана за ръкава.

— Не. Не разбираш какво се опитах да ти кажа. Не искам да чакаме тези далечни почивни дни. Искам да опитаме тази нощ. — Облиза нервно устните си и го погледна молено. — Сега, Дилън!

28.

— Къде отиваме? — попита Джейд. — Знам посоката, но защо?
— Почакай и ще разбереш.

Фаровете осветяваха тунела от дървета, който свършваше при плантаторската къща, купена наскоро от Джейд за Джи Ес Ес. Дворът бе залян от лунна светлина, само гъстият листак на дърветата хвърляше тъмни сенки. Къщата изглеждаше ослепителна и величествена, много по-добре, отколкото на острата дневна светлина.

Дилън се усмихна тайнствено и измъкна фенерче от жабката на камиона.

— Хайде, всичко е наред. Собственикът ѝ ми е личен приятел.

Минаха заедно през големия двор и се изкачиха по предното стълбище. Старите дъски изскърцаха под тежестта му.

— Трябва да ги поправа, преди някой да се нарани — отбеляза той и извади ключ от джоба на джинсите си.

— Откъде взе ключа?

— Ако не спреш да питаш, ще развалиш изненадата.

— Каква изненада?

— Още един въпрос.

Мирис на плесен, характерен за изоставени къщи, ги посрещна, когато той отвори входната врата и въведе Джейд в широкото антре. Дилън светна с фенерчето и лъчът обходи пода с италианска мозайка.

— Това е забележително място.

Джейд се хвана за лактите си.

— През деня ми харесва повече. Сега е много призрачно.

Беше объркана и леко разочарована. Когато тръгнаха от дома ѝ, тя предположи, че той ще я заведе направо във фургона си. Не можеше да останат в къщата ѝ. Дори и да се промъкнеха покрай Кети и Грейъм, тя щеше да се чувства неудобно, като знаеше, че те са в съседните стаи. Не искаше допълнителни задръжки.

Имаше време да разсъждава за тези неща и можеше да изгуби смелостта си. Разрушената стара къща, празна от години, не я

предразполагаше. Беше засегната леко и от отлагането. Толкова лесно ли се охлаждаше пламъка му?

— Дай ръка и внимавай със стъпалата.

Тя се хвана за него. Той я поведе нагоре, като я изненада колко умело отбягваше счупените и опасни стъпала.

— Бил ли си тук и по-рано?

— Ъ-хъ.

— Без мен?

— Ъ-хъ.

— Кога?

— Внимавай, тук има ръждясал гвоздей.

Стигнаха площадката, Дилън се обърна надясно и освети коридора. Вратите на всички стаи бяха отворени, с изключение на последната. Дилън я заведе точно там.

Погледна я с надежда, преди да завърти порцелановата топка и да отвори вратата.

Джейд прекрачи прага и влезе. За разлика от останалата част на къщата, стаята беше почистена. Нямаше паяжини по ъглите на високия таван, нито по кристалните висулки на полилея. Дървеният под не блестеше, но беше чист.

Имаше само една мебел — месингово легло. Джейд го бе харесала при първото си идване в къщата, въпреки че то изглеждаше безнадеждно потъмняло. Сега лъщеше в лъча на фенерчето. Във Викториански стил, предната табла бе изящна с извивките и спиралите си. На нея бяха опрени чисти бели ленени възглавници. Върху матрака бяха нагънати нови чаршафи и пухкаво одеяло. От тавана се спускаше на волани мрежа срещу комарите.

Онемяла, Джейд стоеше и го съзерцаваше, а Дилън доближи мраморната камина и запали свещите, подредени над огнището. После обходи цялата стая, палейки десетки други свещи. Меката им светлина затанцува по светлите стени от моаре, а леглото сякаш се нажежи под тънките завеси. След като запали и последната свещ, той духна клечката кибрит, хвърли я в камината и се изправи пред Джейд. Изглеждаше притеснен и неспокоен.

— Е, какво ще кажеш?

Тя разпери ръце, отвори уста, но нищо не можа да промълви.

— Нямах какво да правя нощно време — обясни той. — Откакто задвижи сделката с къщата, идвах тук след работа и вършех това-онова.

Погледна нерешително към леглото.

— Може да ти изглежда самонадеяно, знам... Но разбрах колко го хареса. И си помислих, че ако някога решиш... ако някога ние... По дяволите! — Потри ръка по тила си, а другата пъкна в колана на джинсите си.

— Виж, не можех да те заведа в онзи проклет скапан фургон, нали? Последното романтично място, което човек би си представил, а аз... аз смятам, че ти се нуждаеш и заслужаваш романтика. — Той измърмори под нова си: — Звуча като мижитурка, нали? Е, чувствам се дяволски глупаво. След смъртта на Дебра най-романтичната ми проява към някоя жена бе да я попитам за малкото ѝ име. — Въздъхна с погнуса. — Вероятно това не беше добра идея в края на краищата. Ако искаш, да си тръгнем.

Джейд поклати мълчаливо глава.

— Няма да ти се разсърдя, обещавам — каза той. — Само поискай да зарежем всичко и ще тръгнем.

Тя се приближи до него.

— Започвам да си мисля, че ти си уплашеният, Дилън.

— Вярно е. Страх ме е, че ще ме отблъснеш — и добави сърдито: — А не искам.

— Сигурно няма да ти харесам.

Светлината от свещта се отразяваше в напрегнатия му поглед.

— Невъзможно е!

Джейд се извърна смутено към леглото.

— Стаята е прекрасна. Наистина. Много мил и романтичен жест!

— Благодаря.

Тя се усмихна срамежливо.

— Радвам се, че ще го направя с теб, Дилън.

Хвана я за ръка и прокара палец по кокалчетата.

— Аз също. Но защо именно аз?

Миглите ѝ засенчиха очите.

— Все още не съм сигурна, че мога да го преодолея, но ти си първият мъж, който ме накара да пожелаая да опитам. За първи път смятам, че рискът си заслужава.

Повдигна ръката ѝ до устните си и я целуна.

— Ако в даден момент ме спреш, ще те послушам. Може да изругая, може дори да заплача — изрече той с полуусмивка. — Но ще спра.

Засега милувките му по ръката ѝ бяха приятни. Той я държеше до устните си и докато говореше, дъхът му оставяше влажни следи по кожата ѝ. Обърна я леко, отвори пръстите и ухапа нежно основата на палеца ѝ.

Затвори очи и целуна средата на дланта. Устните му бяха топли и живи, езикът му — игрив и еротичен. Насочи показалеца ѝ към мустаците си. Прокара го от единия до другия ъгъл, после го премести по горната си устна.

Докосна леко пръста ѝ със зъби. Това ѝ достави удоволствие. Усети го чак в долната част на корема си. Дилън повтори действията си с всеки пръст — ухапваше го нежно и галеше кожата с езика си.

Джейд получаваше почти толкова удоволствие да го гледа, колкото от самите му ласки. Светлината от свещта попадеше върху изрусените от слънцето кичури. Тъмните гъсти мигли падаха върху скулите му, очертани с резки линии. Устата, с по-пълна долна устна под широките мустаци, изглеждаше изключително сексапилна. Докато я наблюдаваше, почувства се като котка, протягаща се с животинско удоволствие след дълъг сън.

Той я целуна по вътрешната страна на китката ѝ, после продължи до свивката на лакътя. Усещаше влажността на езика му и гладките му зъби по кожата си. Главата на Дилън докосваше гърдата ѝ и Джейд се уплаши, че ужасната ѝ паника се е завърнала. Но бавно, от центъра на гърдите, тялото ѝ подсказа, че всичко е наред.

— Сигурно ще се втвърдят.

Докато Дилън не вдигна глава, тя не осъзна, че е изрекла думите на глас.

— Моля?

— Нищо, нищо.

— Какво каза?

— Казах... казах, че сигурно ще станат твърди.

— Кои?

— Зърната ми.

Той сведе поглед към тях.

— Така ли?

Тя кимна.

— Да, когато ги докосна с глава.

— Добре ли си?

— Да.

— Направих ли нещо, което не ти харесва?

— Да.

— Какво?

— Спря да говориш.

Той се засмя.

— Виждаш ли? Връщам се към старата си практика? Все очаквам да се случи нещо лошо, когато ми е адски хубаво.

Като че ли имаше установен ред, повтарян всяка вечер — той повдигна бавно ръцете ѝ и ги постави върху раменете си. Хвана я свободно за талията и я придърпа към себе си, докато телата им се сляха. Джейд не успяваше да прикрие изненадата си.

— Не само зърната ти се втвърдяват, Джейд — прошепна ѝ развълнувано Дилън. — Притисна чело до нейното и продължи със същия тон. — Това е плът. Моята плът, а ти не се страхуваш от мен, нали?

Почака за отговор. Най-после тя поклати глава.

— Моля те, не се плаши.

— Няма.

— Тогава ме целуни. — Наведе глава и я погледна. — Целуни ме, Джейд.

— Вече го направих.

— Не, аз те целунах. Има разлика.

Искаше да му докаже, че не я е страх. И най-много — на себе си. Прокара пръсти през косата му и притегли главата му надолу, като едновременно се повдигна. Притисна уста в неговата.

Отговори ѝ хладно и тя се засегна.

— Ще бъде по-добре, ако и ти ме целуваш.

— Но ти не ме целуваш. Просто докосваш устните ми. Това не се брои.

Уплахата от интимността се бореше с решението ѝ да я превъзмogne. Отново се повдигна на пръсти и мина с език по ръба на стиснатите му устни. Изведнъж усети, че обхождаше вътрешността на

устата му, че се плъзгаше по неговия език. Притисна главата му още по-близо. Устата му обхвана нейната.

Случи се нещо чудесно. И двамата го почувстваха. Издавайки жадни звуци, той кръстоса ръце ниско на гърба ѝ и я притисна силно. Джейд не се възпротиви. Всъщност беше ѝ приятно да усеща твърдостта и топлината на неговото тяло.

За първи път от петнадесет години тя освободи на воля чувствата си. Харесваше ѝ вкусът на устата му. Косата и кожата му бяха ново и вълнуващо удоволствие за върховете на пръстите ѝ. Слухът ѝ се наслаждаваше на копнеещите звуци, идващи от гърлото му с пламенен трепет. Силата му не я плашеше. Меките ѝ форми я посрещаха и допълваха. Във всяка точка на взаимен допир избухваха нови усещания.

Продължиха да се целуват. Желанието ѝ се усилваше и тя вкара езика си по-дълбоко. Той ѝ отвърна и всяка целувка се превърна в любовен акт, в полово взаимодействие.

Останала без дъх, Джейд освободи устата си и се облегна леко на него.

— Нека да седнем, моля те, Дилън.

— Защо да не легнем?

Тя се отдръпна. Очите му блестяха настойчиво, но гласът му прозвуча успокоително.

— Искаш ли?

Мисълта да легне с него накара сърцето ѝ да забие лудо в гърдите ѝ. Погледна неспокойно към леглото.

Той я помилва нежно по бузата и завъртя главата ѝ към него.

— Един до друг, Джейд. Няма да лягам върху теб.

Тя навлажни устните си — вкусът на Дилън, чудесен вкус!

— Добре. Един до друг — кимна потвърждаващо. Той отстъпи и започна да си разкопчава ризата. — Аз не съм готова да се събличам — добави Джейд бързо.

— Чудесно.

Очевидно думите ѝ не промениха неговото решение. Съблече ризата и я пусна на пода. Не носеше кожен колан, а този на джинсите бе толкова изтрит, че конците на основата бяха почти бели. Бе извит леко навън и се получаваше празнина между него и плоския, окосмен

корем на Дилън. Той повдигна мрежата, отпусна се на леглото, събу ботушите, после чорапите си.

Опъна се назад, загорялата му кожа се открояваше върху белите чаршафи и купчината възглавници. Протегна ръка към нея през пролуката на завесата. Тя се промуши, треперейки. Събу само сандалите си, преди да оправи мрежата.

Без риза той изглеждаше заплашително силен и грубата му мъжественост започна да я смазва. Замайващата еуфория от целувките понамаля. Шеметните искри запримигаха и като въглени в огнище започнаха да гаснат. Тя усети мрака на страха да се спуска над нея. Очевидно Дилън също го разбра.

— Аз съм създаден от същата материя като теб, Джейд. Само фигурата ми е по-различна — промълви тихо той.

Тя погледна широкия му гръден кош, хлътналия под него корем, тайнствения път и издутината на чатала.

— Доста по-различна.

Той докосна с пръст бръчките на намръщеното ѝ от безпокойство лице.

— Не е чак толкова лоша, нали?

— Изобщо не е — отговори тя с дрезгав глас. — Харесваш ми. Още от първия път, като те видях с бинокъла.

Дилън зяпна от изненада.

— Какъв бинокъл? — Можеше да покрие кръста ѝ отзад само с педя. Разтриваше нежно гръбнака ѝ нагоре-надолу.

— Помниш ли в Лос Анджелис, когато ти предлагаш работа, аз ти казах, че съм те наблюдавала няколко дни. Правех го с бинокъл от хотелската ми стая през улицата. Няколко пъти се уплаших да не си усетил. Сякаш гледаше право в мен. — Сините ѝ очи се спряха на неговите. — Тогава ме порази.

Ръката му спря да се движи и сякаш я жигосваше през тънката блуза.

— Не знаех как да реагирам на чувствата, които предизвика в мен — призна тя пресипнало.

— А сега знаеш ли?

— Все още не.

— Открий.

— Как?

— Докосни ме. Обещанието ми е в сила — добави той, — няма да правя нищо. Освен ако не искаш.

Погледна предпазливо голите му гърди.

— Бих искала само да се целуваме, ако това е възможно.

Усмивката му бе малко неестествена.

— Смятам, че мога да издържа. — Той я придърпа към себе си, но тя настръхна. Отпусна ръце върху нейните. — Ако ще се целуваме, устните ни трябва да са на едно ниво. Джейд, легни, моля те!

След няколко напрегнати секунди тя легна тронаво до него. Той хвана лицето ѝ и го притегли към своето. Устните им се сляха в дълбока, влажна целувка. Беше чувствено, пламенно, страстно. Дилън вкарваше и изваждаше езика си възбуждащо. Не след дълго целувката не бе достатъчна. Тя желаше повече.

Бе по-лесно да го докосва, без да го гледа в очите. Тя сложи срамежливо ръка върху гърдите му. Той изстена от изненада и удоволствие, но не прекъсна целувката.

Кожата му беше топла. Чувстваше под дланта си живите и гъвкави косми. Зърното му бе настръхнало и твърдо, точно в средата на ръката ѝ. Известно време не смееше да мръдне. Но неговите целувки бяха така силно въздействащи, премахваха безпокойството ѝ и я изпълваха с непреодолимо желание и любопитство.

Премести малко пръстите си. Още стегнати мускули. Още косми. Палецът ѝ се спря на зърното. Той пое дълбоко дъх. Ръката на Джейд се закова на място.

— Не исках да те уплаша — прошепна той. — Не спирай!

— Не очаквах да е толкова...

— Какво, Джейд?

— Толкова... хубаво.

Смеейки се, Дилън зарови лице в косите ѝ и я прегърна. Претърколи я върху себе си. Промяната на позициите бе така внезапна и неочаквана, че Джейд нямаше време да се приготви за шока. Изведнъж се оказа между бедрата му. Замръзна и се загледа в лицето му.

— Ако не ти харесва, можем да се сменим — каза Дилън сериозно.

Постепенно тя осъзна, че усещаше възбуда, а не страх. Бяха минали години от прегръдките на Гари Паркър. Беше много отдавна и

тя не можа да разпознае чувството веднага.

И все пак младежките милувки бяха по-различни.

Гари бе момче. Дилън бе безспорно мъж, а и тя не беше вече момиче. От години жена, Дилън бе първият мъж, който я накара да почувства женствеността си. Беше неудържимо, опияняващо събуждане.

Усети ерекцията му в долната част на корема си. До всяка клетка от тялото ѝ се разля топлина от този допир. Тръпнеше и пулсираше в сладка възбуда. Тялото ѝ жадуваше за неговото.

— Харесва ми, но не знам какво да правя — болезнено прошепна тя.

— Прави каквото искаш, Джейд. Това не е изпит. Няма да те оценявам. Каквото и да направиш, все ще е добре.

Тя отново наведе устни за целувка. Той хвана здраво главата ѝ и устата му обхвана нейната в поредица от целувки, които я оставиха без дъх. Тя отметна глава назад, за да поеме въздух, той улови мига и засмука шията ѝ. Вдигна ръка към първото копче на блузата ѝ.

— Какво?... Не!

Задържа ръката си там и каза:

— Това е част от всичко, Джейд.

— Знам, но...

— Искам да те видя. Нека те докосна. — Очите му останаха приковани в нейните. Най-последно промълви: — Добре. Щом не желаш.

— Почакай — поколеба се за момент, преди да обходи с ръце гърдите и стомаха му. Седна на петите си между бедрата му и го притегли в седяща поза. После хвана ръката на Дилън и я насочи към себе си.

— Не ме наранявай!

— Няма. Никога не бих го сторил! Искам само да ти покажа колко хубаво може да бъде.

Тя кимна в знак на съгласие и пусна ръката му. Той разкопча първото и се премести на второто копче. Не бързаше. Когато свърши, издърпа блузата от колана на полата ѝ. Пъхна ръце отдолу и обхвана талията ѝ.

— Мога ли да докосна гърдите ти, Джейд? Ръцете му бяха хладни по кожата ѝ. Бяха мазолести и груби, но допирът им бе нежен.

— Да.

Дилън хвана лявата ѝ гърда.

— Кажи ми, ако те боли. Кажи ми кога да спра.

— Не ме е страх от теб. Страхувам се, че няма да издържа. Ще ме накара да си спомня, а споменът ще развали всичко.

— Не мисли за нищо, освен за настоящето. Концентрирай се върху усещанията. — Мачкаше леко плътта ѝ през сутиена. Потри леко кокалчетата по зърното ѝ. То се стегна. Тя издаде неволно тих, мъркащ звук.

— Искам да разкопчая сутиена ти.

Тя кимна.

Дилън се пресегна зад нея, откачи кукичката, пъкна ръка в отпуснатата чашка и взе гърдата ѝ. Тя прошепна името му.

— Да спра ли?

Джейд поклати безмълвно глава.

Ръката му опипа гърдата ѝ. Тя промени формата си. Когато милувката му се фокусира върху зърното, Джейд прехапа устна. То се изду и втвърди.

— Господи, Джейд, прекрасна си!

Той продължи да прокарва палец по твърдия край, едва докосвайки го, и предизвикваше студени и топли вълни.

Джейд, изтощена от ласките му, сведе глава към него и я положи на рамото му. Обгърна го с ръце. Ноктите ѝ се забиха в еластичната плът на гърба му.

— Джейд, искам да сложа устата си тук — посочи зърното. — Мога ли?

Тя се съгласи, като раздвижи глава на рамото му.

Той разтвори блузата и смъкна чашките на сутиена ѝ. Тя почувства нощния въздух от отворения прозорец. Пламналите ѝ гърди се охладиха. Първата му целувка бе мека, нежна, предана. Устните му флиртуваха с кожата. Езикът я възбуждаше. Дилън потърка мустаци по щръкналия край на гърдата ѝ и тя помисли, че ще полудее от безграничното удоволствие.

Устните му я обхванаха в топло и сладко засмукващо движение. Всяко леко дръпване докосваше съответните струни дълбоко в утробата ѝ. Бяха чудесни, разлагащи съзнанието, непреодолими. Тя коленичи инстинктивно и стана по-податлива. Дилън хвана гърдата ѝ с

две ръце, сякаш пиеше от животворен извор. Когато се оттегли, потри я с нос, с твърдата си буза, а после отново я ухапа.

Дрехите ѝ му пречеха, а дразнеха и Джейд.

— Ако смъкна блузата ти до рамене, ще ми помогнеш ли да я съблечем? — попита той с пресипнал глас.

— Моля те, Джейд!

Тя кимна. Той освободи тялото ѝ от дрехата. Изведнъж загубила смелостта си, Джейд притисна сутиена до гърдите си. Те се взираха дълбоко един в друг. Тя забеляза, че една вена пулсираше бясно на слепоочието му и челюстта му се стисна здраво.

— До тук ли ще спрем?

— Аз... Не... мисля, че не. — Отпусна ръце и сутиенът падна в скута му.

— О, Боже, благодаря ти — пламенно въздъхна Дилън. Докосна с две ръце косата ѝ, чертите на лицето, устните, подутите и червени от многобройните целувки. Пръстите му се плъзнаха по шията, деколтето и извивките на гърдите. Гледаше я, сякаш бе чудотворно създание.

— Покажи ми какво искаш да направя, Джейд.

Обхвана с длани лицето му и го насочи към гърдите си. Наблюдаваше как устните му се впиха в плътта ѝ. Зърната ѝ отново станаха твърди под игривия език. Устата му ѝ доставяше безкрайно удоволствие.

Той се отпусна върху възглавниците със стон, махна сутиена от себе си и опипа копчетата на джинсите. Очите на Джейд се разшириха от ужас.

— Няма да направя нищо, което не желаш — обясни бързо Дилън. Вдигна лявата си ръка и сграбчи една от извитите тръби на леглото. — С една ръка съм безсилен, нали? Но трябва да направя място, Джейд.

Дясната му ръка се опитваше неистово да разкопчае джинсите. Най-после успя, показвайки само клиновидна бяла памучна тъкан от гащетата си. Въпреки това размерът на ерекцията му бе очевиден. Джейд гледаше уплашено.

Верен на думата си, той стискаше с една ръка тръбата на леглото, а с другата я помилва по бузата.

— Да, възбуден съм. Нормално е. Но не защото искам да ти се натрапя, да те нараня или да докажа, че физически съм по-силен.

— Възбуден съм, защото имаш блестящи сини очи, в които ми се иска да потъна. Възбуден съм, защото краката ти са великолепни и не мога да откъсна очи от тях още от нощта, когато пътувахме в онази проклета лимузина. Възбуден съм, защото устата ти е толкова примамлива и гърдите ти така сладки и защото знам, че и ти ме желаш. — Еротизмът на собствения му монолог му повлия. Изстена напрегнато.

— Не искам да те оскверня, Джейд! Искам да се любим!

Тя кръстоса ръце пред гърдите си и докосна с пръсти раменете си.

— Знам, Дилън. Аз също го искам със сърцето. Но в главата ми...

— Спри да се ръководиш от разума — почти извика той и веднага смекчи тона. — Какво желаш, Джейд? Чуй сърцето си. Какво ти казва то?

— Аз също искам да се любим, но се страхувам, че ще се вцепеня, когато се опиташ да проникнеш в мен.

Приглади косата ѝ.

— Тогава няма дори да се опитвам. Знам, че се нуждаеш от време. Няма да бързаме. Всеки път по малко, докато станеш готова.

— Не е честно спрямо теб!

— Аз не страдам. — Тя го погледна към чатала подозрително. Той се засмя унило. — Има страдание и страдание. Ще седна пак, добре ли е?

Тя се озова отново коленичила между бедрата му. Дилън бавно махна ръцете ѝ от гърдите.

— Толкова си красива.

Целувките се сливаха една в друга и беше невъзможно да се определи кога свършва с едната и започва другата. Ръцете му непрекъснато шареха по тялото ѝ. Милваха шията ѝ, гърба, талията, гърдите. Джейд вече не се срамуваше да го докосва. Гръдният му кош бе неизследвана територия и го обхождаше с любознателни ръце и търсеши, но предпазливи устни.

— Продължавай — прошепна той, когато се поколеба над зърното му.

Тя го близна нежно и откри колко вълнуващо беше. На тридесет и три години се докосваше за първи път по този начин до мъжко тяло.

То бе страна на чудесата за нови усещания на нейните очи, ръце и устни.

От време на време Дилън целуваше гърдите ѝ. С подвижния връх на езика си я изваждаше от равновесие. Обви с ръце главата му и я притисна силно до себе си, наслаждавайки се на допира на гъстата му коса до гладката кожа и на топлата влажна уста.

Усети копнеж в тялото си. В слабините срамните ѝ устни набъбнаха от прилив на кръв и желание. За да облекчи парещата болка, тя рефлекторно изви таза си и го притисна към тялото му.

Дилън стенеше страстно. Джейд не бе осъзнала кога беше пъхнал ръцете си под полата, но почувства дланите му да се плъзгат по бедрата ѝ.

— Харесва ли ти, Джейд?

Тя несвързано отговори. Опипваше я, галеше я, притискаше я. Наведе глава и засмука през полата долината между бедрата ѝ.

— О, Господи! — тя остана без дъх от неочакваното удоволствие, което ѝ достави неговата ласка. Бедрата ѝ омекнаха. Стисна раменете му здраво. Той наклони ръка отзад под кръста ѝ, а другата премести отпред до бикините ѝ. Пръстите му се плъзнаха под дантелата и се вплетоха в гъстите къдрици на венериния ѝ хълм.

Джейд дори не се сети за страховете си. Дишаше накъсано и наведе глава над неговата.

— Отвори си малко бедрата, Джейд.

Той не влезе в нея. Нито я милваше грубо. Пръстите му нежно я опипваха, докосваха я, без да я натискат — бяха като крила на пеперуда. Тя раздели още малко коленете си.

— Точно така! — окуражи я Дилън. — Господи, колко си влажна! — Побутна гърдата ѝ, после я ухапа. — Истинско кадифе.

Пръстът му се плъзна сред набъбналата ѝ плът, но не проникна в тялото. Бавно и внимателно раздели срамните устни, за да стигне до най-чувствената точка, откликваща на въртеливите движения на пръста му. Джейд започна инстинктивно да се полюшва в ритъма на неговата ръка.

Осветената от пламъците стая започна да се смалпява около нея. Вселената се сви до центъра на леглото, центъра на тялото ѝ, където Дилън я даряваше с повече удоволствие, отколкото тя някога бе

смятала, че съществува. Езикът му си играеше нежно със зърното ѝ, а върхът на пръста се движеше по хлъзгавия клитор.

Коремът ѝ сякаш се раздвижи. Гърдите се надигаха от запъхтяното дишане. Изгаряше. Възседна безсрамно ръката му. Когато възбудата стана непоносима, когато тялото ѝ изгаряше в желание, тя захапа мускулестото му рамо, за да не извика при опустошителното освобождаване.

Той се отпусна върху възглавниците, повличайки я със себе си, изтегната на гърдите и корема му, а краката ѝ — опънати между неговите. Барабанеше по гръбнака ѝ, милваше меката плът, масажираше раменете.

Беше заровила глава в извивката на врата му. Вдъхваше дълбоко смесения аромат на пот, парфюм и одеколон. От време на време потрепваше от възбуждане.

Най-после Дилън хвана главата ѝ с две ръце и я повдигна, за да може да я погледне в лицето.

— Ти беше вълшебна! — прошепна пламенно той.

Джейд поклати глава огорчено.

— Никога не съм предполагала, че може да бъде толкова... толкова...

— Същото мога да кажа и аз! — Засмяха се и се целунаха нежно. После по-чувствено и езиците им се преплетоха. Дилън разкопча колана на полата ѝ и я смъкна по бедрата ѝ. Ръцете му се плъзнаха в бикините, дланите му я обхванаха отзад и повдигнаха.

— Искам да те почувствам до тялото си, Джейд. Влажността ти, топлината ти. Кълна ти се, членът ми няма... но... по дяволите!

Тя също го желаше. Само преди няколко мига си бе помислила, че възбудата ѝ е задоволена и изчерпана. Но целувките му възобновиха копнеещата болка, вече позната и на нея.

Изрита настрани дрехите си и се протегна върху него. Когато Дилън я помилва, усети голата ѝ плът и изстена. Повдигна я още малко и устата му докосна гърдите ѝ.

Изглеждаше естествено краката ѝ да се отворят. Коленете обхванаха кръста му. Той обви с ръце талията ѝ и ги плъзна надолу в милувка, която я разтопи.

— Дилън, моля те!

Не можеше да каже за какво го моли. Но никога не би си представила това, което той ѝ даде. Хвана я за ханша, притегли я нагоре и се надигна от възглавниците. Зарови лице в меките косми между бедрата ѝ. Джейд се хвана за извивките на леглото над главата му.

Целуна тъмните гъсти къдрици.

— Дилън...

Плъзна се по-надолу, устата му беше отворена за целувки и любов. Тя почти замря, когато почувства езика му — разделящ, търсец, намиращ, възбуждащ, галещ, а ръцете му се впираха в задните ѝ части.

Бученето в ушите се възвърна. Сърцето туптеше учестено. Тялото ѝ пламна. Щеше да се случи отново. Искеше го. И все пак...

— Не! — Опита се да се отскубне от него. — Дилън, недей! Спри!

Той чу ключовата дума и я пусна, но изглеждаше объркан и зашеметен.

— Господи, защо?

— Искам те в мен!

Събу бельото му и се смъкна над пениса му, вече навлажнен от блестящия секрет.

— Джейд, не, нека първо...

— Пусни ме! — каза категорично тя. Първите ритмични свивания вече я завладяваха, когато пое члена му между защитните гънки на дълбината на своята сексуалност. Тялото ѝ пулсираше около него.

Дилън промърмори нещо несвързано и я хвана за ханша. Пръстите му се плъзнаха към влажния гъсталак от косми и притиснаха набъбналото малко ядро от плът под тях.

Джейд извика името му и кулминацията на възбудата изригна в нея. Изви тялото си, а после се отпусна върху гърдите му, докато спиралите на страстта продължаваха да я дълбаят. Дилън обгърна крехкото ѝ тяло. Самото проникване в нея бе достатъчно за неговия взрив.

В стените на светлата спалня отекваха нежни изблици на радост, стонове на задоволеност и въздишки на насита.

29.

Настроението в болничната стая беше гробовно. Лекарят до леглото не криеше песимизма си. Погледна пациента си, после съпругата му, и каза:

— Съжалявам. Направихме всичко, което можахме. Няколко минути след излизането му никой не пророни дума. Най-после Хъч изви глава на възглавницата и се пресегна за ръката на Дона Ди.

— Е, предполагам, че това е краят.

— Не! — Малкото й, заострено лице се изкриви. Бореше се да задържи сълзите. — Новото лекарство срещу отхвърлянето ще помогне.

— Чу го какво каза, Дона Ди.

— Каза, че е експериментално и не е много сигурен. Чух всяка дума. Не му вярвам! Не искам да му вярвам.

— Винаги си успявала да отхвърлиш това, в което не желаеш да повярваш. — Хъч притвори уморено очи.

— Какво искаш да кажеш? — Той нищо не продума. Тя го дръпна за ръката. — Хъч?

Отвори очи, въпреки че му струваше огромни усилия. Гласът му бе слаб.

— Никога не пожела да повярваш какво се случи наистина с Джейд.

— Джейд?

— Изнасилихме я, Дона Ди. Точно както тя каза. Тя се опита да си дръпне ръката, но той я стискаше с изненадваща за умиращ човек сила. Дона Ди побърза да смени темата.

— Имаш да се тревожиш за по-важни неща, отколкото за нещо, станало преди петнадесет години.

— Предстои ми цяла вечност безпокойство. Аз я изнасилих! И допринесох за самоубийството на Гари Паркър.

— Хъч, този доктор те депресира. Говориш глупости! А сега помълчи.

— Престани да се залъгваш, Дона Ди! — изхриптя той. — Грешен съм. Всички ние.

— Джейд те е провокирала, Хъч. Познавам я.

Въздъхна дълбоко.

— Ти самата го знаеш не по-зле от мен.

— Може би тя не е направила нещо открито, но...

— Баща ми ми каза още на следващия ден, че истински ще съжалявам, преди да приключи всичко. Беше прав. — Хъч погледна към тавана. — Поне за едно нещо се радвам. Радвам се, че не отхвърлям бъбрека от момчето на Джейд.

— Защо го казваш? — попита Дона Ди сърдито.

— Защото, ако той е мой син, а ми се иска да вярвам, че е така, нямаше да съм щастлив момчето да се жертва заради мен. Джейд бе права да ти откаже. Никой от нас не може да претендира за нейния син. Никой от нас не заслужава това.

Дона Ди почувства прилив на завист и ревност, какъвто само името на Джейд можеше да предизвика. Стисна ръката на съпруга си.

— Защо го направи, Хъч? Нийл ли те въвлече? Беше ли това поредната глупава неизбежна ситуация?

Можеше да прости изнасилването, но не и желанието му към Джейд.

— Имаше ли някаква друга причина да... да го направиш?

Хъч се поколеба, после отговори едва-едва:

— Не, нямаше друга причина.

Но Дона Ди не повярва на отричането повече, отколкото на принудената усмивка.

Слънчев лъч огря лицето на Дилън. През прозорците на фургона му не влизаше слънчева светлина и за момент той не можа да се осъзнае къде се намира и защо се чувства толкова добре.

Отвори очи, зърна тънката мрежа против комари и изведнъж си спомни защо имаше усещането, че е принцът на Вселената. Беше освободил Джейд от нейните демони.

Със самодоволна усмивка и набола през нощта брада той се обърна на другата страна, нетърпелив да придърпа сладострастното й тяло за следващо прогонване на духове.

Но мястото в леглото беше празно.

Той отхвърли разтревожен чаршафа и отметна завесата. Извика името ѝ, но само ехото му отговори в празната къща. Олюля се към прозореца. Нямаше пердета или щори. Обходи с поглед двора, чувствайки болка в гърдите си.

Когато я забеляза, въздъхна облекчено и се облегна на рамката, радостен от гледката. Беше се облякла, но нозете ѝ бяха боси. Слънчевите лъчи рисуваха дълги ивици по разрошената ѝ коса. Направи фуния с ръце и ѝ извика.

Тя погледна към прозореца на втория етаж.

— Добро утро. — Лъчезарната ѝ усмивка засенчваше слънцето. Бе събрала полата си на вързоп и я бе напълнила с праскови. — Пресни плодове направо от дървото за закуска. Вече изядох една. Много са вкусни.

Не колкото теб, призна Дилън пред себе си. Почувства в слабините си първия трепет на възбудата. Обърна се към стаята, зърна джинсите си в края на леглото и набързо ги обу. Без да ги закопчее, изтича по коридора. Слезе по стълбите надве-натри и изхвърча през входната врата.

Дворът беше пуст.

— По дяволите!

Изведнъж се сети къде може да я намери. Изтича през градината. Видя я на люлката под дъба в другия ѝ край.

Когато стигна при нея, бе останал без дъх — по-скоро от вълнение, отколкото от тичането. Хвана се за въжетата и се наведе да я целуне за първи път в утринта.

Устните ѝ бяха лепкави от сока и въпреки че само устните им се докосваха, целувката бе много страстна. Откъсна се от нея и я погледна с очи, замъглени от желание. Беше си вързала блузата на талията, но, за негова радост, не бе си направила труда да я закопчава. От неговото място можеше да вижда съблазнителната цепка между гърдите ѝ.

— Тоалетът ти ми харесва, госпожице Спери.

В противоречие с официалното обръщение, плъзна ръка в деколтето ѝ и хвана огряната от слънцето гърда. Тя винаги говореше за работа като истински светски човек, делова жена по пътя към върха. Излъчваше професионализъм дори и в най-обикновени дрехи.

Тази босонога, жизнерадостна и размекната Джейд сякаш бе друг човек. Опря глава в ръката му и въздъхна с удоволствие от дръзката му ласка.

— Не можах да си намеря бельото.

— Ще го открием. Но сега те харесвам така.

Бузите ѝ поруменяха като узрелите праскови в скута ѝ. Той се засмя и се почувства особено и... прекрасно. Като че ли беше свалил от себе си килограми през нощта. Беше му леко и свободно. Беше щастлив. Осъзна, че е лудо влюбен.

Имението бе неземно местенце. Старата изоставена къща беше идилична и романтична, техният остров на уединението. Птиците сякаш се бяха успали. Усърдните катерички имаха почивен ден. Въздухът бе жарък и замрял. Беше ленива, протяжна сутрин и всичко живо внушаваше и примамваше за любов. Искаше му се да спре времето за сто години и да прекара всяка секунда от него, правейки любов с Джейд.

— Стани, нека и аз да седна.

— Ами аз къде ще седна? — попита тя весело.

— В скута ми.

Идеята сигурно ѝ хареса, защото веднага се съгласи.

— Праскова? Последните за сезона.

Приблужи една до устата му и той я ухапа. Сладкият, ароматен сок потече по ръката ѝ, брадата му и закапа по голите му гърди.

— Харесва ли ти?

— Мм, да. — Изви ръка около шията ѝ, отметна главата ѝ назад и я целуна с буйна чувственост. — Много вкусно! — Хвана ръката ѝ и я насочи към нейната уста. Тя също отхапа от плода. После още и още, докато устата ѝ се напълни, а сокът течеше по брадата и деколтето ѝ.

Дилън наблюдаваше вадичката, наведе се е започна да я облизва. Развърза блузата, отвори я и оголи гърдите ѝ за слънчевите лъчи и собствените си, търсеци устни.

Джейд забрави за прасковата, склучи ръце зад врата му, облегна се назад и му предложи шията и гърдите си. Когато стигна до устните ѝ, целувката им се разтопи в животинска сласт.

Той я обърна с лице към него и разтвори краката ѝ, вдигайки ги на хълбоците си. Тялото и се гърчеше и триеше в неговото и го подлудяваше.

Джейд прошепна срещу мустаците му:

— Ще си помислиш ли, че съм дръзка, ако...

— Не, изобщо не.

Ръката ѝ изчезна под полата, нагъната около кръста ѝ. Когато пръстите ѝ го докоснаха, той изстена. Хвана тестисите му и Дилън започна несвързано да се моли и възкликва. Повдигна члена му от джинсите, а той я целуна страстно. Насочи го към тялото си, пое го и бавно го вкара сантиметър по сантиметър.

Дилън бутна с пета земята и люлката се понесе напред, тласкайки го по-дълбоко в нея. Удоволствието бе огромно. Когато се люшнаха назад, Джейд се притисна в него. Той я обви с ръце, за да я задържи.

— Не искам да те нараня — прошепна в ухото ѝ.

— Не ме боли. Чувствам те по-осезаемо от снощи.

— По-навътре съм.

— Да, да.

Люлката продължаваше да се движи. Дилън я оттласкваше с крак всеки път, щом тя намалеше хода си. Беше готов да свърши преди нея, но се въздържа. Наведе глава, езикът му близна зърното ѝ, а после бързо го засмука, докато усети тялото ѝ да се затваря около него като кадифена мида. От нея изригнаха накъсани, задъхани стенания, а телата им се освобождаваха бавно от сексуалната възбуда.

Отпуснаха се един до друг, влажни и лепкави от любовния и плодов сок. След момента на унес той вдигна глава и се взря в лицето ѝ. Докосна леко кичурите коса по свежите ѝ бузи.

— Събудих се тази сутрин и преди да разбера къде съм, се учудих защо се чувствам толкова добре.

— Аз също, Дилън. Никога няма да мога да ти се отблагодаря за...

Сложи пръст на устните ѝ.

— Удоволствието беше изцяло мое.

— Не изцяло твое!

— Беше прекрасно, Джейд. Повече дори. — Обгърна тила ѝ с ръце. — Хареса ми, че спа до мен.

— И на мен — каза замечтано тя. — Много ми хареса. За първи път спях до мъж. Не знаех, че мога да се чувствам така закриляна. Нищо чудно, че хората се стремят към това.

— Нищо чудно — усмихна се Дилън и я придърпа още по-близо до себе си.

— Дилън? — сложи глава тя на рамото му.

— Да?

— Снощи, тъкмо когато щях... знаеш какво, за първи път... — запъна се Джейд.

— Е?

— Ти каза: „Джейд, не“. Защо каза не?

— Щях да сложа първо презерватив.

— О, не помислих за това.

— Трябваше, но няма значение. Искам да те успокоя, че не е необходимо да се страхуваш. Най-лошото, което може да се случи, е да забременееш.

Тя го погледна.

— Никога не бих те вързала с едно бебе. Очите му се забиха пронизително в нейните.

— Не мога да си представя нищо по-хубаво от това. Попита го на един дъх:

— Значи ли това, че ме обичаш?

— Точно така.

— Аз също те обичам, Дилън. Обичам те! — Целуна нежно устните му и отново се облегна на рамото му.

Чуваха единствено тупкането на собствените си сърца и поскърцването на старото въже. Останаха на люлката дълго още след като спря.

Майръджейн Грифит паркира своя сив форд седан на полукръглата алея пред къщата на Иван Пачет. Поканата на Нийл за закуска ѝ дойде като гръм от ясно небе. Тя се пенсионира преди две години и оттогава не беше виждала и чувала Пачетови. Често си мислеше колко невъзпитано от тяхна страна бе да ѝ подарят позлатена карфица, да се ръкуват с нея, а после напълно да забравят, че е работила за тях цели тридесет и пет години.

Хората я отбягваха и Ламър бе виновен за това. Кой искаше да е близък с майката на човек, починал позорно в престъпен, варварски град? Не вярваше нито дума на хорските приказки. Ламър не е бил

извратен. Не беше се ангажирал в отвратителни отклонения. Почина от пневмония и рядка форма рак на кожата.

И до ден-днешен не искаше да повярва на неговите чудовищни предсмъртни признания. Беше изрекъл невероятни неща, тъй като съзнанието му бе помрачено от болкоуспокояващите лекарства и медицинския персонал, впуснал се на лов за вещици. Всички в Сан Франциско се ужасяваха от болестта СПИН и който се разболееше тежко, получаваше тази диагноза.

Очевидно и Пачетови бяха престанали да вярват на лъжите, иначе никога не биха я поканили в дома си. Погледна към внушителната фасада, за която винаги им бе завиждала, и си сложи бели памучни ръкавици. Поради нервната възбуда ръцете ѝ непрекъснато се потяха.

За какво ли искаше да я види Иван? Нийл беше намекнал, че е важно и спешно. За нея наистина нямаше значение какво си бе наумил. Просто беше поласкана да е тук.

Муселиновата ѝ рокля на цветя беше подходяща за сутрешната среща. Имаше я от няколко години, бе стилна и качествена дреха. Баща ѝ беше казвал винаги, че е по-добре да притежаваш едно, но качествено нещо, отколкото дузина, но под нивото. Когато Майръджейн излизаше из центъра на града, възмущаваше се от облеклото на днешните жени. Изглежда им беше безразлично какво носят. Човек не можеше да разграничи свестните хора от пропадналите, защото всички се обличаха еднакво лошо.

Благоприличието и сдържаността бяха черти от миналото — както и рода Кауънови, както семейното имение. Напоследък беше чула, че е продадено. Носеха се слухове, че банката с радост се отървала от него. Плака горчиво, като разбра.

Тъжно е, но някои работи бяха невъзвратими. Никога нямаше да живее в къщата отново, но и до последния си ден щеше да се придържа към благородните традиции от миналото. Никога нямаше да се появи на публично място с панталони или да отиде на обществено събиране без ръкавици и кърпичка. Докато изкачваше стълбите към верандата, оправи широкополата си сламена шапка, подходяща до пет часа следобед. Не можеше да се каже за Кауънови, че не знаят как да се държат с достойнство и изисканост. Беше последната от рода и

смяташе за свое лично задължение да запази репутацията на моминското си име.

Когато прислугата на Иван отвори вратата, гостенката подаде визитната си картичка.

— Аз съм Майръджейн Кауън Грифит. Господин Пачет ме очаква.

Когато пристигнаха пред дома ѝ, Джейд помоли Дилън да влезе с нея.

— Погледни ме на какво приличам — възпротиви се той. — Не съм се бръснал, а космите по гърдите ми са залепнали от сока.

— Не си по-зле от мен. Моля те! Искам да ти приготвя закуска.

— Но аз не те заведох първо на вечеря.

— Какво имаш предвид под „първо“?

Той се засмя на сияещия ѝ поглед.

— Ще вляза само за едно бързо кафе. Прегърнати през кръста, те вървяха полека към предния вход.

— Откъде си сигурна, че Грейъм и Кети не ме очакват вътре със заредени пушки?

— Те ще се радват за нас — каза тя и му се усмихна.

— Откъде знаеш?

— Защото аз съм щастлива! — Джейд мина пред него и почти се блъсна в Кети, която бързаше навън. — Добро утро.

— Слава богу, че се върнахте — изрече задъхано възрастната жена. — Току-що се събудих и намерих бележка от Грейъм. Взел е колелото да ви срещне при фургона на Дилън.

Джейд не обърна внимание на въпросителната интонация в края на Кетиното изречение.

— Знае много добре, че не трябва да напуска къщата без разрешение, дори в събота — възкликна възмутено тя. — Ще го накажа за цяла седмица.

Дилън сложи ръце на раменете ѝ и я обърна с лице към себе си.

— Може би се е разтревожил за теб. Не помисли ли за това? Беше безотговорно от наша страна да не се обадим. Ако Грейъм е тръгнал към обекта, ще го настигна и ще го взема.

— Смятах, че ще останеш за кафе.

— Не сега.

— Но...

— Заминавам да търся Грейъм. Когато се пригответе с Кети, можем да се срещнем всички във фургона ми. Ще направя палачинки.

— Звучи чудесно! — Джейд не можа да скрие усмивката си. Нито пък можеше да се сърди на Грейъм. Тази сутрин враждебността просто нямаше място. — Кети?

— Нямам нищо против.

— Добре — каза Дилън. — Ще се видим по-късно. — Повдигна с пръст брадичката на Джейд и я целуна леко. Тя го проследи замечтано, докато пресече моравата и се качи в пикапа си. На потегляне ѝ махна с ръка. Когато се обърна, Кети я наблюдаваше проницателно.

— Изненадана съм — призна тя. — Не очаквах той да бъде някой като Дилън.

— Той?

— Мъжът, който да те освободи. Мислех, че ще е от противоположния тип, не толкова физически обособен.

— Дилън е много чувствителен.

Кети помилва косите ѝ с обич.

— Трябваше да е такъв, за да преодолее страховете ти.

— След смъртта на съпругата и детето си, той самият се е борил със собствения си дявол. Взаимно си помогнахме. Това е най-хубавото.

Кети погледна скептично външния ѝ вид.

— Сигурна ли си, че то е най-хубавото нещо?

Джейд се засмя високо — гърлен, сексапилен смях, чужд ѝ до вчера. Господи, най-после бе станала нормално човешко същество. Никакво угнетяване и страх не я откъсваха от останалите хора, вече можеше да разбере без мнителност и техните шеги.

Кети виждаше отговорите на многобройните си въпроси в блестящите очи на Джейд. Просълзи се.

— Изглеждаш наистина сияеща, Джейд.

— По-щастлива съм от всякога! — възкликна тя безрезервно.

Тази сутрин изобщо не им беше до палачинки.

Джейд и Кети пристигнаха на строежа четиридесет минути след тръгването на Дилън от тях. Лонър се въртеше около черокито,

радостен да ги види. Докато се опитваха да го усмирят, Дилън се появи от фургона.

Сърцето на Джейд заби по-силно при първото виждане на любимия си след кратката раздяла. Любим! Думата бе необичайно допълнение към речника ѝ. Повтори я няколко пъти наум, опитвайки се да свикне със звученето и смисъла ѝ. В гърдите ѝ разцъфтя гордост и чувство за притежание. От извора на новооткритата любов бликаше радост и доволство.

— Джейд, Грейъм не е тук — обади се той.

Жизнеността ѝ се изпари.

— Не е тук?

— О, Боже! — измърмори Кети. — Грешката е моя. Не трябваше да се успивам.

— Момчетата обичат да скитосват. Сигурен съм, че е добре.

Дълбоката бръчка между веждите му не потвърждаваше убедеността на думите.

— Къде може да е?

— Не знам. Карах по нормалния път до тук, но никъде не го настигнах. Очаквах да е пристигнал преди мен. Но го нямаше. Купичката на Лонър беше празна и затова си мисля, че изобщо не е идвал тук. Първото нещо, което обикновено прави, е да нахрани кучето, независимо дали е гладно, или не. Отидох и до другия край на обекта, но няма и следа от него.

Джейд обгърна лакти, въпреки че денят беше твърде топъл, за да ѝ е студено.

— Може да е отишъл за риба — предположи тя с надежда в гласа.

— Може би. Тъкмо тръгнах за любимото му място по канала. — Стисна я за ръката под рамото. — Спокойно. Ще се върна след пет минути — увери я той. И подпали пикапа на фирмата.

— Хайде да влезем в канцеларията ти да почакаме — предположи Кети.

Джейд се съгласи с нея, но след като влязоха, не можеше да си намери място. Крачеше покрай прозорците и надничаше всяка втора секунда с надеждата да види Дилън и Грейъм да се връщат.

— Би ли могла бележката му да е фалшифицирана? Или да е написана по принуда?

— Разбира се, че не — отговори Кети. — Беше я пъхнал под вратата на спалнята ми и имаше отворена кутия с овесени ядки на кухненската маса. Смятам, че е тръгнал насам да ви види, точно както пише в бележката.

— Тогава къде е?

— Отклонил се е и е спрял.

— Не може да спре, още повече, че няма разрешение.

— Децата забравят понякога. Или явно се противопоставят.

— Не и този път — упорито наблегна Джейд. — Освен това Грейъм не е вече дете. — Внезапно й дойде нещо наум. — Мислиш ли, че се е разтревожил, защото останах цялата нощ с Дилън?

— Много се съмнявам. Грейъм е влюбен в него доста преди ти самата да го осъзнаеш. — Джейд я погледна остро. — Какво те изненадва, Джейд? Че Грейъм обича човека, или че ти си влюбена? Или си изненадана, че съм разбрала какво става помежду ви преди вас самите?

Още от първия път забелязах как те гледа Дилън и беше очевидно, че и ти постепенно се влюбваш. Грейъм е достатъчно наблюдателен също да усети признаците, нали? Луд е по Дилън. Сигурна съм, че се радва за вас.

Вниманието на Джейд бе привлечено от бръмченето на пикапа.

— Върна се. — Изтича навън точно когато телефонът зазвъня. — Кети, вдигни го, моля те.

Грейъм не беше в камиона.

— Никъде не го видях — каза й Дилън. — Карах по бреговете на канала. Няма следа нито от него, нито от колелото му.

Джейд стисна юмрук до устата си. Той я прегърна.

— Недей се паникьосва. Ще го намерим, където и да е.

— Джейд — извика Кети през отворената врата. — На телефона!

— Попитай какво искат.

— Нийл Пачет е.

30.

Дилън шофираше с максимална скорост.

— Тези копелета! Какво са направили, отвлекли са го от шосето ли?

— Не знам. Нийл не каза. — Очите на Джейд бяха приковани в пътя. — Съобщи ми само, че Грейъм и Майръджейн Грифит са у тях и водят разговор, който би ме заинтересувал.

— Майръджейн е?

— Майката на Ламър Грифит.

Дилън се пресегна през седалката и здраво я стисна за ръката.

— Не могат повече да те нараняват, Джейд.

— Синът ми е при тях!

— Няма да посмеят нищо да направят.

— Физически, да. Но си имат начини, повярвай ми. Не ги познаваш, както аз.

След смразяващото съобщение на Нийл, тя пусна телефонната слушалка. Взе набързо нещо от малкия сейф под бюрото си и изтича навън.

— Идвам с теб! — извика Дилън. — Кети, заключи, моля те, канцеларията, закарай колата на Джейд до вас и ни чакай там. — Пресече пътя на Джейд към черокито и я поведе към неговия пикап.

— Проблемът е мой, Дилън! Това си е моя работа. Аз ще се справя с него.

— Не и без мен! Да не губим време и да тръгваме.

Сега тя се радваше, че той бе с нея. Силното му присъствие ѝ вдъхваше увереност. А и караше далеч по-сигурно и бързо.

Пристигнаха пред имението на Пачетови за рекордно време. Джейд скочи веднага от пикапа. Изтича по стъпалата към верандата. Дилън я следваше, когато влетя през входната врата.

— Грейъм!

Викът ѝ отекна в стените и високите тавани.

— Тук е!

Сцената в официалния преден салон изглеждаше измамно невинна като постановка на предметите. На малката масичка имаше сребърен сервиз с чай, имаше бисквити, конфитюр, пресен компот и плато с тънко нарязана и затоплена шунка. Но никой не ядеше и пиеше.

Майръджейн Грифит седеше в един фотьойл, тапицерията, на който не подходеше на роклята ѝ на цветя. На сбръчканото бледо лице беше нанесла несръчно ярки петна руж. Чифт бели ръкавици лежах в скута ѝ. Носеше комична шапка, а убийственият ѝ поглед бе насочен към Джейд.

Иван се бе разплул в инвалидната количка като безформена маса, придържана от безвкусно подбрани дрехи. Усмивката му беше лукава и зловна. Хлътнолите му очи изглеждаха като прозорци към ада.

Въпреки подутия си нос и натъртената си брада, Нийл бе издокаран и невъзмутим, както винаги. Беше облечен в розова памучна риза и сив ленен панталон. Стоеше пред мраморната камина, подпрял небрежно лакът на издълбаната с фигури полица. Разклащаше леко съдържанието на висока стъклена чаша, вероятно коктейл „Блъди Мери“.

Джейд огледа всичко набързо и се взря в сина си, седнал самотен на стола. Втурна се към него.

— Грейъм! Добре ли си?

Той скочи на крака, заобиколи стола и го тикна между тях. Ръцете му стискаха дървената облегалка с резбовани цветя.

— Махни се от мен! Мразя те!

Джейд се дръпна ужасена.

— Грейъм! Какви ги приказваш?

— Оставила си го да умре! Можех да му помогна, но ти не ми каза и той вече е мъртъв.

— Кой?

— Хъч — информира я Нийл. — Вече не е сред нас.

Джейд бе потресена. Веднага се сети за Дона Ди и почувства състрадание към нея.

— Нима Хъч е мъртъв?

— Дона Ди се обади снощи да ни съобщи.

— Ти го уби! — извика Грейъм.

— Не говори на майка си с този тон! — каза остро Дилън.

— Ти, ти млъкни! — изрече бързо Грейъм. Опитваше да спре сълзите, бликнали в очите му. — Тя е уличница, да го знаеш и ти! Сигурно те е чукала цяла нощ!

— Достатъчно! — озъби се Дилън.

— Като последния глупак се надявах, че ще се ожените. Идвах сутринта да ви поздравя, но сега вече знаеш каква е тя!

— Грейъм, чуй ме! — намеси се Джейд — Аз...

— Не! Ти си най-лошият човек, когото познавам. Остави мъжа, който можеше да ми е баща, да умре. Бих могъл да му дам бърбрека си, но ти дори не ми каза.

— Какъв смисъл имаше? Не е сигурно, че той е твоят баща.

— Виждаш ли, че си мръсница? — Посочи към Иван и Нийл. — Те ми обясниха, че трима са евентуалните ми бащи. Спала си и с тримата. Двама вече са мъртви, а аз дори не ги познавам заради теб. Тази възрастна жена би могла да е моята баба, но ти и с нея не би ме запознала.

— Да, аз не исках ти да познаваш баща си!

— Защо? — изкряка той.

— Защото той извърши нещо лошо.

— Лошо? — изхълца момчето. — Не ти вярвам!

— Истина е.

— Лъжеш! Никога не би ми казала за моя баща, защото се срамуваш. Не мога да ти вярвам повече! Никога!

Вчера тя бе решила, че враговете ѝ са разгромени, но те се бяха върнали, за да отмъстят. Бяха достатъчно хитри и я атакуваха по най-уязвимото ѝ място — Грейъм.

Виждаше страха, объркването и болката по юношеското му лице. Целият свят се бе сгромолясал около него и представата му за нея бе разбита от зловни лъжи. Ако не си го върнеше веднага, щеше да го загуби завинаги.

Само истината можеше да ѝ помогне.

— Каквото казват е вярно, Грейъм. Един от тримата е твоят баща. Не знам кой. Защото и тримата ме изнасилиха. Заченах те, когато бях изнасилена от три момчета.

Той пое дълбоко дъх.

— Не исках да разбереш, защото не желяех да прехвърлям петното върху теб. Не исках да се виниш за чуждите постъпки. Това е

техен грях, Грейъм! Техен! Нито мой, нито твой.

Пристъпи към него и продължи:

— И сега не бих ти казала, но се страхувам да не загубя завинаги обичта и доверието ти. Трябва да ми повярваш, Грейъм! Тези трима отнеха девствеността и младостта ми. Ограбиха ме от първата красива любов в живота — едно момче на име Гари Паркър, което се самоуби заради тяхното престъпление. А твоята истинска баба ни изостави.

Протегна към него ръка.

— Няма да ги оставя да ми отнемат и теб, Грейъм! Лъжат, за да ме опетнят, но аз не съм виновна. Нито пък ти. Обичам те! Знаем, че и ти ме обичаш. И затова трябва да повярваш, че аз ти казвам истината.

Той погледна подозрително Пачетови, после очите му се спряха отново на Джейд.

— Ти си била изнасилена?

— Когато бях на осемнадесет години, Грейъм. Единственото хубаво нещо бе твоето появяване на бял свят.

Грейъм се поколеба за момент, събори настрани стола и се спусна към нея. Тя го хвана здраво, прегърна го и го стисна в обятията си.

— Той ме спря на пътя. Каза ми, че ти ще си тук и трябва да дойда с него.

— Знаем колко убедителен може да бъде.

— Мамо, съжалявам за всичко, което ти казах! Не исках да те обидя.

— Знаем, знаем. — Изгледа Нийл през рамото му с отвращение. — Ние се обичаме и нищо не може да ни промени. Никога!

Дилън ги обгърна с ръце.

— Хайде да се махаме отгук, по дяволите! Като едно цяло се обърнаха към изхода.

— Недейте бърза! — обади се Нийл. — Още не сме свършили. Имаме да обсъждаме с Джейд неща, които теб не те засягат, Бърк.

Джейд се намеси преди Дилън.

— Няма какво да обсъждам с теб, освен евентуално обвинение за отвличане на дете.

— Човек не може да отвлече собственото си момче — каза Нийл.

— Мамо, какво иска той?

— Бас лоя, че ще се запознаеш с истинския си баща — обърна се Иван към Грейъм. — Не искаш ли? Да познаваш твоя татко и дядо, а?

— Спрете! — извика Джейд. — Не ви ли стигат за един ден всичките злини?

Погледът на Грейъм се прицели в Нийл.

— Ти си бил третият, нали? Изнасили ли майка ми?

— Тя твърди така — отговори меко мъжът. — Но ти сигурно знаеш вече как лъжат жените, сине.

— Не ме наричай така!

— Не беше точно както тя каза, Грейъм. Нали, Джейд? — попита той и ѝ намигна.

— Колко си жалък! — Джейд хвана Грейъм за ръка и се обърна да тръгне, но Майръджейн ги изненада, като скочи на крака и се обади за първи път. Посочи към момчето с дълъг костелив пръст.

— Той е Кауън! Виждам баща си в него! Син е на Ламър и аз го искам!

— Не може! — Джейд погледна към Иван и Нийл. — Защо намесихте и нея? За да влошите работата ли?

— Ако той е син на Ламър, Майръджейн има същото право върху него, както и ние, ако е на Нийл — обясни Иван.

Тя прекоси стаята към тях и забеляза фанатичен пламък в очите на Майръджейн.

— Той е моя плът и кръв! Той е Кауън! Един от нашия род! — Погледна към Джейд и изсъска: — Как смееш да криеш това дете от мен през всичките тези години? Как смееш да ме оставиш да мисля, че родовото ни дърво е пресечено?

— Тя говори глупости — Дилън побутна Джейд по лакътя. — Хайде да вървим!

— Няма да видиш добро, ако си тръгнеш с момчето — каза Иван. — Също и ако го скриеш. Смятаме да стигнем до съд, ако се наложи.

— С каква цел?

— Попечителство.

Джейд ги изглежда недоумяващо.

— Никой съд в страната няма да се заеме с този случай.

— Но помисли си само каква смрад ще се вдигне — закиска се гадно Иван. — Не ти се иска такъв скандал, нали? Сигурно еврейската

фирма от янки, за която работиш, няма да се зарадва да прочете известниците за теб и тримата ти съученици, с които си мърсувала. — Майръджейн зяпна при грубите му думи, но никой не ѝ обърна внимание.

— Дали не бяхме четирима, татко? — попита Нийл насмешливо.
— Не забравяй Гари.

— Спри да обсъждаш майка ми! — Преди Джейд или Дилън да успеят да го озаптят, Грейъм се втурна към Нийл с готови за бой юмруци. Дилън го издърпа назад.

— Първо аз ще се разправа с него — измърмори Дилън.

Джейд се изправи пред тях.

— Излезте и двамата навън.

Грейъм се блъскаше да се освободи от Дилън и се дърпаше към Нийл. Самият Дилън изглеждаше готов да го убие.

— И да те оставим сама с тях? Как ли не, Джейд.

Тя го хвана за ръката.

— Моля те, почакайте ме навън! Трябва да се справя с тях сама.

— Мамо, не ме пращай вън — протестираше Грейъм.

— Грейъм, трябва. Моля те!

Дилън се чудеше какво да направи и я гледаше право в лицето.

— Моля те! — прошепна настойчиво тя. Най-после той отстъпи и побутна момчето към изхода. Грейъм се опъна, но видя, че няма друг избор. Преди да излязат, Дилън се обърна и насочи заплашително пръст към Нийл.

— Ако я пипнеш, ще те убия!

Когато Джейд чу вратата да се затваря след тях, огледа стаята. Предстоеше най-важната битка в живота ѝ. Помоли се на Бога Да има достатъчно кураж да победи. „Никога не се страхувай, Джейд!“

— Няма да се стигне до съд! — обърна се тя към Нийл с твърд и самоуверен глас. — Не можете да имате претенции към моя син.

— Но той би могъл и да е мой!

— Никога няма да разбереш!

— А отпечатъци от пръстите?

— Няма да допусна Грейъм да се подложи на такова нещо. Всяка твоя претенция спрямо него е равносилна на признание за изнасилването.

— Синът ми не е изнасилвал никой! — изписка Майръджейн.

Джейд се обърна към нея.

— Напротив, госпожо Грифит. Когато дойдохте за погребението на Мич Хиарън, Ламър ми се извини. — Погледна Нийл отново. — Ако искате, внесете случая в съда. Ще дам показания, че бременността ми е била в резултат от колективно изнасилване, подстрекавано от теб.

— Никой няма да повярва на това!

— Може би, но както отбеляза баща ти, ще се вдигне смрад.

— Покрай теб.

— И теб. Помниш ли жена на име Лола Гарисън?

— Коя, по дяволите, е тя? — попита Нийл кисело.

— Тя те помни твърде добре, Нийл. Трябвало е да бъде шаферка на твоята сватба, която така и не се е състояла след катастрофата. Преди да се оттеглиш за ергенската си вечер си имал полов контакт с нея в ресторантската тоалетна. Сети ли се вече?

— Слабо. И какво?

— Госпожица Гарисън е журналистка на свободна практика. Преди няколко седмици ме интервюира за статия в неделното издание.

— Видях я — отбеляза той отегчено. — Е, и какво от това?

— Спомена мимоходом, че единствените хора, които познава в Палмето са Пачетови. Разказа ми при какви обстоятелства сте се запознали и те нарече „долен кучи син“, на когото би желала да си върне тъпкано. — Изглежда, че, след като твоята избраница е разтрогнала годежа, ти злобно си се перчил насам-натам как си прелъстил нейната шаферка точно под носа ѝ. Твоето признание е развалило едно приятелство.

— Приятелство, дрън-дрън — присмя се той. — Лола, или както и да се казва, тя ме свали. Това приятелство ли е?

— Нямах предвид отношението между момичетата, а между техните бащи. Били са съдружници. Авантюрата струвала скъпо на бащата на госпожица Гарисън. Никога не се възстановил — нито финансово, нито емоционално. Тя смята, че ти си отговорен за упадъка им. Сигурна съм, че с радост ще изслуша историята ми край канала.

Настъпи напрегнато мълчание, прекъснато накрая от Иван.

— Писна ми да се занимавам с теб. Ако искаш да се състезаваме по оплюване във вестниците, добре. Започваме. Докато тази мадама пише за натискане по обществените тоалетни, аз ще те обвиня в измама.

— Измама ли?

Нийл продължи вместо баща си.

— Вдигна цената на фермата на Паркър, без да имаш намерение да я купуваш.

— Докажи го, Нийл — предизвика го тя. — Отис Паркър ще потвърди, че съм внесла депозит от десет хиляди долара за покупка на земята. Как тогава ще докажеш, че не съм възнамерявала да я купя?

— Аз му дадох милион! — извика Иван. — Ако го помоля, ще даде показания и че топките му са подсладени.

— Само че аз внесох депозита чрез трето лице. Има документи. Ако си намислил да ги фалшифицираш, както направи с медицинския протокол след изнасилването ми, няма да стане. Сметката преведох в моята банка в Ню Йорк.

Бащата и синът си размениха тревожни погледи. Изглеждаха като двама нещастници в спасителна лодка, която бавно потъва. Малкото, за което се бяха вкопчили, им се изплъзваше. Джейд можеше да помирише страха им. Беше й приятно.

— Финансово сте разорени — каза им тя. — След няколко месеца ще затворите завода поради липса на оборотни средства. Няма да можете да заплашвате с уволнение работниците си, защото Текстил ще им осигурява места при по-добри условия и далеч по-високо заплащане. Ще издигна кандидатурата на някой честен човек за шериф. Дните ви като диктатори в Палмето свършиха, господин Пачет!

Погледна и към Нийл.

— Няма да имаш силата да нараняваш хората повече. Чарът ти се изчерпа много отдавна. А аз никога не съм и смятала, че притежаваш такъв.

Той се изви като нападаща змия и я стисна здраво за ръката.

— Все още мога да настоявам за детето. Това ще ти причини големи неприятности.

Тя си освободи ръката и го отблъсна.

— Повтарям ти отново, можеш да претендираш за Грейъм само ако признаеш обвинението в изнасилване.

Нийл изцвили от удоволствие.

— Какъвто и да е законът за крайния срок, не може да не е изтекъл досега.

— Тогава ще подам граждански иск срещу теб. Ако ме предизвикаш, ще го направя, независимо какъв скандал ще се вдигне. Виждаш ли, Нийл, не вярвах, че е възможно да те тикна в затвора, просто защото не исках Грейъм да научава истината. Но ти ме принуди да му я разкрия и тя вече не е пречка. Ако още веднъж припариш до него — заплаши го тя хладнокръвно, — ще влезеш в затвора за изнасилване!

— Твоята дума срещу моята — ухили се той. — Никога няма да можеш да го докажеш.

Джейд си отвори дамската чанта и извади видеокасета. Вдигна я високо.

— Беше в сейфа ми, откакто съм в Палмето. Имам копия тук в банката и в друга една в Ню Йорк. Само адвокатът ми има достъп до нея. Болезнено е да се гледа съдържанието. Надявах се, че няма да се наложи да я използвам, но ако ме предизвикате, не ще се колебая нито минута.

Нийл изръкопляска иронично.

— Добре изиграно, Джейд. Треперя от страх в очакване. Какво е записано на касетата?

— Ламър.

Майръджейн ахна леко и оскърбено.

— Записал я е няколко дни преди смъртта си. По негова молба, партньорът му ми я изпрати. Самопризнания и съжаления за постъпката му, както и за твоята и на Хъч. Пълно разкритие на вашето престъпление, Нийл. — На смъртния си одър Ламър моли за моята прошка и изразява страховете си за душата. Признава, че онази нощ го е преследвала винаги до края на живота му. Записът е наистина потресаващ. Никой няма да се усъмни в истинността му.

Сложи касетата на масичката и се обърна към Майръджейн.

— Това, което направиха днес с вас, е осъдително. Използваха ви. Не трябваше никога да научавате. — Но сега, когато вече сте наясно, не може да претендирате за Грейъм, тъй като вие не обичахте дори собствения си син, госпожо Грифит. Направихте от Ламър слабо, свито и лесно манипулирано момче, каквото се прояви и в нощта на изнасилването под натиска на Нийл да се редуват. Ето защо не чувствам угризения, че купих за моята фирма вашето семейно имение.

Къщата ще бъде напълно възстановена и използвана, но без нито един Кауън в нея.

Съсхреното лице на Майръджейн се нагърчи като пергамент.

— Поколенията ще покажат — отбеляза тя язвително.

— Моля се да не стане, госпожо Грифит. Поне не по отношение на сина ми.

Обърна гръб на жената и изгледа Иван, който едва дишаше в инвалидната си количка с изхабени като тялото си достойнство и мощ. Реши, че не си струва да му казва нищо, най-голямата обида, която можеше да му нанесе.

Погледът ѝ се спря на Нийл.

— Поискай сина ми и ще се озовеш в затвора. Изпречи ми се отново на пътя и ще заведа гражданско дело срещу теб заради мен и Гари. Твоето престъпление най-после ще лъсне на бял свят и ще си получиш заслуженото. Съветвам те да спрем дотук.

— Когато се завърнах в Палмето, имах намерение да те пратя в затвора и с тази касета можех да го направя. Но последните месеци осъзнах, че има и по-важни неща от твоето наказание и... много по-удовлетворяващи. Имам нов живот, нова любов, имам син. Сега те са центърът на моето внимание, а не отмъщението. Отсега нататък искам да гледам напред, а не назад.

— Посветих петнадесет години от живота си на теб. — Изрече последните думи с презрителна усмивка. — Не заслужаваш и секунда повече внимание. Свършено е с теб, достатъчно. Край!

— Ами, свършено! Не ми пука от твоите закани. Не можеш да ме уплашиш, кучко!

— О, и още как! — отговори му спокойно Джейд. — Аз съм най-лошият ти кошмар — някой, без капка страх от теб.

Погледна ги за последен път, обърна се и излезе. Мина по коридора, където първите признаци на разруха и упадък бяха леко, но неоспоримо забележими. Краят на периода на Пачетови бе настанал.

А Джейд бе постигнала своето.

Излезе от къщата и се усмихна на Дилън и Грейъм, чакащи я нетърпеливо до пикапа. Синът ѝ изтича към нея, очевидно загрижен. Истината не бе засегнала обичта към майка му. Тайната за неговото зачеване бе най-после разкрита и на нея ѝ олекна на сърцето.

— Мамо, какво стана?

— Просто им казах, че ако отново те безпокоят, ще съжаляват.

— Само това ли? — попита той някак разочарован.

— В общи линии.

Погледна я сериозно.

— Трябваше да ми разкажеш за това, мамо.

— Вероятно да, Грейъм.

— Да не би да си се съмнявала, че ще те разбере?

— Не точно това. Опитах се да те предпазя. Не исках да се обвиняваш заради постъпката на баща ти, който и да е той.

— Дилън каза, че аз съм си аз. Не е нужно да знаеш кой е той.

— Ти си Грейъм Спери — изрече развълнувано тя и го докосна по бузата. — Това е важното за мен.

— И за мен.

— И още нещо — ходих да видя Хъч, преди да почине. Той не поиска да му ставаш донор, а точно обратното. Не бива да се измъчваш.

Грейъм погледна към къщата.

— Тези Пачетови... Трябваше да ни оставиш с Дилън да ги набием.

Тя го прегърна усмихната и изгледа Дилън през рамото му.

— Оценявам предложението ти.

Дилън се наведе и я целуна нежно по устата.

— Ти си страхотна жена!

— От миналата нощ... благодарение на теб.

Широките му мустаци се изкривиха в усмивка.

— Хайде да се прибираме.

Пътуваха с отворени прозорци по тясната и равна магистрала, оградена от обрасли с мъх вечнозелени дъбове и насочени към небесата борове.

— Знаеш ли какво обичаше да ми казва татко, Грейъм?

— Дядо Спери ли?

— Да. Повтаряше ми: „Никога не се страхувай, Джейд!“ По-рано си мислех, че имаше предвид смъртта. Днес разбрах, че е означавало друго нещо. Искал е да ми каже да не се страхувам да живея. Смъртта е лесна в сравнение с живота. Мама не можеше да издържи на всекидневието и затова избяга. Татко изобщо нямаше куража да живее. Но не и аз.

С характерните за младостта си неспокойствие и жизненост Грейъм въртеше копчето на радиото и не слушаше.

Но Дилън чу и осъзна всяка дума. Пресегна се и изтри сълзата по бузата ѝ. Тя плачеше за първи път от петнадесет години насам. Целуна пръстите му и се сгуши в дланта му.

Когато пристигнаха, Джейд се обърна към Грейъм.

— Кажи на Кети, че всичко е наред и ще се върнем за обяд.

— Къде отивате?

— Имаме работа с Дилън.

— Къде? Искам да дойда с вас.

— Не си поканен.

— Искате да сте сами, за да можете да се прегръщате и целувате!

— Излизай!

Грейъм се усмихна разбиращо на Дилън и слезе. А той му каза:

— Нареди шаха. Ще играем после.

Грейъм се затича радостен към къщи.

— Той се справи отлично, Джейд.

— Да. Слава Богу! — прошепна тя.

— Благодарение на теб!

Тя изчака, докато синът ѝ влезе, и се извърна към Дилън.

— Искам да ме заведеш там.

Нямаше нужда да му казва къде, само му даваше напътствия. Пейзажът се сменяше около тях, а тя си мислеше колко се различаваше от онова наивно момиче, пътуващо по същото шосе с най-добрата си приятелка в онази студена февруарска вечер. Нито пък беше амбициозната жена, ловко направляваща света на бизнеса, като полузащитник, тичащ с пълна сила по футболното игрище. Беше вече спечелила играта и нямаше нужда да се доказва.

Двете страни на Джейд Спери се сливаха в едно цяло. Както съставките в яденето, така и елементите на нейната личност къкреха вече заедно. Беше странна смес, неповторима по структура и аромат, и тя постепенно привикваше към вкуса ѝ.

Години наред бе гонила една-едничка цел и сега се връщаше в началото. Хората, които я помнеха, вече не я възприемаха като напусналото заради скандала момиче. Отнасяха се към нея с подобаващото за настоящето уважение. Останалите я смятаха за героиня, допринасяща много за развитието на града.

Изненада се, като откри колко скъпи ѝ бяха неща, които дълго време се бе насилвала да намрази — южняшката кухня, всекидневието в малкия град, тежкият за дишане летен въздух, лекият бриз, ухаещ на опияняващи цветя и соленият вкус на морската вода.

Не можеше да вини региона заради неколцина злонамерени хора от този край. Делова жена, майка, приятелка, любима — каквото ѝ да беше, тя си оставаше южнячка. Сърцето ѝ биеше в ритъма на забавения кадър от Юга.

Отклонението от магистралата беше тревясало. Никой не бе идвал отдавна тук. На Джейд ѝ хареса мисълта за неприкосновеност след онази нощ. Бреговете на канала изглеждаха различни на дневна светлина. Лекият плисък на водата не бе зловец. Нямаше страховити сенки или потайни движения в мрака.

Дилън търпеливо стоеше наоколо, докато Джейд обикаляше, спомняше си и... забравяше. Най-после застана пред него.

— Люби ме, Дилън!

— Тук?

— Да.

— Защо?

— Не желая да помня това място вече като сцена на изнасилването. Където и стъпя, позорът и гневът се връщат. Искам да го запомня с топлината, греещото слънце и любовта на човека, когото обичам.

Той помилва косите ѝ:

— Искам да ме обичаш. Но сигурна ли си какво обичаш — мен или това, което направих за теб?

— Започнах да те обичам много преди да мога да си го обясня. И нищо да не беше станало, пак щях да продължа да те обичам. — Погали лицето му. — Обичам теб! Правенето на любов е само допълнителна награда.

Прошепна името ѝ и я придърпа към себе си. Силните и закрилящи ръце я обгърнаха. Устните им се сляха в страстна целувка — смесица от изгарящото желание и изпепеляващата душата любов. Събличаха се и пускаха дрехите по тревата. Ръцете им галеха и възбуждаха. Той повдигна гърдите ѝ към устните си и зърната набъбнаха от сладост. Тя милваше натежалия му за отдаване член.

Джейд легна в тревата и го придърпа до себе си. Той коленичи между бедрата ѝ и постепенно се наведе над нея.

— Ако не искаш така, кажи ми да спра — прошепна ѝ Дилън.

— Люби ме, скъпи!

Той влезе бавно, потъвайки в тялото ѝ равномерно. Всяко проникване бе самостоятелен любовен акт. Оттегляше се от нея и отново се заравяше в нея. Всяко движение бе изпълнено с плам и тя започна да повдига ханша си, следвайки неговия ритъм. Той го ускори. Джейд премести инстинктивно краката си. Ръцете ѝ милваха гърба му, притегляха го по-близо, по-силно, по-дълбоко.

Когато свършиха, тя изви гърба си, предлагайки на устните му шията и гърдите си. Той шептеше нежни любовни слова.

Притисна лицето му към извивката на рамото си. Галеше косата му, гледаше през сълзи към слънцето и чувстваше топлите му лъчи по усмивката си.

Издание:

Сандра Браун. С дъх на скандал

Редактор: Ружа Любенова, Диана Тодорова

Технически редактор: Димка Господинова

Оформление на корицата: Весела Генчева

ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.